

Summarized Bible

Узагальнена Біблія

Узагальнена Біблія не натхнена. Це не заміна вашої особистої Біблії, а допомога, призначена для використання під час вивчення Біблії. Ви можете прочитати різні переклади Біблії та скористатися грецьким та єврейським словником Стронга, греко-англійським лексиконом Теєра та тлумачним словником Вайнса для визначення слів або фраз, які вам не відомі. Будьте обережні з їхніми визначеннями, оскільки словники передають значення від старих до новіших, оскільки вони змінюються з часом. Крім того, кілька грецьких слів можна перекласти одним англійським словом, що може спотворити оригінальне значення.

Коментарі, зроблені в Короткому виданні Біблії, є особистими тлумаченнями та думками і можуть змінюватися з розширеним знанням.

Представлені ключові моменти не є вичерпними й базуються на особистому розумінні. Інші ключові моменти можуть стати для вас очевидними під час особистого вивчення Біблії.

Запитання в кінці кожної книги Нового Завіту мають на меті спонукати вас формалізувати ваше розуміння послання кожної книги. Ви завжди повинні перевіряти всі коментарі, думки та вчення, оскільки це ВАШ обов'язок шукати, знати та виконувати волю Бога.

Дозвольте Богу вести вас у вивченні Його Святого Слова, Біблії.

Надається дозвіл на завантаження та відтворення в некомерційних цілях повністю. Не соромтеся ділитися, але не змінювати, або продавати книги чи уроки.

ГЕНЕЗИС

На початку Бог створив:

- Небо і земля – безформні, порожні, порожні й темні
- Світло – темрява закінчилася тепер день і ніч
- Простір – космос – земний і зоряний
- Поділ води та землі, більше не безформний – тепер суха земля та вода, необхідна для живих істот
- Рослинність – усі види їстівного корму для тварин і птахів
- Простір відокремлений – земний від зоряного. Зірки, сонце, супутники та земна атмосфера.
- Живі істоти – птахи небесні, риби морські та тварини, що живуть на суші
- Людина – істота за образом чи подобою Божою. Бог є любов, праведний, добрий, милосердний, миролюбний – усе добро від Бога.

Коментар: На початку створення не було часу. Як Бог вічний. Здається, час почався, коли людина згрішила і була вилучена з Едему.

Коментар: Панувала темрява, оскільки світло не було потрібне, оскільки не було ні тварин, ні рослин, лише Бог, який є світлом.

Коментар: Небеса – це множина – небесне, обитель Бога та духовних істот; зоряна, сонячна система, яка складається з сонця, місяця, зірок і планет; і земну, атмосферу, де живуть птахи небесні.

Адаптовано з bereanbiblesociety.org.

Адам

Бог сказав, дозвольте НАМ створити людину за НАШОЮ подобою любові, праведною, доброю, милосердною, миролюбною, а НЕ за нашою точною природою чи сутністю. Вони також створили супутника, жінку, для чоловіка. Адам назвав її Своєю. Бог помістив їх у особливе місце на землі, Едем, який Він створив для них. Адам і Єва отримали три настанови; наприклад,

- а) Не їжте з дерева пізнання добра і зла, інакше помрете - слухайтеся Мене.
- б) Обробіть землю в Едемі – працюйте.
- в) Плодіться і розмножуйтеся – відтворюйте інших людей.

Людина була в змозі міркувати та розпізнати, як свідчить Божий наказ, що вони не повинні їсти плід з дерева добра і зла, і якщо вони це зроблять, то помруть. Біблія не говорить нам, як довго вони жили у своєму праведному становищі зі своїм Творцем. Але в якийсь момент Сатана, бунтівна небесна істота, спокушала їх брехнею, яка стверджувала: «Бог знає, що якщо ви з'їсте заборонений плід дерева, ви станете мудрі, як Бог».

Після свого рішення не послухатися вони зазнали наслідків своїх дій, включаючи вигнання з раю, болісну роботу для чоловіка та болісне народження дитини для жінки. Але Бог не залишив їх. Він дав надію на спокуту, відновлення та примирення, заявивши, що нащадок жінки розчавить сатану, диявола. Нащадком жінки буде Ісус – Спаситель, Викупитель і спокутна жертва, необхідна для прощення гріха.

Після виходу з Едему народилися Каїн і Авель. Коли вони вирости, обоє приносили жертви Богові. Розумно припустити, що вони знали, чого бажає Бог, чи то через вказівки чи дії батьків, чи безпосередньо від Бога. Жертва Авеля була прийнята, а Каїна – ні. Каїн розгнівався на Бога за те, що він відхилив його жертву, і вбив свого брата. Неприйняті жертви, гнів і вбивство не є образом Бога, вони належать Дияволу, обманщику і брехуну. Наслідки Каїна полягали в тому, що його землеробство не приносило врожаю, і він був неспокійним мандрівником. Отже, Каїн пішов від присутності Бога. (Буття 1-5)

Ключовий момент від Адама

- Адам і Єва згрішили, стали смертними, зазнали багато болю, спричинили фізичну та духовну смерть, щоб увійти у світ.
- Гріх має неприємні наслідки.
- Смерть приносить час на землю. Вічність не має часових бар'єрів.
- Бог дав надію на прощення, спокуту та примирення.
- Каїн не брав відповідальності за свої вчинки, а звинувачував Бога.

Ной

Ной народився через 1056 років після створення Адама і через 126 років після смерті Адама. Буття говорить, що сини Бога одружувалися з дочками людськими. Бог був дуже незадоволений злом, насильством і злочестивістю людей, навіть їхні думки були злими, але не Ной. Бог дав Ноеві конкретні і точні вказівки побудувати ковчег. Ной побудував його згідно з Божим планом, одночасно проголошуючи оточуючим Боже послання для них, щоб вони змінили свій злий спосіб життя. Тварини та родина Ноя увійшли до свого безпечного ковчега, Бог зачинив єдині двері, єдину надію на порятунок нечестивих. Потім він знищив потопом усе живе, яке вирішило не прийняти Боже послання, проголошене Ноем. Після очищення землі Ной зняв покривало, вийшов з ковчега, збудував жертвник і поклонився Богу. (Буття 6-10)

Коментар: «Сини Бога» є праведними, тоді як дочки людські такими не є.

Ключові моменти від Ноя

- Ной отримав конкретні накази щодо того, що він повинен робити, щоб врятувати себе та свою сім'ю.

- Під час будівництва ковчега Ной проголосив Боже послання злим людям, щоб вони змінили свій злий спосіб життя.
- На відміну від Адама, Ной послухався, тому він і його сім'я були врятовані Божою благодаттю після того, як він послухався.
- Після свого визволення Ной поклонився Богові.
- Христос є єдиними дверима, шляхом для грішної людини, щоб отримати прощення та спасіння.

Бог кличе Аврама

Схоже, що Аврам народився менш ніж через 900 років після народження Ноя і менше ніж через 352 роки після потопу. Батько Аврама, Терах, з Аврамом і Сарою залишили свій дім в Урі Халдейському, загальній території, де була Вавилонська вежа, і переїхали до Харану. Тут Бог сказав Авраму залишити батьківський дім, піти в далеку землю, і Бог створить його нащадків великим народом і звеличить його ім'я. Аврам довірився Богові і підкорився, не знаючи, куди Бог приведе. Коли він прийшов до Ханаану, Бог сказав Авраму, що ця земля буде віддана його нащадкам.

Через голод у Ханаані він пішов до Єгипту, але повернувся до Ханаану й отримав великі матеріальні благословення. Він і його племінник Лот розлучилися з Авраамом, дозволивши Лоту заволодіти найродючішою землею. (Буття 12-13)

Ключовий пункт від Бога закликає Аврама

- Бог покликав Аврама піти. Аврам повірив, послухався і пішов.
- Бог пообіцяв зробити його великим, і через нього всі люди землі будуть благословенні. Зрештою через Христа.
- Аврам не завжди був правдивим, але завжди довіряв і слухався Бога.
- Лот, думаючи про себе, вибрав найкращу землю, а Аврам узяв найменш бажану, те, що залишилося.

Згадка про Аврама в Новому Завіті

«Вірою Авраам послухався, коли його було покликано вийти на місце, яке він мав отримати у спадщину. І він вийшов, не знаючи, куди йде. Вірою він пішов жити в землю обітовану, як на чужину, живучи в наметах з Ісаком та Яковом, спадкоємцями тієї самої обітниць. Бо він сподівався на місто, яке має основи, а проєктант і будівничий його Бог. Вірою сама Сарра отримала силу завагітніти навіть у віці, бо вважала вірним Того, Хто обіцяв. Отже, від однієї людини, та ще й мертвої, народилося нащадків стільки ж, скільки зірок на небі, і стільки ж, скільки піщинок на березі моря». (Євреям 11:8-12)

Аврам віддає данину Мелхиседеку

Авраам послухався Бога і тепер жив у Ханаані, території, яку ми знаємо як Палестина. Ця земля була між Середземним морем і відділена пустелею від долини Шинаар або Ур Халдейський.

Лот самовіддано вибрав найродючішу землю і поступово був заманений у місто Содом. Королі місцевості повстали проти царя Содому, розбили його армію та взяли Лота в полон. Аврам узяв кількох людей і пішов рятувати Лота. Він розгромив війська місцевих царів і повернув Лота разом із його майном, жінками й дітьми.

Мелхиседек, цар Салиму і священник Бога, вийшов до Аврама, коли він повертався додому, поблагословив його, сказавши: «Благословенний Аврам Богом Всевишнім, Володарем неба і землі; і благословенний Бог Всевишній, що видав твоїх ворогів у твої руки!» (Буття 14:19-20) Аврам дав Мелхиседеку десятку частину або десятину, звільнив полонених, повернув їхні володіння цареві Содому і віддав Богові славу за перемогу. (Буття 14і **Євреїв 7)**

Ключові моменти з данини Мелхиседеку

- Мелхіседек, священник Божий, дав Авраму Боже благословення.
- Аврам дав Мелхіседеку десятку [данину] того, що він узяв із бою.
- Аврам відмовився зберегти володіння та людей Содому.
- Аврам віддав Богові славу за свою перемогу.
- Священики Божі були до Угоди з Ізраїлем.

Ізмаїл, природний син

Бог пообіцяв Авраму, що він і Сара народять сина, що призведе до благословення багатьох народів. Вони були старі, а Сара не дітородна. Вона стала нетерплячою, чекаючи, що Бог виконає Свою обіцянку. Вони з Аврамом погодилися допомогти Богу виконати Його обіцянку, народивши сина через природні репродуктивні шляхи через Агар, слугиню Сари. Через стосунки Аврама з Агар народився Ізмаїл. Але Божа обітниця була не Агарі, а Сарі, тому Ізмаїл не був сином обітниці. Через тринадцять років Бог промовив до Аврама, пообіцявши, що якщо він буде ходити бездоганно, Він укладе заповіт з ним та його потомством і зробить його батьком безлічі народів. Бог змінив його ім'я з Аврама, що означає високий батько, на Авраам, що означає батько багатьох, і Сари, що означає сварлива, на Сарру, що означає царівна. Бог повторив Свою обітницю, що у Сарри та Авраама буде син – він буде сином обітниці. (Буття 15-17) Значення сина обітниці та рідного сина обговорюється в Галатам 1:1-7. Коментар: Угода є обов'язковою угодою.

Ключовий момент із Ізмаїла

- Бог контролює. Спроба людини контролювати приносить шкоду.
- Авраам показав, що він вірив у Бога і діяв відповідно до цієї віри, яка вважалася йому праведністю.
- Боже благословення до людини може прийти лише через сина обітниці.

Заповіт з Авраамом

Ізмаїлу було приблизно 12 чи 13 років, а Ісаак був лише обіцянкою. Коли Саррі було 99 років, а Саррі ще не виповнилося мати дітей, Бог промовив до Авраама, сказавши: «Я встановлю мій завіт між мною й тобою, і між потомством твоїм після тебе в їхні покоління на вічний заповіт, щоб бути Богом тобі й потомству твоєму після тебе. ... Кожен чоловічої статі між вами буде обрізаний. Будете обрізані крайні плоті ваші, і це буде ознакою заповіту між мною та вами». (Буття 17:7; 10-11)

Тоді Бог сказав, що у Сарри буде син. Авраам думав, що Сарра в старості народить дитину? Тоді він сказав: «О, якби Ізмаїл міг бути прийнятним для тебе», і Бог відповів: «Ні, але Сарра, твоя дружина, народить тобі сина». Таким чином, обіцянку про сина буде дотримано, а завіт укладено.

Ключовий момент із Завіту з Авраамом

- Авраам прожив життя перед Богом, засноване на праведності, цілісності, правдивості, невинності та непорушності – так повинні і ми.

Содом і Гоморра

Невдовзі після укладення угоди про обрізання Бог знову з'явився Аврааму, щоб сказати йому, що Сарра матиме дитину, обіцяну давно. Бог розповів Аврааму про Свій гнів на жителів Содому та навколишніх міст через їхню злочестивість. Він збирався знищити і людей, і їх майно. А Лот жив у Содомі. Авраам благав Бога врятувати місто, але марно. Однак Він послав ангелів у людській подобі, щоб усунути Лота та його сім'ю. Чоловіки Содому хотіли мати секс з чоловіками, які відвідували місто. Сексуальні акти між чоловіками, гомосексуальні, не є природними, які Бог вважає злом і злом. Якщо чоловік лежить із чоловіком, як хто лежить із жінкою, обидва вчинили гидоту. Їх треба стратити; їхня кров буде на їхніх же головах. Про це йдеться в [thebiblewayonline.com/HTML/Liberated.html#EN.GM.17.05.Liberated Homosexuality.html](http://thebiblewayonline.com/HTML/Liberated.html#EN.GM.17.05.Liberated%20Homosexuality.html)

[html#EN.GM.17.05.Liberated Homosexuality.html](http://thebiblewayonline.com/HTML/Liberated.html#EN.GM.17.05.Liberated Homosexuality.html)

Ключовий момент із Содому і Гоморри

- Бог ненавидить зло.

Ісак, син обітниці

Перед народженням Ісака Авраам переселився поблизу Герару в країні Авімелеха. Не довіряючи Богові та боячись за своє життя, він обдував Авімелеха про те, що Сарра була його дружиною, що змусило Авімелеха взяти її собі за дружину. Бог втрутився: «Ось, ти мертвий через жінку, яку ти взяв, бо вона чоловікові». Він повернув Сарру Аврааму, який молився Богу за Авімелеха.

Через деякий час Господь відвідав Сарру, і вона завагітніла й народила Ісака, обіцяного сина. Агар, служниця Сарри, була змушена піти. Але Бог почув крик Агар і був з Ізмаїлом.

Через Ісаака, сина обітниці, а не Ізмаїла, сина людської природи, інша обітниця буде дотримана; наприклад, усі народи будуть благословенні. Це благословення прийде через Ісуса з Назарета, який принесе Себе як спокутну жертву, щоб врятувати всіх довірливих і слухняних людей від їхніх гріхів. (Буття 20-21)

Ключові моменти від Ісаака

- Бог завжди вірний. Його обіцянки завжди виконуються.
- Обман - це брехня.
- Люди втрачають довіру до Бога, коли задовольняють свої тілесні бажання.

Перевірка віри Авраама

Безсумнівно, Ісаак був дуже дорогим Аврааму, оскільки він був єдиною дитиною Сарри і дитиною, яку Бог обіцяв їм. Праведність і вірність Авраама не послабилися в його стосунках з Богом. Він був готовий, фактично, йому заборонив Бог принести свого єдиного сина в жертву, щоб догодити Богові, якого він любив і якому довіряв. Зверніть увагу на схожість з Ісусом. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав життя вічне, а не був загиблим». (Івана 3:16-17)]

Коли нашу віру випробовують, чи ми довіряємо Богові і чи виявляємо любов своїми вчинками? Чи допомагаємо ми ближнім у скрутний час? Більшість нашого вільного часу витрачається на те, щоб догодити собі? Чи звинувачуємо ми Бога в тому, що захворіли на рак, втратили роботу чи смерть батьків чи дитини? (Буття 22)

Ключовий момент із випробування віри Авраама

- Бог знає нашу любов до Нього з наших вчинків, того, що ми Йому віддаємо або чого від Нього приховуємо.
- Авраам не затримав Ісака.
- Бог дав Ісуса як нашу спокутну жертву.
- Авраам знав, що Бог може повернути Ісаака до життя.

Останні дні Авраама

Свого часу Авраам хотів вибрати дружину для Ісаака – у деяких країнах це досі практикується. Отже, Авраам послав свого слугу в землю халдеїв, де Авраам жив до того, як Бог покликав його. Він не хотів, щоб Ісак мав дружину з-поміж ідолопоклонників у Ханаані. Тут довірений слуга Авраама за вказівкою Бога вибрав Реваку, дочку свого племінника Бетуїла (сина брата Авраама Нахора), щоб стати дружиною Ісака. (Буття 24 - 25:18)

Ключові моменти з «Останніх днів Авраама».

- Ісаак одружується з тією, хто вірить у Бога, а не з ідолопоклонником.
- Стосунки, включаючи шлюб, допоможуть або зашкодять нашим стосункам з Богом на нашій подорожі до вічності.

Життя Ісаака та обман Якова

Авраам помер у віці 175 років і був похований у Ханаані. Ісаак і Ребека мали синів-близнюків. Кожен з них виявляв фаворитизм: Ісаак віддавав перевагу Ісаву, оскільки той був на природі, а Ребека віддавала перевагу Якову. Фаворитизм завжди викликає розбрат. Виявилось, що Ісав мав намір задовольнити свої поточні бажання, не зважаючи на їхні наслідки чи майбутнє. Яків за вказівкою своєї матері, Ребеки, склав змову, щоб отримати від Ісаака подвійну частку первістка і благословення. Вони змогли обдурити Ісаака, тому що він був сліпим. Яків утік до родини Ребеки, побоюючись за своє життя. По дорозі Бог сказав Якову: «Я Господь, Бог Авраама, батька твого, і Бог Ісаака. Землю, на якій ти лежиш, Я дам тобі та потомству твоєму. Нащадки твої будуть, як порох земний, і поширишся ти на захід, і на схід, і на північ, і на південь, і в тобі та в нащадках твоїх будуть благословенні всі племена землі. Ось Я з тобою, і стерегтиму тебе, куди б ти не пішов, і поверну тебе на цю землю. Бо я не покину вас, доки не виконаю те, що обіцяв вам».

Пізніше майбутній тесть Якова обдурив його. Гріх завжди має наслідки, навіть якщо Бог прощає тих, хто покладається на Нього і слухається через любов до Нього. (Буття 25:20-28)

Ключовий момент з обману Якова

- Бог сказав Аврааму і повторив Якову, що Він зробить його нащадків такими ж численними, як зірки на небі, і дасть їм Ханаан, їхню «Землю обітовану».
- Через нащадків Якова (Ісуса) усі народи на землі будуть благословенні, бо Авраам послухався Мене.

Яків прибуває до Східної країни

Яків обдурив Ісаака, скористався і розлютив свого брата Ісава, тож він утік до дому своєї матері, яка була в країні халдеїв. Прибувши, він запитав Лавана, брата своєї матері, сина Нахора, брата Авраама. Біля колодязя він побачив Рахіль, пастушку та дочку Лавана. Яків погодився працювати на Лавана 7 років, щоб Рахіль стала його дружиною. Через 7 років Лаван обдурив Якова і віддав йому Лію за жінку. Тоді Джейкоб погодився працювати ще 7 років на Рейчел. Під час його перебування з Лаваном Бог дав йому великий успіх. (Буття 29-30)

Ключовий момент із Джейкоба прибув у східну країну

- Ребека та Яків обдурили Ісаака, і тепер Яків обманюється. О, наслідки гріха.

Яків тікає від Лавана

Чотири дружини Якова, які народили йому кількох дітей, поки вони жили з Лаваном. Минуло щонайменше 14 років. Лаван став менше поважати Якова, а сини Лавана почали заздрити процвітанню Якова. Якову настав час повернутися додому, де жив Ісаак і де був похований Авраам. Отже, Яків зі своєю родиною та худобою пішов, не сказавши Лавану. Коли Лаван дізнався про відхід Якова, він переслідував їх. По дорозі Бог попередив Лавана не робити нічого проти Якова. Лаван і Яків зустрілися, домовилися не робити один одному зла. Потім Лаван повертається додому.

Коли Яків наближався до землі, де жив Ісав, він боявся того, що міг би зробити Ісав через його попередній обман, коли він отримав благословення Ісава від Ісаака. Яків покаявся у своєму минулому злі, подякував за процвітання, яке дав Бог, і благав визволити його від Ісава. Коли Ісав побачив Якова, він побіг і обійняв його. (Буття 31-33)

Ключові моменти з Якова втікає від Лавана

- Яків за допомогою матері обдурив батька, щоб отримати благословення на первістка. Гріх має наслідки.

- Покаяння і подяка Богові за Його благословення догодили Богу.

Яків повертається до Бетелю

Яків повернувся додому і налагодив справи з Ісавом. Потім він повернувся до місця, де Бог явився йому, коли він тікав, рятуючи своє життя. За вказівками Бога він пішов до Бетелю, де Бог раніше дав йому ту саму обітницю, яку дав Аврааму та Ісаку. Яків наближається до Бога, вимагаючи усунути всіх ідолів. У Бетелі він збудував жертовник і поклонився Богові. Тут знову з'явився Бог, змінивши своє ім'я з Яків, що означає витіснений, на Ізраїль і сказав: «Я Бог Всемогутній: плодіться і розмножуйтеся. Народ і громада народів вийде від тебе, і царі вийдуть із тіла твого. Землю, яку Я дав Авраамові та Ісакові, Я дам тобі, і Я дам землю твоєму нащадку після тебе. (Буття 35:11-13)

Ключовий момент Яків повертається до Бетелю

- Дії людини показують, чи вона покалася (змінилася).
- Звернення до Бога, усунення фальшивих богів, подяка та поклоніння Йому чітко вказують на те, що Яків справді змінився – покався.
- Подяка, хвала і поклоніння подобаються Богу і приносять радість.

Біда Якова

Коли Яків повернувся в Ханаан і уклав мир з Ісавом, їхній батько Ісак помер. Яків, тепер Ізраїль, мав 12 синів і дочку. Діна, дочка, була зґвалтована хіввеем у землі Ханаан. Ревека померла, народжуючи Веніямина. Ізраїль прихильно ставився до Йосипа, тому що він був первістком Рахілі, для якого він працював 14 років. Це викликає велику заздрість серед інших його синів. Йосипові снилися незвичайні сни, які він розповів своїм братам і батькові. Ці сни вказували на те, що вони всі вклоняться йому. Це змінює ревності на ненависть, яка проявилася, коли його брати продали його в рабство каравану ізмаїльтян, що прямували до Єгипту. Вони зарізали козла, зануреного в плащ Йосипа в його крові, і віднесли його своєму батькові, обманюючи його, щоб він повірив, що Йосипа вбила якась дика тварина. (Буття 36:16-38)

Ключовий момент із проблеми Якова

- Наслідки гріхів прихильності, гніву, ненависті та обману завдають болю. Бог використав жахливу ситуацію для Своєї слави та для порятунку Якова та його сім'ї та, зрештою, спасіння завдяки життю та спокутній жертві Ісуса з Назарета, Христа.

Джозеф, раб

Заздрісні брати Йосипа продали його каравану ізмаїльтян. Після прибуття до Єгипту він був проданий одному з чиновників фараона. Він виконував свої обов'язки довірливого слуги таким чином, що його власник наділяв на нього більшу відповідальність. Оскільки він не піддався спокусам дружини Потіфара, його ув'язнили. Навіть у в'язниці він знайшов прихильність доглядача в'язниці. У всіх своїх труднощах він продовжував довіряти Богові і служити йому. Перебуваючи там, він подружився з чашником фараона, який багато пізніше згадує, що Йосип зробив для нього. (Буття 39 - 41:40)

Ключові думки Джозефа, Раба

- У найважчі часи Божі слуги завжди повинні бути побожними.
- Бог випробує віру тих, хто любить Його.
- У важкі часи можна звинуватити Бога і відвернутися від Нього.
- Процвітання може спонукати людину довіряти собі.
- Завжди утримуйтеся від гріха навіть у суворі та несправедливі часи.

Йосиф, Правитель

Постраждавши від наслідків праведного життя, Джозеф був відправлений у в'язницю. У в'язниці його покинули ті, кому він допомагав, але не Бог. Живучи як вірний слуга Бога, він дозволив Богу використати його в Його плані принести викуплення всьому людству, якщо воно буде довіряти ЙОМУ та слухатися його. Чашник фараона нарешті згадав про Йосипа і розповів фараонові про те, як Йосип тлумачив його сни, коли той був у в'язниці. Фараон покликав Йосипа з в'язниці, щоб він розтлумачив його сон. Йосип сказав фараонові, що він не може тлумачити, але Бог може.

Фараон повірив Божому тлумаченню через Йосипа і призначив Йосипа відповідальним за підготовку до катастрофи голоду. Тепер Йосип був другим командувачем над усім Єгиптом і готувався до голоду.

Голод охопив родину Йосипа в Ханаані. Почувши, що їжа є в Єгипті, Яків двічі послав туди своїх синів купувати їжу. Йосип не мстився своїм братам, а визнав, що Божа рука діє в ньому на добро. (Буття 41:41-44)

Ключова думка з Джозефа, Правителя

- Джозеф дозволив Богу використовувати його для Своїх цілей, навіть незважаючи на багато болю та труднощів.
- Бог завжди вірний, але людина не завжди здатна зрозуміти.
- Вічне життя з Богом на небесах завжди варте будь-якого болю чи будь-якого душевного болю тут, на землі.

Яків їде до Єгипту

Брати Йосипа були відправлені до Єгипту на пошуки їжі через голод. У страху за своє життя, тому що їх звинуватили в крадіжці з другого за могутністю Єгипту, вони вклонилися йому, віддаючи шану, сон Йосипа, який він бачив у юності, передрік. Юда визнає свою провину за продаж його в рабство. Тоді Йосип відкривається своїм братам, як Бог використав їхній підступний вчинок, щоб врятувати їх і Якова. Йосип посилає за Яковом і всією його родиною та майном. Після прибуття Джозеф і Яків знову зустрічаються. Фараон дав Якову вибрану землю Гошен. Можливо, Яків мав намір залишитися, доки не закінчиться голод, але його нащадки залишалися в Єгипті 400 років. (Буття 45-47)

Ключові моменти книги Яків їде до Єгипту

- Бог використав синів Якова, щоб виконати Свою волю.
- Йосип визнав Божу руку у своєму житті, сказавши: «Він послав мене перед вами, щоб зберегти для вас останок на землі та врятувати ваші життя великим визволенням».

Яків і Йосип помирають у Єгипті

Після 17 років перебування в Єгипті Яків помирає. Ранок Йосипа та його братів протягом 40 днів, необхідних для бальзамування. Потім Якова повернули в Ханаан і поховали поряд з Авраамом, Сарою, Ісааком, Рахілю та Лією, його першою дружиною та матір'ю Юди. «Йосиф пішов поховати свого батька. З ним пішли всі слуги фараонові, старші дому його, і всі старші єгипетської землі, і весь дім Йосипа, і брати його, і дім батька його. Лише їхні діти, їхні отари та велика їхня худоба залишилися в землі Гошен. З ним піднялися і колісники, і вершники. Це була дуже чудова компанія». (Буття 50)

Багато пізніше «Йосип сказав своїм братам: «Я помру, але Бог відвідає вас і виведе вас із цієї землі до землі, якою Він присягнув Аврааму, Ісаку та Якову». Тоді Йосип змусив Ізраїлевих синів присягнути, сказавши: «Бог обов'язково відвідає вас, і ви винесете мої кості звідси». Йосип помер у Єгипті, був забальзамований, не похований, а покладений у труну, щоб віднести назад до Ханаану, коли Бог визволив їх з Єгипту. (Буття 50)

Ключові моменти книги Яків і Йосип помирають у Єгипті

- Від раба до другої найвпливовішої людини в Єгипті, праведний Йосип все ж дозволив Богу використати його для здійснення Його планів.
- Юда, який пропонував продати Йосипа в рабство, тепер пропонує себе як раба, щоб Яків не страждав. Люди можуть змінюватися.
- Цікаво, що Ісус із Назарету походить із племені Юди.

ВИХІД

Мойсей - єгиптянин

Бог пообіцяв Аврааму, що він стане батьком багатьох народів через Ісака, Його обіцяного сина. Минуло близько чотирьох сотень років, як Яків, син Ісака, через голод пішов до Єгипту. Його сім'я зросла до мільйонів, але живе в рабстві. У цей час Єгипет був захоплений новою династією, яка нічого не знала про минуле Єгипту і ніколи не чула про Йосипа. Фараон наказав, щоб кожного сина, народженого від євреїв, кидали в Ніл. Мати Мойсея ховала його, поки його не знайшла дочка фараона. Протягом сорока років він навчався єгипетських королів. Побояючись гніву фараона, він утік з Єгипту після того, як убив єгиптянина за погане поводження з єврейським рабом. Протягом наступних сорока років він пас овець для Реуїла, священника Мідіяну, якого також називають Їтро. Тоді Бог покликав Мойсея піти до Єгипту, щоб визволити нащадків Авраама, Ісака та Якова з рабства. (Вихід 1-2)

Ключова точка з Мойсея - єгиптянина

- Бог вірний. Він бачив стан ізраїльтян і згадав свою обіцянку Аврааму, Ісаку та Якову.
- Бог вибрав Мойсея, щоб визволити Його народ із неволі рабства.
- Через кілька століть Бог послав Ісуса з Назарету, щоб визволити Його народ із рабства гріха.

Мойсей - покликаний Богом

Після вбивства єгиптянина Мойсей втік з Єгипту і сорок років жив у Мідії, пасучи овець. Дітей Ізраїлю стало так багато, що новий фараон боявся, що вони можуть приєднатися до іншого правителя. «Тому поставили над ними наглядачів, щоб накласти на них тяжкі тягарі. Вони збудували для фараона міста-склади Пітом і Раамсес. Але чим більше їх гнобили, тим більше вони розмножувалися. І єгиптяни злякалися народу Ізраїля». (Вихід 1:11-13)

Одного разу, коли Мойсей пас отару, Бог сказав йому: «Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісака і Бог Якова». ... Я справді бачив страждання мого народу, що в Єгипті, і почув їхній зойк через їхніх наглядачів. Я знаю їхні страждання, і Я зійшов, щоб визволити їх із руки єгиптян і вивести їх із того краю до доброго й широкого краю, до краю, що тече молоком і медом». ... «Ходіть, Я пошлю вас до фараона, щоб ви вивели Мій народ, синів Ізраїля, з Єгипту». (Вих. 3:6; 7-8;10) Мойсей почувався невідповідним, але неохоче пішов, щоб Бог показав йому силу Своїх чудес, щоб переконати єгиптян та ізраїльтян, що Бог все контролює. (Вихід 3 - 4:17)

Ключові моменти книги Мойсей – покликаний Богом

- Бог сказав Мойсею ПІТИ, але Мойсей сказав послати когось іншого, що розгнівало Бога. Чи ми гнівимо Бога, не виконуючи Його волю, яку Він дав нам у натхненному Слові, Біблії?
- Діти Ізраїля дуже розмножилися під час переслідувань. Так робили християни I ст.

Мойсей, Визволитель

Мойсей провів 40 років у Єгипті, навчаючись усім способам єгиптян, і ще 40 років був пастухом, якого навчав Бог, щоб вести Його народ із Єгипту до землі, обіцяної Аврааму, Ісаку та Якову. Наступні сорок років він вивів Божих дітей із фізичної неволі.

Спочатку з Аароном він пішов до фараона, можливо, батька своєї прийомної матері чи її брата, з проханням дозволити ізраїльтянам піти в пустелю, щоб влаштувати бенкет і поклонитися Богу. Фараон відмовився, сказавши: «Хто Господь, щоб я послухався Його голосу і відпустив Ізраїля? Я не знаю Господа, і навіть не відпущу Ізраїля». (Вихід 5:2) Крім того, «не будеш більше давати людям солому для виготовлення цегли, як колись; нехай ідуть і збирають собі соломи. Але кількість цегли, яку вони зробили в минулому, ви накладете на них, ви ні в якому разі не зменшите її, бо вони бездіяльні. (Вихід 5:7-8)

Люди нарікали, кажучи: «Ви зробили нас смердючими в очах фараона та його слуг, і дали меч в їхню руку, щоб убити нас». (Вихід 5:21) Це не востаннє, коли вони нарікають і скаржаться.

Ключова думка з Мойсея, Визволителя

➤ Бог хоче, щоб Його люди поклонялися Йому, а не постійно скаржилися.

Чума

Мойсей починає передавати Боже послання фараону, якому Бог дозволив прийти до влади, щоб показати Свою силу. Спочатку це нікого не вразило. Тоді маги фараона та інші почали відмовлятися, але не фараон. Кожного разу, коли він відкидав Боже благання через Мойсея, йому ставало легше знову відкидати Бога – він зачерствів власним серцем. З кожною новою карою знищення настільки зростає, що «слуги фараона сказали йому: «Доки цей чоловік буде для нас пасткою?» Відпустіть тих людей, щоб вони служили Господеві, Богові своєму. Чи ти ще не розумієш, що Єгипет зруйнований?» (Вихід 9:32).

Нарешті фараонові було досить, коли він сказав: «Відійди від мене! стережись ніколи більше не бачити мого обличчя, бо того дня, коли ти побачиш моє обличчя, ти помреш». Мойсей сказав: «Як скажеш! Я більше не побачу твого обличчя». (Вихід 10:28-29) Мойсей починає готувати ізраїльтян до виходу з єгипетського рабства. (Вихід 7-11)

Ключові моменти з The Plagues

- «Єгиптяни пізнають, що Я Господь». Чи знаємо ми Бога як люблячого Спасителя чи просто знаємо про Бога? Чи знає Бог нас?
- Постійне заперечення Божого благання затвердіє в серці, що полегшує відкидання знову, поки не стане надто пізно.

Crossing Over

Первісток єгиптян помер, фараон сказав Мойсею забрати ізраїльтян і геть! Відсвяткували Пасху, і ізраїльтяни, покинувши Єгипет, звернулися до Червоного моря. Бог йшов перед ними в стовпі хмари вдень і в стовпі вогню вночі.

Фараон передумав і відправив свою армію в погоню. Коли Червоне море було попереду, а армія фараона позаду, страх наповнював серця ізраїльтян. Мойсей закликав їх: «Не бійтеся, стійте твердо, і побачите спасіння Господнє, яке Він вам сьогодні зробить. Для єгиптян, яких ви бачите сьогодні, ви ніколи більше не побачите. Господь буде боротися за вас, а вам лише мовчати». (Вихід 14:13-14) «Тоді ... цілу ніч Господь гнав море сильним східним вітром, і висушив море, і води розділилися. І ввійшли Ізраїлеві сини в середину моря по суші, а вода була для них муром праворуч і ліворуч». (Вихід 14:21-22)

Армія фараона переслідувала ізраїльтян у середині моря, і Господь кинув єгипетські війська в паніку, коли море повернулося до свого звичайного курсу, закриваючи колісницю та вершників; з усього війська фараонового, що пішло за ними в море, не залишився жоден із них. (Вихід 14:23-29)

Ключовий момент від Crossing Over

- Ізраїльтян було визволено з рабства фізичного рабства і, зрештою, до їхньої земної обіцяної землі.
- Якщо ті, хто в Христі, твердо стоять у своїй вірі, вони будуть звільнені від вічного рабства до Небес, їхньої обіцяної землі з Богом.
- Страх і недовіра до Бога призводять до неправильних рішень.

Годування та турбота про нову націю

нарешті БЕЗКОШТОВНО! Вони подорожували три дні пустелею і почали нарікати на брак води та їжі. Бог дав хорошу воду та їжу з небес під назвою манна, яка тривала сорок років. Знову скаржилися та бурчали на воду. Насправді вони, здавалося, не пам'ятають усього, що Бог зробив і робить для них.

З такою кількістю людей постійні конфлікти між ними повинні бути вирішені, і Мойсей був приголомшений, коли намагався це зробити сам. За рекомендацією Їтро, Мойсей призначив людей з більшої кількості людей на допомогу, і люди перестали втомлюватися. (Вихід 15-17)

Ключовий пункт про годування та догляд за новою нацією

- Бог завжди вірний і справедливий і незадоволений нашими наріканнями.

Гора Синай

Минуло три місяці відтоді, як ізраїльтяни покинули Єгипет і перейшли Червоне море по сухому. Бог вивів їх із рабства, знищив єгипетську армію, дав їжу та воду, навіть після їхнього сильного нарікання. Тепер вони отаборилися в пустелі перед горою Синай.

Господь сказав до Мойсея: «Так скажеш дому Якова та скажеш синам Ізраїля: Ви самі бачили, що Я зробив єгиптянам, і як Я носив вас на орлиних крилах і привів вас до Себе. А тепер, якщо справді послухаєшся Мого голосу й додержуватимешся Мого заповіту, то станеш Моїм дорогоцінним надбанням серед усіх народів. ... Увесь народ разом відповів та й сказав: «Усе, що сказав Господь, ми зробимо»» (Вихід 19:3-5; 8).

Вони присвятили себе зустрічі з Богом. Бог наказав Мойсеєві встановити обмеження, щоб вони не померли. «Знявся грім, і блискавка, і густа хмара на горі, і дуже сильна сурма, так що весь народ у таборі тремтів, коли народ стояв перед горою. Бог покликав Мойсея піднятися на вершину гори. Тут Бог передав Мойсею десять заповідей.

1. «Нехай не буде в тебе інших богів передо мною.
2. Не роби собі різьбленого кумира й будь-якої подоби того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я, Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що карає провину батьків на синах до третього й четвертого покоління тих, хто ненавидить мене, але виявляє милість тисячам тих, хто любить мене й дотримується моїх заповідей.
3. «Не призывай імені Господа, Бога твого, надаремно, бо Господь не залишить без винного того, хто призиватиме ім'я Його надаремно.
4. "Пам'ятай день суботній, щоб святити його. Шість днів працєю і роби всю свою роботу, 10 а день сьомий - субота для Господа, Бога твого. У нього не будеш робити жодної роботи ні ти, ні син твій, ні дочка твоя, ні раб твій, ні невілля твоя, ні худоба твоя, ні прихось, що в брамах твоїх. Бо за шість днів створив Господь небо й землю, море, і все, що в них, і спочив сьомий день, тому Господь благословив день суботній і освятити його.
5. «Шануй батька свого та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі.
6. «Не вбивай.
7. «Не чини перелюбу.
8. «Не крастимеш.
9. «Не свідчи неправдиво на свого ближнього.

10. «Не пожадай дому ближнього твого; не пожадай жінки ближнього твого, ані раба його, ані невольниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого». (Вихід 20:3-17)

Ключовий пункт від гори Синай

➤ Якщо ви повністю слухаетесь Бога і дотримуетесь Його завіту, тоді ви будете Божим святим народом. Це стосується сьогодні так само, як і тоді.

Правила, за якими повинна жити нова нація

Десять заповідей були дані ізраїльтянам. Тепер закони, правила та правила керують новою нацією, яка ще недавно була рабами.

Поклоніння Богу:

1. Не створюйте собі кумирів
2. Зробіть жертвник із землі або каменю, щоб жертвувати цілопаленнями

Робота з людьми:

1. Єврейський раб
2. Продам дочку
3. Боротьба боротьбою
4. крадіжки
5. Лаяти батьків

Справедливість

1. Зваблення
2. Чарівниця
3. Секс з тваринами
4. Позика грошей
5. Повага до Бога і правителів

Ключовий пункт Правил, за якими повинна жити нова нація

➤ Божі люди повинні поводитися з іншими справедливо, справедливо й милосердно, на основі чіткого розуміння законів, правил і постанов.

Заповіт і Скинія

Мойсей переказав людям Слово Господнє та всі його правила. Потім він записав, побудував жертвник, приніс Богові всепалення та мирні жертви, окропив кров'ю жертвник і людей, сказавши: «Потім він узяв Книгу Завіту і прочитав її в слух народу. А вони сказали: Усе, що сказав Господь, ми зробимо, і будемо слухняні. І взяв Мойсей кров, і окропив нею народ, і сказав: Ось кров заповіту, що Господь уклав з вами за всіма цими словами» (Вихід 24:7-8).

Бог сказав: «Скажи ізраїльтянам, щоб принесли мені жертву. Ти маєш прийняти жертву за мене від кожного чоловіка, чиє серце спонукає його дати — добровільну жертву». (Вихід 25:2) З цих безкоштовно наданих речей Бог дав Мойсеєві докладні вказівки побудувати скинію, яка включатиме в себе як місце, де Він міг би жити з ними:

1. Ковчег, накритий престолом для зберігання Його свідчення
2. Стіл для хліба
3. Золотий світильник
4. Бронзовий вітвар

Ключові моменти із Заповіту та Скинії

➤ Бог уклав з ними угоду, яку Мойсей прочитав їм і надійно зберіг її в ковчезі, де перебувала Божа присутність. Вони відповіли: «Ми зробимо все, що сказав Господь; ми будемо підкорятися».

- Ті, хто уклав угоду, зіткнулися з кров'ю жертви.
- Христос уклав Новий Заповіт з усіма, хто довіряє Йому та слухається Його, вступаючи в контакт з кров'ю через хрещення, дозволяючи Богу ввести їх у Христове Царство. Ми не повинні повертатися назад, а залишатися вірними, виконувати Його волю, старанно вивчати Його слово, зберігаючи його в своєму серці, тоді Він дасть вічне життя.

Предмети богослужіння та священика

Бог продовжує давати інструкції щодо богослужіння, зовнішнього вигляду та дій священика під час виконання своїх обов'язків. Різнобарвний одяг показував людей, які були священиками Божими. Інші предмети були призначені для виконання ними своїх обов'язків;

1. Кираса суду
2. Ефод
3. Халат
4. Каргате пальто
5. Тюрбан
6. Стулка

Були дані спеціальні формули для приготування оливи та пахощів. Їх не можна було використовувати як особисті речі на тілі. «Помаж Аарона та синів його, і освяти їх, щоб вони служили Мені як священики. Скажи ізраїльтянам: «Це буде моя священна олива помазання для майбутніх поколінь». Не лийте його на чоловіче тіло і не робіть масло з такою ж формулою. Це святе, і ви повинні вважати це святим. Кожен, хто робить такі пахощі, як воно, і кожен, хто покладає його на когось, крім священика, буде винищений із народу свого» (Вихід 30:30-33).

Встановили їхній день жертвоприношень і поклоніння: «Тоді Господь сказав до Мойсея: «Скажи ізраїльтянам: ви повинні дотримуватися Моїх субот. Це буде знак між мною та між вами для майбутніх поколінь, щоб ви знали, що я Господь, що освячує вас. Дотримуйся суботи, бо вона для тебе свята. Кожен, хто його осквернить, повинен бути забитий; Кожен, хто буде робити якусь роботу того дня, буде винищений із народу свого» (Вихід 31:12-15).

Ключовий момент із богослужіння і предметів священика

- Щоб постати перед Богом, потрібно бути освяченим і бути одягненим в одяг, який вимагає від Бога. Для християнина вони повинні бути поміщені Богом у Тіло Христа й одягнені в праведність.

Поклоніння ідолам і наслідки

Люди почули, як Бог покликав Мойсея на гору, вони були налякані й боялися Бога, перебуваючи в Його присутності, але незабаром забули Його. Були встановлені фальшиві жертвоприношення та практики поклоніння, які призвели до жахливих наслідків через те, що вони не дотримувалися Божої угоди з ними.

Як скоро забули!! Коли Мойсей був на горі, вони спорудили золотий бовван і поклонилися йому як богу, який визволив їх із єгипетського рабства. Мойсей був дуже незадоволений і сказав: «Ти вчинив великий гріх. А тепер я піду до Господа; можливо, я зможу спокутувати твій гріх». Бог сказав Мойсеєві: «Кожен, хто згрішив проти Мене, Я витру зі Своєї книги. Тепер іди, веди людей до місця, про яке я говорив, і мій ангел піде перед тобою. Але коли прийде час покарати, Я покараю їх за їхній гріх». І наслав Бог на людей кару через теля, яке вони зробили. (Вихід 32:30; 33-35)

Вони залишають пустелю Санай, щоб піти до землі, обіцяної Аврааму, Ісаку та Якову, ведені стовпом хмари вдень і вогнем уночі.

Ключовий момент ідолопоклонства та наслідки

- Кожен, хто згрішив проти Бога тоді і тепер без прощення, буде викреслений із Книги Життя.
- У Христі прощення для всіх, хто слухається і живе згідно з Його волею.

ЛЕВІТ

Жертви та приношення

Ці раби, звільнені з єгипетської неволі, все ще перебували в південній Аравії біля гори Синай, навчаючись Божим шляхам, навчаючись покладатися на Нього, будучи організованими в націю. Протягом цього часу були дані конкретні вказівки щодо жертв і приношень як поклоніння Богу. Були всепалення, жертви тварин за гріхи та мирні жертви подяки та хвали.

Інструкції були дуже конкретними і передбачали активну участь того, хто робив пропозицію; наприклад:

- а) його тварина в жертву мала бути бездоганною,
- б) він приносить його до входу на засідання,
- с) він кладе руки на голову жертви, щоб вона була прийнята як жертва спокути, і
- г) він його вбиває.

Сини Аарона повинні; а) облили кров'ю боки вівтаря, б) здерти жертву, в) покласти її на вівтар і г) розкласти дрова для багаття. Існують також конкретні приношення та жертви для спокутування ненавмисних гріхів священиків, громади в цілому та простої людини. Інші дії, бездіяльність або неспроможність сприяти справедливості, не даючи свідчення, вимагають конкретних жертв заради спокути.

Будь-які відхилення від того, що було зазначено, були неприйнятними. Однак той, хто приносив жертву, мав вибір щодо обраної тварини; наприклад, худоба, вівці, кози або птахи. Але воно мало бути безвадним, не слабким і не хворим. (Левіт 1-7)

Ключові моменти з жертвоприношень і приношень

- Жертви Богу згідно з Угодою, укладеною Богом через Мойсея, були особистими для жертводавця та його родини.
- Він брав активну участь у його богослужінні, поки священик не завершив приношення.
- Коли Христос прийшов і запропонував Своє тіло без плями гріха, Він також дав конкретні вказівки. Людина повинна віддати себе Богові, щоб вона зняла пляму гріха шляхом поховання в очищувальну кров Христа – занурення, яке також називають хрещенням – і воскресіння Богом із їхнього поховання, а потім поміщення в Тіло Христа. (Римлянам 6)

Священик Старого Завіту

Давши конкретні вказівки щодо жертвоприношень і приношень, Бог дає вказівки щодо очищення священиків, їхнього одягу, ефоду, нагрудника, Уріму, Туміму та тюрбану. Формула приготування пахощів була дана Мойсеєм для спалення на жертovníку пахощів. Вугілля з вогню жертovníка клали в кадильніці з пахощами, а потім брали всередину завіси перед Божою присутністю.

«Тож Надав та Авігу, сини Ааронові, взяли кожен свою кадильницю, і поклали в неї вогонь, і поклали на нього кадила, і принесли недозволений вогонь [вогонь не з жертovníка кадила] перед Господом, якого Він не наказав їм. І вийшов огонь від Господнього лица та й пожер їх, і вони померли перед Господнім лицем». (Левіт 10:1-2)
Бог вказав.

У Завіті, даному Богом через Мойсея, священники служили, приносячи жертви для спокути за Його народ. У Завіті, укладеному Христом, Він приніс себе в жертву, а Його народ є священником, щоб служити Йому. (Левіт 10:8-10)

Ключові моменти старозавітного священника

- Гріх має наслідки, і людина потребує прощення.
- Відповідно до Закону Мойсея жертви за гріх і всепалення були тваринами, яких люди приносили, клали на них руки, вбивали і віддавали священнику.
- Відповідно до завіту, укладеного Сином Божим, Христос був і є єдиною спокутною жертвою, жертвою за гріх, для людей.

Здоров'я, чистота і очищення

Увага дітей Ізраїлю зараз спрямована на те, щоб жити разом як Божі діти. Знову ж таки, Бог дає конкретні вказівки щодо їжі, яку можна або не можна їсти, очищення після народження дитини, лікування людей із захворюваннями, особливо проказою. Ці правила мали зберегти здоров'я нової нації людей, навчитися звільнитися від наглядачів та іноземних правителів.

Оскільки Ной знав про чистих і нечистих тварин (Бут. 7:1-10), це розрізнення було частиною давньої традиції, яка передувала Мойсеєвому закону. Те, чи була істота «чистою» чи «нечистою», не мало нічого спільного з якістю звіра; все залежало від того, що Бог сказав про тварину. Коли Він дав ці закони, безсумнівно, Господь мав на увазі здоров'я Свого народу (Повторення Закону 7:15; Вихід 15:26), але головна мета дієтичного кодексу полягала в тому, щоб нагадати ізраїльтянам, що вони належать Богу і зобов'язані тримати себе окремо від усього, що може їх осквернити. «Будьте святі, бо я святий». (Коментар до викладу Біблії) У новому заповіті Христа чисті люди змили свої гріхи кров'ю Христа. Нечисті — це люди, які все ще заплямовані гріхом.

Ключові моменти здоров'я, чистоти та очищення

- Уточнюються правила жертвоприношень, очищення та здорового способу життя.
- Для багатьох ізраїльтян ці правила могли бути нерозумними. Але їм наказав Бог, і невиконання їх призвело до того, що їх вигнали за межі табору – вони перестали бути включеними до Його народу.
- Сьогодні багато людей вважають заповіді Христа нерозумними. Але це заповіді Христа, і, не дотримуючись їх, людина залишається поза вічної присутності Бога.

День спокути

Були дані вимоги щодо щорічного Дня Очищення. Невиконання призвело до смерті. Ці накази були суворими, щоб справити враження на святість перед Богом. Вони включали очищення, обрядове обмивання, ритуальне вбрання священника перед входом у місце Божої присутності, у Святеє Святих з Його Престолом Милосердя. Бога слід високо поважати, шанувати та хвалити діяннями людини.

Щорічно для священника і для народу приносили певні приношення і жертви. Одним із важливих приношень не була кривава жертва, священник поклав руки на козла, передавши гріхи людей козлу, якого вивели далеко за межі табору і відпустили, несучи їхні гріхи в пустелю. (Левит 16) Гріхи не були прощені, а перенесені – відкладені, поки Христос не приніс досконалу жертву, Своє власне тіло Богові.

Ключові моменти з Дня Спокути

- Їхні гріхи не були прощені, але покладені на козла, щоб їх винесли.
- Раз на рік первосвященик мав приносити спокутну жертву за свої гріхи та гріхи народу та входити в Святеє святих у присутності Бога з кров'ю спокутної жертви.

- Прощення мало статися набагато пізніше завдяки досконалій жертві безгрішного Сина Божого, Ісуса Христа. Він взяв. Його кривава жертва очистила вірних під Старим Завітом і очистить кожного, хто чує його послання примирення, розуміє його, покладає свою довіру на Нього і слухається.

ЦИФРИ

Нашадки Якова були в Єгипті чотириста років. Вони стали рабами нової династії фараонів. За вказівкою Бога Мойсей вивів їх із Єгипту через Червоне море до Санаю. Вони

- Були захищені від єгипетської армії, яка їх переслідувала.
- Перетнули Червоне море по суші з усіма своїми тваринами.
- Був свідком того, як фараон і його армія були знищені в морі.
- Прийшов на гору Санай, заплющений перед появою і голосом Бога.
- Отримав від Мойсея Божі Заповіді, правила і розпорядження.

Близько року вони таборували біля гори Санай. Бог почав організовувати та готувати їх до виходу на землю, обіцяну Аврааму, Ісаку та Якову. Отже, «Господь говорив до Мойсея в скинії зібрання в Синайській пустелі в перший день другого місяця другого року після виходу ізраїльтян з Єгипту. Він сказав: «Зробіть перепис усієї ізраїльської громади за їхніми родами та родинами, переписуючи кожного чоловіка поіменно, одного за іншим. Ти та Аарон перелічите за їхніми відділами всіх чоловіків Ізраїля від віку двадцяти літ і більше, здатних до війська. По одному чоловіку з кожного племені, кожен голова свого роду, нехай буде вам допомагати» (Числа 1:1-4).

Мойсей, Аарон і дванадцять вождів Ізраїлю, кожен з яких представляв свою сім'ю, перерахували всіх ізраїльтян від двадцяти років і старше, які могли служити в ізраїльській армії, були перераховані відповідно до їхніх родин. Загальна кількість була 603 550 без коліна Левія. ... Левити мали відповідати за скинію Свідectва та за всі її речі та все, що до неї належало. (Числа 1:44-47, 50)

Коментар: якщо припустити, що підраховані чоловіки були одружені, в середньому по 3,5 дітей на сім'ю, тоді на горі Санай таборували понад 3 000 000 ізраїльтян.

І сказав Господь до Мойсея: «Приведи плем'я Левієве, і дай їх до священика Аарона, щоб вони допомагали йому. Вони мають виконувати обов'язки для нього та для всієї громади в скинії заповіту, виконуючи роботу скинії». (Числа 3:5-7)

Коментар: Бог визначив обов'язки та функції, які мав виконувати священик. Тепер ті, хто у Христі, є священиками, які мають виконувати функції.

І сказав Господь до Мойсея: «Накажи Ізраїлевим синам, щоб відіслали від табору кожного, хто має шкірну хворобу, або будь-яку течу, або хто нечистий через мертве тіло. Відпустіть і самця, і самку; відпусти їх поза табір, щоб вони не осквернили свого табору, де Я живу серед них». (Числа 5:1-3)

Коментар: Бог знає важливість карантину для інфекційних та інфекційних захворювань у фізичному житті та важливість карантину для гріха серед тих, хто перебуває в Тілі Христовому.

Коли чоловік чи жінка будь-яким чином ображають іншого або невірні Господу, ця особа є винною і повинна зізнатися у вчиненому гріху. Він повинен повністю відшкодувати свою кривду, додати до неї п'яту частину і віддати все тому, кого він образив. (Числа 5:6-7)

Коментар: «Якщо твій брат згрішить проти тебе, піди та скажи йому провину між собою. Якщо він тебе послухає, ти придбав свого брата». (Матвія 18:15)

«Господь сказав до Мойсея: «Якщо чоловік або жінка хоче дати особливу обітницю, обітницю поділу Господу як назорея, він повинен утримуватися від вина та інших ферментованих напоїв і не повинен пити оцту,

зробленого з вина чи інших ферментованих напоїв. Він не повинен пити виноградний сік, їсти виноград чи родзинки. Поки він буде назореем, він не буде їсти нічого з виноградної лози, навіть насіння та шкірки» (Числа 6:1-4).

Коментар: Обітниця назореев вимагає від людини освятити себе самонакладеною дисципліною з метою якогось особливого служіння. (Міжнародна стандартна біблійна енциклопедія)

Коли Мойсей закінчив установку скинії, він помазав її, освятив її та всі її речі. Він також помазав і освятив жертвник і все його начиння. Тоді провідники Ізраїлю, голови родин, які були вождями племен, відповідальними за тих, хто був порахований, приносили жертви. (Числа 7:1-3) Протягом дванадцяти днів один провідник щодня приносив свою жертву на освячення жертвника. Отже, скинія була освячена. (Числа 7:11)

«Господь говорив до Мойсея в Синайській пустині в першому місяці другого року після їхнього виходу з Єгипту. Він сказав: Нехай ізраїльтяни святкують Пасху в призначений час. ... вони зробили це в Синайській пустелі в сутінках чотирнадцятого дня першого місяця. Ізраїльтяни зробили все так, як Господь наказав був Мойсеєві» (Числа 9:1-2; 5).

«Того самого дня прийшли до Мойсея та до Аарона й сказали до Мойсея: «Ми стали нечистими через мертве тіло, але чому б ми не могли принести Господню жертву з іншими ізраїльтянами в призначений час?» Мойсей відповів їм: «Почекайте, поки я не дізнаюся, що Господь наказує про вас»» (Числа 9:6-8).

Коментар: Багатьох проблем можна було б уникнути, якби ми чекали, поки дізнаємося, що говорить Бог.

Хмара, що покриває намет свідчення

«Того дня, коли була встановлена скинія, намет свідчення, хмара накрила її. Від вечора до ранку хмара над скинією була схожа на вогонь. Так було й далі; хмара закрила його, і вночі він був схожий на вогонь. Щоразу, коли хмара піднімалася над наметом, ізраїльтяни вирушали в дорогу; скрізь, де опускалася хмара, ізраїльтяни ставали табором». (Числа 9:15-18)

«Двадцятого дня другого місяця другого року піднялася хмара над скинією свідчення. Тоді ізраїльтяни вирушили з Синайської пустелі й мандрували з місця на місце, аж поки хмара не зупинилася в пустелі Паран». (Числа 10:11-12)

«Тепер люди скаржилися на свої труднощі в слух від Господа, і коли Він почув їх, Його гнів спалахнув. Тоді вогонь від Господа спалахнув серед них і пожег деякі околиці табору. Коли люди заволали до Мойсея, він помолвився до Господа, і вогонь згас». (Числа 11:1-2)

Скарга Мойсея

«Натовп із ними почав жадати іншої їжі, і ізраїльтяни знову почали голосити. ... Мойсей чув голосіння людей у кожній родині, кожен біля входу до свого намету. Господь дуже розгнівався, і Мойсей був стурбований. Чому ти навів це лихо на свого раба? Чим я зробив тебе невтішним, що ти поклав на мене тягар усіх цих людей? Чи я зачала всіх цих людей? Я їх народила? Чому Ти кажеш мені нести їх на руках, як годувальниця несе немовля, до землі, яку Ти обіцяв їхнім батькам у присязі? Де я можу взяти м'яса для всіх цих людей? Мені все голосять: «Дай нам м'яса їсти!» Я не можу нести всіх цих людей сам; тягар занадто важкий для мене. Якщо ти збираєшся так зі мною вчинити, то зараз же вбий мене, якщо я знайшов милість у твоїх очах, і не дай мені загинути». (Числа 11:4; 11-15)

Коментар: навіть дуже праведні відчувають стрес від постійних сварок і нарікань. Їхню віру випробовує сатана.

Бог організовує лідерство

«Господь сказав до Мойсея: «Приведи мені сімдесят старших Ізраїлевих, які тобі відомі як провідники та начальники народу. Нехай вони прийдуть до скинії заповіді, і вони стануть там з тобою. Я зйду і поговорю з вами там, і візьму від Духа, що на вас, і покладу Духа на них. Вони допоможуть тобі нести тягар народу, щоб тобі не довелося нести його самому» (Числа 11:16-17).

«Тепер Господь дасть тобі м'яса, і ти будеш його їсти. Ти не будеш їсти його ні один день, ні два дні, ні п'ять, ні десять, ні двадцять днів, але цілий місяць, поки воно не вийде з нїздрів твоїх, і ти не зненавидишся ним, бо ти відкинув Господа». (Числа 11:18-20)

Сім'я ревно

«Міріам та Аарон почали сварити Мойсея через кушіянку, на якій він одружився. «Чи тільки через Мойсея говорив Господь?» запитали вони. — Хіба він також не говорив через нас? ... Гнів Господа палав проти них, і Він покинув їх. Коли хмара піднялася над наметом, там стояла Маріам, прокажена. Заклучіть її поза табором на сім днів; після цього її можна повернути. Отже, Маріам була ув'язнена поза табором сім днів, і люди не рухалися далі, доки її не повернули». (Числа 12:1-2; 9-10; 14-15)

Дослідження землі обітованої

«Господь сказав до Мойсея: Пошли людей дослідити Ханаанську землю, яку Я даю Ізраїлевим синам. Від кожного родового племені пришліть по одному зі своїх вождів». ... Підніміться через Негев і далі в гірську місцевість. Подивіться, яка земля, і чи люди, що там живуть, сильні чи слабкі, чи їх мало, чи багато. На якій землі вони живуть? Добре це чи погано? В яких містах вони живуть? Вони не огорожені чи укріплені? Як ґрунт? Воно родюче чи бідне? Є на ньому дерева чи ні? Зробіть усе можливе, щоб повернути частину плодів землі. ... Наприкінці сорока днів вони повернулися з дослідження землі. Вони повернулися до Мойсея та Аарона та до всієї ізраїльської громади в Кадеш, що в пустелі Паран. Там вони доповіли їм і всій громаді, і показали їм плоди землі. Люди, що живуть там, могутні, а міста укріплені та дуже великі». (Числа 13:1-2; 17-20; 25-28)

«Калев змусив людей замовкнути перед Мойсеєм і сказав: «Ми повинні піти й заволодіти землею, бо ми точно можемо це зробити». Але люди, що йшли з ним, сказали: Не можемо напасти на тих людей; вони сильніші за нас». І вони поширили серед ізраїльтян погану чутку про землю, яку дослідили. Вони сказали: «Земля, яку ми досліджували, пожирає тих, хто на ній живе. Усі люди, яких ми бачили там, великі. Ми бачили там нефілімів (нащадки Анака походять від нефілімів). Ми здавалися кониками в наших власних очах, і ми виглядали такими ж для них». (Числа 13:30-33)

Більше сварок і скарг

І нарікали всі Ізраїлеві сини на Мойсея та на Аарона, і вся громада сказала їм: Коли б ми повмирили в Єгипті! ... Ісус Навин і Калев роздерли свій одяг і сказали до всієї ізраїльської громади: «Земля, через яку ми проходили й досліджували, надзвичайно добра. Якщо Господь задоволений нами, Він приведе нас до тієї землі, землі, що тече молоком і медом, і дасть її нам. Тільки не бунтуйте проти Господа. І не бійтеся людей цієї землі, бо ми їх поглинемо. Їхній захист уже зник, але Господь з нами. Не бійся їх». Але вся громада говорила про те, щоб побити їх камінням». (Числа 14:2; 6-10)

«Господь сказав до Мойсея: «Доки ці люди будуть зневажати мене? Доки вони відмовлятимуться вірити в мене, незважаючи на всі чуда, які я вчинив серед них? Я поразю їх поразкою, і винищу їх, а тебе зроблю народом більшим і сильнішим від них» (Числа 14:11-12).

«Мойсей благав Бога не знищувати їх. «Згідно з великою любов'ю Твою, прости гріх цим людям, як Ти прощав їм від часу, коли вони вийшли з Єгипту аж досі». Господь відповів: «Я простив їм, як ти просив». Але як живий я, так і справді, як слава Господня наповнює всю землю, жоден із тих людей, що бачили мою славу та чуда, які я вчинив у Єгипті та в пустелі, але не послухалися мене й десять разів випробовували мене, — ніхто з них не побачить землі, яку я обіцяв» (Числа 14:19-23).

«Доки цей лукавий збір буде нарікати на мене?» ... «Усі ваші, перераховані в переписі від двадцяти років і вище, які нарікали на мене, ніхто не ввійде в землю, де Я поклявся поселити вас, крім Калева, сина Єфуннеєвого, та Ісуса, сина Навиногого». ... «Люди, які понесли погану звістку про землю, померли від чуми перед Господом». (Числа 14:27; 29-31; 37-38)

Принесення жертв

«Якщо з вами мешкає прихोцько, або хтось постійно мешкає між вами, і захоче принести Господеві хлібну жертву з приємними пахощами, то зробіть, як ви. Для збору одна постанова для вас та для прихоцька, що мешкає з вами, вічна постанова для ваших поколінь. Ви та прихोцьк будете однакові перед Господом. Один закон і одне правило для вас і для прихоцька, який мешкає з вами». (Числа 15:14-16)

Але якщо ви згрішите ненавмисно без відома громади, то вся громада принесе одного бика з череди на всепалення, їм буде прощено, бо це була помилка. «Але кожен, хто грішить зухвало, чи то місцевий, чи прибулець, зневажає Господа, і той має бути вилучений із народу свого. Через те, що він зневажив словом Господа і порушив Його заповіді, цю особу обов'язково треба знищити; його провина залишається на ньому». (Числа 15:22, 24-25; 30-31)

Коментар: Гріх, незважаючи на Божу любов і накази, не допускався ні в Старому Завіті, ні в Новому Завіті. Павло сказав, що потрібно звернутися до сатани і не спілкуватися з непокаяним братом, який навмисно грішить. (1 Коринтян 5) «Відлучити від свого народу» і «перейти до сатани» усуває гріх із збору Божого народу.

Повстання проти Мойсея

Корей, Датан і Авірон разом із 250 лідерами громади виступили групою, щоб виступити проти Мойсея. Вони мали постати перед Господом, щоб Він вибрав Свого лідера. Датан і Авірон відмовилися залишатися в своїх наметах. Потім Бог відкрив землю, коли могила поглинула їх і все їхнє майно, включаючи сім'ю. Тоді вогонь від Господа пожег 250 послідовників.

«Наступного дня вся ізраїльська громада нарікала на Мойсея та Аарона. Вони сказали: «Ви вбили людей Господніх». Але коли громада зібралася проти Мойсея та Аарона і повернулася до скинії зборів, раптом хмара накрила її, і з'явилася слава Господня. І пішли Мойсей та Аарон до скинії заповіту, і Господь сказав до Мойсея: «Відійди від цього збору, і Я негайно покінчу їх». І вони впали обличчям вниз. І сказав Мойсей до Аарона: «Візьми свою кадильницю, і поклади туди кадила разом із огнем із жертівника, і поспіши до зборів, щоб очистити їх. Вийшов гнів від Господа; почалася чума». Отже, Аарон зробив, як сказав Мойсей, і побіг до середини зборів. У народі вже почалася чума, але Аарон приніс ладан і спокутував їх. Він став між живими і мертвими, і чума припинилася. Але 14 700 людей померли від чуми, крім тих, які померли через Корея. І вернувся Аарон до Мойсея до входу в скинію заповіту, бо зараза припинилася». (Числа 16:41-50)

Посох Аарона розквітає, а Бог розподіляє обов'язки

«Господь сказав до Мойсея: «Промовляй до ізраїльтян і візьми від них дванадцять палиць, по одному від вождя кожного з племен їхніх предків. Напишіть імена кожного чоловіка на його жезлі. На палиці Левія напишіть ім'я Аарона, бо один жезл повинен бути для голови кожного племені предків. Поставте їх у наметі зборів перед свідцтвом, де Я буду зустрічатися з вами. Посох чоловіка, якого я виберу, проросте, і я позбудуся цього постійного нарікання на вас ізраїльтян». ... «Наступного дня Мойсей увійшов до намету свідчення і побачив, що Ааронів жезл, який представляв дім Левія, не тільки проріс, але й розпустився, розцвів і породив мигдаль. Тоді Мойсей вивів усі палиці від Господнього лица до всіх ізраїльтян. Вони подивилися на них, і кожен узяв свою палицю. І сказав Господь до Мойсея: Поклади Ааронову палицю перед свідцтвом, щоб вона була ознакою для непокірних, і це припинить їхнє нарікання на Мене, і вони не помруть. (Числа 17:1-5; 8-10)

Коментар: Бог обрав Аарона своїм священиком під Старим Завітом. Христос є Первосвящеником у Новому Завіті.

Бог призначає обов'язки левітів щодо намету зборів. Господь сказав до Аарона: «Ти, твої сини та родина твого батька несете відповідальність за провини проти святині, і тільки ви та ваші сини несете відповідальність за провини проти священства. Приведіть своїх товаришів-левітів із племені ваших предків, щоб вони приєдналися до вас і допомагали вам, коли ви та ваші сини будете служити перед наметом Свідцтва. Вони будуть відповідальні перед тобою та виконуватимуть усі обов'язки намету, але вони не будуть наближатися до речей святині та до жертівника, щоб не померти і вони, і ти. Вони мають приєднатися до вас і відповідати за догляд за

наметом заповіту — за всю роботу в наметі — і ніхто інший не може наблизитися до вашого місця». (Числа 18:1-4)

Аарон і Мойсей згрішили

«Уся громада ізраїльтян прибула до пустелі Цін, і вони зупинилися в Кадеші. Там померла Маріам і була похована. Тоді не було води для громади, і люди зібралися проти Мойсея та Аарона. Вони сварилися з Мойсеєм, сказав Господь до Мойсея. ... «Візьми палицю, і ти та твій брат Аарон зберіть збори разом». Поговоріть із цією скелею перед їхніми очима, і вона вилиє свою воду». ... Мойсей сказав їм: «Слухайте, бунтівники, чи маємо ми вивести вам воду з цієї скелі?» Тоді Мойсей підняв свою руку і двічі вдарив по скелі своїм жезлом. Вилилася вода, і пила громада та худоба. Але Господь сказав до Мойсея та до Аарона: Через те, що ви не довіряли Мені настільки, щоб шанувати Мене як святого в очах Ізраїлевих синів, ви не введете цієї громади в землю, яку Я їм даю»» (Числа 20:1-3; 7-8; 10-12).

Наближення землі обітованої

«Мойсей послав послів із Кадешу до едомського царя, говорячи: «Так говорить твій брат Ізраїль: ти знаєш про всі труднощі, які спіткали нас. ... Будь ласка, дозвольте нам проїхати через вашу країну. Ні поля, ні виноградника ми не пройдемо, води з криниці не нап'ємося. Ми підемо царською дорогою, і не звернемо ні праворуч, ні ліворуч, доки не пройдемо твоєю землею». Але Едом відповів: Не можна тут проходити. ... Тоді Едом виступив проти них із великим і могутнім військом. Оскільки Едом не дозволив їм пройти через свою землю, Ізраїль відвернувся від них. ... Уся ізраїльська громада вирушила з Кадешу й прийшла до гори Гор». (Числа 20:14, 18, 21, 22)

Аарон помирає, і Бог призначає Елеазара

«На горі Гор, біля кордону Едому, Господь сказав Мойсеєві та Аарону: «Аарон буде прилучений до свого народу. Він не ввійде в землю, яку я даю Ізраїлевим синам, тому що ви обоє збунтувалися проти мого наказу при водах Меріви. Візьміть Аарона та його сина Елеазара, і виведіть їх на гору Гор. Зніміть з Аарона шати й одягніть їх у сина його Елеазара, бо Аарон буде прилучений до свого народу. він там помре». І зробив Мойсей так, як наказав Господь: вони зійшли на Гор-гору на очах у всієї громади. Мойсей зняв з Аарона одяг і одягнув його на сина його Елеазара. І помер Аарон там на вершині гори». (Числа 20:23-28)

Починається завоювання землі обітованої

«Ханаанський цар Араду, який жив у Негеві (південь), напав на ізраїльтян і захопив деяких із них. Тоді Ізраїль склав таку обітницю перед Господом: «Якщо Ти віддаси цей народ у наші руки, то ми повністю знищимо їхні міста». Господь вислухав благання ізраїльтян і віддав їм ханаанеян. Вони повністю знищили їх і їхні міста». (Числа 21:1-3)

«Вони йшли від гори Гор дорогою до Червоного моря, щоб обійти Едом. Але в дорозі народ увірвався; вони говорили проти Бога та проти Мойсея, і сказали: «Навіщо ви вивели нас із Єгипту, щоб померти в пустині?» Нема хліба! Води немає! І ми ненавидимо цю жалюгідну їжу! Тоді Господь послав на них отруйних змій; вони кусали людей, і багато ізраїльтян померло. Люди прийшли до Мойсея і сказали: «Ми згрішили, коли говорили проти Господа та проти тебе». Моліться, щоб Господь забрав від нас змій». Отже, Мойсей молився за людей. Господь сказав до Мойсея: «Зроби змія, і повіси його на стовпі. будь-хто, кого вкусили, може подивитися на це і залишитися живим». Тому Мойсей зробив мідного змія і повісив його на стовпі. Тоді коли хтось був укушений змією, і хто дивився на мідного змія, той жив». (Числа 21:4-9)

Коментар: пригадайте, як Ісус сказав: «Коли Я буду піднятий із землі, Я притягну всіх до Себе». Він сказав це, щоб показати, якою смертю Він помре. (Івана 12:32-34). Його спокутна жертва, яка зцілить душі всіх, хто довіряє Йому виконувати Його волю.

«Дозвольте нам пройти через вашу країну. Не заїдемо ні в яке поле, ні в виноградник, і не будемо пити воду з жодної криниці. Ми будемо йти царською дорогою, аж поки не пройдемо твоєю територією». Але Сигон не дозволив Ізраїлю пройти через його територію. Він зібрав усе своє військо й рушив у пустелю проти Ізраїлю.

Дійшовши до Яхаца, він воював з Ізраїлем. А Ізраїль убив його мечем і заволодів його землею від Арнону аж до Яббоку, але тільки аж до аммонітян, бо їхній кордон був укріплений. Ізраїль захопив усі амореянські міста й зайняв їх, а також Хешбон та всі поселення навколо нього. Хешбон був містом Сигона, аморейського царя, який воював проти колишнього моавського царя і забрав у нього всю його землю аж до Арнону». (Числа 21:22-26)

«Тоді ізраїльтяни пішли до моавських рівнин і таборували на березі Йордану навпроти Єрихону. І побачив Балак, син Ціппорів, усе, що зробив Ізраїль амореянам, і налякався Моав, бо було так багато людей. Дійсно, Моав був сповнений страху перед ізраїльтянами. Моавітяни сказали мідіянським старшим: «Ця орда вилизує все навколо нас, як віл вилизує польову траву». ... Старійшини Моава та Мідіяну пішли, взявши з собою плату за ворожіння. Коли вони прийшли до Валаама, то розповіли йому те, що сказав Балак. ... Бог сказав Валааму: «Не йди з ними. Не накладай прокляття на тих людей, бо вони благословенні» (Числа 22:1—4, 7, 12).

«Валаам пішов навіть після того, як Бог сказав йому не йти. Чотири рази Валаам намагався проклясти їх і чотири рази благословляв. Гнів Балака запалав на Валаама. А тепер негайно йдіть і додому! Я сказав, що винагороджу вас щедро, але Господь утримав вас від винагороди». ... Тоді Валаам устав і повернувся додому, а Балак пішов своєю дорогою». (Числа 24:10-11; 25)

«Один ізраїльтянин привів до своєї родини мідіянітянку на очах у Мойсея та всієї ізраїльської громади, коли вони плакали при вході до скинії заповіді. Побачивши це Пінхас, син Елеазара, сина священника Аарона, вийшов із зборів, узяв списа в руку свою та й пішов за ізраїльтянином до намету. Він простромив списа обох — ізраїльтянина й у тіло жінки. ... Господь сказав Мойсеєві: “Піннехас, син Елеазара, сина Аарона, священника, відвернув Мій гнів від Ізраїлевих синів; бо він був такий же ревний, як я, про мою честь серед них, так що я в своїй ревності не покінчив з ними. Тому скажи йому, що я укладаю з ним умову миру. Він і його нащадки матимуть заповідь вічного священства, тому що він був ревним про честь свого Бога та очистив ізраїльтян» (Числа 25:6-8; 10-13).

Час зайняти землю обітовану

«Господь сказав до Мойсея та до Елеазара, сина Аарона, священника: Перепишіть усю громаду Ізраїлевих синів за родинами, усіх тих двадцяти літ і більше, що можуть служити в Ізраїлевому війську». Тож на степах Моава над Йорданом навпроти Єрихону Мойсей та священник Елеазар говорили з ними та й сказали: «Перелічіть чоловіків від двадцяти років і старше» (Числа 26:1-4).

«Тоді Господь сказав до Мойсея: Піднімися на цю гору в хребті Аварим і подивися на землю, яку Я дав ізраїльтянам. Коли ти це побачиш, ти також прилучишся до свого народу, як і твій брат Аарон, бо коли громада збунтувалася біля вод у пустелі Цін, ви обоє не послухалися мого наказу шанувати мене як святого на їхніх очах. (Це були води Мериви-Кадеш, що в пустелі Цін.) Мойсей сказав до Господа: Нехай Господь, Бог духів усього людства, поставить чоловіка над цією громадою, щоб виходити й входити перед ними, того, хто виведе їх і приведе їх, щоб народ Господній не був, як вівця без пастуха. Отже, Господь сказав до Мойсея: «Візьми Ісуса, сина Навиногого, чоловіка, що в ньому дух, і поклади на нього свою руку». Нехай він стане перед священником Елеазаром і перед усією громадою, і признач його перед ними. Дайте йому частину своєї влади, щоб уся ізраїльська громада слухалася його» (Числа 27:12-20).

«Господь сказав до Мойсея: Дай цей наказ ізраїльтянам і скажи їм: Подивіться, щоб ви принесли мені в означений час їжу для моїх огняних жертв, як пахощі, приємні для мене». ... Мойсей розповів ізраїльтянам усе, що наказав йому Господь». (Числа 28:1-2; 29:40)

«Господь наказує: Коли людина дає обітницю Господеві або дає клятву зобов'язати себе обітницею, вона не повинна порушувати свого слова, але повинна виконувати все, що вона сказала». (Числа 30:2)

Коментар: Обітниці та завіти дуже важливі, їх не можна давати або сприймати легковажно. Вони є зобов'язаннями перед Господом.

«Господь сказав до Мойсея: «Помстися мідіянітянам за ізраїльтян. Після цього ти будеш зібраний до свого народу». Отже, Мойсей сказав до народу: «Озбройте деяких із ваших людей, щоб піти воювати проти мідіянітян і здійснити над ними Господню помсту». ... Вони воювали з Мідіяном, як Господь наказав Мойсеєві, і вбили кожного чоловіка.»... «Чи залишив ти всіх жінок живими?» — запитав він їх. Вони були тими, хто дотримувався поради Валаама і був засобом відвернення ізраїльтян від Господа в тому, що сталося в Пеорі, так що чума вразила народ Господа. Тепер убийте всіх хлопців. І вбивайте кожну жінку, яка спала з чоловіком» (Числа 31:1-3; 7, 15-17).

Коментар: Вплив зла, включаючи поклоніння ідолам, має бути усунено. Збереження будь-якого злого впливу приносить спокуси та бажання, які ведуть до гріха.

«На моавських степах при Йордані навпроти Єрихону Господь сказав до Мойсея: «Промовляй до ізраїльтян і скажи їм: «Коли ви переходите Йордан до Ханаану, виженіть усіх мешканців землі перед собою. Знищіть усі їхні різьблені та їхні литі ідоли, і зруйнують всі їхні пагірки. Візьміть у володіння землю й оселіться в ній, бо Я дав вам землю на володіння. Розподіліть землю жеребом, відповідно до ваших кланів. Більшій групі дайте більший спадок, а меншій групі менший. Все, що випаде їм за жеребом, буде їхнім. Розподіліть його відповідно до племен ваших предків. Але якщо ви не виженете мешканців землі, ті, кого ви залишите, стануть колючками в ваших очах і колючками в ваших боках. Вони завдадуть тобі біди на землі, де ти будеш жити. І тоді Я зроблю тобі те, що планую зробити їм» (Числа 33:50-56).

ПОВТОРЕННЯ ЗАКОНУ

П'ятою книгою П'ятикнижжя є Повторення Закону, що означає «Закон повторюється» або Друге оголошення Закону. (З Біблії Діксона) Ця презентація загалом визначає без деталей те, що було підсумовано в Числах.

«Це слова, які Мойсей говорив до всього Ізраїля в пустелі на схід від Йордану. «Господь, Бог наш, сказав нам на Хориві: Досить ви сиділи на цій горі. Розбийте табір і руште в гори аморейців; ідіть до всіх сусідніх народів у Араві, у горах, у західних передгір'ях, у Негеві та вздовж узбережжя, до землі Ханаанейнина та до Лівану аж до великої ріки Єфрату» (Втор. 1:1; 6-7).

Бачите, я дав вам цю землю.

- «Увійдіть і заволодійте землею, яку Господь поклявся дати вашим батькам — Аврааму, Ісаку та Якову — і їхнім нащадкам після них». (Повт. 1:8)
- «Оберіть кілька мудрих, розумних і шанованих чоловіків із кожного свого племені, і я поставлю їх над вами». (Повт. 1:13)
- «Пошлімо вперед людей, щоб розвідали для нас землю і принесли звіт про шлях, яким ми маємо йти, і міста, куди ми прибудемо». (Повт. 1:22)
- Це добра земля, яку дає нам Господь, Бог наш. Але ти не хотів піднятися; ти збунтувався наказу Господа, Бога твого. Ти бурчав у своїх наметах. (Втор. 1:25-27)
- «Коли Господь почув те, що ви сказали, Він розгнівався і присягнув: Ніхто з цього лукавого роду не побачить доброї землі, яку Я присягнув дати вашим батькам». (Повт. 1:34-35)
- «Ми повернулися назад і рушили в пустелю дорогою до Червоного моря, як Господь наказав мені. Довго ми обходили гірську місцевість Сеїр». (Повт. 2:1)
- «Минуло тридцять вісім років від того часу, як ми вийшли з Кадеш-Барнеа, аж доки ми перетнули долину Зеред. На той час ціле покоління бійців вимерло з табору». (Повтор. 2:14)
- «Коли загинув останній з цих вояків серед народу, Господь сказав мені: «Сьогодні ти пройдеш моавську землю в Арі» (Повт. 2:16-18).

- «Вирушайте зараз і перетніть ущелину Арнон. Ось я віддав у твою руку Сигона, амореянина, царя Хешбонського, та його країну. (Повтор. 2:24)
- «Далі ми повернули й пішли дорогою до Башану, ... Отже, Господь, Бог наш, також віддав у наші руки Ога, царя Башану, та все його військо». (Повт. 3:1, 3)
- «Слухай тепер, о Ізраїлю, постанови та закони, яких я навчу тебе. Ідїть за ними, щоб ви жили, і щоб увійшли й заволоділи землею, яку дає вам Господь, Бог батьків ваших. Не додавай до того, що я тобі наказую, і не віднімай від того, але дотримуйся заповідей Господа, Бога твого, які я даю тобі». (Повт. 4:1-2)

Дивіться, я навчив вас постанов та законів, як наказав був мені Господь, Бог мій, щоб ви додержувалися їх у землі, до якої ви входите, щоб заволодіти нею. Дотримуйтеся їх уважно, бо це покаже вашу мудрість і розуміння народам, які почують про всі ці постанови та скажуть: «Справді, цей великий народ є мудрим і розумним народом. Який інший народ є таким великим, щоб мати своїх богів поруч із собою, як Господь, наш Бог, поруч із нами, коли ми молимося до нього? І який інший народ є таким великим, щоб мати такі праведні постанови та закони, як цей збірник законів, який я пропоную перед вами. сьогодні?» (Повт. 4:5-8)

«Тільки будьте обережні та пильнуйте себе, щоб ви не забули того, що бачили ваші очі, і не випустили його з вашого серця, поки живете. Навчіть їх своїх дітей і їхніх дітей після них. Згадай день, коли ти стояв перед лицем Господа, Бога твого, на Хориві, коли Він сказав мені: «Збери народ передо мною, щоб послухати мої слова, щоб вони навчилися шанувати мене, поки живуть на землі, і щоб навчали цього своїх дітей». Ти підійшов і став біля підніжжя гори, а вона палала вогнем до самого неба, з чорними хмарами та глибокою темрявою. Тоді Господь промовляв до вас із вогню. Ви чули звук слів, але не бачили форми; був тільки голос. Він оголосив вам свій заповіт, десять заповідей, яких він наказав вам дотримуватися, а потім написав їх на двох кам'яних скрижалях. І Господь наказав мені того часу навчити вас постанов та законів, яких ви будете виконувати в Краї, що ви переходите через Йордан, щоб посісти його». (Повт. 4:9-14)

«... Отже, пильнуйте себе дуже уважно, щоб ви не зіпсувалися й не зробили собі ідола, будь-якого образу, подібного до чоловіка чи жінки, чи до будь-якої тварини на землі, чи до будь-якого птаха, що літає в повітрі, або до будь-якої істоти, що рухається по землі, або до будь-якої риби у воді. І коли ти подивишся на небо й побачиш сонце, і місяць, і зорі, усе небо, — не дай спокусі вклонитися їм і поклонитися тому, що Господь, Бог твій, дав усім народам під небом. А вас узяв Господь, і вивів вас із заліоплавильної печі, із Єгипту, щоб ви були народом спадку Його, як ви є тепер. (Повт. 4:15-20)

«Стережися, щоб не забути заповіту Господа, Бога твого, який Він уклав з тобою; не робіть собі кумира в образі того, що Господь, Бог ваш, заборонив. Бо Господь, Бог твій, — вогонь палючий, Бог заздрісний». (Повт. 4:23-24)

«... Якщо ж ти зіпсуєшся і зробиш собі будь-якого кумира, чинячи зло в очах Господа, Бога твого, і гніваючи Його, то я закликаю небо й землю як свідків проти тебе сьогодні, що ти швидко згинеш із землі, яку ти переходиш через Йордан, щоб посісти її. Ви не проживете там довго, але точно будете знищені. Господь розпорошить вас між народами, і мало хто з вас залишиться в живих». (Повт. 4:25-27)

«Але коли шукатимеш звідти Господа, Бога свого, то знайдеш Його, якщо будеш шукати Його всім серцем своїм і всією душею своєю. Коли ти в біді, і все це сталося з тобою, то в наступні дні ти повернешся до Господа, Бога свого, і послухаєшся Його. Бо Господь, Бог твій, Бог милосердний; Він не покине вас і не знищить вас, і не забуде заповіту з вашими прабатьками, якого він підтвердив їм присягою». (Повт. 4:29-31)

Мойсей повторює Десять Заповідей, закінчуючи словами: «Стережися виконувати те, що Господь, Бог твій, наказав тобі; не звертай ні праворуч, ні ліворуч. Йди всім тією дорогою, якою наказав був тобі Господь, Бог твій, щоб ти жив і мав успіх, і щоб довгі були дні твої на землі, що ти посядеш». (Повтор. 5:32-33)

«Слухай, Ізраїлю: Господь Бог наш, Господь єдиний. Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю. І ці слова, які я наказую тобі сьогодні, нехай будуть у твоєму серці. Ти будеш старанно навчати їх дітей своїх, і говориш про них, коли сидиш у своєму домі, і коли йдеш дорогою, і коли лягаєш, і коли встаєш. І прив'яжеш їх як знак на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. Напишеш їх на одвірках свого дому та на своїх брамах». ... «Не випробовуй Господа, Бога свого». (Повт. 6:4-9; 16)

«Коли Господь, Бог твій, уведе тебе до Краю, куди ти входиш, щоб посісти його, і вижене перед тобою численні народи: хіттеянина, гіргашеянина, амореянина, ханаанеянина, періздеянина, хіввеянина та євусеянина, сім народів, більших і сильніших від тебе, — і коли Господь, Бог твій, віддасть їх тобі, і ти їх переможеш, то ти винищиш їх до кінця. Не укладайте з ними договорів і не виявляйте їм милосердя. Не вступайте з ними в шлюб. Не віддавайте своїх дочок за їхніх синів, і не беріть їхніх дочок за своїх синів, бо вони відвернуть ваших синів від мене, щоб служити іншим богам, і запалає на вас Господній гнів, і швидко вигубить вас». (Повтор. 7:1-4)

«Якщо ти звернеш увагу на ці закони й будеш їх виконувати, то Господь, Бог твій, додержуватиме заповіта Свого з тобою, як Він присягнув був твоїм батькам. Він любитиме вас і благословить». ... «Будьте обережні, виконуйте всі накази, які я даю вам сьогодні. ... Згадай, як Господь, Бог твій, вів тебе цілий шлях у пустелі ці сорок років, щоб упокорити тебе та випробувати, щоб знати, що у твоєму серці, чи будеш ти виконувати Його заповіді. Він упокорив вас, зголоднів, а потім нагодував вас манною, якої не знали ні ви, ні батьки ваші, щоб навчити вас, що не хлібом самим живе людина, але кожним словом, що виходить із уст Господніх. Твій одяг за ці сорок років не зношувався і ноги не набрякали. Знай же своїм серцем, що як чоловік карає свого сина, так Господь, Бог твій, карає тебе». (Повт. 7:12-13; 8:2-5)

«Коли ви збудете гарні доми, і коли ваші стада та отари розмножаться, і срібло та золото ваше помножиться, і все, що маєте, помножиться, тоді загордиться серце ваше, і ви забудете Господа, Бога свого». ... «Якщо ти коли-небудь забудеш Господа, Бога свого, і підеш за іншими богами, і поклонишся їм, і вклонишся їм, я свідчу проти тебе сьогодні, що ти точно будеш знищений». (Повт. 8:12-14; 19)

«А тепер, Ізраїлю, чого просить від тебе Господь, Бог твій, як не боятися Господа, Бога твого, ходити всіма Його дорогами, любити Його, служити Господеві, Богу твоєму, усім своїм серцем і всією душею своєю, і виконувати Господні заповіді та постанови, які я даю тобі сьогодні для твого ж добра? Господеві, Богові твоєму, належать небеса, навіть найвищі небеса, земля та все, що на ній. Але Господь полюбив ваших прабабків і полюбив їх, і вибрав вас, їхніх нащадків, понад усі народи, як і сьогодні. Тож обріжте ваші серця і не будьте більше тврдошиїми. Бо Господь, Бог твій, є Бог богів і Господь панів, великий Бог, сильний і страшний, який не дивиться на обличчя й не приймає хабара. Він захищає справу сиріт і вдов, і любить прибульця, даючи йому їжу та одяг. І ви повинні любити прихоськів, бо ви самі були прихоськами в Єгипті. Бійся Господа, Бога свого, і служи йому. Тримайся Його і присягни Його ім'ям». (Повт. 10:12-21)

Оце постанови та закони, які ви будете виконувати в Краю, що Господь, Бог батьків твоїх, дав тобі на володіння, поки ти будеш жити на цьому Краї. Знищій повністю всі місця на високих горах і на пагорбах, і під кожним розлогим деревом, де народи, яких ви виганяєте, вклоняються своїм богам. Зруйнують їхні жертovníки, розбийте їхні священні камені та спалій у вогні їхні стовпи Астарті; вирубайте ідолів їхніх богів і зітріть їхні імена з тих місць. Не вклоняйся Господеві, Богові своєму, як вони. Але ти шукай місця, яке Господь, Бог твій, вибере з-поміж усіх племен твоїх, щоб покласти там Ім'я Своє для оселі Своєї. До того місця ви повинні піти; туди приносьте ваші всепалення та жертви, свої десятини та особливі дари, те, що ви присягнули дати». (Повтор. 12:1-6)

Не чиній, як ми сьогодні тут, кожен, як вважає за потрібне, бо ви ще не прийшли до місця спочинку та до спадщини, яку дає вам Господь, Бог твій. ... «Будьте обережні, щоб не приносити свої всепалення, де вам заманеться. Принось їх тільки в тому місці, яке Господь вибере в одному з племен твоїх, і там дотримуйся всього, що я тобі накажу». ... «Будьте обережні, щоб не нехтувати Левитами, поки ви живете на своїй землі». (Повт. 12:8-9, 13-14, 19)

«... Ви можете їсти її скільки завгодно» ... «але не їжте крові, бо кров — це життя, вилийте її на землю, як воду». (Повторення Закону 12:20, 23-24)

«Господь, Бог твій, винищить перед тобою народи, на які ти збираєшся вторгнутися та вигнати їх. Але коли ти виженеш їх і оселишся на їхній землі, і коли вони будуть знищені перед тобою, то бережися, щоб не потрапити в пастку, питаючи про їхніх богів, кажучи: «Як ці народи служать своїм богам?» Ми зробимо те саме». Не вклоняйся Господеві, Богові твоєму, як вони, бо вклоняючись своїм богам, вони чинять усілякі гидоти, які Господь ненавидить. Вони навіть спалюють своїх синів і дочок у вогні як жертву своїм богам». (Повторення Закону 12:29-31)

«В кінці кожних семи років ви повинні скасувати борги». (Повт. 15:1)

«Якщо серед братів твоїх є вбогий у якомусь із міст землі, що Господь, Бог твій, дає тобі, не будь жорстоким серцем і не будь стислим до свого бідного брата. Краще будьте відкритими і вільно позичайте йому все, що йому потрібно. Будьте обережні, щоб не плекати цю лиху думку». (Повт. 15:7-9)

«Якщо серед братів твоїх є вбогий у якомусь із міст землі, що Господь, Бог твій, дає тобі, не будь жорстоким серцем і не будь стислим до свого бідного брата. Краще будьте відкритими і вільно позичайте йому все, що йому потрібно. Стережися, щоб не плекала ця лукава думка: «Близько сьомий рік, рік списання боргів», щоб ти не проявив зла волі до свого нужденного брата і нічого йому не дав. Тоді він може звернутися до Господа проти вас, і ви будете визнані винними у гріху. Віддавайте йому щедро і робіть це без жалю; то через це Господь, Бог твій, поблагословить тебе в усій праці твоїй і в усьому, до чого рука твоя докладеться. У країні завжди будуть бідні люди. Тому я наказую тобі бути відкритими до своїх братів і до бідних і нужденних у своїй землі». (Повт. 15:7-11)

Свято, яке слід відзначити

- Святкуй Пасху для Господа, Бога твого, бо в місяці авіві Він вивів тебе вночі з Єгипту. (Втор. 16:1-2)
- Святкуй свято Седмиць Господу, Богові твоєму, даючи добровільну жертву відповідно до благословень, які Господь, Бог твій, дав тобі. (Повторення Закону 16:10)
- Святкуйте свято Кучок сім днів після того, як ви збираєте плоди свого току та свого чавила. (Повторення Закону 16:13)
- Свято Опрісноків
- Свято тижнів
- Свято Кучок. Жодна людина не повинна поставати перед Господом з порожніми руками. (Повторення Закону 16:16)

«Не принось у жертву Господеві, Богові твоєму, вола або вівці, що має якусь ваду чи недолік, бо це буде для нього огида». (Повтор. 17:1)

«Коли ти ввійдеш у землю, яку Господь, Бог твій, дає тобі, не вчися наслідувати гидоти народів там. Нехай не знайдеться серед вас нікого, хто приносить у жертву свого сина чи доньку у вогонь, хто займається ворожінням чи чаклунством, тлумачить ознаки, займається чаклунством чи заклинанням, або хто є медіумом чи спіритом, або хто звертається до мертвих. Кожен, хто чинить це, огідний для Господа, і через ці гидоти Господь, Бог твій, вижене ці народи перед тобою. Будь бездоганим перед Господом, Богом твоїм». (Повт. 18:9-13)

«Господь, Бог твій, поставить тобі Пророка, як я, з-поміж братів твоїх. Ви повинні слухати його». (Повт. 18:15)

«Господь сказав мені: «Те, що вони говорять, добре. Я поставлю їм пророка, як ти, з їхніх братів; Я вкладу свої слова в його уста, і він розповість їм усе, що я йому накажу. Якщо хтось не послухає моїх слів, які пророк говорить моїм іменем, я сам прикличу його до відповідальності. Але пророк, який наважиться говорити моїм іменем те, чого я не наказав йому говорити, або пророк, який буде говорити іменем інших богів, буде забитий». Ви можете сказати собі: «Як ми можемо знати, що послання не було промовлено Господом?» Якщо те, що

пророк проголошує в ім'я Господа, не виконується або не справджується, то це послання, яке Господь не говорив. Цей пророк говорив зухвало. Не бійся його». (Повт. 18:17-22)

«Якщо хтось ненавидить свого ближнього і підстерігає його, нападає та вбиває його. ... Ви повинні зняти з Ізраїлю вину за пролиття невинної крові». (Повт. 19:11-13)

«Не пересувай межового каменя сусіда». (Повторення Закону 19:14)

«Одного свідка недостатньо, щоб засудити людину, звинувачену в будь-якому злочині чи правопорушенні». (Повторення Закону 19:15)

«Якщо чоловіка, винного в злочині, засудженому до смерті, і тіло його повісять на дереві, не залишайте його тіла на дереві на ніч. Поховайте його того самого дня, бо хто повішений на дереві, той під Божим прокляттям». (Повт. 21:22-23)

Коментар: Христос викупив нас від прокляття закону, ставши за нас прокляттям, бо написано: «Проклят кожен, хто висить на дереві». (Гал. 3:13)

«Якщо ви побачите, що віл чи вівця вашого брата заблукали, не ігноруйте це, а обов'язково віднесіть їх йому». (Повт. 22:1)

«Жінка не повинна носити чоловічий одяг, а чоловік не повинен носити жіночий одяг, бо Господь, Бог твій, ненавидить кожного, хто робить це». (Повт. 22:5)

«Якщо чоловік буде знайдений сплячим з дружиною іншого чоловіка, і чоловік, який спав (статеві стосунки) з нею, і жінка повинні померти». (Повторення Закону 22:22)

«Чоловік не повинен одружуватися з дружиною свого батька; він не повинен ганьбити ложі свого батька». (Повторення Закону 22:30)

Коментар: Насправді повідомляється, що серед вас існує статева розпуста (грецьке *porneia* – блуд), яка не допускається навіть серед язичників, бо чоловік має жінку свого батька». (1 Кор 5:1-2)

«Якщо чоловік одружується на жінці, яка стає йому неприємною, тому що він знаходить у ній щось непристойне, і він пише їй свідоцтво про розлучення, віддає його їй і висилає її зі свого дому, і якщо після того, як вона покине його дім, вона стане дружиною іншого чоловіка, і її другий чоловік не любить її і напише їй свідоцтво про розлучення, віддасть його їй і відправить її зі свого дому, або, якщо він помре, то її перший чоловік, який розлучився з нею, не дозволено знову одружитися з нею після того, як вона була осквернена». (Повтор. 24:1-4)

Коментар: Відсилання дружини зі свідоцтвом про розлучення (єврейське слово *kriythuwth*) дозволяє одружитися повторно, не вважаючи її перелюбницею. Без свідоцтва про розлучення (єврейське слово *Shalach*) кожен, хто одружується з іншою людиною, вчиняє блуд, оскільки вона все ще перебуває у шлюбі, таким чином вчиняючи перелюб через порушення шлюбного договору.

«Сьогодні Господь, Бог твій, наказує тобі виконувати ці закони та правила. Ви повинні вірно коритися їм усім серцем і всією душею. Сьогодні ти проголосив, що Господь є твоїм Богом і що ти будеш виконувати його вказівки, підкорятися його законам, наказам і правилам і слухати його. Сьогодні Господь оголосив, що ви Його народ, Його особлива власність, як Він вам сказав. Але ви повинні обов'язково виконувати його накази. Тоді він поставить вас високо над усіма іншими народами, які він створив. Він дасть тобі хвалу, славу та славу, і ти будеш народом святим для Господа, Бога свого, як Він обіцяв». (Втор. 26:16-19)

«Тоді Мойсей і священники-левіти сказали всьому Ізраїлю: Замокни та слухай, Ізраїлю. Сьогодні ви стали народом Господа, Бога вашого. Слухайся Господа, Бога твого, і виконуй Його накази та закони, які я даю тобі сьогодні» (Втор. 27:9-10).

«Коли ви перейдете через Йордан, ці племена стануть на горі Гарізім, щоб благословити народ: Симеон, Левій, Юда, Іссахар, Йосип і Веніамин. І ці племена стануть на горі Евал, щоб вимовляти прокляття: Рувим, Гад, Ашер, Завулон, Дан і Нефталім. Левити промовлять гучним голосом до всього Ізраїлевого народу: Тоді скаже весь народ!

- Проклята людина, яка вирізьбить боввана або вилле ідола, гидоту для Господа, діло рук умільця, і поставить його таємно! (15)
- Проклята людина, яка зневажає свого батька або свою матір. (16)
- Проклята людина, яка пересуває межовий камінь свого ближнього! (17)
- Проклята людина, що зводить сліпого на дорогу. (18)
- Проклятий той чоловік, який утримує правосуддя від приходька, сироти чи вдови! (19)
- Проклятий чоловік, який спить із жінкою батька свого, бо він зневажає ложе батька свого! (20)
- Проклята людина, яка має статеві стосунки з будь-якою твариною. (21)
- Проклятий той чоловік, який спить із сестрою своєю, дочкою батька свого чи дочкою матері своєї. Згадайте, Амнон, син Давида, звалтував Тамар, його зведену сестру. (2 Самуїла 13:12) (22)
- Проклятий той чоловік, який спить зі своєю тещею. (23)
- Проклята людина, яка таємно вбиває свого ближнього. (24)
- Проклята людина, яка бере хабара, щоб убити невинну людину. (25)
- Проклята людина, яка не дотримується слів цього закону, не виконуючи їх! (26)

«Якщо ти повністю будеш слухатися Господа, Бога свого, і будеш виконувати всі Його заповіді, які я даю тобі сьогодні, то Господь, Бог твій, поставить тебе над усіма народами на землі. Усі ці благословення зійдуть на вас і будуть супроводжувати вас, якщо ви будете слухатися Господа, Бога свого». (Повт. 27:12-28:2)

«Але якщо ти не будеш слухатися Господа, Бога свого, і не виконуватимеш усіх Його наказів і постанов, які я даю тобі сьогодні, то всі ці прокляття прийдуть на тебе й досягнуть тебе: будеш проклятий у місті й проклятий у селі. Кошик твій і корито твій будуть прокляті. Проклятий буде плід утроби твоєї, і врожай землі твоєї, і телята худоби твоєї, і ягнята отари твоєї. Ви будете прокляті, коли входите, і прокляті, коли виходите. Господь пошле на вас прокляття, замішання та докори в усьому, до чого доторкнеться ваша рука, аж поки ви не будете знищені й не загинете за зло, яке ви вчинили, покинувши Його». (Втор. 28:15-20)

«Якщо ти не будеш уважно виконувати всі слова цього закону, які написані в цій книзі, і не будеш шанувати цього славного і страшного імені — Господа, Бога твого... Тоді Господь розпорошить тебе між усіма народами, від краю землі до краю». (Повт. 28:58, 64)

«Коли всі ці благословення та прокляття, які я поставив перед тобою, зійдуть на тебе, і ти візьмеш їх до серця всюди, де Господь, Бог твій, розсіяє тебе між народами, і коли ти та діти твої повернешся до Господа, Бога твого, і будеш коритися Йому всім своїм серцем і всією своєю душею за всім, я наказую тобі сьогодні, тоді Господь, Бог твій, відновить твою долю, і змилосердиться над тобою, і збере тебе знову з усіх народів, куди Він розсіяв тебе. Навіть якщо ти був вигнаний у найдальший край під небом, звідти Господь, Бог твій, збере тебе і поверне. Він приведе тебе до землі, що належала твоїм батькам, і ти посядеш нею. Він зробить вас багатшими й численнішими за ваших батьків». (Втор. 30:1-5)

«Але якщо ти не будеш слухатися Господа, Бога свого, і не виконуватимеш усіх Його наказів і постанов, які я даю тобі сьогодні, то всі ці прокляття прийдуть на тебе й досягнуть тебе: будеш проклятий у місті й проклятий у селі. Кошик твій і корито твій будуть прокляті. Проклятий буде плід утроби твоєї, і врожай землі твоєї, і телята худоби твоєї, і ягнята отари твоєї. Ви будете прокляті, коли входите, і прокляті, коли виходите. Господь пошле на вас прокляття, замішання та докори в усьому, до чого доторкнеться ваша рука, аж поки ви не будете знищені й не загинете за зло, яке ви вчинили, покинувши Його». (Втор. 28:15-20)

«Якщо ти не додержуватимешся всіх слів цього закону, що написані в цій книзі, і не шануватимеш цього славного й страшного імені — Господь, Бог твій. ... Тоді Господь розпорошить вас між усіма народами, від одного краю землі до іншого». (Повт. 28:58, 64)

«Коли всі ці благословення та прокляття, які я поставив перед тобою, зійдуть на тебе, і ти візьмеш їх до серця всюди, де Господь, Бог твій, розсіяє тебе між народами, і коли ти та діти твої повернешся до Господа, Бога твого, і будеш коритися Йому всім своїм серцем і всією своєю душею за всім, я наказую тобі сьогодні, тоді Господь, Бог твій, відновить твою долю, і змилюється над тобою, і збере тебе знову з усіх народів, куди Він розсіяв тебе. Навіть якщо ти був вигнаний у найдальший край під небом, звідти Господь, Бог твій, збере тебе і поверне. Він приведе тебе до землі, що належала твоїм батькам, і ти посядеш нею. Він зробить вас багатшими й численнішими за ваших батьків». (Втор. 30:1-5)

«Дивіться, я пропоную перед вами сьогодні життя і процвітання, смерть і знищення. Бо я сьогодні наказую тобі любити Господа, Бога твого, ходити Його дорогами, і виконувати Його заповіді, постанови та закони. тоді ти будеш жити й розмножуватись, і Господь, Бог твій, поблагословить тебе на землі, до якої ти входиш, щоб посісти її. Але якщо твоє серце відвернеться, і ти не будеш слухняним, і якщо ти будеш спонуканий вклонитися іншим богам і поклонитися їм, то Я проголошую тобі сьогодні, що ти точно будеш знищений. Ти не проживеш довго в землі, куди переходиш Йордан, щоб увійти й посісти її. Цього дня я закликаю небо й землю за свідків проти вас, що я поставив перед вами, життя й смерть, благословення й прокляття. Тепер вибери життя, щоб ти і діти твої могли жити, і щоб ти любив Господа, Бога свого, слухався Його голосу і міцно тримався Його. Бо Господь то життя твоє, і Він дасть тобі багато років на землі, яку присягнув дати батькам твоїм Авраамові, Ісакові та Якову». (Втор. 30:15-20)

«Тоді вийшов Мойсей і промовив до всього Ізраїля такі слова: Мені сто двадцять років, і я вже не можу вести вас. Господь сказав мені: Ти не перейдеш Йордан. Сам Господь, Бог твій, перейде перед тобою. Він знищить ці народи перед вами, а ви заволодієте їхньою землею. І Ісус перейде перед вами, як сказав Господь. (Повтор. 31:1-3)

«Тоді Мойсей покликав Ісуса і сказав йому перед усім Ізраїлем: «Будь сильний та відважний, бо ти повинен піти з цим народом у землю, яку Господь присягнув їхнім батькам дати їм, і ти повинен розділити її між ними як їхній спадок. Сам Господь іде перед тобою і буде з тобою; Він ніколи не покине тебе і не покине тебе. Не бійся і не зневірайся». (Втор. 31:7-8)

«Господь сказав до Мойсея: «Тепер день твоєї смерті близький. Покличте Ісуса Навина, і прийдіть до скинії заповіді, де я дам його. Отже, Мойсей та Ісус Навин прийшли й прийшли до намету зборів. Тоді Господь з'явився в наметі в стовпі хмари, і хмара стала над входом у намет. І сказав Господь до Мойсея: «Ти підеш спочивати з батьками своїми»» (Втор. 31:14-16).

«Господь дав такий наказ Ісусові, Навиновому синові: «Будь сильним та відважним, бо ти введеш ізраїльтян у землю, яку Я обіцяв їм у присязі, а Я сам буду з тобою» (Втор. 31:23).

«Коли Мойсей закінчив писати в книзі слова цього закону від початку до кінця, він дав такий наказ Левитам, які несли ковчег Господнього заповіді: «Візьміть цю книгу Закону, і поставте її біля ковчега заповіді Господа, Бога вашого. Там воно буде свідком проти тебе» (Втор. 31:24-27).

«Коли Мойсей скінчив писати в книзі слова цього закону від початку до кінця, він дав такий наказ Левитам, які несли ковчег Господнього заповіді: «Візьміть цю книгу Закону, і покладіть її біля ковчега заповіді Господа, Бога вашого, і буде там вона на свідка проти вас». (Втор. 31:24-27)

«Того самого дня Господь сказав Мойсеєві: Підніміться на гору Аварім, на гору Нево, що в Моаві, навпроти Єрихону, і подивіться на Ханаан, землю, яку Я даю ізраїльтянам у власність. Там, на горі, на яку ти піднявся, ти помреш і будеш прилучений до свого народу, як твій брат Аарон помер на горі Гор і прилучений до свого народу. Це тому, що ви обоє зламали віру мені перед Ізраїлевими синами при водах Меріва-Кадеш у пустелі Цін, і тому,

що ви не підтримували моєї святості серед Ізраїлевих синів. Тому ви побачите землю тільки здалеку; ви не ввійдете в землю, яку Я даю синам Ізраїля» (Втор. 32:48-52).

«Тоді Мойсей піднявся на гору Нево від моавських рівнин до вершини Пісгі, що навпроти Єрихону. Там Господь показав йому всю землю від Гілеаду аж до Дану, увесь Нефталім, землю Єфрема й Манасії, усю землю Юди аж до західного моря, Негев і всю околицю від долини Єрихону, міста Пальм аж до Цоару. Тоді Господь сказав йому: «Це та земля, яку Я присягнув Авраамові, Ісакові та Якову, коли сказав: Я дам її твоєму потомству». Я дозволив тобі побачити це своїми очима, але ти не перейдеш туди». І помер Мойсей, раб Господній, там у Моаві, як говорив Господь. Він поховав його в Моаві, в долині навпроти Бет-Пеора, але ніхто не знає, де його могила, до цього дня». (Повтор. 34:1-7)

«Відтоді в Ізраїлі не вставав такий пророк, як Мойсей, якого Господь знав лицем до лица, який учинив усі ті знамення та чуда, що Господь послав його зробити в Єгипті, перед фараоном, і перед усіма його урядниками, і перед усією його землею. Бо ніхто ніколи не виявляв могутньої сили і не чинив тих дивовижних справ, які зробив Мойсей, на очах усього Ізраїля». (Втор. 34:10-12)

Коментар: Ісус із Назарету чинив усілякі знамення, чудеса та чудеса, зокрема воскресіння одного мертвого протягом чотирьох днів. Лідери юдеїв відкинули це чудо, тим самим закам'янівши своїм серцем. Лідери євреїв, як і фараон, лідер Єгипту, відкинули ці чудеса, які доводять, що вони були посланцями Бога.

ДЖОСУА

«Після смерті Мойсея Господь сказав Ісусу Навину... Як був Я з Мойсеєм, так буду і з тобою. Я не покину тебе і не покину тебе. Будь сильним та відважним, бо ти даси цьому народові успадкувати землю, яку Я присягнув їхнім батькам. Стережись, щоб виконувати весь закон, що наказав тобі Мойсей, Мій раб. Не повертайся від нього ні праворуч, ні ліворуч, щоб мати успіх, куди б ти не пішов. Ця книга Закону не відійде від твоїх уст, але ти будеш роздумувати над нею вдень і вночі, щоб ти старався виконувати все, що в ній написано. Бо тоді ти зробиш свій шлях процвітаючим, і тоді матимеш добрий успіх. Ісус Навин наказав офіцерам наказати людям: «Приготуйте свої харчі, бо за три дні ви маєте перейти цей Йордан, щоб увійти, щоб заволодіти землею, яку Господь, Бог ваш, дає вам у володіння»» (Іс. Нав. 1:1; 5-11).

«Ісус Навин послав двох чоловіків таємно як шпигунів, кажучи: «Ідіть, огляньте землю, особливо Єрихон». І пішли вони, і прийшли в дім повії, на ім'я Рахав, і ночували там. ... Перш ніж чоловіки лягли, вона піднялася до них на дах і сказала людям: «Я знаю, що Господь дав вам землю, і що страх перед вами напав на нас, і що всі мешканці землі тануть перед вами. Бо ми чули, як Господь висушив воду Червоного моря перед вами, коли ви виходили з Єгипту, і що ви зробили з двома царями аморейськими. Як тільки ми почули це, серце наше розтануло, і не залишилося ні духу в людині через тебе, для Господа, Бога твого. А тепер присягни мені Господом, що так само, як я вчинив із тобою, так само вчиниш милосердя з домом мого батька, і даси мені вірний знак, що ти врятуєш живими мого батька й матір, моїх братів і сестер, і всіх, хто з них, і врятуєш наші життя від смерті. І сказали їй люди: «Наше життя за ваше навіть до смерті! Вона спустила їх на мотузці через вікно, бо її дім був вбудований у міську стіну, так що вона жила в стіні. І вона сказала: «Іди в гори, інакше переслідувачі зустрінуть тебе, і ховайся там три дні, поки переслідувачі не повернуться». Потім ви можете йти своїм шляхом». (Нав. 2:1-2; 8-16)

«Вони зійшли з пагорбів і перейшли, і прийшли, і розповіли Ісусу Навину все, що сталося з ними, кажучи: Справді, Господь віддав усю землю в наші руки. А також усі мешканці землі тануть через нас». Джош. 2:23-24

«Господь сказав Ісусу Навину: «Сьогодні Я почну звеличувати тебе в очах усього Ізраїля, щоб вони знали, що як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою. Накажи священникам, що носять ковчег заповіту, коли ви підійдете до берега води Йордану, то зупиніться в Йордані. Ісус Навин сказав синам Ізраїлю: «Підійдіть сюди й послушайте слів Господа, Бога вашого!» Тоді ви пізнаєте, що живий Бог серед вас і що Він обов'язково вижене перед вами» (Ісус Нав. 3:7-10).

«Коли народ вийшов зі своїх наметів, щоб перейти Йордан разом із священниками, що несли ковчег заповіту перед народом, і як тільки ті, що несли ковчег, дійшли до Йордану, і ноги священників, які несли ковчег, були занурені в край води (тепер Йордан виходить із усіх своїх берегів протягом усього часу жнив). Води, що спускалися згори, зупинилися і піднялися купою дуже далеко, а ті, що стікали до моря Арава, Солоного моря, були повністю відсічені. І народ перейшов навпроти Єрихону, переходячи по сухому, доки весь народ не скінчив переходити Йордан. ... Люди вийшли з Йордану десятого дня першого місяця й отаборилися в Гілгалі на східному кордоні Єрихону». (Нав. 3:14-17; 4:19)

Господь сказав Ісусу Навину обрізати всіх необрізаних чоловіків, оскільки ніхто не був обрізаний після виходу з Єгипту. Обрізання було ознакою угоди Бога з Авраамом задовго до того, як Мойсеєм було дано Старий Завіт.

«Увечері чотирнадцятого дня місяця, стоячи табором у Гілгалі на рівнинах Єрихону, ізраїльтяни святкували Пасху». (Ісус Нав. 5:10)

«Коли Ісус Навин був біля Єрихону, він підвів очі й побачив чоловіка, що стояв перед ним з оголеним мечем у руці. Ісус Навин підійшов до нього й запитав: Ти за нас чи за наших ворогів? Він відповів: «Ні те, ні те, але я прибув як начальник війська Господнього». Тоді Ісус Навин упав обличчям до землі з благоговінням і запитав його: «Що мій Господь має звістку для свого раба?» (Ісус Нав. 5:13-14).

«Тепер Єрихон був міцно замкнутий через ізраїльтян. Ніхто не виходив і ніхто не входив. Тоді Господь сказав Ісусу Навину: Дивись, Я віддав Єрихон у твої руки, а також його царя та його вояків. Марш навколо міста один раз з усіма озброєними людьми. Робіть це протягом шести днів. Нехай сім священників несуть сурми з баранячих рогів перед ковчегом. А сьомого дня обійди місто сім разів, а священники сурмлять у сурми». ... На сьомий день вони встали на світанку і сім разів обійшли навколо міста тим самим способом, за винятком того, що того дня вони сім разів обійшли навколо міста. Коли священники засурмили, Ісус Навин наказав людям: «Кричіть! Бо Господь дав вам це місто! Місто і все, що в ньому, має бути віддане Господу. Лише повія Рахав і всі, хто з нею в її домі, будуть пощадені. ... Отже, юнаки, які шпигували, увійшли та вивели Рахав, її батька, матір, братів і всіх, хто належав до неї, і посадили їх на місце. поза Ізраїлевим табором, коли спалили все місто та все, що в ньому». (Ісус Нав. 6:1-4; 15-17; 23-24)

«Але ізраїльтяни вчинили невірнo щодо посвячених речей. ... Ахан відповів: «Це правда! Я згрішив перед Господом, Богом Ізраїля. Коли я побачив у здобичі гарну одягу з Вавилону, двісті шеклів срібла та золотий клинок вагою в п'ятдесят шеклів, я забажав їх, узяв і сховав у землі в своєму наметі, а срібло під ними». ... Тоді весь Ізраїль закидав його камінням, а після того як вони закидали решту, вони спалили їх. Тоді Господь відвернувся від палкого гніву Свого. Потім Ісус Навин захопив і спалив Гай». (Ісус Нав. 7:1; 20-21, 25-26, 28)

«І збудував Ісус на горі Евал жертвник Господеві, Богові Ізраїлевому, як наказав був Мойсей, раб Господній, Ізраїлевим синам. Він збудував його за тим, що написано в книзі Закону Мойсея, — жертвник із необтесаного каміння, на якому не використовувалося жодного залізного знаряддя. На ньому вони приносили Господу всепалення та мирні жертви. Там, у присутності ізраїльтян, Ісус Навин переписав на камені закон Мойсея, який він написав. Увесь Ізраїль, прибульці та громадяни, зі своїми старшими, урядниками та суддями стояли обабіч ковчега заповіту Господнього, навпроти священників, що несли». (Ісус Нав. 8:30-33)

«Коли жителі Гів'ону почули, що Ісус Навин зробив з Єрихоном і Гаєм, вони вдалися до хитрості (обману, хитрості). Зі зношеними мішками та старими бурдюками, потрісканими й залатаними. Чоловіки одягали на ноги поношені та латані сандалі, одягали старий одяг. Увесь їхній хліб був сухим і запліснявілим. Тоді вони пішли

до Ісуса Навина в табір у Гілгал і сказали йому та ізраїльтянам: Ми прийшли з далекого краю. укласти з нами договір». ... Ізраїльтяни спробували свої продукти, але не запитали Господа. Тоді Ісус Навин уклав з ними мирну угоду, щоб залишити їх живими, і провідники зборів затвердили її присягою». (Ісус Нав. 9:3-6, 14-15)

«Через три дні після того, як вони уклали угоду з гів'оніями, ізраїльтяни почули, що вони сусіди, що живуть біля них. ... Усе зібрання нарікало на провідників, але всі провідники відповіли: «Ми дали їм нашу клятву Господом, Богом Ізраїля, і ми не можемо торкнутися їх тепер. ... Тоді Ісус Навин скликав гів'оніян і сказав: «Чому ви обманули нас, сказавши: «Ми живемо далеко від вас», а насправді ви живете поруч з нами? Тепер ви під прокляттям: ви ніколи не перестанете служити дроворубами та водоношами для дому мого Бога». (Нав. 9:18-19, 22-23)

«Коли п'ять аморейських царів — царі Єрусалиму, Хеврону, Ярмута, Лакіша та Еглона — об'єднали свої сили. І піднялися вони з усім своїм військом, і стали навпроти Гів'ону, і напали на нього. Потім гів'онітяни послали до Ісуса Навину в табір у Гілгалі: «Не покидай своїх слуг. Швидше підійди до нас і рятуй нас!» Отже, Ісус Навин рушив із Гілгалу з усім своїм військом. Господь віддав амореянина Ізраїлеві». (Ісус Нав. 10:5-7)

«Коли Ісус Навин постарів і був у похилому віці, Господь сказав йому: «Ти дуже старий, і ще є дуже великі території землі, щоб заволодіти. Але ізраїльтяни не вигнали (всіх) людей». (Ісус Нав. 12:7; 13:1)

«Калев сказав Ісусу Навину: «Ти знаєш, що Господь сказав Мойсею в Кадеш-Барнеа про нас із тобою. Мені було сорок років, коли Мойсей, слуга Господній, послав мене з Кадеш-Барнеа дослідити землю. Я приніс йому звіт згідно з моїми переконаннями, але мої брати, які пішли зі мною, змусили людей розтанути від страху. Але я всім серцем пішов за Господом, Богом моїм. Отже, того дня Мойсей присягнув мені, говорячи: Земля, по якій ходили ноги твої, буде навіки спадщиною тобі та дітям твоїм, бо ти всім серцем пішов за Господом, Богом моїм. ... Він (Бог) зберігав мене живим сорок п'ять років з того часу, як Він сказав це Мойсеєві, поки Ізраїль ходив у пустелі. Ось і мені сьогодні вісімдесят п'ять років! Я ще такий сильний сьогодні, як і того дня, коли Мойсей послав мене; Зараз я так само бадьорий, щоб вийти на бій, як і тоді. Тепер дай мені цю гору, яку Господь обіцяв мені того дня. Тоді ти сам чув, що там були енакійці, і їхні міста були великі й укріплені, але Господь допоміг мені, я вижену їх, як Він сказав. Тоді Ісус Навин поблагословив Калева, Єфуннеєвого сина, і дав йому Хеврон у спадщину. Отже, Хеврон належав Калевові, бо він усім серцем пішов за Господом, Богом Ізраїлевим, і відпочила земля від війни. (Ісус Нав. 14: 6-9, 10-15)

«Господь дав їм спокій з усіх боків, як присягнув їхнім батькам. Жоден із їхніх ворогів не встояв перед ними; Господь передав їм усіх їхніх ворогів. Жодна з усіх добрих обітниць Господа дому Ізраїля не була виконана; усі були виконані». (Ісус Нав. 21:44-45)

«Тоді Ісус Навин скликав Рувимів, Гадів і половину племені Манасійного та й сказав до них: Ви зробили все, що наказав був Мойсей, раб Господній, і ви послухалися мене в усьому, що я наказав. Віддавна — аж до цього дня — ви не покидали своїх братів, а виконували місію, яку Господь, Бог ваш, дав вам. Тепер, коли Господь, Бог ваш, дав вашим братам спокій, як Він Він Повертайтеся до своїх домівок у землю, яку дав вам Мойсей, раб Господній, по той бік Йордану, але пильнуйте, щоб виконували заповідь і закон, що дав вам Мойсей, раб Господній: любити Господа, Бога вашого, ходити всіма дорогами Його, триматися Його, і служити Йому всім своїм серцем і всією своєю душею. Тоді Ісус Навин поблагословив їх і відпустив, і вони пішли до своїх домівок». (Ісус Нав. 22:1-6)

«Коли вони прибули до Гелілоту, що біля Йордану, у землі ханаанській, Рувимові, Гадові та половина племені Манасії збудували там над Йорданом величний жертвник. Коли ізраїльтяни почули, що вони збудували жертівника на границі Ханаану в Гелілоті, при Йордані з боку Ізраїля, то зібралася вся громада Ізраїля в Шіло, щоб йти на них війною. Отже, ізраїльтяни послали Фінехаса, сина Елеазара, священника, до землі Гілеад — до Рувима, Гада та половини племені Манасії. З ним вони послали десятьох старших, по одному для кожного Ізраїлевого племені, кожен був головою родинного відділу між Ізраїлевими родами. Коли вони пішли до Гілеаду — до Рувима, Гада та половини племені Манасійного — вони сказали їм: «Увесь збір Господній каже: «Як ви

могли так порушити віру в Бога Ізраїлевого? Як ви могли відвернутися від Господа і збудувати собі жертовник на знак повстання проти Нього зараз? Хіба не досить для нас гріха Пеора? Аж до цього дня ми не очистилися від того гріха, хоч була пошесть. на громаду Господа! І чи ти тепер відступаєш від Господа?» (Ісуса Навія 22:10-18)

«Тоді Рувим, Гад і половина племені Манасії відповіли: «Сильний, Боже, Господи! Могутній, Боже, Господь! Він знає! ... Готуймося і збудуймо жертовник — але не для цілопалень чи жертв». Навпаки, це буде свідком між нами та вами та наступними поколіннями, що ми будемо вклонятися Господеві в Його святині нашими всепаленнями, жертвами та мирними жертвами. Тоді в майбутньому ваші нащадки не зможуть сказати нашим: «Нема вам частки в Господі». Якщо вони колись скажуть це нам або нашим нащадкам, ми відповімо: Подивіться на копію жертовника Господнього, що збудували наші батьки не для цілопалень і жертв, але як свідок між нами та вами. ... Коли священик Пінхас і лідери громади — голови родів ізраїльтян — почули те, що сказали Рувим, Гад і Манасія, вони були задоволені. І сказав Пінхас, син Елеазара, священик, до Рувима, Гада та Манасії: Сьогодні ми знаємо, що Господь з нами, бо ви не зрадили Господеві в цій справі. Тепер ви врятували Ізраїлевих синів із Господньої руки. (Ісус Нав. 22:21-22, 26-28, 30-31)

«Після того, як минуло багато часу, Ісус Навин, старий і в літах, скликав увесь Ізраїль і сказав до них: «Я старий і в літах. Ви самі бачили все, що Господь, Бог ваш, зробив усім цим народам за вас; це був Господь, Бог ваш, який воював за вас». (Нав. 23:1-4)

«Будь дуже сильним; стережися виконувати все, що написано в книзі Закону Мойсея, не відступаючи ні праворуч, ні ліворуч. Не спілкуйтеся з тими народами, що залишаються між вами; не призывай імен їхніх богів і не клянися ними. Не служи їм і не вклоняйся їм. А ти будеш міцно триматися Господа, Бога твого, як і дотепер. (Ісус Нав. 23:6-8)

«Але якщо ви відвернетеся й об'єднаєтеся з тими народами, які залишилися серед вас, і якщо ви одружитеся з ними та приєднаєтеся до них, тоді будьте певні, що Господь, Бог ваш, більше не вижене цих народів перед вами. І стануть вони для вас пастками та пастками, батогами на ваших спинах і колночками в ваших очах, аж поки не вигинете ви з цієї доброї землі, яку дав вам Господь, Бог ваш». (Ісус Нав. 23:12-13)

«Тепер я піду дорогою всієї землі. Ти знаєш усім своїм серцем і душею, що жодна з усіх добрих обітниць, які Господь, Бог твій, дав тобі, не сповнилася. Кожна обіцянка була виконана; жодна не зазнала невдачі. Але як справдилась кожна добра обітниця Господа, Бога твого, так і Господь наведе на тебе все те зло, яким Він загрожував, аж поки не вигубить тебе з цієї доброї землі, яку дав тобі. Якщо ти порушиш заповіта Господа, Бога твого, який Він заповідав тобі, і підеш, і будеш служити іншим богам, і вклонишся їм, то запалиться на тебе гнів Господній, і ти швидко згинеш із доброї землі, яку Він дав тобі. (Ісус Нав. 23:14-16)

Тоді Ісус Навин зібрав усі Ізраїлеві племена в Сихемі. Він скликав старійшин, провідників, суддів і чиновників Ізраїлю, і вони постали перед Богом. Так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Давним-давно ваші прабадьки, і Терах, батько Авраама та Нахора, жили по той бік Річки й поклонялися іншим богам. Але Я взяв вашого батька Авраама з краю за рікою, і повів його по Ханаану. ... Я послав Мойсея й Аарона, і Я вразив єгиптян тим, що Я там зробив, і Я вивів вас із Єгипту. ... Тоді ви перетнули Йордан. ... «Я дав вам землю, на якій ви не працювали, і міста, які ви не будували; І ви живете в них, і їсте з виноградників та оливкових гаїв, яких ви не садили. «А тепер бійтеся Господа і служіть Йому з усією вірністю» (Нав. Нав. 24:1-3, 5, 11, 13-14).

«Якщо ви покинете Господа й будете служити чужим богам, то Він обернеться, і наведе на вас лихо, і покінчить із вами, коли був добрий до вас. Але люди сказали Ісусу Навину: «Ні! Ми будемо служити Господу». Тоді Ісус сказав: Ви свідки проти себе, що ви вибрали служити Господеві. «Так, ми свідки» (Нав. Нав. 24:20-22).

«Ісус Навин помер у віці ста десяти років. І поховали його в землі його спадщини, у Тімнат-Серах, на Єфремових горах, на північ від гори Гааш. Ізраїль служив Господу протягом усього життя Ісуса Навина і старійшин, які пережили його і які пережили все, що Господь зробив для Ізраїля. А кості Йосипа, які ізраїльтяни принесли з

Єгипту, були поховані в Сихемі на ділянці землі, яку Яків купив за сто срібняків у синів Гамора, батька Сихема. Це стало спадщиною Йосипових нащадків. І помер Елеазар, син Ааронів, і був похований у Гівї, що належала його синові Пінхасу, на Єфремових горах. (Ісус Нав. 24:29-33)

Ключові моменти Джошуа

- Жодне з Божих обіцянок ніколи не виконується.
- Господь звертався до ізраїльтян безпосередньо через Свого слугу Ісуса Навина, але тепер говорить до Свого народу через Свого сина Ісуса, Христа.
- Не відступай від Книги Закону, але роздумуй над нею день і ніч. Для нас сьогодні ми повинні старанно вивчати і роздумувати над натхненним словом Бога, щоб знати Його волю і не відступати від неї.
- Невірність приносить біль і смуток як Богові, так і людям. Це може бути не в цьому теперішньому житті, але у вічному житті, якщо його не пробачити.
- Ізраїльтяни залишалися вірними Богові, коли були сильні, вірні та праведні лідери. Бог дав вимоги Своїм духовним лідерам у царстві, встановленому Христом і Його спокутною жертвою.

СУДДІ

«Після смерті Ісуса Навина ізраїльтяни запитали Господа: «Хто перший піде і воюватиме за нас проти ханаанейнина?» Господь відповів: Юда йде; Я віддав землю в їхні руки». Тоді мужі Юди сказали до симеоновців, своїх братів: Підніміться з нами на відведену нам землю, щоб воювати з ханаанейнами. Ми в свою чергу підемо з тобою у твій». Отже, симеонівці пішли з ними, також напали на Єрусалим і взяли його». (Суддів 1:1-3)

«Кілька племен не вигнали ідолопоклонників. Тому ангел Господній запитав, чому ти не послухався мене? А тепер кажу вам, що не вижену їх перед вами; вони будуть [колючками] у ваших боках, а їхні боги стануть вам пасткою». (Суддів 2:3)

«Після того, як усе це покоління було зібрано до своїх батьків, виросло інше покоління, яке не знало ні Господа, ні того, що Він зробив для Ізраїля. Тоді ізраїльтяни чинили зло в Господніх очах і служили Ваалам. У Своему гніві на Ізраїль Господь передав їх у руки нападників, які грабували їх. Він продавав їх ворогам навколо, яким вони вже не могли протистояти. Коли Ізраїль виходив на війну, то Господня рука була проти них, щоб перемогти їх, як Він присягнув їм». (Суддів 2:10-11, 13-15)

Коментар: «Інше покоління виросло, яке не знало ні Господа», здається, повторюється протягом всієї історії Ізраїлю. Чи це також було правдою з першого століття? А як щодо нинішнього покоління?

«Тоді Господь поставив суддів, які врятували їх від рук цих нападників. Але вони не хотіли слухати своїх суддів, а займалися розпустою перед іншими богами та поклонялися їм». (Суддів 2:16-17)

«Але коли суддя помер, люди повернулися до ще більш зіпсованих, ніж у їхніх батьків, і пішли за іншими богами, служили їм і поклонялися їм. Вони відмовилися залишити свої злі звичаї та впертість». (Суддів 2:19)

«Господь сказав, що через те, що цей народ порушив заповіт, який Я склав для їхніх прабабків, і не послухався Мене, Я більше не буду виганяти перед ними жодного з народів, Ісус Навин пішов, коли помер. Я використаю їх, щоб випробувати Ізраїль і побачити, чи вони дотримуватимуться дороги Господньої». (Суддів 2:20-22)

Коментар: Чи усвідомлюємо ми зло, яким Бог допускає випробування?

Отніл

«Ізраїльтяни жили серед ханаанейнина, хіттеянина, амореянина, періздеянина, хіввеянина та євусеянина. Вони брали своїх дочок заміж і віддавали своїх дочок своїм синам, і служили своїм богам. Ізраїльтяни чинили зло в Господніх очах. вони забули Господа, Бога свого, і служили Ваалам і Ашерам. Гнів Господній запалав на Ізраїля,

і Він продав їх у руки Кушан-Рішатаїма, царя арамейського, на вісім років, і вони кликали до Господа. ... Дух Господа зійшов на Отніїла, так що він став суддею Ізраїлю і пішов воювати. Господь віддав у його руку Кушан-Рішатаїма, царя арамейського. (Суддів 3:5-8, 10)

Ізраїльтяни знову чинили зло в Господніх очах. ... Отже, Господь віддав їх у руки Явіна, командиром його війська був Сісера, який гнобив їх двадцять років». (Суддів 3:12; 4:1-3)

Дебора

«Девора, пророчиця, яка тоді вела Ізраїль, послала покликати Барака і сказала йому: «Господь, Бог Ізраїлів, наказує тобі: «Іди, візьми з собою десять тисяч чоловіка Нефталіма та Завулону, і веди дорогою до гори Фавор». Я заману Сісеру, начальника війська Явіна, з його колісницями та його військом до річки Кішон, і віддам його в вашу руку» (Суддів 4:4, 6-7).

«Десять тисяч чоловіка пішли за ним, і Девора також пішла з ним. Під час наступу Барака Господь розгромив Сісеру та всі його колісниці та військо мечем, і Сісера покинув свою колісницю та втік пішки. Барак переслідував колісниці та військо аж до Гарошет-Гагоїму. Усе військо Сісери полягло від меча. не залишилося жодного чоловіка. Але Сісера пішки втік до намету Яелі. ... Яель взяла кілок і молоток і тихо підійшла до нього, а він міцно спав, виснажений. Вона встромила йому кілок через скроню в землю, і він помер. І був мир на землі сорок літ». (Суддів 4:10, 15-17; 5:31)

Гідеон

І знову Ізраїльтяни чинили зло в Господніх очах, і Він віддав їх у руки мідіянітян на сім років. ... Мідіяніти настільки збіднів ізраїльтян, що вони кликали до Господа про допомогу». (Суддів 6:1, 6)

«Ангел Господній прийшов і сів під дубом, де Гедеон молотив пшеницю в чавилі, щоб захистити її від мідіянітян. Коли ангел Господній явився Гедеону, він сказав: «Господь з тобою, могутній воїне». «Але сер, — відповів Гедеон, — якщо Господь з нами, чому все це сталося з нами?» Де всі Його чуда, про які наші батьки розповідали нам, коли казали: «Чи не Господь вивів нас із Єгипту?» А тепер Господь покинув нас і віддав нас у руку мідіянітян. Господь звернувся до нього і сказав: «Іди з твоєю силою і врятуй Ізраїль від руки Мідіяна. Хіба я не посилаю тебе?» (Суддів 6:11-13, 14).

Отже, Гедеон збудував там жертвник Господу і назвав його Господь є мир. Тієї ж ночі Господь сказав йому: Візьми другого бика з череди свого батька, семилітнього. Зруйнуй жертвник свого батька для Ваала, і зрубай біля нього Астарту. І збудуй жертівника Господеві, Богові твоєму, на вершині цієї височини. З дерева Астарту, яку ви зрубали, принесіть другого бичка на цілопалення» (Суддів 6:24-26).

«Гедеон узяв десятох із своїх рабів і зробив, як сказав йому Господь. Але оскільки він боявся своєї родини та чоловіків міста, він робив це вночі, а не вдень. Вранці, коли жителі міста встали, був жертвник Ваала, зруйнований, а біля нього зрубана жердина Ашери та другий бик, принесений у жертву на новозбудованому жертвнику! Вони запитували один одного: «Хто це зробив?» Коли вони ретельно дослідили, їм сказали: «Це зробив Гедеон, син Йоаша». Мешканці міста вимагали від Йоаша: «Виведи свого сина». Він мусить померти, бо він розбив Ваалів жертвник і зрубав Астарту біля нього. Але Йоаш відповів ворожому натовпу навколо нього: «Чи збираєтеся ви заступатися за справу Ваала?» Ти намагаєшся його врятувати? Хто б'ється за нього, той буде забитий до ранку! Якщо Ваал справді бог, то він може захиститися, коли хтось зруйнує його жертвник» (Суддів 6:27—31).

І всі мідіянітяни, амалікітяни та інші східні народи об'єдналися, і перейшли Йордан, і таборували в долині Їзреель. Тоді Дух Господній зійшов на Гедеона, і він засурмив у сурму, закликаючи авіезрівців слідувати за ним. Він послав посланців до Манасії, закликаючи їх до зброї, а також до Асира, Завулону та Нефталіма, щоб вони також пішли їм назустріч. Гедеон сказав до Бога: «Якщо Ти врятуєш Ізраїль моєю рукою, як Ти обіцяв, я покладу вовняне руно на ток. Якщо буде роса тільки на руні, а вся земля буде сухою, то я буду знати, що ти врятуєш Ізраїля моєю рукою, як ти сказав». І ось що сталося. Наступного дня Гедеон піднявся рано; вичавив руно і

вичавив росу — чашу води. Тоді Гедеон сказав Богові: «Не гнівайся на мене. Дозвольте ще одне прохання. Дозволь мені ще один тест із флісом. Цього разу нехай руно висохне, а земля вкриється росою». Тієї ночі Бог так і зробив. Тільки шерсть була суха; вся земля була вкрита росою». (Суддів 6:33-40)

«Рано-вранці Єруб-Баал (тобто Гедеон) та всі його люди отаборилися біля джерела Харод. Мідіянський табір був на північ від них у долині біля гори Море. Господь сказав Гедеонові: «Ти маєш забагато людей, щоб я міг віддати Мідіяна в їхні руки». Щоб Ізраїль не хвалився надо мною, що його власна сила врятувала його, оголосить тепер до народу: Кожен, хто тремтить від страху, може повернутися назад і покинути гору Гілеад. Отже, двадцять дві тисячі чоловіка пішли, а десять тисяч залишилося. Але Господь сказав до Гедеона: «Ще забагато людей. Відведи їх до води, і Я відсію їх для тебе там. Якщо я скажу: «Цей піде з тобою», він піде; а якщо я скажу: «Цей не піде з тобою», він не піде». Тоді Гедеон відвів людей до води, і сказав йому: «Відділи тих, хто плескає воду, як пси, від тих, хто плескає свої роти.» Усі інші впали на коліна, щоб пити: «З трьома сотнями людей, які плескали, Я врятую тебе в руки». Усі інші нехай ідуть кожен на своє місце. Отже, Гедеон відіслав решту ізраїльтян до їхніх наметів, але залишив три сотні, які взяли провізію та сурми інших». (Суддів 7:1-8)
Коментар: Перемоги людини в житті від Бога, а не від людини.

«Гедеон і сотня людей, що були з ним, дійшли до краю табору на початку середньої сторожі, якраз після зміни варти. Вони засурмили в сурми і розбили глеки, що були в їхніх руках. Вони кричали: Меч для Господа та для Гедеона! Поки кожен займав свою позицію навколо табору, усі мідіянітяни побігли, кричачи й утікаючи». (Суддів 7:19-21)

«Військо та два його царі Мідіяну втекли, але він переслідував їх і схопив їх, розбивши всю їхню армію». (Суддів 8:12)

Ізраїльтяни сказали до Гедеона: «Пануй над нами — ти, твій син і твій онук, — бо ти врятував нас від руки Мідіяна». Але Гедеон сказав їм: «Я не буду панувати над вами, ані мій син не буде панувати над вами». Господь пануватиме над тобою». ... За життя Гедеона на землі панував мир сорок років. Не встиг Гедеон померти, як ізраїльтяни знову розпустилися з Ваалами». (Суддів 8:22-23, 28, 33)

Авімелех

«Авімелех, син Гедеона, убив сімдесят своїх братів. ... Мешканці Сихема зробили його царем, і під час свого правління він убив багатьох, руйнуючи міста. ... Після того, як Авімелех правив Ізраїлем три роки, Бог послав злого духа між Авімелехом і жителями Сихема, який зрадив Авімелеха». (Суддів 9:1, 5, 22-23)

«Гаал вивів жителів Сихема та воював з Авімелехом. Авімелех погнався за ним, і багато впало поранених під час втечі. ... Наступного дня жителі Сихема вийшли на поля, де Авімелех влаштував засідку. Увесь той день Авімелех продовжував атакувати місто, аж поки не здобув його й не вбив його людей. Потім він зруйнував місто і розсипав по ньому сіль». (Суддів 9:39-40, 42-45)

«Авімелех пішов на Тевец, обложив його та здобув. Однак усередині міста була міцна вежа, до якої втекли всі чоловіки та жінки — усі жителі міста. Вони зачинилися й вилізли на дах вежі. Авімелех підійшов до вежі і взяв її штурмом. Але коли він підійшов до входу в вежу, щоб підпалити її, якась жінка впустила йому на голову верхні жорна і розбила йому череп. ... Таким чином Бог відплатив за зло, яке Авімелех заподіяв своєму батькові, убивши його сімдесят братів». (Суддів 9:50-53, 56)

«Після часів Авімелеха, чоловіка Іссахара, Тола повстав, щоб врятувати Ізраїль. Він жив у Шамірі, на горі Єфрема. Він керував Ізраїлем двадцять три роки; потім він помер і був похований у Шамірі. За ним пішов Яір з Гілеаду, який очолював Ізраїль двадцять два роки. ... Коли Яір помер, його поховали в Камоні». (Суддів 10:1-5)

Ізраїльтяни знову чинили зло в Господніх очах. Вони служили Ваалам і Астартам, і богам Араму, і Сидону, і Моава, і богам аммонітян і филистимлян. Через те, що ізраїльтяни покинули Господа і більше не служили йому, він розгнівався на них. Він продав їх у руки филистимлянам і аммонітянам, які того року розбили й розчавили

їх. Вісімнадцять років гнобили вони весь ізраїльський народ. Тоді Ізраїль кликав до Господа. ... Отже, вони викинули з-поміж себе чужих богів і служили Господу, і Він став нетерплячим через нещастя Ізраїлю». (Суддів 10:6-8, 10-11, 16)

Їфтах

«Гілеадянин Їфтах був могутнім воїном, але він був сином повії. ... Отже, його брати вигнали його. Тож він утік від своїх братів і жив у землі Тов, а нікчемні люди зібралися навколо Їфтаха та пішли з ним». (Суддів 11:1, 3)

«Коли аммонітяни розпочали війну проти Ізраїлю, гілеадські старійшини пішли привести Їфтаха й сказали: «Іди, і стань нашим провідником, і ми будемо воювати з аммонітянами»» (Суддів 11:5-6).

«Тоді Їфтах послав послів до аммонітського царя із запитанням: «Що ти маєш проти нас, що ти напав на нашу країну?» Аммонівський цар відповів: «Коли Ізраїль вийшов з Єгипту, вони забрали мою землю від Арнону до Яббоку аж до Йордану. Тепер віддайте його мирним шляхом». Їфтах відіслав послів до царя Аммона, сказавши, що Ізраїль не захопив землі Моава чи землі Аммонітів. Але коли вони вийшли з Єгипту, Ізраїль пішов через пустелю до Червоного моря й далі до Кадешу. Тоді Ізраїль послав послів до едомського царя, говорячи: «Дозволь нам пройти твоїм краєм», але едомський і моавський царі не послухали й відмовилися. Отже, Ізраїль залишився в Кадеші». (Суддів 11:12-17)

«Тоді Господь, Бог Ізраїлів, віддав Сигона та всіх людей його в руки Ізраїля, і вони побили їх. Ізраїль заволодів усім краєм амореянина, що живе в тім краї, захопивши його від Арнону аж до Яббоку й від пустелі аж до Йордану. (Суддів 11:21-22)

Триста років Ізраїль володів Хешбоном, Ароером, околицями та всіма містами на Арноні. Я не образив вас, але ви робите мені погано, ведучи проти мене війну. Нехай сьогодні Господь, Суддя, вирішить суперечку між Ізраїлевими та Аммоновими синами. Однак цар Аммона не звернув уваги на повідомлення, яке надіслав йому Їфтах. Тому Їфтах перетнув Гілеад і Манасію, пройшов через гілеадську Міцпу, а звідти виступив проти аммонітян. І дав Їфтах обітницю Господеві: «Якщо ти віддаси аммонітян у мою руку, то все, що вийде з дверей мого дому назустріч мені, коли я повернуся з перемогою від аммонітян, буде Господеві, і я принесу це в жертву всепалення». Тоді Їфтах пішов воювати з аммонітянами, і Господь віддав їх у його руки. Він спустошив двадцять міст від Ароеру аж до околиць Мінніту аж до Авел Кераміму. Таким чином Ізраїль підкорив Аммона. Коли Їфтах повернувся до свого дому в Міцпі, хто мав вийти йому назустріч, як не його дочка, танцюючи під звуки бубнів! Вона була єдиною дитиною. Крім неї в нього не було ні сина, ні дочки. Побачивши її, він роздер на собі одяг і заплакав: «О! Моя дочка! Ти зробив мене нещасним і нещасним, бо я дав обітницю Господеві, яку не можу порушити. Їфтах очолював Ізраїль шість років». (Суддів 11:26-35)

Самсон

І знову Ізраїльтяни чинили зло в Господніх очах, і Господь віддав їх у руку филистимлян на сорок років. Один чоловік із Цори, на ім'я Маноах, із племені Даніїв, мав безплідну жінку, яка залишилася бездітною. Ангел Господній з'явився їй і сказав: «Ти безплідна й бездітна, але ти зачнеш і народиш сина. Тепер дивись, щоб не пити вина та іншого бродіння, і не їсти нічого нечистого, бо ти зачнеш і народиш сина. Ніяка бритва не може бути на його голові, тому що хлопець буде назореєм, відданий Богові від народження, і він почне визволення Ізраїля з рук Божих. филистимлян». (Суддів 13:1-5)

«Маноах молився до Господа: «Благаю Тебе, Господи, нехай знову прийде Божий чоловік, якого Ти послав до нас, щоб навчити нас, як виховувати хлопчика, що має народитися». Бог почув Маноаха, і ангел Божий знову прийшов, і ангел Господній відповів: «Твоя жінка повинна зробити все, що я їй сказав». Вона не повинна їсти нічого, що з виноградної лози, і не повинна пити вина та іншого квасного напою, і не їсти нічого нечистого. Вона зробить усе, що я їй наказав» (Суддів 13:6, 9, 13-14).

Коментар: Обітниця назорея - період розлуки з Господом з певною метою чоловіком або жінкою. Вони повинні утримуватися від вина та інших ферментованих напоїв і не повинні пити оцет, зроблений з вина чи інших

ферментованих напоїв. Він не повинен пити виноградний сік, їсти виноград або родзинки, а також не можна користуватись бритвою на своїй голові. (Числа 6:2-5)

«Жінка народила хлопчика і назвала його Самсон. Він виріс, і Господь благословив його, і Дух Господа почав ворухити його, поки він був у Махане. Самсон пішов у Тімну і побачив там молоду філістимлянку. Коли він повернувся, то сказав батькові та матері: «Я бачив у Тімні жінку філістимлянку. тепер візьміть її мені за дружину». Але Самсон сказав своєму батькові: «Візьми її мені». Вона мені підходить» (Суддів 13:24—25; 14:1—3).

Коментар: Людина повинна вибрати чоловіка, який допоможе отримати вічне життя.

«Тепер його батько зійшов побачити жінку. Там Самсон влаштував бенкет за звичаєм женихів. Коли він з'явився, йому дали тридцять супутників. «Дозвольте загадати вам одну загадку», — сказав їм Самсон. «Якщо ти зможеш дати мені відповідь протягом семи днів свята, я дам тобі тридцять льняних шат і тридцять комплектів одягу. Якщо ви не можете відповісти мені, ви повинні дати мені тридцять льняних одяг і тридцять комплектів одягу. «Відгадай нам свою загадку», — сказали вони. «Давайте послухаємо». Він відповів: «З їдця, щось поїсти; з міцного, щось солодке». (Не маючи змоги розгадати загадку, вони погрожували дружині та сім'ї Самсона. Після довгих благань, благань і нарікань Самсон відкрив секрет своєї сили. Потім вони дали йому відповідь на загадку.) Тоді Дух Господа зійшов на нього у силі. Він зійшов до Ашкелону, убив тридцятьеро їхніх людей, позбав їхнього майна й віддав їхній одяг тим, хто розгадав загадку. Палаючи гнівом, він пішов до дому свого батька». (Суддів 14:4, 10-19)

«Батько Тамни сказав Самсону: «Я був настільки впевнений, що ти її ненавидиш», тому я віддав її твоєму другові. У гніві Самсон вийшов, зловив триста лисиць і зв'язав їх попарно хвіст до хвоста. Тоді він причепив смолоскип до кожної пари хвостів, запалив смолоскипи та пустив лисиць на зерно філістимлян. Він спалив шоси та збіжжя, а також виноградники та оливкові гаї. Коли філістимляни визначили, що це Самсон, вони спалили її та її батька до смерті. Самсон сказав їм: «Оскільки ви так повелися, я не зупинюся, доки не помщуся вам». Він жорстоко напав на них і багатьох убив. Тоді він зійшов і залишився в печері в скелі Етам». (Суддів 15:1-8)

«Через деякий час він закохався в Далілу. Правителі філістимлян підійшли до неї та сказали: «Подивись, чи зможеш ти спокусити його, щоб він показав тобі таємницю його великої сили та як ми можемо здолати його, щоб ми могли зв'язати його та приборкати». Кожен із нас дасть тобі тисячу сотень шекелів срібла. Тому Даліла багато разів говорила Самсону: «Розкажи мені таємницю твоєї великої сили»» (Суддів 16:4-6).

«Зрештою, з такими причіпками вона штовхала його день за днем, поки він не втомився до смерті. Отже, він розповів їй усе. «Ніколи бритва не торкала моєї голови, — сказав він, — бо я був назореєм, відданим Богові від народження. Якби мою голову поголити, моя сила покинула б мене, і я став би таким же слабким, як і будь-який інший чоловік». Коли Даліла побачила, що він розповів їй усе, то послала до філістимських володарів: «Поверніться ще раз! він мені все розповів». Отже, правителі філістимлян повернулися зі сріблом у своїх руках. Поклавши його спати собі на коліна, вона покликала чоловіка, щоб той зголив йому сім кіс, і так почала його підкоряти. І сила покинула його. Тоді вона покликала: Самсоне, філістимляни на тебе! Він прокинувся від сну та й подумав: «Я вийду, як і раніше, і визволюсь». Але він не знав, що Господь покинув його. Тоді філістимляни схопили його, викололи йому очі й відвели в Газу. Зв'язавши його мідними кайданами, вони віддали його на перемелювання у в'язниці. Але волосся на його голові знову стало рости після того, як його поголили. І зібралися правителі філістимлян, щоб принести велику жертву своєму богові Дагонові та відсвяткувати, кажучи: «Наш бог видав Самсона, нашого ворога, у наші руки». Коли люди побачили його, то прославили свого бога». (Суддів 16:7-24)

«Коли вони були в піднесеному настрої, вони кричали: «Виведіть Самсона, щоб розважити нас». Отже, вони викликали Самсона з в'язниці, і він виступив для них. Коли вони поставили його серед стовпів, Самсон сказав слугі, який тримав його за руку: «Постав мене так, щоб я відчував стовпи, що підтримують храм, щоб я міг

спертися на них». Тепер храм був переповнений чоловіками та жінками; там були всі правителі филистимлян, а на даху було близько трьох тисяч чоловіків і жінок, які спостерігали за виступом Самсона. Тоді Самсон помолвився до Господа: «Владико, пом'яни мене». Боже, зміцни мене ще раз, і дай мені одним ударом помститися филистимлянам за мої два очі». Тоді Самсон простяг руку до двох центральних стовпів, на яких стояв храм. Спираючись на них, правою рукою з одного, а лівою з іншою рукою Самсон сказав: «Нехай я помру з филистимлянами!» Тоді він штовхнув щосили, і храм упав на правителів і всіх людей, що були в ньому. Таким чином, він убив набагато більше, коли помер, ніж за життя. Тоді його брати та вся родина його батька зійшли по нього. І повернули його, і поховали між Цорою та Ештаолом у гробі Маноаха, його батька. Він керував Ізраїлем двадцять років». (Суддів 16:25-31)

Левіт і його наложниця

«Один Левит, який жив у віддаленій місцевості на Єфремових горах, узяв собі наложницю з Віфлеєму Юдейського. Але вона була йому невірна. Вона покинула його і повернулася до дому свого батька у Віфлеєм, Юдея. Після того, як вона пробула там чотири місяці, її чоловік пішов до неї, щоб переконати її повернутися. ... Чоловік пішов і пішов до Євуса (тобто до Єрусалиму) зі своїми двома осідланими ослами та своєю наложницею. Коли вони підійшли до Євуса, і вже майже світало, слуга сказав до свого пана: Ходи, зупинимося в цьому євусейському місті й переночуємо. Його господар відповів: «Ні. Ми не підемо в чуже місто, люди якого не ізраїльтяни. Ми підемо до Гіві. Він додав: «Ходімо, спробуймо дістатися Гів'ї чи Рами й переночувати в одному з тих місць». Отже, вони пішли далі, і сонце зайшло, коли вони наблизилися до Гів'ї у Веніяміні. Там вони зупинилися на ночівлю. Вони пішли і сіли на міській площі, але ніхто не взяв їх до себе на ніч. Того вечора старий чоловік із гори Єфрема, що сидів у Гів'ї (люди того місця були веніямини), прийшов із своєї роботи в полі. Коли він глянув і побачив мандрівника на міській площі, старий запитав: "Куди ти йдеш? Звідки ти прийшов?" (Суддів 19:1-3, 10-17)

«Ласкаво просимо в мій дім, — сказав старий. — Дозволь мені доставити все, що тобі потрібно. Тільки не ночуй на площі». Тож він взяв його до свого дому і нагодував своїх ослів, а вони поїли й випили, а злі люди оточили будинок і кричали старому, який прийшов до вас, щоб ми могли з ним зайнятися сексом. Господар будинку вийшов на вулицю і сказав їм: «Ні, друзі мої, не робіть цього ганебного вчинку. Ось моя незаймана дочка і його наложниця. Але чоловік не захотів його послухати, і той чоловік взяв свою наложницю до них, і вони гвалтували її та знущалися над нею всю ніч, а на світанку жінка повернулася до дому, де був її господар, і впала біля дверей, і лежала там до світанку». (Суддів 19:20-26)

«Він сказав їй: «Встань; ходімо». Але відповіді не було. Тоді чоловік посадив її на свого осла та й рушив додому. Коли він прийшов додому, то взяв ножа і розрізав свою наложницю, кінцівку за кінцівкою, на дванадцять частин і розіслав їх по всіх краях Ізраїлю». (Суддів 19:28-29)

«І вийшли всі ізраїльтяни від Дану аж до Беер-Шеви та з гілеадського краю, як один чоловік, і зібралися перед Господом у Міцпі. Начальники всього народу Ізраїлевих племен зайняли свої місця на зборах народу Божого, чотириста тисяч воїнів, озброєних мечами. І почули сини Веніямина, що сини Ізраїля пішли в Міцпу. І сказали сини Ізраїля: Розкажи нам, як сталася ця жахлива річ? Отже, левіт, чоловік убитої жінки, сказав: «Я та моя наложниця прийшли до Гів'ї Веніяминової, щоб переночувати. Уночі жителі Гів'ї прийшли за мною, і оточили дім, щоб убити мене. Вони згвалтували мою наложницю, і вона померла. Я взяв свою наложницю, розрізав її на шматки, і послав по шматку в кожен область Ізраїлевої спадщини, бо вони вчинили цей розпусту та ганьбу в Ізраїлі. А тепер, усі ізраїльтяни, промовте та винесіть свій вердикт». Увесь народ піднявся, як один чоловік, і сказав: «Ніхто з нас не піде додому!» (Суддів 20:1-8).

«Тоді племена Ізраїля послали людей до племені Веніямина, кажучи: «А що щодо цього жахливого злочину, який був скоєний між вами? А тепер видай тих нечестивців із Гів'ї, щоб ми вбили їх і вигнали зло з Ізраїля. Але син Веніямина не хотів слухати своїх братів ізраїльтян. Вони зібралися зі своїх міст до Гів'ї, щоб воювати з ізраїльтянами. ... Того дня загинуло двадцять п'ять тисяч мечоносців Бенджаміну, усі вони були відважними

бійцями. Але шістьсот чоловік повернулися та втекли в пустелю до скелі Ріммон, де вони пробули чотири місяці. Ізраїльтяни повернулися до Веніямина і побили мечем усі міста, і тварин, і все, що знайшли. Усі міста, які вони зустріли, вони підпалили». (Суддів 20:12-16, 46-48)

РУТ

«У ті дні, коли судили судді, був голод у Краї, і пішов Елімелех, його жінка Ноомі, і двоє його синів Махлон і Кіліон, щоб пожити на деякий час у Моаві. Тепер Елімелех помер, залишивши її з двома їхніми синами, які померли, які одружилися з моавітянками, Орпою та Рут. Після того, як вони прожили там близько десяти років, обидва сини померли».

Коментар: У трагедіях є вибір. Можна дякувати за минулі благословення або звинувачувати Бога у своїх теперішніх бідах.

«Коли вона почула в Моаві, що Господь прийшов на допомогу Своему народу, дав їм їжу, Ноомі та її невістки приготувалися повернутися додому. Вона вирушила на дорогу, яка мала повернути їх до землі Юди. Тоді Ноомі сказала двом своїм невісткам: Поверніться кожна до дому своєї матері, щоб знайти спокій у домі іншого чоловіка. Вони відмовилися, але Наомі наполягла. Після цього вони заплакали, і Орфа поцілувала свою свекруху на прощання, але Рут пригорнулася до неї».

Коментар: Кохання Орпи не було таким глибоким, як кохання Рут. Їхні дії яскраво показують ступінь їх любові. Дії людини, спрямовані на Божу любов до них, також показують особисту глибину їхньої любові до Нього.

«Але Рут відповіла: «Не змушуй мене залишити тебе чи відвернутися від тебе». Куди підеш ти, туди й я піду, а де ти залишишся, там залишусь і я. Твій народ буде моїм народом, і твій Бог буде моїм Богом. Де ти помреш, там і я помру, і там мене поховають. Нехай Господь вчинить зі мною, нехай це буде так суворо, якщо щось, крім смерті, розлучить нас із тобою». Коли Ноомі зрозуміла, що Рут вирішила піти з нею, вона перестала її вмовляти».

«Тож дві жінки йшли далі, поки не прийшли до Віфлеєму. Коли вони прибули до Віфлеєму, коли починалися жнива ячменю. І сказала Рут до Ноомі: Нехай я піду в поле, і позберу залишки зерна позаду кожного, в кого я знайду милість. Ноомі сказала до неї: «Вперед, дочко моя!» Тож вона вийшла й почала збирати на полі за жнивцями, а виявилось, що вона працювала на полі Боаза, який був із роду Елімелеха».

Боаз прибув із Віфлеєму й привітав женців: Господь з вами! «Благослови вас Господь!» вони передзвонили. Боаз запитав бригадира своїх женців: Чия це дівчина? Старший відповів: Це та моавітянка, що повернулася з Моава з Ноомі. Вона сказала: «Будь ласка, дозвольте мені збирати та збирати серед снопів за жнивцями». Вона пішла в поле і стабільно працювала з ранку до цього часу, за винятком короткого відпочинку в притулку».

Коментар: згідно з їхнім законом Рут, як вдова ізраїльтянина, мала право збирати, але вона вчинила мудро і запитала дозволу, демонструючи свою повагу до власника.

Боаз сказав Рут: «Дочко моя, послухай мене. Не йди збирати в іншому полі і не йди звідси. Залишайся тут із моїми служницями. Слідкуйте за полем, де чоловіки збирають урожай, і стежте за дівчатами. Я сказав чоловікам не чіпати вас. А як відчуваєш спрагу, піди й напийся глечиків, які люди наповнили. Вона вигукнула: «Чому я знайшла таку прихильність у твоїх очах, що ти помітив мене — іноземку?» Боаз відповів: Мені розповіли про те, що ти зробила для своєї свекрухи після смерті твого чоловіка, як ти покинула свого батька й матір, і свою батьківщину, і прийшла жити до народу, якого раніше не знала. «Нехай я й надалі здобуду милість у ваших очах, мілорде», — сказала вона. «Ти дав мені розраду і по-доброму говорив зі своїм слугою, хоча я не маю такого статусу, як одна з твоїх служниць».

Коментар: Любов можна виразити словами; наприклад, «Я люблю тебе», але ступінь любові легше виміряти такими діями, як дії Рут щодо Ноомі, які можуть спостерігати інші.

«Рут збирала в полі аж до вечора. Тоді вона обмолотила зібраний ячмінь і понесла його назад у місто. Ноомі побачила, скільки вона збрала, і запитала, де ти сьогодні назбирав? «Де ви працювали? Благословенна людина,

яка звернула на вас увагу! Тоді Рут сказала: «Ім'я чоловіка, у сфері якого я сьогодні працювала, було Боаз». Він навіть сказав мені: «Залишайся з моїми робітниками, поки вони не зберуть усе моє зерно».

«Наомі сказала, що Господь благословить його, додавши, що він є близьким родичем; один із наших родичів-відкупителів. Добре буде тобі, дочко моя, піти з його дівчатами, бо на чужому полі тобі може бути лихо». Рут залишилася біля служниць Боаза, щоб збирати, поки не закінчилися жнива ячменю та пшениці.

«Одного дня Ноомі сказала: «Моя дочко, чи не варто мені спробувати знайти для тебе дім, де ти будеш добре забезпечена?» Хіба Боаз, із служницями якого ти був, не наш родич? Сьогодні ввечері він буде віяти ячмінь на току. Умийся та напарисься, і одягни найкращий одяг. Потім спустіться на ток, але не дайте йому знати, що ви там, поки він не закінчить їсти та пити. Коли він ляже, відзначте місце, де він лежить. Тоді піди, оголи його ноги та ляжи. Він скаже тобі, що робити». Рут зробила так, як сказала Ноомі. Посеред ночі щось налякало чоловіка, він обернувся й побачив жінку, що лежала біля його ніг. «Хто ти?» запитав він. «Я твоя слуга Рут», — сказала вона. Розстели наді мною край одежі своєї, бо ти родич-відкупитель».

«Нехай Господь благословить тебе, моя дочко, – відповів він. «Ця доброта більша від тієї, яку ти виявив раніше: ти не бігав за молодшими, чи то багатими, чи бідними. Хоч правда, що я близький родич, але є родич-відкупник ближчий від мене. Залишайся тут на ніч, а вранці, якщо він хоче викупити, добре; нехай викупає. А якщо він не захоче, то я зроблю це, як живий Господь!»

Коментар: праведне серце бажає робити те, що правильно, незалежно від особистих бажань.

«Наступного ранку вона встала раніше, ніж нікого впізнали. І сказав Боаз: Нехай не буде відома жінка, яка прийшла до току. Тим часом Боаз піднявся до міської брами й сів там. Коли прийшов родич-відкупитель, про якого він згадував, Боаз сказав: «Іди сюди, друже мій, і сідай». Боаз взяв десяток із старійшин міста та й сказав: «Сідайте тут». Тоді він сказав родичу-викупителю: «Номі, яка повернулася з Моава, продає ділянку землі, що належала нашому братові Елімелеху». Я подумав, що маю звернути вашу увагу на цю справу і запропонувати вам купити її в присутності тих, хто тут сидить, і в присутності старійшин мого народу. Якщо ви хочете його викупити, зробіть це. Але якщо ти не хочеш, скажи мені, щоб я дізнався. Бо ніхто не має права це робити, крім вас, і я наступний у черзі».

«Найближчий родич сказав: «Я викуплю це». Тоді Боаз сказав: «Того дня, коли ви купите землю від Ноомі та від моавітянки Рут, ви придбаєте вдову померлого, щоб зберегти ім'я померлого за допомогою його майна». На це родич-відкупник сказав: «Тоді я не можу викупити це, тому що можу поставити під загрозу свій власний маєток». Ви викупляєте його самі. Я не можу цього зробити». Отже, родич-відкупник сказав Боазу: «Купи сам». Тоді Боаз оголосив старшим і всьому народу: «Сьогодні ви свідки, що я купив у Ноомі все майно Елімелеха, Кіліона та Махлона. Я також придбав собі за жінку моавітянку Рут, Махлонову вдову, щоб зберегти ім'я померлого його маєтком, щоб ім'я його не зникло з-поміж його родини чи з міських записів. Сьогодні ви свідки!»

«Тож Боаз узяв Рут, і вона стала його дружиною. Тоді він пішов до неї, і Господь дав їй завагітніти, і вона народила сина. Жінки сказали Ноомі: «Хвала Господу, що сьогодні не залишив тебе без родича-відкупителя». Нехай прославиться на весь Ізраїль! Він відновить твоє життя і підтримає тебе в старості. Бо твоя невістка, яка тебе любить і яка тобі ліпша від семи синів, породила його». Жінки, які жили там, сказали: «У Ноомі є син». І назвали його Овед. Він був батьком Ессея, батьком Давида».

Коментар: У генеалогії Ісуса з Назарету є моавітянка – Рут та її чоловік Овед були дідом і бабусею Давида. Генеалогію Ісуса див. на thebiblewayonline.com/Genealogy/genealogy.htm

1 САМУЇЛА

«Елкана, син Єрохама, мав дві жінки; одну звали Анна, а другу Пенінна. Пенінна мала дітей, але Анна не мала дітей, і Пенінна постійно провокувала її, щоб дратувати. Так тривало рік за роком, поки вона не плакала й не їла. Її чоловік Елкана казав їй: «Анно, чому ти плачеш?» Чому ти не їси? Чому ти засмучений? Хіба я для тебе не більше, ніж десять синів?» (1 Сам 1:2,7-8)

«Одного разу, коли вони закінчили їсти та пити в Шіло (де приносили жертви), Анна встала. А священник Ілїй сидів на стільці біля одвірка Господнього храму. З гіркотою душевною Анна багато плакала і молилася Господу. Анна склала обітницю, кажучи: «Господи Всемогутній, якщо тільки ти поглянеш на нещастя своєї рабині та згадаєш про мене, і не забудеш своєї рабині, але даси їй сина, то я віддам його Господеві на всі дні його життя, і бритва ніколи не буде використана на його голові» (1 Сам. 1:9-11).

Коли вона молилася до Господа, Ілїй дивився на її уста. Ханна молилася в своєму серці, і її губи рухалися, але її голосу не було чути. Елі подумав, що вона п'яна, і сказав їй: «Як довго ти будеш пити?» Позбудься свого вина». "Ніяк, мій пане," Анна відповіла, "я жінка, яка дуже занепокоєна. Я не пила вина і пива; я виливала свою душу Господеві. Не вважай свою рабіню за нечестиву жінку; я молилася тут з мого великого болу та горя". Ілїй відповів: Іди з миром, і нехай Бог Ізраїлів дасть тобі те, чого ти просив у Нього. Потім вона пішла своєю дорогою і щось з'їла, і обличчя її вже не було похмурим». (1 Сам 1:12-18)

«На наступний ранок вони встали й поклонилися перед Господом, а потім повернулися до свого дому в Рамі. Елкана ліг із Анною, своєю жінкою, і Господь згадав про неї. Отже, з часом Анна завагітніла і народила сина. Вона назвала його Самуїлом». (1 Сам 1:19-20)

«Коли Елкана пішов з усім своїм домом, щоб принести щорічну жертву Господеві та виконати свою обітницю, Анна не пішла. Вона сказала своєму чоловікові: «Як буде відлучено хлопчика, я візьму його і поставлю перед Господом, і він буде жити там завжди». Елкана сказав їй: «Роби те, що тобі здається найкращим». «Залишайся тут, поки не відлучиш його; тільки нехай Господь виправдає слово Своє» (1 Сам 1:21-23).

«Після того як він був відлучений, Анна взяла з собою хлопця, ще молодого, разом із бичком трирічного, ефою борошна та бурдюком вина, і привела його до Господнього дому в Шіло. Коли вони зарізали бика, вони привели хлопчика до Ілі, і вона сказала йому: «Як живий ти, мій пане, я та жінка, що стояла тут біля тебе, молившись Господеві». Я молився за цю дитину, і Господь дав мені те, про що я його просив. Тож тепер я віддаю його Господу. На все життя його буде відданий Господу». І поклонився там Господеві. Тоді Анна помолилася та й сказала: Радіє моє серце в Господі, у Господі підноситься мій риг. Вихваляються уста мої над ворогами моїми, бо я втішуся визволенням Твоїм. Немає святого, як Господь, немає нікого, крім Тебе! ... Тоді Елкана пішов додому до Рами, але хлопець служив перед Господом під керівництвом священника Ілія». (1 Сам 1:24-2:1-2)

Коментар: Обітниці повинні виконуватися чи з Господом, чи з кимось іншим. Ханнина радість мати сина була більшою, ніж не мати його поруч із собою, щоб тримати й любити. Питання полягає в тому, чи дотримуються сьогоднішні діти Бога своїх обітниць і обіцянок? Або, якщо на те пішло, дайте обіцянки чи обітниці.

Ілїй, священник

«Сини Елі були злими людьми; вони не поважали Господа, ставлячись до Господньої жертви з презирством. ... Але Самуїл служив перед Господом — хлопчик, який носив лляний ефод, і Самуїл ріс у присутності Господа. ... Ілїй, який був дуже старим, почув про все, що його сини робили з усім Ізраїлем, і як вони спали з жінками, які служили біля входу до намету зборів. Отже, він сказав їм: «Чому ви робите такі речі? Я чую від усіх людей

про ці ваші злі вчинки. Ні, сини мої; це не добра звістка, яку я чую, коли поширюється серед Господнього народу. Якщо людина згрішить проти іншої людини, Бог може бути посередником для неї; але якщо людина згрішить проти Господа, хто заступиться за неї?» Але сини його не послухали батькового докору, бо Господня воля була вбити їх». (1 Сам 2:12, 18, 22-25)

Коментар: Самуїл продовжував зростати у зрості та користуватися прихильністю Господа та людей. Те саме було сказано про Ісуса в Луки 2:52

І прийшов Божий чоловік до Ілія та й сказав йому: «Надходить час, коли Я вкорочу твою силу та силу дому твого батька, щоб не було старого в роді твоєму, і ти побачив біду в моєму домі. Хоча Ізраїлю буде зроблено добро, у вашому роді ніколи не буде старого. Кожен із вас, кого Я не відлучив від мого вівтаря, буде збережений лише для того, щоб засліпити ваші очі сльозами та засмутити ваше серце, і всі ваші нащадки помруть у розквіті сил. Два твої сини, Офні та Пінхас, помруть в один день. Я поставлю собі вірного священика, який буде чинити згідно з моїм серцем і думкою. Я зміцню дім його, і він буде служити перед помазанцем Моїм завжди» (1 Сам 2:27-35).

«У ті дні слово Господа було рідкісним; не було багато видінь. Однієї ночі Елі, чий очі стали настільки слабкими, що він ледве бачив, лежав на своєму звичайному місці. Світильник Божий ще не згас, а Самуїл лежав у храмі Господньому, де був ковчег Божий. Господь покликав Самуїла. Самуїл відповів: Ось я. І він побіг до Ілія та й сказав: Ось я! ти дзвонив мені. Але Елі сказав: «Я не кликав; повертайся і лягай». Господь кликав Самуїла ще тричі. Після четвертого заклик Самуїл відповів Господу, сказавши: «Говори, Господи, бо твій слуга слухає». Отже, Самуїл пішов і ліг на своє місце». (1 Сам 3:1-5)

«Господь сказав: «Дивіться, Я збираюся зробити щось в Ізраїлі, від чого задзекотить у вухах у кожного, хто про це почує. Тоді я виконаю проти Ілія все, що говорив проти його роду». ... Самуїл лежав до ранку, а потім відчинив двері дому Господа. Він боявся розповісти про видіння Ілію, але Ілій покликав його і сказав: «Самуїле, сину мій». «Що він тобі сказав?» «Не приховуй цього від мене». Отже, Самуїл розповів йому все, нічого від нього не приховуючи. Тоді Ілій сказав: Він Господь! нехай робить добре в очах його» (1 Сам 3:11-12, 15-18).

Коментар: серце і ставлення Елі були добрими, але він не карав своїх дітей так, як Господь.

«Тож ізраїльтяни вийшли воювати проти филистимлян. Ізраїльтяни таборували в Евенезері, а филистимляни в Афеку. Филистимляни розгорнули свої війська, щоб зустріти Ізраїль, і коли битва поширилася, Ізраїль зазнав поразки від филистимлян, які вбили близько чотирьох тисяч із них на полі бою. Коли воїни повернулися до табору, старші Ізраїля запитали: «Чому Господь сьогодні побив нас перед филистимлянами?» Принесімо ковчег Господнього заповіту з Шіло, щоб він пішов з нами та врятував нас від руки наших ворогів. Коли ковчег Господнього заповіту прибув до табору, то весь Ізраїль здійняв такий сильний крик, що земля затремтіла». (1 Сам 4:1-3, 5)

«Почувши шум, филистимляни запитали: «Що це за крики в єврейському таборі?» Довідавшись, що ковчег Господній увійшов до табору, филистимляни злякалися. «Бог прийшов у табір», — сказали вони. Будьте сильними, филистимляни! Будьте людьми, інакше ви будете підкорені євреям, як вони були підвладні вам. Будьте людьми та боріться! Тож ізраїльтяни зазнали поразки, і кожен ізраїльтянин втратив тридцять тисяч піших солдатів, а два сини Ілія, Офні та Пінхас, загинули». (1 Сам 4:6-11)

«Того самого дня веніямінець утік із бойової лінії та й пішов до Шіло з роздертим одягом і пилом на голові. Коли він прибув, ось Ілій сидів на своєму стільці край дороги й дивився, бо його серце боялося за ковчег Божий. Коли той чоловік увійшов до міста і розповів, що трапилось, усе місто здійняло крик. Ілій почув цей крик і запитав: «Що означає цей галас?» Чоловік поспішно підійшов до Ілія, якому було дев'яносто вісім років і очі якого були натягнуті так, що він не міг бачити. Він сказав Елі: «Я щойно прийшов із бойової лінії; Я втік від нього сьогодні». Елі запитав: «Що сталося, сину мій?» Чоловік, який приніс новину, відповів: «Ізраїль втік від филистимлян, і армія зазнала великих втрат». Крім того, двоє ваших синів, Офні та Пінхас, мертві, а ковчег

Божий захоплено». Коли він згадав про ковчег Божий, Ілій упав на спину зі свого стільця біля воріт. Його шия була зламана, і він помер, бо був він старий і важкий. Він керував Ізраїлем сорок років». (1 Сам 4:12-18)

Ковчег Завіту

«Після того як филистимляни захопили Божий ковчег, вони перенесли його з Евен-Езера до Ашдоду. Вони перенесли ковчег у храм Дагона і поставили його біля Дагона. Наступного дня Дагон упав ниць на землю перед ковчегом Господа! Вони взяли Дагона і повернули його на місце. Але наступного ранку, коли вони встали, Дагон лежав ниць на землі перед ковчегом Господа! Його голова й руки були відламані й лежали на порозі; залишилося тільки його тіло. ... Коли жителі Ашдоду побачили, що відбувається, вони сказали: «Ковчег бога Ізраїля не повинен залишатися тут з нами, бо його рука важка на нас і на Дагоні, нашому богу». ... Отже, вони перенесли ковчег Бога Ізраїля до Гату, а потім до Екрону, але вони вимагали. Відпусти ковчег Ізраїлевого бога; нехай вернеться на своє місце» (1 Сам 5:1—4, 7, 11).

«Вони взяли двох таких корів і запрягли їх у візок, і поставили на візок Господній ковчег, а разом із ним скриню, в якій були золоті шури та моделі пухлин. Тоді корови пішли просто вгору до Бет-Шемешу, де люди збирали пшеницю в долині, і коли вони підняли очі й побачили ковчег, то зраділи цьому видовищу. Візок приїхав до поля Ісуса Навина і зупинився біля великого каменя. Люди нарубали дров для воза і принесли корів у жертву Господу. ... Бог убив 70 чоловіків за те, що вони зазирали в ковчег Господа. Народ оплакував тяжкий удар, якого завдав йому Господь, і люди Бет-Шемешу запитали: «Хто може встояти перед Господом, цим святим Богом? До кого підійметься ковчег звідси?» Люди Кіріят-Єсаріму прийшли й взяли Господній ковчег. І принесли його до дому Авінадава на гору, і посвятили Елезара, сина його, стерегти ковчег Господній. Ковчег стояв у Кіріят-Єсарімі двадцять років, і весь ізраїльський народ оплакував і шукав Господа». (1 Сам 6:11-14, 19-20; 7:2)

«Сказав Самуїл до всього Ізраїлевого дому: «Якщо ви повертаєтесь до Господа всім своїм серцем, то позбудьтесь чужих богів та Астарт, і віддайтеся Господеві, і служите Йому одному, і Він визволить вас із руки филистимлян. І відкинули ізраїльтяни своїх Ваалів та Астарт і служили тільки Господеві. Тоді Самуїл сказав: «Зберіть усього Ізраїля в Міцпі, і я заступатимусь перед Господом за вас». Коли вони зібралися в Міцпі, вони набрали води та вилили її перед Господом. Того дня вони постили і там зізналися: Згрішили ми перед Господом» (1 Сам. 7:3-6).

«Коли филистимляни почули, що Ізраїль зібрався в Міцпі, то підійшли, щоб напасти на них. Ізраїльтяни, почувши про це, злякалися филистимлян. І сказали вони до Самуїла: Не переставай кликати за нас до Господа, Бога нашого, щоб Він визволив нас із руки филистимлян. І взяв Самуїл молочне ягня, і приніс його на цілопалення для Господа. Він кликав до Господа від імені Ізраїля, і Господь відповів йому. Коли Самуїл приносив жертву всепалення, филистимляни наблизилися, щоб вступити в бій із Ізраїлем. Але того дня Господь прогрімів сильним громом на филистимлян і вкинув їх у такий страх, що вони були розбиті перед ізраїльтянами. ... Потім Самуїл узяв камінь і поставив його між Міцпою та Шен. Він назвав його Ебенезер, кажучи: «Досі Господь допоміг нам». Отже, филистимляни були підкорені». (1 Сам 7:7-13)

«Коли Самуїл постарів, то призначив синів своїх суддями для Ізраїля. Ім'я його первістка Йоїл, а ім'я другого Авійя, і вони служили в Беер-Шеві. Але сини його не ходили його дорогами. Вони відступили після нечесної вигоди, брали хабарі та спотворювали правосуддя». (1 Сам 8:1-3)

Коментар: Очевидно, Самуїл не шукав Бога перед тим, як призначити своїх синів суддями. Дуже важливо шукати Божого керівництва.

«І зібралися всі старші Ізраїля, і прийшли до Самуїла в Раму. Вони сказали йому: Ти старий, а сини твої не ходять твоїми дорогами. Тепер признач царя, який буде керувати нами, як у всіх інших народів». Це викликало незадоволення Самуїла; тому він молився до Господа. І сказав йому Господь: «Слухай усе, що говорять тобі люди; вони відкинули не тебе, а мене як свого царя». ... Послухай їх і дай їм царя» (1 Сам 8:4-8).

Коментар: Бажання бути схожим на оточуючих, а не бажання бути тим, ким хоче Бог, є бунтом проти Бога.

«Був веніяmineць, якого звали Кіш. У нього був син на ім'я Саул, вражаючий молодий чоловік, якому не було рівних серед ізраїльтян — на голову вищий за всіх інших. І пропали осли Кіша, батька Саулового, і сказав Кіш до свого сина Саула: Візьми з собою одного зі слуг, і піди шукати ослів. Отже, він пройшов через гору Єфрема, Шаліші та Шааліма, і коли вони досягли околиці Цуф, Саул сказав слугі, який був із ним: «Ходімо, повернімося, інакше мій батько перестане думати про ослів і почне турбуватися про нас». Але слуга відповів: «Ось, у цьому місті є людина Божя; його дуже поважають, і все, що він говорить, збувається. Ходімо туди зараз. Можливо, він підкаже нам, яким шляхом йти». І рушили вони до міста, де був Божий чоловік» (1 Сам 9:1-6).

За день до того, як прийшов Саул, Господь відкрив Самуїлові: Завтра о цій годині Я пошлю до тебе чоловіка з Веніяминового краю. Помаж його провідником над народом Моїм Ізраїлем; він визволить мій народ від руки филистимлян. Я дивився на свій народ, бо його зойк дійшов до мене. Коли Самуїл побачив Саула, Господь сказав йому: Це той чоловік, про якого Я говорив тобі. він правитиме моїм народом.» Саул підійшов до Самуїла в воротах і запитав: «Чи не скажеш мені, будь ласка, де дім провидця?» «Я — провидець», — відповів Самуїл. Іди поперед мене на висоту, бо сьогодні ти будеш їсти зі мною, а вранці я відпущу тебе й скажу тобі все, що в тебе на серці. Щодо ослів, яких ви загубили три дні тому, не турбуйтеся про них; вони знайдені» (1 Сам 9:15-20).

«Коли вони зійшли з височини, Самуїл розмовляв із Саулом на даху свого дому. Вони встали на світанку, і Самуїл покликав Саула на даху: «Готуйся, і я відішлю тебе». Коли Саул приготувався, вони з Самуїлом разом вийшли надвір. Коли вони спускалися до краю міста, Самуїл сказав Саулу: «Скажи слугі, щоб ішов попереду нас», і раб так і зробив, «але ти побудь тут трохи, щоб я міг передати тобі звістку від Бога». І взяв Самуїл посудину з оливою, і вилив її на голову Саула, і поцілував його, говорячи: Чи ж Господь не помазав тебе провідником над спадком своїм? ... Ідіть до Гів'ї Божої, де є форпост філістимлян. Наближаючись до міста, ви зустрінете процесію пророків. Дух Господній зійде на тебе в силі, і ти будеш пророкувати з ними; і ти станеш іншою людиною. Коли сповняться ці ознаки, роби все, що під силу, бо з тобою Бог» (9:25-27; 10:5-7).

«Самуїл скликав ізраїльський народ до Господа в Міцпу і сказав: «Ти сказав, щоб поставив над нами царя». Тож тепер постаньте перед Господом за вашими племенами та родами». Було вибрано плем'я Веніямина. Потім був обраний клан Матрі. Нарешті був обраний Саул, син Кіша. Самуїл сказав до всього народу. Це людина, яку вибрав Господь. ... Самуїл пояснив людям правила царювання. Він записав їх у сувій і поклав перед Господом». (1 Сам 10:17-21, 25)

Амморейці

«Саул також пішов до свого дому в Гів'ї в супроводі хоробрих чоловіків, чиїх сердець торкнувся Бог. Але деякі порушники казали: «Як цей хлопець може нас врятувати?» Вони зневажали його і не приносили йому подарунків. Але Саул мовчав». (1 Сам 10:26-27)

Коментар: «Тільки в рідному місті та в своїй хаті пророк без честі». (Матвія 13:57)

Аммонітянин Нахаш пішов і обложив Гілеадський Явеш, кажучи: «Я укладу з вами угоду лише за умови, що я виб'ю кожному з вас праве око, і таким чином наведу ганьбу на весь Ізраїль». Старійшини Яवेशу сказали йому: Дай нам сім днів, щоб ми могли розіслати послів по всьому Ізраїлю. якщо ніхто не прийде нас виручити, ми здамося тобі»... Саул зібрав триста тридцять тисяч і послав до Яवेशа Гілеадського: «До завтрашньої спеки ти будеш визволений». І сказали вони до аммонітян: Завтра ми здамося вам, а ви зробите з нами все, що вам буде добре. Наступного дня Саул розділив своїх людей на три загони. під час останньої нічної варті вони увірвалися в табір аммонітян і мордували їх аж до денної спеки. Ті, що вціліли, розпорошилися, так що не залишилося двох разом». (1 Сам 11:1-3, 8-11)

«Тоді Самуїл сказав до народу: Ходімо, підємо в Гілгал і підтвердимо там царство». Отже, увесь народ пішов у Гілгал і затвердив Саула царем у присутності Господа. Там вони принесли мирні жертви перед Господом, і Саул та всі ізраїльтяни влаштували велике свято». (1 Сам 11:14-15)

Але коли ти побачив, що Нахаш, цар Аммонітів, виступає проти тебе, ти сказав мені: Ні, ми хочемо, щоб цар панував над нами, хоча Господь, Бог ваш, був вашим царем. Ось цар, якого Господь поставив над тобою. Якщо ти будеш боятися Господа, і будеш служити Йому, і слухатимешся Його, і не будеш противитися Його наказам, і якщо ти та цар, що царює над тобою, підете за Господом, Богом вашим, — добре! Але якщо ви не будете слухатися Господа, і якщо ви бунтуєте проти Його наказів, то Його рука буде проти вас, як була проти ваших батьків. А тепер стійте й дивіться на цю велику річ, яку Господь збирається зробити перед вашими очима! Настав час жнив пшениці, тому Господь послав грім і дощ, щоб пошкодити пшеницю. Люди стояли в захваті». (1 Сам 12:12-17)

Самуїл відповів: «Не бійся». «Ви зробили все це зло; але не відступайте від Господа, але служіть Господу всім своїм серцем. Не відвертайся за марними ідолами. Вони не можуть ні принести вам користі, ні врятувати вас, тому що вони марні. Заради Свого великого імені Господь не відкине Свого народу, бо Господь зволив зробити вас своїм. Що ж до мене, то нехай я згрішу проти Господа, не помолившись за вас. І я навчу вас добру й правильну дорогу. Але будьте впевнені, що бійтеся Господа і вірно служіть Йому всім своїм серцем; подумайте, які великі речі він зробив для вас. Але якщо ти будеш чинити зло, то будеш знищений і ти, і цар твій» (1 Самуїла 12:20-25).

Коментар: Відмова слідувати Божим заповідям приносить катастрофу, іноді в теперішньому світі, але завжди в духовному світі, якщо людина не покається, не попросить прощення і не повернеться до Бога.

Філістери

Пізніше Йонатан напав на форпост філістимлян у Геві. Коли филистимляни почули про це, зібралися воювати із Ізраїлем із трьома тисячами колісниць, шістьма тисячами візничих, а воїнів було так багато, як пісок на березі моря. ... Коли ізраїльтяни побачили, що їхня ситуація критична і що їхня армія перебуває у важкому становищі, вони сховалися в печерах і хащах, серед скель, у ямах і водоймах ... тремтячи від страху. Саул чекав сім днів, час, визначений Самуїлом. але Самуїл не прийшов до Гілгалу, і люди Саула почали розбігатися. І він сказав: «Принесіть мені цілопалення та мирні жертви». І приніс Саул цілопалення. Коли він закінчив приносити жертву, прийшов Самуїл, і Саул вийшов привітати його. «Що ти зробив?» запитав Семюел. Саул відповів: «Коли я побачив, що люди розбігаються, а ти не прийшов у визначений час, і що филистимляни збираються в Міхмаші, я подумав: Тепер филистимляни зйдуть проти мене в Гілгалі, а я не шукав милості Господа». Тому я відчув потребу принести цілопалення» (1 Сам 13:3, 6—12).

«Ти вчинив нерозумно, — сказав Семюель. Ти не виконав наказу Господа, Бога твого, який дав тобі. якби ти був, то він утвердив би твоє царство над Ізраїлем навіки. Але тепер твоє царство не встоїть; Господь знайшов чоловіка за своїм серцем і поставив його провідником народу Свого, бо ти не дотримав Господнього наказу» (1 Сам. 13:13-14).

«Одного дня Йонатан, син Саула, сказав до юнака, який ніс його зброю: Ходімо, перейдемо до филистимської застави з того боку». Але батькові не сказав. ... Йонатан сказав, якщо филистимляни скажуть: «Підійди до нас», ми піднінемося, тому що це буде нашим знаком, що Господь віддав їх у наші руки». ... Джонатан піднявся руками й ногами, а його зброєносець був прямо за ним. Філістимляни впали перед Йонатаном, а його зброєносець пішов за ним і вбив. Під час того першого нападу Йонатан і його зброєносець убили близько двадцяти чоловік на площі близько півакра. Паніка охопила все військо, і земля затряслася. Це була паніка, послана Богом. ... Поки Саул розмовляв зі священником, заворушення у таборі філістимлян дедалі більше зростало. Тоді Саул та всі його люди зібралися й пішли на бій». (1 Самуїла 14:1, 8-15, 19-20)

А Ізраїльтяни були в утиску того дня, бо Саул присягнув народ, кажучи: Проклятий кожен, хто їсть їжу до настання вечора, поки я не помщуся своїм ворогам! Отже, ніхто з війська не куштував їжі. ... Але Йонатан не чув, що його батько зв'язав людей клятвою, тому він простягнув кінець палиці, який був у нього в руці, і занурив його в стільник. Він підніс руку до рота, і очі його засяяли. Тоді один із воїнів сказав йому: «Твій батько склав військо суворою присягою, кажучи: Проклятий кожен, хто сьогодні їсть їжу!» Тому чоловіки втрачають

свідомість. Джонатан сказав: «Мій батько завдав біди країні. Подивіться, як у мене засвітилися очі, коли я скуштував трохи цього меду. Наскільки краще було б, якби ці люди з'їли сьогодні частину здобичі, яку вони взяли у своїх ворогів. Чи не була б ще більша поразка филистимлян?» Того дня, після того як ізраїльтяни вразили филистимлян, вони були виснажені. Вони накинулися на здобич і, забравши овець, велику рогату худобу та телят, зарізали їх на землі та їли разом із кров'ю. ... грішить проти Господа, споживаючи м'ясо, у якому є кров». ... Тоді Саул збудував жертвник Господу; це був перший раз, коли він зробив це». (1 Сам 14:24, 27-32, 35)
Коментар: необдумані вимоги та заяви можуть змусити багатьох згрішити.

Амаликитяни

«Самуїл сказав Саулу: «Тепер послухай послання від Господа: «Я покараю амаликитян за те, що вони зробили Ізраїлеві, коли вони стали на них підстереженням, коли вони виходили з Єгипту». А тепер іди, атакуй амаликитян і повністю знищи все, що їхнє. Не шкодуйте їх; вбивати чоловіків і жінок, дітей і немовлят, худобу й овець, верблюдів і ослів». Отже, Саул викликав людей — двісті тисяч піхоти і десять тисяч людей з Юди. Саул пішов до міста Амалік і влаштував засідку в яру. Тоді Саул напав на амаликитян і схопив живим Агага, царя амаликитян, а весь його народ винищив мечем. Але Саул і військо пощадили Агага та найкращу з овець і великої худоби, ситих телят і ягнят. І було Господнє слово до Самуїла: Я засмучений, що Я настановив Саула царем, бо він відвернувся від Мене і не виконав Моїх наказів. ... Коли Самуїл підійшов до нього, Саул сказав: «Благослови тебе Господь! Я виконав вказівки Господа». Самуїл сказав, що Господь наказав тобі «Піти й повністю знищити цих злих людей». ... Чому ви не послухалися Господа? Чому ти кинувся на здобич і зробив зло в Господніх очах?» «Але я послухався Господа», — сказав Саул. «Я пішов на місію, яку призначив мені Господь. Я повністю винищив амаликитян і повернув Агага, їхнього царя. Воїни взяли з награбованого овець і великої рогатої худоби, найкраще з того, що було присвячене Богові, щоб принести їх у жертву Господеві, Богові вашому, у Гілгалі» (1 Сам 15:1—11, 13, 19—21).

Коментар: Виконання лише частини Божих заповідей означає неслухняність Йому. Жоден не бере на себе відповідальності, звинувачуючи інших у вчинках гріха, які ви схвалили, звільняє вас від провини.

«Але Самуїл відповів: «Хіба всепалення та жертви подобаються Господу так само, як покора голосу Господа? Слухатися краще від жертви, а слухатися краще від баранячого жиру. Бо бунт подібний до гріха ворожіння, а зарозумілість подібна до зла ідолопоклонства. Через те, що ти відкинув Господнє слово, Він відкинув тебе як царя» (1 Сам 15:22-23).

«Господь сказав Самуїлу: «Наповни свій ріг оливою та йди в дорогу; Я посилаю тебе до Єссея з Віфлеєму. Я обрав одного з його синів царем». Але Самуїл сказав: «Як мені піти? Саул почує про це і вб'є мене». Господь сказав: «Візьми з собою телицю і скажи: «Я прийшов принести жертву Господу». Запроси Джессі до жертви, і я покажу тобі, що робити. Ти помажеш мені того, кого я вкажу». Самуїл зробив те, що сказав Господь. Коли він прибув до Віфлеєму, старійшини міста затремтіли, зустрівши його. Вони запитали: «Ти приходиш з миром?» Самуїл відповів: «Так, з миром; Я прийшов, щоб принести жертву Господу. Освятіться і прийдіть зі мною до жертви». Потім він освятив Єссея та його синів і запросив їх до жертви. Кожен син проходив перед Самуїлом. Але Господь сказав до Самуїла: «Не зважай на вигляд його чи зріст його, а на серце його». Господь відкинув Еліава, Авінадава, Шамму та чотирьох інших синів, які передували Самуїлу. Отже, Самуїл запитав Джессі: «Це всі ваші сини?» «Є ще найменший, — відповів Джессі, — але він пасе вівці». Самуїл сказав: Пошли по нього. ми не сядемо, поки він не прийде». Тож він послав і привів його. Він був рум'яний, гарного вигляду та гарних рис обличчя. Тоді Господь сказав: «Устань і помаж його; він єдиний». Самуїл узяв ріг з олією і помазав його в присутності його братів, і з того дня Дух Господній зійшов на Давида у силі. Потім Самуїл пішов до Рами». (1 Сам 16:1, 6-13)

«Дух Господній відійшов від Саула, і злий дух від Господа мучив його. Слуги Саула сказали йому: «Дивись, злий дух від Бога мучить тебе. Нехай наш лорд накаже своїм слугам тут шукати того, хто вміє грати на арфі. Він

буде грати, коли злий дух від Бога зійде на вас, і вам стане легше». Один із слуг відповів: «Я бачив сина Єссея з Віфлеєму, який уміє грати на арфі». Він хоробрий чоловік і воїн. Він добре говорить і гарний на вигляд, і Господь з ним». Тоді Саул послав послів до Єссея та й сказав: «Пришли до мене свого сина Давида, що з отарою» (1 Сам. 16:14-19).

«Давид прийшов до Саула і став йому на службу. Він дуже сподобався Солу. ... Щоразу, коли дух від Бога сходив на Саула, Давид брав свою арфу й грав. Тоді Саулу прийшло полегшення; йому стане легше, і злий дух покине його». (1 Сам 16:21, 23)

«Тепер филистимляни зібрали своє військо для війни. Їхній захисник, на зріст понад дев'ять футів, на ім'я Голіаф, вийшов із табору філістимлян і крикнув до ізраїльтян: «Чому ви вийшли й стали в ряд для бою?» Хіба я не филистимлянин, а ви не слуги Саула? Виберіть людину і нехай він прийде до мене. Цього дня я кидаю виклик рядам Ізраїлю! Дайте мені людину, і давайте битися один з одним». Протягом сорока днів филистимлянин приходив щоранку та щовечора й ставав на свою позицію». (1 Сам 17:1-16)

І сказав Єсей до свого сина Давида: «Візьми цю ефу смаженого зерна та ці десять буханців хліба для своїх братів, і поспіши до їхнього табору. Віднесіть з собою ці десять сирів командирі їхньої частини. Подивіться, як живуть ваші брати, і принесіть від них трохи запевнення». Рано вранці Давид залишив отару з пастухом, навантажився й рушив, як наказав Єсей. Він дійшов до табору, коли армія виходила на свої бойові позиції, вигукуючи бойовий клич. Ізраїль та филистимляни шикувалися один проти одного. Давид залишив свої речі у сторожа, побіг до бойових порядків і привітав своїх братів. Розмовляючи з ними, Голіаф вийшов зі своїх рядів і вигукнув, як зазвичай, непокору, і Давид це почув. Коли ізраїльтяни побачили цього чоловіка, усі втекли від нього з великим страхом». (1 Самуїла 17:17-24)

«Давид запитав людей, що стояли біля нього: «Що буде зроблено для чоловіка, який уб'є цього филистимлянина і усуне цю ганьбу з Ізраїля? Хто цей необрізаний філістимлянин, що кидає виклик військам Бога живого?» ... Те, що сказав Давид, було випадково почуто та повідомлено Саулу, і Саул послав за ним. І сказав Давид до Саула: Нехай ніхто не падає духом через цього филистимлянина! твій слуга піде і буде битися з ним. Саул відповів: «Ти не можеш вийти проти цього филистимлянина та воювати з ним. ти тільки хлопчик, а він був бойовиком з юності». Але Давид сказав Саулу: Твій раб пас отару свого батька. Коли приходив лев чи ведмідь і забирав вівцю з отари. Я пішов за ним, ударив його і врятував вівцю з його паці. Господь, що визволив мене з лапи лева та з лапи ведмеда, визволить мене з руки цього филистимлянина» (1 Сам 17:26, 31-37).

І сказав Саул до Давида: Іди, і Господь з тобою! ... Тоді він узяв свою палицю в руку, вибрав із потоку п'ять гладких каменів, поклав їх у мішок своєї пастушої сумки і з пращею в руці підійшов до філістимлянина. Тим часом філістимлянин зі своїм щитоносцем попереду наближався до Давида. Він подивився на Давида й побачив, що він був лише хлопчиком, рум'яним і гарним, і зневажив його. Він сказав Давиду: «Хіба я собака, що ти йдеш на мене з палицями?» І прокляв филистимлянин Давида своїми богами. «Іди сюди,— сказав він,— і Я віддам твоє тіло птахам небесним і польовим звірам!» (1 Сам 17:37 ...40-44).

І сказав Давид до филистимлянина: Ти йдеш на мене з мечем, і списом, і списом, а я йду на тебе в ім'я Господа Саваота, Бога Ізраїлевих військ, котрим ти зневажив. Цього дня Господь віддасть тебе мені в руки, і я поб'ю тебе й відтяму тобі голову. Сьогодні я віддам трупи филистимського війська птахам небесним і звірам земним, і весь світ дізнається, що є Бог в Ізраїлі. Усі зібрані тут знатимуть, що не мечем і не списом спасає Господь; бо для Господа війна, і Він віддасть усіх вас у наші руки» (1 Сам 17:45-47).

«Коли филистимлянин підійшов ближче, щоб напасти на нього, Давид швидко побіг до лінії бою йому назустріч. Потягнувшись до свого мішка, вийнявши звідти камінь, він кинув його й ударив філістимлянина по лобі. Камінь вп'явся йому в чоло, і він упав обличчям до землі. Давид побіг і став над ним. Він схопив меч филистимлянина й витяг його з піхов. Убивши його, він відрубав йому голову мечем». (1 Сам 17:48-51)

«Коли Давид повернувся після вбивства филистимлянина, Авнер узяв його та й привів перед Саула. Коли Давид закінчив говорити з Саулом, Йонатан став одним духом із Давидом і полюбив його, як самого себе. З того дня Саул тримав Давида при собі, і не дозволив йому повернутися до дому його батька. Йонатан уклав угоду з Давидом, бо любив його, як самого себе. Йонатан зняв одягу, на якій був одягнений, і дав її Давидові разом із своєю хітоною, і навіть своїм мечем, своїм луком і своїм поясом». (1 Сам 17:57, 18:1-4)

«Що б не посилав його Саул, Давид робив це настільки успішно, що Саул дав йому високий чин у війську. Це сподобалось усім людям, а також Сауловим слугам. Коли чоловіки поверталися додому після того, як Давид убив филистимлянина, жінки виходили з усіх ізраїльських міст зустрічати царя Саула співом і танцями, з веселими піснями, бубнами та лютнями. Під час танцю вони співали: «Саул повбивав свої тисячі, а Давид свої десятки тисяч». Саул був дуже розгніваний; цей приспів роздратував його. «З того часу Саул ревниво стежив за Давидом». (1 Самуїла 18:5-8)

Коментар: Ні гордість, ні прагнення до влади та видатності не є природою Бога. Таке ставлення може викликати ревності серед суперників.

«Коли Саул побачив його успіх, він злякався його. Але весь Ізраїль та Юда любили Давида, бо він вів їх у походи. Саул сказав Давиду: «Ось моя старша донька Мераб. Я віддам її тобі заміж; Тільки служи мені хоробро і воюй у битвах Господніх». Бо Саул сказав собі: «Я не підніму на нього руки». Нехай це зроблять филистимляни! ... Але коли настав час віддати Мераб Давиду, її видали заміж за Адрієля з Мехоли». (1 Самуїла 18:15-17, 19)

А Мелхола, дочка Саула, була закохана в Давида, і коли вони розповіли про це Саулові, він був задоволений. «Я віддам її йому, — подумав він, — щоб вона була йому пасткою і щоб рука филистимлян була проти нього». Давид сказав: «Ти думаєш, що стати зятем царя мало? Я лише бідна людина і маловідома». Слуга Саула сказав: «Цар не хоче іншої ціни за наречену, крім сотні філістимлян, щоб помститися своїм ворогам». План Саула полягав у тому, щоб Давид упав від рук филистимлян. Отже, до закінчення призначеного часу Давид зі своїми людьми вийшов і вбив двісті филистимлян. Він приніс їхні крайні плоти і представив цареві повне число, щоб він міг стати зятем царя. Тоді Саул дав йому заміж свою дочку Мелхолу». (1 Самуїла 18:20-21-27)

«Коли Давид грав на арфі, Саул намагався притиснути його списом до стіни, але Давид уникнув його, коли Саул встромив спис у стіну. Тієї ночі Давиду вдалося втекти. ... Коли Давид утік і врятувався, він пішов до Самуїла в Раму і розповів йому все, що зробив йому Саул. Тоді вони з Самуїлом пішли в Найот і залишилися там». (1 Самуїла 19:9-10, 18)

«Тоді Давид пішов до Йонатана й запитав: «Що я зробив? У чому мій злочин? Чим я образив твого батька, що він намагається позбавити мене життя?» «Ніколи!» — відповів Джонатан. «Ти не помреш! Дивіться, мій батько нічого не робить, ні великого, ні малого, не довіряючи мені. Чому він приховував це від мене? Це не так!» Але Давид присягнувся та й сказав: Твій батько добре знає, що я знайшов милість в очах твоїх, і він сказав собі: Нехай Йонатан не знає цього, інакше він буде засмучений. Але як живий Господь і живий ти, між мною та смертю лише крок». І сказав Йонатан до Давида: Усе, що ти хочеш, я зроблю тобі» (1 Самуїла 20:1-4).

«Тож Давид сказав: «Слухай, завтра свято молодика, і я маю обідати з царем; але дозвольте мені піти й сховатися в полі до післязавтрашнього вечора. Якщо твій батько сумує за мною, то скажи йому: «Давид щиро просив у мене дозволу поспішити до Віфлеєму, його рідного міста, бо там щорічно приноситься жертва за весь його рід». Якщо він скаже: «Дуже добре», то ваш слуга в безпеці. Але якщо він втрачає самовладання, будьте певні, що він сповнений рішучості завдати мені шкоди. А ти зроби милість своєму рабові, бо ти ввів його в заповіта з собою перед Господом. Якщо я винен, то вбийте мене самі! Навіщо віддавати мене твоєму батькові?» «Ніколи!» — сказав Джонатан. «Якби я навіть здогадувався, що мій батько має намір заповідати тобі зло, чи не сказав би я тобі?» (1 Самуїла 20:5—9).

«Тож Йонатан уклав угоду з домом Давида, кажучи: «Нехай Господь прикличе до відповідальності ворогів Давида». І Йонатан наказав Давиду підтвердити свою клятву з любові до нього, бо він любив його, як любив самого себе». (1 Самуїла 20:16-17)

«Коли настав молодий місяць, цар сів їсти. Він сів на своє звичайне місце біля стіни, навпроти Йонатана, а Авнер сів поруч із Саулом, а місце Давида було порожнє. Того дня Саул нічого не сказав, бо він подумав: «Мабуть, щось сталося з Давидом, що зробило його церемонально нечистим — справді, він нечистий». Але наступного дня, другого дня місяця, Давидове місце знову було порожнім. І сказав Саул до свого сина Йонатана: Чому Єссеїв син не прийшов на обід ні вчора, ні сьогодні? Йонатан відповів: Давид щиро просив мене дозволу піти до Віфлеєму. Він сказав: «Відпусти мене, тому що наша родина спостерігає за жертвопринесенням у місті, і мій брат наказав мені бути там». Якщо я знайшов ласку в очах твоїх, дозволь мені піти до братів своїх. Тому він не прийшов до царського столу». (1 Сам 20:24-29)

«Гнів Саула спалахнув на Йонатана, і він сказав йому: «Ти, сину розпусної та непокірної жінки! Хіба я не знаю, що ти пристала до Єссеєвого сина на сором собі та на сором матері, яка породила тебе? Поки син Єссея живе на цій землі, ні ти, ні твоє царство не встануть. Тепер пошли й приведи його до мене, бо він мусить померти! «За що його карати смертю? Що він зробив?» — запитав Джонатан свого батька. Але Саул кинув у нього списа, щоб убити його. Тоді Йонатан дізнався, що його батько має намір убити Давида». (1 Сам 20:30-33)

«Тепер Йонатан і Давид знали про намір Саула вбити Давида. І сказав Йонатан до Давида: Іди з миром, бо ми присягнули один одному в дружбі Господнім іменем, говорячи: Господь свідок між тобою та мною, і між потомством твоїм і між потомством моїм навіки! Тоді Давид пішов, а Йонатан повернувся до міста». (1 Сам 20:41-42)

«Давид пішов до Ноба, до священика Ахімелеха. Ахімелех затремтів, коли зустрів його, і запитав: «Чому ти один? Чому з тобою нікого?» Давид відповів Ахімелеху: «Цар доручив мені одну справу і сказав мені: «Ніхто не повинен знати нічого про твою місію та про твої настанови». Що стосується моїх людей, я сказав їм зустріти мене в певному місці. А тепер, що у вас під рукою? Дай мені п'ять буханок хліба, або що знайдеш». Але священик відповів Давидові: Нема в мене під рукою звичайного хліба; але тут є освячений хліб. ... Отже, священик дав йому освячений хліб, оскільки там не було хліба, крім хліба присутності, який був забраний перед Господом і замінений гарячим хлібом у день, коли його забрали. ... Давид запитав Ахімелеха: «Чи не маєш тут списа чи меча?» Я не взяв свого меча чи будь-якої іншої зброї, тому що справа царя була термінова». там був меч Голіафа, тому Давид узяв його». (1 Сам 21:1-4, 6, 8-8)

Того дня Давид утік від Саула й пішов до Ахіша, царя гатського. Але слуги Ахіша сказали йому: Чи це не Давид, цар землі? Хіба не про нього співають у своїх танцях: «Саул повбивав свої тисячі, а Давид — десятки тисяч?» Давид прийняв ці слова близько до серця і дуже боявся Ахіша, царя Гату. Тож він прикидався божевільним у їхній присутності; і поки він був у їхніх руках, він поводився як божевільний, роблячи позначки на дверях воріт і пускаючи слину по бороді. Ахіш Він сказав своїм слугам: «Він божевільний! Невже мені не вистачає божевільного, щоб він так йшов переді мною?» (1 Сам. 21:10-15)

«Давид покинув Гат і втік до печери Адуллам. Як почули про це брати його та дід його батька, то зійшли до нього туди. Усі ті, хто був у біді, чи в боргах, чи незадоволені, зібралися навколо нього, і він став їхнім провідником. З ним було близько чотирьохсот чоловік. Звідти Давид пішов до Міцпи моавської та й сказав до моавського царя: Чи дозволив би ти моєму батькові та матері прийти й залишитися з тобою, доки я не дізнаюся, що Бог зробить зі мною? І він залишив їх у моавського царя, і вони залишилися з ним, поки Давид був у твердині. Але пророк Гад сказав Давиду: «Не залишайся в твердині». Ідіть до землі Юди». Отже, Давид пішов і пішов до лісу Герет». (1 Сам 22:1-5)

«Тепер Саул почув, що Давида та його людей виявлено. А Саул зі списом у руці сидів під тамариском на пагорбі в Гів'ї, а всі його зверхники стояли навколо нього. Саул сказав їм: Слухайте, веніяминовці! Чи віддасть син Єссея

всім вам поля й виноградники? Чи поставить усіх вас тисячниками й сотниками? Тому ви всі змовилися проти мене? Ніхто не каже мені, коли мій син укладе заповіт із сином Єссея. Ніхто з вас не турбується про мене й не каже мені, що мій син підбуриє мого слугу підстерігати мене, як сьогодні» (1 Сам 22:6-8).

«Але Доег, який підслухав розмову між Давидом і Ахемелехом, стояв із Сауловими слугами, сказав: «Я бачив, як Єссеїв син прийшов до Ахімелеха, сина Ахітува, у Ноб. Ахімелех запитав про нього Господа; він також дав йому харчі та меч филистимлянина Голіафа». Тоді цар послав покликати священика Ахімелеха, сина Ахітува, і весь рід його батька, священиків у Нові, і всі вони прийшли до царя. Саул сказав: «Послухай, сину Ахітува». ... «Чому ви змовилися проти мене, ви та син Єссея, даючи йому хліб і меч і питаючи Бога за нього, так що він повстав проти мене і підстерігає мене, як це робить сьогодні?» ... «Ти напевно помреш, Ахімелеху, ти та вся родина твого батька». Тоді цар наказав охоронцям, що стояли біля нього, говорячи: «Поверніться й повбивайте Господніх священиків, бо й вони пристали на Давида». Вони знали, що він тікав, але не сказали мені». Але царські чиновники не бажали підняти руку, щоб вдарити священиків Господніх. Тоді король наказав Доегу: «Ти повернись і вбий жерців». І обернувся едомянин Доег, і побив їх. Того дня він убив вісімдесят п'ять чоловік, що носили лляний ефод. Він також побив мечем Ноб, місто священиків, з його чоловіками та жінками, його дітьми та немовлятами, його худобою, ослами та вівцями. Але Евіятар, син Ахімелеха, утік і втік, щоб приєднатися до Давида, і сказав Давиду, що Саул убив священиків Господа. Тоді Давид сказав Евіятару: ... я винен у смерті всієї родини твого батька. Залишайся зі мною; не бійся; чоловік, який шукає твого життя, шукає також і моє. Ти будеш у безпеці зі мною». (1 Сам 22:9-12, 17-23)

Філістимляни виступають проти

«Коли Давидові було сказано: «Ось, филистимляни воюють проти Кеїли, і грабують токи», — запитав він Господа, кажучи: «Чи піду я, щоб напасти на цих филистимлян?» Господь відповів йому: «Іди, напади на филистимлян і врятуй Кеїлу», бо Я віддам филистимлян у твою руку». Отже, Давид і його люди пішли до Кеїли, воював із филистимлянами та забрав їхню худобу. Він завдав великих втрат филистимлянам і врятував жителів Кеїли. (А Евіятар, син Ахімелеха, приніс із собою ефод, коли втік до Давида в Кеїлу).» (1 Сам 23:1-6)

«Саулові сказали, що Давид пішов у Кеїлу, і він сказав: «Бог видав його мені, бо Давид ув'язнився, увійшовши в місто з брамами та засувами». І Саул зібрав усе своє військо до бою, щоб зійти до Кеїли, щоб обложити Давида та його людей. Коли Давид дізнався, що Саул замишляє проти нього, то сказав до священика Евіятара: «Принеси ефод». Давид сказав: «Господи, Боже Ізраїлів, твій слуга точно почув, що Саул хоче прийти до Кеїли та знищити місто через мене. Чи віддадуть мене жителі Кеїли йому? Чи зійде Саул, як почув твій слуга? Господи, Боже Ізраїлів, скажи своєму рабові!» І сказав Господь: «Зробиць». Давид сидів у твердинях пустелі та на горах пустелі Зіф. День у день Саул шукав його, але Бог не віддав Давида в його руки». (1 Сам 23:7-11, 14)

Злий Навал

«Тоді Давид переїхав у пустелю Маон, де один дуже багатий чоловік у Маоні мав тисячу кіз і три тисячі овець, яких він стриг у Кармелі. Його звали Навал, а його дружину звали Абігаїл. Вона була розумною і красивою жінкою, але її чоловік, калевітянин, був похмурим і злим у своїх справах. Давид послав десять юнаків і сказав до них: «Підіть до Навала на Кармел і привітайте його від мого імені». Скажи йому: «Я чую, що настав час стригти овець». Коли ваші пастухи були з нами, ми не кривдили їх, і за весь час, поки вони були на Кармелі, нічого їхнього не пропало. Спитай своїх слуг, і вони скажуть тобі. Тому будь ласкавий до моїх юнаків, бо ми прийшли у святковий час. Будь ласка, дайте своїм рабам і своєму синові Давиду все, що знайдете для них. Навал відповів Давидовим слугам: «Хто цей Давид? Хто цей син Єссея? Сьогодні багато слуг відриваються від своїх панів. Навіщо мені брати свій хліб і воду, і м'ясо, яке я зарівав для своїх стригалів, і віддавати людям, хто зна звідки?» Коли приїхали, донесли кожне слово. Давид сказав своїм людям: «Вдягніть свої мечі!» Тож вони одягли свої мечі, а Давид — свої. З Давидом пішло близько чотирьох сотень чоловіка, а двісті залишилися з припасами». (1 Сам 25:1-13)

«Один із слуг розповів Авігаїл: те, що Навал сказав людям Давида. Ебігейл не втрачала часу. Вона взяла двісті буханців хліба, дві бурдюки вина, п'ять виряджених овець, п'ять зерен смаженого зерна, сто калачиків родзинок і двісті калачиків фіг, і повантажила це на осла. Тоді вона сказала своїм слугам: Ідьте вперед! Я піду за тобою». Але вона не сказала своєму чоловікові Навалу». (1 Сам 25:17-19)

«Коли вона приїхала верхи на своєму ослі в гірську ущелину, там Давид і його люди спускалися до неї, і вона зустріла їх. Коли Авігаїл побачила Давида, вона швидко зійшла зі свого осла та вклонилася Давидові лицем до землі. Вона впала до його ніг і сказала: «Мій пане, нехай провина буде лише на мені». Будь ласка, дозволь своєму слугі говорити з тобою; послухай, що скаже твій слуга. Нехай мій пан не звертає уваги на того злого чоловіка Навала. Він такий самий, як його ім'я - його ім'я Дурень, і дурість йде з ним. А я, твій раб, не бачив тих людей, яких посилав мій пан» (1 Сам 25:20-25).

«Давид сказав Авігаїл: «Хвала Господу, Богові Ізраїля, що послав тебе сьогодні назустріч мені. Нехай будеш благословенний за твій розум і за те, що втримав мене від кровопролиття в цей день і від помсти за себе своїми руками. Інакше, як живий Господь, Бог Ізраїлів, що зберіг мене від зла тобі, якби ти не прийшов поспішно назустріч мені, то жодного чоловічої статі з Навала не залишилося б живим до світанку. Тоді Давид узяв з її рук те, що вона йому принесла, і сказав: Іди додому з миром. Я почув твої слова і виконав твоє прохання» (1 Сам 25:32-35).

Коментар: Помста належить Богу.

«Коли Авігаїл пішла до Навала, він був у домі, влаштовуючи бенкет, як у царя. Він був у піднесеному настрої та дуже п'яний. Отже, вона нічого не сказала йому до світанку. А вранці, коли Навал протверезів, його жінка розповіла йому про все це, і серце його не витримало, і він став, як камінь. Через десять днів Господь уразив Навала, і він помер. Коли Давид почув, що Навал помер, він сказав: «Хвала Господу, що підтримав мою справу проти Навала за те, що він зневажив мене». Він утримав свого раба від кривди, і звалив Навалову провину на його голову. Тоді Давид послав до Авігаїл, щоб вона стала його дружиною. Вона швидко сіла на осла і в супроводі своїх п'яти служниць пішла з посланцями Давида і стала його дружиною. А Саул віддав свою дочку Мелхолу, Давидову жінку, за Палтіїла, Лаїшового сина. (1 Сам 25:36-44)

«Давид подумав собі: «Одного разу я буду знищений рукою Саула». Найкраще, що я можу зробити, це втекти до землі филистимлян. Тоді Саул перестане шукати мене в Ізраїлі, і я вислизну з його рук» (1 Сам 27:1).

Відьма з Ендора

Через деякий час филистимляни зібрали своє військо, щоб воювати з Ізраїлем, і розташувалися табором у Шунемі. Саул зібрав усіх ізраїльтян і розташував табір у Гілбоа. Коли Саул побачив військо филистимлян, то злякався. Жах сповнив його серце. Він запитав Господа, але Господь не відповів йому ні снами, ні Урімом, ні пророками. Тоді Савл сказав своїм слугам: «Знайдіть мені жінку медіума, щоб я пішов і запитав її». «Є один в Ендорі», — сказали вони. Отже, Саул переодягнувся, одягнувши інший одяг, і вночі він з двома чоловіками пішов до жінки. «Порадьтеся з духом для мене, — сказав він, — і викличте для мене того, кого я назву». Але жінка сказала йому: «Ти справді знаєш, що зробив Саул. Він винищив медіумів і духів із землі. Чому ти поставив пастку на моє життя, щоб спричинити мою смерть?» Саул поклявся їй Господом, говорячи: «Як живий Господь, ти не будеш карана за це!» (1 Сам 28:4-10).

«Тоді жінка запитала: «Кого я тобі приведу?» «Піднесіть Семюеля», — сказав він. Коли жінка побачила Самуїла, вона скрикнула на весь голос і сказала Саулові: «Чому ти обманув мене? Ти Саул! Цар сказав їй: «Не бійся». Що ти бачиш? Жінка сказала: «Я бачу духа, що виходить із землі». «Як він виглядає?» запитав він. «Підходить старий у мантиї», — сказала вона. Тоді Саул дізнався, що це Самуїл, і вклонився та впав ниць лицем до землі. І сказав Самуїл до Саула: Нащо ти мене непокоїв, привівши мене? «Я у великій біді», — сказав Сол. «Філістимляни воюють проти мене, і Бог відвернувся від мене. Він уже не відповідає мені ні пророками, ні

снами. Отже, я звернувся до вас, щоб ви сказали мені, що робити». Самуїл сказав: Чого ти питаєш мене, коли Господь відвернувся від тебе і став тобі ворогом? Господь зробив те, що передрік через мене. Господь вирвав царство з твоїх рук і віддав його Давидові. За те, що ти не послухався Господа, і не вчинив лютого гніву Його на Амаліка, Господь учинив це тобі сьогодні. Господь віддасть і Ізраїля, і вас филистимлянам, а завтра ви та ваші сини будете зі мною. І віддасть Господь Ізраїлеве військо филистимлянам. Саул одразу ж упав на весь зріст на землю, сповнений страху від Самуїлових слів. У нього не стало сили, бо він нічого не їв увесь день і ніч. Після довгих благань Саул поїв і пішов». (1 Сам 28:11-20)

«Давид і його люди виявили, що амалікитяни напали на Негев і Ціклаг, спалили його і взяли в полон жінок і всіх, хто був у ньому, молодих і старих, включаючи Ахіноам і Авігаїл, Давидових жінок. Вони нікого з них не вбили, але винесли їх дорогою. Але Давид знайшов силу в Господі, Богові своєму, і попросив священника Евіягара: «Принеси мені ефод». Евіягар приніс це йому, і Давид запитав Господа: «Чи переслідувати цю групу набігів?» Я їх випереджу?» «Переслідуйте їх», — відповів він. «Ти наздоженеш їх і врятуєш» (1 Сам 30:1—8).

«Давид знайшов набіг розпорошеним по околицях, їли, пили та веселилися через велику здобич, яку вони взяли з землі филистимлян та з Юди. Давид воював з ними від сутінків аж до вечора наступного дня, і жоден із них не втік, окрім чотирьох сотень хлопців, які поїхали на верблюдах і втекли. Давид повернув усе, що забрали амалікитяни, включно з двома його дружинами. Нічого не пропало: молодого чи старого, хлопця чи дівчини, здобичі чи будь-чого іншого, що вони забрали. Давид усе повернув. Він узяв усю худобу дрібну та худобу, і люди його гнали їх перед іншою худобою, кажучи: Це Давидова здобич!» (1 Сам. 30:16-20).

«Давид прийшов до двох сотень чоловіків, які були надто виснажені, щоб піти за ним і які залишилися в ущелині Бесор. Вони вийшли назустріч Давиду та людям, що були з ним. Коли Давид і його люди підійшли, він привітав їх. Але всі злі люди та зловмисники серед послідовників Давида сказали: «Оскільки вони не вийшли з нами, ми не поділимося з ними здобиччю, яку ми видобули». Але кожен може взяти свою жінку та дітей і піти». Давид відповів: «Ні, брати мої, ви не повинні робити цього з тим, що дав нам Господь». Він захистив нас і передав нам сили, які виступили проти нас. Хто буде слухати, що ви говорите? Частка чоловіка, який залишився з припасами, має бути такою ж, як і частка того, хто зійшов до бою. Усі поділяться однаково». Давид зробив це уставом і постановою для Ізраїля. Коли Давид прибув до Ціклагу, він послав частину здобичі до старших Юди, які були його друзями, говорячи: Ось вам подарунок із здобичі Господніх ворогів. ... і до тих у всіх інших місцях, де блукав Давид і його люди». (1 Сам 30:21-26)

«Тож филистимляни воювали проти Ізраїля; ізраїльтяни втекли перед ними, і багато полягло вбитими на горі Гілбоа. Филистимляни сильно натиснули на Саула та його синів і вбили його синів Йонатана, Авінадава та Малкі-Шуа. Навколо Саула розгорілася боротьба, і коли стрільці наздогнали його, вони тяжко поранили його. І сказав Саул до свого зброєноші: Витягни свого меча й пробий мене, а то прийдуть ці необрізані, проб'ють мене та знущатимуться наді мною. Але його зброєносець був наляканий і не хотів цього зробити; Отже, Саул узяв свій власний меч і впав на нього. Коли зброєносець побачив, що Саул мертвий, він також упав на свій меч і помер з ним. Отже, Саул і три його сини, і його зброєносець, і всі його люди разом померли того самого дня». (1 Сам 31:1-6)

«Коли ізраїльтяни в долині та ті, що по той бік Йордану, побачили, що Ізраїльське військо втекло, і що Саул та його сини загинули, вони покинули свої міста та повтікали. І прийшли филистимляни й зайняли їх. Наступного дня, коли филистимляни прийшли збирати мертвих, вони знайшли Саула та трьох його синів полеглими на горі Гілбоа. Вони відтяли йому голову та зняли з нього обладунки, і розіслали гінців по всій землі филистимлян, щоб проголошувати новину в храмі їхніх ідолів та серед свого народу. Вони поклали його обладунки в храм Астарт і прикріпили його тіло до стіни Бет-Шану. Коли жителі гілеадського Яवेशа почули про те, що филистимляни зробили Саулу, усі їхні відважні люди вночі рушили до Бет-Шану. Вони зняли тіла Саула та його синів зі стіни

Бет-Шану та пішли до Явешу, де спалили їх. Тоді вони взяли їхні кістки й поховали їх під тамариском у Явеші, і вони постили сім днів». (1 Сам 31:7-13)

2 САМУЇЛА

«Давид повернувся після перемоги над амаликитянами і пробув у Ціклагу два дні. На третій день прибув один чоловік із Саулового табору в подертій одежі та в порохи на голові. Коли він прийшов до Давида, той упав на землю, щоб віддати йому честь. Він сказав: «Чоловіки втекли з бою. Багато з них падало і гинуло. А Саул і його син Йонатан мертві». Давид запитав: «Звідки ти знаєш, що Саул і його син Йонатан мертві?» (2 Сам 1:1-5)

«Біля гори Гілбоа Саул спирався на свій спис, а колісники та вершники були майже на ньому. Він кликнув мене і сказав: «Стань наді мною і вбий мене! Я в агонії смерті, але я все ще живий». «Тож я вбив його, взяв корону, що була на його голові, і пов'язку на його руці, і приніс їх сюди до свого пана»» (2 Сам. 1:9-10).

«Давид запитав молодого чоловіка, який приніс йому звіт: «Чому ти не побоявся підняти свою руку, щоб знищити помазанця Господнього?» Тоді Давид покликав одного зі своїх людей і сказав: «Іди, вбий його!» Отже, вони зробили, і він помер. Бо Давид сказав йому: Кров твоя на твою голову! Твої уста свідчили проти тебе, коли ти сказав: Я вбив Господнього помазанця» (2 Сам 1:14-15).

«З часом Давид запитав Господа. Чи піду я до одного з Юдиних міст? запитав він. Господь сказав: «Ідіть до Хеврону». Отже, Давид піднявся туди з двома своїми дружинами, Ахіноам із Їзреелу та Абігаїл. І взяв Давид людей, що були з ним, кожного з родиною своєю, і вони осілися в Хевроні та в містах його. Тоді люди Юди прийшли до Хеврону, і там помазали Давида на царя над Юдиним домом». (2 Сам 2:1-4)

Авенір та Іш-Бошет

Тим часом Авнер, Нерів син, начальник Саулового війська, взяв Іш-Бошета, Саулового сина, і привів його до Маханаїму. Він зробив його царем над Гілеадом, Ашурі та Їзреелем, а також над Єфремом, Веніяминою та всім Ізраїлем. Іш-Бошет правив Ізраїлем два роки. Однак дім Юди пішов за Давидом. Давид царював у Хевроні над Юдиним домом сім років і шість місяців. Авнер і люди з Іш-Бошета вийшли з Маханаїму та пішли до Гів'ону. Люди Йоава та Давида вийшли й зустріли їх біля Гів'онського ставу. Одна група сіла з одного боку басейну, а інша – з іншого. І сказав Авнер до Йоава: Нехай кілька молодих людей встануть і будуть битися рукопашну перед нами. Авенір та ізраїльтяни були розгромлені людьми Давида». (2 Сам 2:8-14)

«Там були три сини Церуї: Йоав, Авішай та Асаїл. Тепер Асаїл був швидконогий, як дика газель. Він гнався за Авнером, не обертаючись ні праворуч, ні ліворуч, коли гнався за ним. Авнер озирнувся позаду нього й запитав: «Це ти, Асаїле?» Він відповів: Так. І сказав йому Авнер: Повернись праворуч чи ліворуч, візьми одного з юнаків і позбери в нього зброю. Але Асаїл не переставав гнатися за ним, і знову сказав Асаїлу: «Навіщо мені вбивати тебе в очі?» (2 Сам. 2:18-22)

«Війна між домом Саула та домом Давида тривала довго. Давид ставав все сильнішим і сильнішим, а дім Саула все слабшав. Тоді Авнер послав послів від свого імені сказати Давидові: Чия це земля? Умовся зі мною, і я допоможу тобі перевести до тебе всього Ізраїля. ... Авнер порадився зі старійшинами Ізраїлю і сказав: «Ви давно хотіли зробити Давида своїм царем. Тепер зроби це! Бо Господь був обіцяв Давидові: Через раба Мого Давида Я визволю народ Мій, Ізраїль, із руки филистимлян і з руки всіх їхніх ворогів» (2 Сам 3:11-18).

«Авнер також особисто розмовляв із синами Венямина. Потім він пішов до Хеврону, щоб розповісти Давидові про все, що хотіли зробити Ізраїль і весь дім Веняминів. Коли Авнер, з яким було двадцять чоловік, прийшов до Давида в Хеврон, Давид приготував гостину для нього та для його людей. І сказав Авнер до Давида: Нехай я піду негайно й зберу всього Ізраїля для мого пана царя, щоб вони уклали з тобою угоду, і щоб ти панував над усім, чого жадає твоє серце. І відпустив Давид Авнера, і він пішов з миром». (2 Сам 3:19-21)

«Тоді люди Давида та Йоав повернулися з набігу і принесли з собою велику здобич. Але Авнер уже не був із Давидом у Хевроні, бо Давид відпустив його, і він пішов із миром. Коли Йоав та всі воїни, що були з ним, прибули, йому сказали, що Авнер прийшов до царя, і що цар відпустив його, і що він пішов із миром. І пішов Йоав до царя та й сказав: «Що ти зробив? Дивись, прийшов до тебе Авнер. Чому ти відпустив його? Тепер його немає! Ти знаєш Авнера, сина Нера; він прийшов, щоб обманути тебе, і стежити за твоїми рухами, і дізнатися про все, що ти робиш». (2 Сам 3:22-25)

«Тоді Йоав покинув Давида, і послав послів за Авнером, і вони повернули його з криниці Сири. Але Давид цього не знав. Коли Авнер повернувся до Хеврону, Йоав відвів його вбік до брами, ніби хотів поговорити з ним наодинці. І там, щоб помститися за кров свого брата Асаїла, Йоав ударив його ножом у живіт, і той помер. Пізніше, коли Давид почув про це, він сказав: «Я та моє царство назавжди невинні перед Господом у крові Авнера, сина Нера». Нехай кров його впаде на голову Йоава та на весь дім батька його! Нехай у Йоавовому домі ніколи не залишиться без хворого, чи прокази, чи спирається на милицю, чи впаде від меча, чи бракує їжі» (2 Сам 3:26-30).

Коментар: Йоав і його брат Авішай убили Авнера за те, що він убив їхнього брата Асаїла в битві при Гів'оні.

І сказав Давид до Йоава та до всього народу, що був із ним: Роздеріть свою одежу, і зодягніть веретище, і ввійдіть у жалобі перед Авнером. Сам цар Давид йшов за лежачками. Вони поховали Авнера в Хевроні, і цар голосно плакав біля гробу Авнера. Плакали також усі люди. ... Усі люди звернули увагу і були задоволені; справді, все, що робив цар, подобалося їм. І дізнався того дня весь народ та весь Ізраїль, що цар не причетний до вбивства Авнера, Нерового сина. (2 Сам 3:31-37)

Йонатан, син Саула, мав сина, який був кульгавий на обидві ноги. Йому було п'ять років, коли з Ізрееля прийшла звістка про Саула та Йонатана. Його медсестра підхопила його і втекла, але коли вона поспішала піти, він упав і став калікою. Його звали Мефібошет». (2 Сам 4:1)

«Тепер Рехав і Баана, сини бееротянина Ріммона, вирушили до дому Іш-Бошета, і прибули вони туди в спеку дня, коли він відпочивав у полудень. Вони зайшли всередину хати, ніби по пшеницю, і вдарили його ножом у живіт. Тоді Рекаб і його брат Баана вислизнули». (2 Сам 4:5-6)

«Вони зайшли в будинок, коли він лежав на ліжку у своїй спальні. Після того, як вони зарізали і вбили його, вони відрізали йому голову. Взявши його з собою, вони мандрували цілу ніч дорогою Араби. Вони принесли голову Іш-Бошета до Давида в Хеврон і сказали до царя: «Ось голова Іш-Бошета, сина Саула, твого ворога, який намагався позбавити тебе життя». Цього дня Господь помстився панові моєму, цареві, над Саулом та над потомством його» (2 Сам 4:7-8).

«Давид відповів Рехаву та його братові Баані: «Як живий Господь, який визволив мене з усякої біди, коли один чоловік сказав мені, що Саул помер, і думав, що він приносить добру новину, я схопив його та й убив його в Ціклагу. Це була винагорода, яку я дав йому за його новини! Наскільки більше — коли злі люди вбили невинну людину в його власному домі та на його власному ложі — я не повинен тепер вимагати його крові з вашої руки та позбавити землю від вас!» Отже, Давид віддав наказ своїм людям, і вони вбили їх. Вони відрізали їм руки й ноги й повісили тіла біля купелі в Хевроні. Але вони взяли голову Іш-Бошета й поховали її в гробниці Авнера в Хевроні». (2 Самуїла 4:9-12)

Коментар: Бог не винагороджує за зло.

Цар над Ізраїлем і Юдою

«Усі Ізраїлеві племена прийшли до Давида в Хеврон і сказали: Ми ваша плоть і кров. У минулому, коли Саул був царем над нами, ти був тим, хто вів Ізраїль у військові походи. Господь сказав тобі: Ти будеш пасти народ Мій, Ізраїля, і ти станеш його володарем. Давид уклав із ними угоду в Хевроні перед Господом, і вони помазали Давида на царя над Ізраїлем». (2 Сам 5:1-2)

«Давидові було тридцять років, коли він став царем, і сорок років царював. У Хевроні він царював над Юдою сім років і шість місяців, а в Єрусалимі він царював над усім Ізраїлем та Юдою тридцять три роки. Цар зі своїми людьми пішов до Єрусалиму, щоб напасти на євусеян, які жили там. Давид захопив фортецю Сіон. ... Потім Давид оселився у фортеці і назвав її містом Давида. Він забудував територію навколо нього, від опорних терас всередину. І ставав він дедалі сильнішим, бо Господь Бог Вседержитель був із ним». (2 Сам 5:4-5, 9-10)

І послав Хірам, цар тирський, послів до Давида, і кедрові колоди, і теслів, і каменярів, і вони збудували палац для Давида. Давид знав, що Господь поставив його царем над Ізраїлем і підніс його царство заради Свого народу Ізраїля». (2 Сам 5:11-12)

«Коли филистимляни почули, що Давида помазано на царя над Ізраїлем, то повним військом вирушили шукати його. Але Давид почув про це, і зійшов до твердині. А филистимляни прийшли й розселилися в долині Рефаїм. Тож Давид запитав Господа: «Чи піду я напасти на филистимлян?» Ви передасте їх мені?» Господь відповів йому: Іди, бо Я напевно віддам филистимлян тобі. Давид пішов до Баал-Пераціму, і побив їх там». (2 Сам 5:17-19)

Коментар: Давид постійно запитував Господа, перш ніж приймати важливі рішення.

«Знову підійшли филистимляни й розташувалися в долині Рефаїм, щоб напасти на ізраїльтян. Отже, Давид запитав Господа, і той відповів: «Не йди прямо, а кружляй позаду них і нападай на них перед бальзамовими деревами». Як тільки почувеш звук маршу на верхівках бальзамових дерев, поспішай, бо це означатиме, що Господь вийшов перед тобою, щоб уразити військо филистимлян. І зробив Давид так, як наказав йому Господь, і побив филистимлян аж від Гів'ону аж до Гезера. (2 Сам 5:22-25)

Ковчег до Єрусалиму

«Давид знову зібрав із Ізраїля вибраних людей, усього тридцять тисяч. Він та всі його люди вирушили з Ваали Юдиної, щоб винести звідти Божий ковчег, якому названо Ім'я, Ім'я Господа Саваота, що сидить на престолі між херувимами, що на ковчезі. Вони поставили ковчег Божий на новий віз і привезли його з дому Авінадава, що був на горі. Узза та Ахію, сини Авінадава, вели новий візок з Божим ковчегом, а Ахію йшов попереду нього. Давид і весь Ізраїлів дім раділи з усієї сили перед Господом, з піснями, цитрами, арфами, бубнами, систрами та цимбалами. Коли вони підійшли до Наконового гумна, Узза простяг руку й узяв Божого ковчеза, бо воли спіткнулися. Гнів Господній палав проти Уззи через його нешанобливий вчинок; тому Бог уразив його, і він помер там біля ковчеза Божого». (2 Сам 6:1-7)

Коментар: Будьте обережні, щоб не робити того, що здається правильним, перш ніж ви дізнаєтеся, чого бажає Бог.

І розгнівався Давид, бо спалахнув Господній гнів на Уззу, і аж до цього дня зветься те місце Перец-Узза. Того дня Давид злякався Господа й сказав: Як прийде до мене Господній ковчег? Він не хотів взяти Господній ковчег, щоб бути з ним у Давидовому Місті. Натомість він відніс його до дому гатянина Овед-Едома. Три місяці перебував Господній ковчег у домі гатянина Овед-Едома, і Господь поблагословив його та весь його дім». (2 Сам 6:8-11)

«Тож донесено цареві Давиду: «Господь поблагословив дім Овед-Едома та все, що він має, через ковчег Божий». Отже, Давид пішов і переніс Божий ковчег із дому Овед-Едома до Давидового міста з радістю. Коли ті, що несли ковчег Господній, зробили шість кроків, він приніс у жертву бика й відгодоване теля. Давид, одягнений у лляний ефод, танцював перед Господом з усієї сили, а він і весь Ізраїлів дім підносили Господній ковчег із криками та звуками сурм. Коли Господній ковчег входив до Давидового міста, Мелхола, дочка Саула, спостерігала з вікна. І коли вона побачила царя Давида, що стрибає та танцює перед Господом, то зневажила його в серці своєму». (2 Сам 6:12-16)

«Вони принесли Господнього ковчеза, і поставили його на його місці в скинії, яку поставив для нього Давид, і приніс Давид цілопалення та мирні жертви перед Господом. Після того, як він закінчив приносити всепалення

та мирні жертви, він поблагословив народ іменем Господа Саваота. І дав він кожному по буханцеві хліба, по калачу фініків і по калачу із родзинками в усьому натовпі Ізраїлевих синів, чоловіків і жінок. І всі люди розійшлися по домівках». (2 Сам 6:17-19)

«Коли цар осівся в своєму палаці, і Господь дав йому спокій від усіх його ворогів навколо нього, він сказав до пророка Натана: «Ось я живу в кедровому палаці, а ковчег Божий стоїть у наметі». ... Натан сказав Давиду: «Господь проголошує тобі, що сам Господь збудує для тебе дім: коли дні твої закінчаться і ти спочинеш із батьками своїми, Я відновлю потомство твоє замість тебе, яке вийде з тіла твого, і Я встановлю його царство». Він той, хто збудує дім для Мого Ймення, і Я встановлю трон його царства навіки. Я буду йому батьком, а він буде мені сином. Коли він зробить кривду, Я покараю його людською палицею, бичуванням від людей. Але любов моя не відійме від нього, як я відняв її від Саула, якого я відкинув перед тобою. Твій дім і твоє царство стоятимуть навіки переді мною; твій престол буде міцний навіки» (2 Сам 7:1-16).

«Натан переказав Давиду всі слова цього одкровення. Тоді цар Давид увійшов і сів перед Господом, і сказав: «Хто я, о Всеволодний Господи, і який мій рід, що ти привів мене аж так далеко?» І ніби цього було недостатньо в Твоїх очах, о Всеволодний Господи, Ти також говорив про майбутнє дому Твого слуги. Це твій звичайний спосіб поведження з людьми, о Всеволодний Господи? Що ще Девід може тобі сказати? Бо Ти знаєш Свого раба, о Всеволодний Господи. Заради Твого слова і за Твоєю волею Ти вчинив це велике діло і сповістив про це Своєму рабові. Який ти великий, о Владико! Немає такого, як ти, і немає Бога, крім тебе, як ми чули на власні вуха. І хто подібний до твого народу, Ізраїля, єдиного народу на землі, що Бог вийшов викупити його як народ для Себе, і зробити Собі ім'я, і вчинити великі та страшні чуда, вигнавши народи та їхніх богів перед твоїм народом, якого ти викупив із Єгипту? Ти встановив свій народ, Ізраїль, навіки своїм, і Ти, Господи, став їхнім Богом. А тепер, Господи Боже, дотримуйся назавжди обітниць, яку Ти дав щодо свого раба та його дому. Зроби, як обіцяв, щоб твоє ім'я було великим назавжди. Тоді люди скажуть: Господь Саваот Бог над Ізраїлем! І дім Твого раба Давида буде міцний перед Тобою. Господи Вседержителю, Боже Ізраїлів, Ти відкрив це Своєму рабові, кажучи: Я збудую Тобі дім. Тож твій слуга знайшов у собі відвагу, щоб помолитися тобі цією молитвою. О Всеволодний Господи, Ти Бог! Твої слова вірні, і ти обіцяв ці добрі речі своєму рабові. А тепер поблагослови дім Свого раба, щоб він був навіки в очах Твоїх. бо Ти, о Всеволодний Господи, говорив, і Твоїм благословенням дім Твого раба буде благословенний навіки». (2 Сам 7:17-29)

«З часом Давид перемиг філістимлян, моавітян, Гагадезера, царя Цови, та арамейців Дамаска. Господь дав Давиду перемогу, куди б він не йшов. Давид узяв здобич і присвятив їх Господу. ... Давид став відомим після того, як повернувся після розгрому вісімнадцяти тисяч едомлян у Солянній долині. ... Давид царював над усім Ізраїлем, роблячи те, що було справедливим і правильним для всього свого народу». (2 Сам 8:1-15)

«Давид запитав: «Чи залишився ще хтось із дому Саула, кому я міг би виявити ласку заради Йонатана?» Слуга дому Саула на ім'я Ціва сказав, що є ще син Йонатана; він покалічений на обидві ноги. ... Коли Мефівошет, син Йонатана, сина Саула, прийшов до Давида, він вклонився, щоб віддати йому честь. Давид сказав: «Не бійся, бо я справді зроблю тобі милість заради твого батька Йонатана». Я поверну тобі всю землю, що належала твому діду Саулу, і ти завжди будеш їсти за моїм столом». Мефівошет уклонився й сказав: «Що таке твій слуга, що ти помітив такого мертвого пса, як я?» Тоді цар покликав Ціву, кажучи: «Я віддав онукові твого пана все, що належало Саулу та його родині». Ти, і сини твої, і слуги твої будуть обробляти для нього землю та збирати врожай, щоб був забезпечений онук пана твого. Мефівошет, онук твого пана, завжди їстиме за моїм столом». І сказав Ціва до царя: «Твій раб зробить усе, що мій пан цар накаже своєму рабові». Отже, Мефівошет їв за Давидовим столом, як один із царських синів». (2 Сам 9:1-11)

Гріх Давида з Вірсавією

«Навесні, в час, коли царі виходять на війну, Давид послав Йоава з царськими людьми та з усім ізраїльським військом. Вони знищили аммонітян і обложили Раббу. Але Давид залишився в Єрусалимі. Одного вечора Давид встав зі свого ліжка і пройшовся по даху палацу. З даху він побачив жінку, яка купалася. Жінка була дуже гарна, і Давид послав когось дізнатися про неї. І сказав той чоловік: Чи не це Вірсавія, дочка Еліама, а жінка хіттеянина

Урії? Тоді Давид послав гінців за нею. Вона прийшла до нього, і він спав з нею. (Вона очистилася від своєї нечистоти.) Потім вона повернулася додому. Жінка завагітніла, і послала до Давида, говорячи: «Я вагітна» (2 Сам 11:1-5).

Коментар: Тривалі погляди чуттєвого характеру викликають спокусу хтивості, а при виконанні - розпусту.

«Давид послав таке слово до Йоава: «Пришли до мене хіттеянина Урію». І послав його Йоав до Давида. Коли Урія прийшов до нього, Давид запитав його, як Йоав, як воїни і як йде війна. І сказав Давид до Урії: Іди до свого дому й умий свої ноги. Урія покинув палац, а за ним прислали подарунок від царя. А Урія спав при вході до палацу з усіма слугами свого пана, і не спустився до свого дому». (2 Сам 11:6-9)

«Коли жінка Урії почула, що чоловік її помер, оплакувала його. Після закінчення часу жалоби Давид привів її до свого дому, і вона стала йому за жінку, і породила йому сина. Але те, що зробив Давид, не сподобалось Господу. Господь послав Натана до Давида. Коли він прийшов до нього, він сказав: «Були в одному місті два чоловіки, один багатий, а другий бідний. У багатого чоловіка було дуже багато овець і великої рогатої худоби, а в бідного не було нічого, крім однієї маленької ягняти, яку він купив. Він виростив його, і воно виросло разом з ним і його дітьми. Ділилося його їжею, пило з його чашки і навіть спало в нього на руках. Це було для нього як дочка. Ось мандрівник прийшов до багатого чоловіка, але багатий чоловік утримався від того, щоб взяти одну зі своїх овець чи худоби, щоб приготувати їжу для мандрівника, який прийшов до нього. Натомість він узяв овечку, яка належала бідному чоловікові, і приготував її для того, хто прийшов до нього» (2 Сам 11:26-27; 12:1-4).

«Давид запалав гнівом на цього чоловіка і сказав до Натана: «Як живий Господь, чоловік, який зробив це, заслуговує на смерть! Він повинен заплатити за те ягня вчетверо, бо він зробив таку річ і не мав жалю». Тоді Натан сказав Давиду: «Ти той чоловік! Так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Я помазав тебе на царя над Ізраїлем, і Я врятував тебе з руки Саула. Я віддав тобі дім пана твого, і жінок пана твого на руки твої. Я дав тобі дім Ізраїля та Юди. І якби всього цього було мало, я б дав тобі ще більше. Чому ти зневажив слово Господа, зробивши зло в очах Його? Ти вразив мечем хіттеянина Урію, і взяв його жінку собі. Ти вбив його мечем аммонітян. А тепер не відійде меч від твого дому навіки, бо ти зневажив мене, і взяв собі жінку хеттеянина Урії» (2 Сам. 12:5-10).

І сказав Давид до Натана: Згрішив я перед Господом. Натан відповів: Господь зняв твій гріх. Ти не збираєшся помирати. Але через те, що зробивши це, ти змусив ворогів Господа виявити повну зневагу, то син, народжений тобою, помер». Коли Натан пішов додому, Господь ударив дитину, яку жінка Урії народила від Давида, і вона захворіла. Давид благав Бога про дитину. Він постився, пішов у свій дім і провів ночі, лежачи на землі. ... Давид помітив, що його слуги перешіптувалися між собою, і він зрозумів, що дитина мертва. "Дитина мертва?" «Так, — відповіли вони. Після того, як він вмився, він переодягся і пішов до свого дому, і вони подали йому їжу». (2 Сам 12:13-20)

«Його слуги запитали його: «Чому ти так чиниш? Поки дитина була жива, ти постив і плакав, а тепер, коли дитина померла, ти встаєш і їси!» Він відповів: «Поки дитина була ще жива, я постив і плакав». Я подумав: хто знає? Нехай Господь змилується наді мною і залишить дитину жити». Але тепер, коли він помер, чому я маю постити? Чи можу я повернути його знову? Я піду до нього, а він не повернеться до мене». Тоді Давид потішив свою жінку Вірсавію, і підійшов до неї та й ліг із нею. Вона народила сина, і назвали його Соломоном. Господь любив його; і тому, що Господь любив його, Він послав слово через пророка Натана, щоб назвати його Джедідія». (2 Сам 12:21-25)

Неприємності в домі Давида

«З часом Амнон, син Давидів, покохав Тамар, вродливу сестру Авесалома, сина Давидового. Амнон розчарувався аж до хвороби через свою сестру Тамар, бо вона була незайманою, і здавалося, що він не може нічого їй зробити. А в Амнона був друг, на ім'я Йонадав, син Шімї, Давидового брата. Йонадав був дуже

проникливою людиною. Він запитав Амнона: «Чому ти, сину царя, щоранку виглядаєш таким виснаженим? Ти не скажеш мені?» Амнон сказав йому: Я закоханий у Тамару, сестру мого брата Авесалома. — Лягай спати й прикидайся хворим, — сказав Йонадав. Коли твій батько прийде до тебе, то скажи йому: я хочу, щоб моя сестра Тамар прийшла і дала мені щось поїсти. Нехай вона приготує їжу на моїх очах, щоб я міг спостерігати за нею, а потім їсти з її рук». Тож Амнон ліг і вдав, що хворий. Коли цар прийшов до нього, Амнон сказав йому: «Я хочу, щоб моя сестра Тамар прийшла і спекла на моїх очах якийсь хліб, щоб я міг їсти з її рук». Давид послав до Тамари в палац: «Іди до дому свого брата Амнона і приготуй йому їсти». Тамар пішла до дому свого брата Амнона, який лежав. Вона взяла тіста, замисила, зліпила хліб на його очах і спекла. Тоді вона взяла каструлю і подала йому хліб, але він відмовився їсти. «Виведіть усіх звідси», — сказав Амнон. Всі пішли, а потім він її згвалтував». (2 Сам 13:1-10)

«Тоді Амнон зненавидів її сильною ненавистю і покликав свого особистого слугу та сказав: «Виведіть цю жінку звідси та замкніть за нею двері». Вона поклала руку на голову й пішла, голосно плачучи. ... Її брат Авесалом сказав їй: «Чи був із тобою той Амнон, твій брат? Замовкни тепер, моя сестро; він твій брат. Не бери це близько до серця». Тамар жила в домі свого брата Авесалома, покинута жінка. Коли цар Давид почув усе це, він розлютився. Авесалом ніколи не сказав Амнонові ні слова, ні доброго, ні поганого; він ненавидів Амнона за те, що той зганьбив його сестру Тамар. Через два роки, коли люди Авесалома вбивають Амнона. Тоді всі царські сини встали, сіли на своїх мулів і втекли до Гешуру, і він пробув там три роки». (2 Сам 13:15, 20-23)

«Йоав знав, що серце царя жадає Авесалома. Отже, Йоав шляхом інтриг домігся, щоб Давид повернув Авесалома до Єрусалиму. ... Цар сказав Йоаву: «Дуже добре, я зроблю це. Іди, верни юнака Авесалома. Йоав пішов у Гешур і повернув Авесалома до Єрусалиму. Але цар сказав: Він повинен піти до свого дому. він не повинен бачити моє обличчя». Отже, Авесалом пішов до свого дому і не побачив обличчя царя. В усьому Ізраїлі не було чоловіка, якого б так високо хвалили за його вроду, як Авесалома. Від маківки його аж до підшви не було на ньому жодної вади». (2 Сам 14:1-2, 21-25)

Змова Авесалома посісти трон Давида і стати царем

«Згодом Авесалом дав собі колісницю, коней і п'ятдесят людей, які бігли перед ним. Він вставав рано і ставав на узбіччі дороги, що веде до міської брами. Кожного разу, коли хтось приходив зі скаргою, щоб передати її цареві для вирішення, Авесалом кликав до нього: «З якого ти міста?» Він відповідав: «Твій слуга з одного із Ізраїлевих племен». Тоді Авесалом казав йому: «Твої слова справедливі й правильні, але немає представника царя, який би тебе вислухав». І Авесалом додавав: «Якби я був призначений суддею на землі! Тоді кожен, у кого є скарга чи справа, міг би прийти до мене, і я подбав би, щоб він отримав справедливість». Крім того, щоразу, коли хтось підходив до нього, щоб вклонитися йому, Авесалом простягав руку, брав його та цілував. Так Авесалом поведився з усіма ізраїльтянами, які приходили до царя, просячи справедливості, і таким чином він викрав серця ізраїльтян». (2 Сам 15:1-6)

«По закінченні чотирьох років сказав Авесалом до царя: Дозволь мені піти в Хеврон і виконати обітницю, яку я дав Господеві. Коли слуга твій сидів у Гешурі в Арамї, я склав таку обітницю: Якщо Господь поверне мене до Єрусалиму, я буду вклонятися Господеві в Хевроні. І сказав йому цар: Іди з миром! Отже, він пішов у Хеврон. Тоді Авесалом розіслав таємних послів по всіх Ізраїлевих племенах, щоб сказати: Як тільки почуєте звук сурм, скажіть: Авесалом царює в Хевроні. Двісті чоловік із Єрусалиму супроводжували Авесалома. Вони були запрошені в гості і поїхали зовсім невинно, нічого не знаючи про цю справу. Коли Авесалом приносив жертви, він також послав покликати гілонянина Ахітофела, Давидового радника, з Гіло, його рідного міста. Змова набирала сили, і прихильників Авесалома ставало все більше». (2 Сам 15:7-12)

«Прийшов посланець і доніс Давидові: «Серця ізраїльтян з Авесаломом». Тоді Давид сказав усім своїм урядникам, які були з ним в Єрусалимі: «Ідіть! Треба тікати, інакше ніхто з нас не втече від Авесалома. Ми повинні негайно піти, інакше він швидко наздожене нас і знищить нас, а місто поб'є мечем». Цар рушив, а за ним увесь його дім. але він залишив десять наложниць, щоб піклуватися про палац. Цар рушив, а за ним увесь

народ, і вони зупинилися десь віддалік. Усі його люди пройшли повз нього разом із усіма керетами та пелетами. І всі шість сотень гатів, що супроводжували його з Гату, виступили перед царем». (2 Сам 15:13-18)

«Тоді цар сказав Садоку: «Віднеси Божий ковчег назад у місто». Якщо я знайду милість в Господніх очах, Він поверне мене назад і знову дасть мені побачити це місце та місце Його оселі. Але якщо він скаже: «Я не задоволений тобою», то я готовий; нехай він робить зі мною все, що йому здається добре». І сказав цар до священика Садока: «Хіба ти не провидець? Вертайся з миром до міста з сином своїм Ахімаацом та з Йонатаном, сином Евіятара. Ви з Евіятаром берете з собою двох ваших синів. Я буду чекати біля бродів у пустелі, доки не прийде від вас повідомлення, щоб сповістити мене». Тож Садок і Евіятар повернули ковчег Божий до Єрусалиму й залишилися там. А Давид продовжував підніматися на Оливну гору, плачучи на шляху. Його голова була покрита, і він був босий. Усі люди, що були з ним, також покрили свої голови й плакали, коли підіймалися. Давидові було сказано, що Ахітофел серед змовників з Авесаломом. Тож Давид молився: «Господи, оберни Ахітофелову пораду в безглуздя». (2 Сам 15:25-31)

«Коли Давид прибув на вершину, де люди звикли поклонятися Богу, там зустрів його аркітянин Хушай, у роздертій одежі та пороку на голові. Давид сказав йому: «Якщо підеш зі мною, то будеш мені тягарем». Але якщо ти повернешся до міста й скажеш Авесаломові: Я буду твоїм слугою, о царю! Я був слугою твого батька в минулому, але тепер я буду твоїм слугою», тоді ти можеш допомогти мені, розчарувавши пораду Ахітофела. Чи не будуть там із вами священики Садок і Евіятар? Скажи їм усе, що почувеш у королівському палаці. Там із ними двоє їхніх синів, Ахімаац, син Садока, та Йонатан, син Евіятара. Надішліть їх мені з усім, що почуєте». Отже, Давидів друг Хушай прибув до Єрусалиму, коли Авесалом входив у місто». (2 Сам 15:32-37)

«Коли Давид трохи відійшов від вершини, там зустрів його Ціва, домоправитель Мефівошета. Він мав осідланих ослів, навантажених двома сотнями буханців хліба, сотнею калачиків родзинок, сотнею калачиків фіг і бурдюком вина.

Тоді цар запитав: «Де онук твого пана?» Ціва сказав йому: Він залишається в Єрусалимі, бо думає: Сьогодні Ізраїлів дім поверне мені царство мого діда» (2 Сам 16:1-3).

«Давид і його люди продовжували йти дорогою, а Шім'ї йшов схилом гори навпроти нього, проклинаючи, кидаючи в нього каміння та обливаючи його брудом. Король і всі люди з ним прибули до місця призначення виснаженими. Там він підкріпився. Тим часом Авесалом і всі ізраїльтяни прийшли до Єрусалиму, і Ахітофел був із ним. Тоді Хушай, Давидів друг, пішов до Авесалома і сказав йому: «Хай живе цар! Хай живе король! Авесалом запитав Хушая: «Чи це любов до друга? Чому ти не пішов зі своїм другом?» Хушай сказав до Авесалома: «Ні, обраний Господом, цим народом та всіма Ізраїлевими людьми, я буду його, і я залишуся з ним». Крім того, кому я повинен служити? Чи я не маю служити синові? Як я служив твоєму батькові, так і тобі служитиму». Авесалом сказав до Ахітофела: Дай нам свою пораду. Що нам робити?» Ахітофел відповів: «Ліжи з наложницями свого батька, яких він залишив доглядати за палацом». Тоді весь Ізраїль почує, що ти зробив собі сморід у ніздрях свого батька, і зміцніють руки кожного, хто з тобою. І поставили Авесаломові намет на даху, і він ліг із наложницями свого батька на очах усього Ізраїля». (2 Сам 16:13-22)

Коментар: Так само, як і пророкував Натан.

«У ті дні Ахітофел давав поради, як поради того, хто питає Бога. Саме так і Давид, і Авесалом сприймали всі поради Ахітофела. Ахітофел сказав до Авесалома: Я виберу дванадцять тисяч чоловік і вирушу цієї ночі в погоню за Давидом. Я б напав на нього, поки він стомлений і слабкий. Я вразив би його жахом, і тоді всі люди, що з ним, повтікають. Я б убив тільки короля і повернув би весь народ до вас. Смерть людини, яку ви шукаєте, означатиме повернення всіх; всі люди будуть неушкоджені». Цей план здався добрим Авесаломові та всім Ізраїлевим старшим. Але Авесалом сказав: Покличте також аркітянина Хушая, щоб ми послушали, що він скаже. Коли Хушай прийшов до нього, Авесалом сказав: «Цю пораду дав Ахітофел». Чи маємо ми робити те, що він каже? Якщо ні, висловіть нам свою думку» (2 Сам 16:23, 17:1-6).

«Хушай відповів Авесаломові: «Порада, яку дав Ахітофел, цього разу погана». Ти знаєш свого батька та його людей; вони бійці, і люті, як дика ведмедиця, позбавлена своїх дитинчат. До того ж твій батько досвідчений боєць; він не буде ночувати з військом. Навіть зараз він ховається в печері чи в іншому місці. Якщо він перший нападе на ваші війська, то кожен, хто почує про це, скаже: Була бійня серед війська, що йде за Авесаломом. Тоді навіть найхоробріший воїн, чиє серце, як серце лева, розтане від страху, бо весь Ізраїль знає, що твій батько боєць і що ті, хто з ним, хоробрі. Тож я раджу тобі: Нехай увесь Ізраїль, від Дану аж до Беер-Шеви, численний, як пісок на березі моря, буде зібраний до тебе, і ти сам поведеш його на війну. Тоді ми нападимо на нього, де б він не був, і впадемо на нього, як роса сідає на землю. Ні він, ні його люди не залишаться в живих. Якщо він відійде до якогось міста, то весь Ізраїль принесе до того міста мотузки, і ми будемо тягнути його до долини, аж поки не буде знайдено навіть шматка його» (2 Сам 11:7-13).

«Авесалом та всі ізраїльтяни сказали: Порада аркіянина Хушай краща за пораду Ахітофела». Бо Господь вирішив зірвати добру пораду Ахітофела, щоб накликати лихо на Авесалома. Хушай сказав священникам Садоку та Евіятару: «Ахітофел порадив Авесалому та старшим ізраїльським зробити те й те, а я порадив їм зробити те й те. А тепер пошли негайно та скажи Давидові: Не ночуй у бродах у пустелі; обов'язково переправся, інакше цар та весь народ, що з ним, будуть поглинені». І зібрав Давид людей, які були з ним, і поставив над ними тисячників і сотників, і вислав Давид третій військо під проводом Йоава, третину під проводом Авішая, сина Церуїного, і третього під проводом гатянина Ітая: «Я сам піду з вами». Але люди сказали: «Якщо ми будемо змушені тікати, вони не будуть дбати про нас, але ви варті нас десять тисяч». ...Тож цар став біля воріт, і відбулася битва в Єфремовому лісі, і того дня було розбито військо Ізраїля — двадцять тисяч людей, і того дня ліс забрав більше життів». (2 Сам 17:14-28; 18:1-8)

«Авесалом випадково зустрів людей Давида. Він їхав верхи на своєму мулі, і коли мул зайшов під густі гілки великого дуба, голова Авесалома застрягла в дереві. Він залишився висіти в повітрі, а мул, на якому він був верхи, продовжував йти. ... Йоав узяв у свою руку три списи і встромив їх у серце Авесалома, коли Авесалом був ще живий у дубі. Вони взяли Авесалома, кинули його у велику яму в лісі і навалили на нього велику купу каміння. Тим часом усі ізраїльтяни повтікали до своїх домівок. ... Тоді Йоав сказав до кушита: «Іди, розкажи цареві, що ти бачив». Коли кушит прибув, він сказав: «Мій пане царю, почуй добру новину! Господь визволив тебе сьогодні від усіх, хто повстав проти тебе. Цар запитав кушита: Чи здоровий хлопець Авесалом? Кушит відповів: «Нехай вороги мого пана царя та всі, хто повстає, щоб зла тобі, будуть, як той юнак» (2 Сам 18:9-32).

Давид оплакує Авесалома

«Король був приголомшений. Він піднявся до кімнати над воротами і заплакав. Йдучи, він сказав: «О сину мій Авесаломе! Сину мій, сину мій Авесаломе! Коли б я помер замість тебе, Авесаломе, сину мій, сину мій!» Йоаву сказали: «Цар плаче та сумує за Авесаломом». І для всього війська перемога того дня обернулася в жалобу, бо того дня військо почуло, що говорили: «Цар сумує за своїм сином». Того дня люди вкралися до міста, як крадуться люди, яким соромно, коли вони тікають із бою. Цар закрив своє обличчя й голосно скрикнув: «О сину мій Авесаломе! Авесаломе, сину мій, сину мій! Тоді Йоав увійшов у дім до царя та й сказав: «Сьогодні ти зневажив усіх своїх людей, які щойно врятували життя тобі, і життя твоїх синів і дочок, і життя твоїх жінок і наложниць». Ти любиш тих, хто ненавидить тебе, і ненавидиш тих, хто любить тебе. Ви сьогодні ясно дали зрозуміти, що командири та їхні люди для вас нічого не значать. Я бачу, що ти був би радий, якби Авесалом був живий сьогодні, а ми всі померли. А тепер виходьте і підбадьорюйте своїх людей. Клянусь Господом, якщо ти не вийдеш, до ночі не залишишься з тобою жодної людини. Це буде для тебе гірше від усіх нещастя, що спіткали тебе від юності твоєї аж дотепер. Отже, король підвівся і сів на своє місце біля воріт. Коли людям було сказано: «Цар сидить у брамі», вони всі прийшли перед ним». (2 Сам 18:32; 19:1-7)

«Тим часом ізраїльтяни втекли до своїх домівок. По всіх Ізраїлевих племенах усі люди сперечалися один з одним, кажучи: «Цар визволив нас із руки наших ворогів. Він той, хто врятував нас від руки филистимлян. Але тепер він утік із країни через Авесалома; а Авесалом, якого ми помазали правити над нами, загинув у бою. Тож чому ви нічого не говорите про повернення короля? Цар Давид послав таке повідомлення до Садока та Евіятара,

священиків: «Спитайте старших Юдиних: Чому ви повинні бути останніми, хто приведе царя назад до його палацу, коли те, що говорять по всьому Ізраїлю, дійшло до царя в його покоях? Ви мої брати, моя плоть і кров. Тож чому ви повинні бути останніми, щоб повернути царя? І скажіть Амасі: Хіба ти не моя плоть і кров? Нехай Бог вчинить зі мною, будь це дуже суворо, якщо віднині ти не будеш начальником мого війська замість Йоава. Він завоював серця всіх людей Юди, наче вони були однією людиною. Вони послали до царя слово: Повертайся ти та всі твої люди. Тоді цар повернувся й пішов аж до Йордану». (2 Сам 19:8-15)

«Тож люди Юди прийшли до Гілгалу, щоб вийти зустріти царя та перевести його через Йордан. Шімей, син Гери, веніяминівець із Бахуріму, поспішив із юдейськими людьми назустріч цареві Давиду. З ним була тисяча веніяминівців, і Ціва, управитель Саулового дому, і п'ятнадцять синів його та двадцять слуг. Вони кинулися до Йордану, де був цар. Вони перейшли через броди, щоб прийняти королівський дім і зробити все, що він забажає. Коли Шімей, син Гери, перейшов Йордан, він упав ниць перед царем і сказав йому: «Нехай мій пан не визнає мене винним». Не пам'ятай, як твій слуга вчинив зло того дня, коли мій пан цар вийшов з Єрусалиму. Нехай король викине це з голови. Бо я, твій раб, знаю, що згрішив, але сьогодні я прийшов сюди першим із усього дому Йосипового, щоб зійти й зустріти мого пана царя. Тоді Авішай, син Церуїн, сказав: «Чи Шімі не повинен бути забитий за це?» Він прокляв Господнього помазанника». Давид відповів: «Що спільного між вами та мною, сини Церуї? Цього дня ви стали моїми противниками! Чи варто сьогодні в Ізраїлі когось карати смертю? Хіба я не знаю, що я сьогодні цар над Ізраїлем? Тож цар сказав Шімеї: «Ти не помреш». І цар пообіцяв йому під присягою». (2 Сам 19:16-23)

«Мефівошет, онук Саула, також зійшов назустріч цареві. Він не доглядав за своїми ногами, не підстригав вусів і не прав одягу з того дня, як король пішов, аж до дня, коли він благополучно повернувся. Коли він прийшов з Єрусалиму зустріти царя, цар запитав його: «Чому ти не пішов зі мною, Мефівошете?» Він сказав: «Мій пане царю, оскільки я, твій слуга, кульгавий, то я сказав: Я осідлаю свого осла й поїду на нього верхи, щоб я міг піти з царем». Але мій слуга Ціва зрадив мене. І він обмовив твого слугу перед моїм паном царем. Мій пан, цар, як ангел Божий; тому роби все, що тобі подобається. Усі нащадки мого діда не заслуговували нічого, крім смерті від мого пана короля, але ти дав своєму слугі місце серед тих, хто сидів за твоїм столом. Отже, яке я маю право ще звертатися до царя?» Цар сказав йому: Навіщо говорити більше? Я наказую вам і Ціві розділити поля». Мефівошет сказав цареві: «Нехай він забере все, тепер, коли мій пан цар повернувся додому безпечно» (2 Сам 19:24-30).

«Також гілеадянин Барзіллай зійшов із Рогеліму, щоб перейти Йордан із царем і відпустити його звідти. А Барзіллай був дуже старий, вісімдесяти літ. Він забезпечував царя під час його перебування в Маханаїмі, бо він був дуже багатою людиною. І сказав цар до Барзіллая: «Переходь зі мною й залишайся зі мною в Єрусалимі, а я подбаю про тебе». Але Барзіллай відповів цареві: «Скільки мені ще років жити, щоб я пішов до Єрусалиму з царем?» Зараз мені вісімдесят років. Чи можу я відрізнити, що добре, а що ні? Чи скуштує твій слуга те, що він їсть і п'є? Чи можу я ще почути голоси співаків і співачок? Чому твій слуга має бути додатковим тягарем для мого пана царя? Твій слуга перепливе Йордан з царем на невелику відстань, але чому цар має винагородити мене так? Нехай твій слуга повернеться, і я помру в своєму місті біля гробу мого батька й матері. Але ось твій слуга Кімхем. Нехай переходить із моїм паном королем. Робіть для нього все, що вам подобається». Король сказав: «Кімхам перейде зі мною, і я зроблю для нього все, що вам подобається». І все, що ти від мене побажаєш, я зроблю для тебе». Отже, весь народ перейшов Йордан, а потім перейшов цар. Цар поцілував Барзіллая й благословив його, і Барзіллай повернувся до свого дому. Коли цар перейшов до Гілгалу, Кімхам переправився з ним. Усе військо Юди та половина війська Ізраїля захопили царя». (2 Сам 19:31-40)

«Невдовзі всі ізраїльтяни прийшли до царя та й сказали йому: Чому наші брати, мужі Юди, викрали царя й перевели його та його дім через Йордан разом із усіма його людьми?» Усі юдеї відповіли ізраїльтянам: Ми зробили це тому, що цар нам близький. Чому ти сердишся на це? Ми з'їли щось із королівської їжі? Чи взяли ми щось собі?» Тоді ізраїльтяни відповіли людям Юди: Нам десять часток у царя; і крім того, ми маємо більше прав

на Давида, ніж ви. То чому ви ставитеся до нас з презирством? Хіба ми не були першими, хто заговорив про повернення нашого короля?» Але юдеї відповіли ще жорстокіше, ніж ізраїльтяни». (2 Сам 19:41-43)

«Отож був там один злочинець, на ім'я Шева, син Бікрі, веніяминівець. Він засурмив у сурму й вигукнув: Нема нам частки в Давиді, немає частки в Єссеєвому сині! Кожен до свого намету, Ізраїлю! Отже, усі ізраїльтяни покинули Давида, щоб піти за Шебою, сином Бікрі. Але люди Юди стояли при своєму цареві по всій дорозі від Йордану до Єрусалиму. Тоді цар сказав до Амаси: Поклич людей Юди, щоб вони прийшли до мене протягом трьох днів, а сам будь тут. Але коли Амаса пішов покликати Юду, йому знадобилося більше часу, ніж призначив йому цар. Давид сказав до Авішая: «Тепер Шева, син Бікрі, заподіє нам більше шкоди, ніж Авесалом». Візьми людей свого пана та переслідуй його, інакше він знайде укріплені міста й утече від нас». Отже, люди Йоава, і керетяни, і пелетяни, і всі сильні воїни вийшли під проводом Авішая. Вони рушили з Єрусалиму, щоб переслідувати Шеву, сина Бікрі. Коли вони були біля великої скелі в Гів'оні, назустріч їм вийшов Амаса. Йоав був одягнений у військову туніку, а на талії в нього був пояс, а в піхвах — кинджал. Коли він ступив уперед, він випав із піхов. І сказав Йоав до Амаси: Як ти, брате мій? І взяв Йоав правою рукою Амасу за бороду, щоб поцілувати його. Амаса не остерігався кинджала в руці Йоава, і Йоав встромив його собі в живіт, і його кишки висипалися на землю. Не отримавши повторних ударів, Амаса помер. Тоді Йоав та його брат Авішай переслідували Шеву, сина Бікрі». (2 Сам 20:1-10)

«Один із Йоавових людей став біля Амаси та й сказав: «Хто за Йоава, і хто за Давида, нехай слідує за Йоавом!» Амаса валявся в крові посеред дороги, і той чоловік побачив, що всі війська зупинилися там. Коли він побачив, що всі, хто підходив до Амаси, зупинилися, він відтягнув його з дороги в поле і накинув на нього одяг. Коли Амаса був усунутий з дороги, усі люди пішли з Йоавом, щоб переслідувати Шеву, сина Бікрі. Шева пройшов через усі Ізраїлеві племена до Авеля-Бет-Маахи та через усю область Берітів, які зібралися разом і пішли за ним. Усе військо з Йоавом прийшло й обложило Шеву в Авел-Бет-Маахі. Вони збудували облогу рампу до міста, і вона стояла проти зовнішніх укріплень. Коли вони били стіну, щоб її зруйнувати, одна мудра жінка покликала з міста: «Слухай! Слухай! Скажи Йоаву, щоб прийшов сюди, щоб я міг поговорити з ним. Він підійшов до неї, а вона запитала: Ти Йоав? — Я, — відповів він. Вона сказала: «Послухай, що скаже твоя раба». — Слухаю, — сказав він. Вона продовжувала: «Давним-давно вони казали: «Отримай відповідь у Авеля», і це вирішило проблему. Ми миролюбні та вірні в Ізраїлі. Ви намагаєтесь знищити місто, яке є матір'ю Ізраїлю. Чому ти хочеш поглинути Господню спадщину?» «Нехай це буде мені!» Йоав відповів: «Нехай я не поглину чи знищу! Це не так. Чоловік на ім'я Шева, син Бікрі, з Єфремових гір, підняв свою руку на царя, на Давида. Віддайте цього одного, і я піду з міста». Жінка сказала до Йоава: Його голова буде відкинута тобі зі стіни. Тоді жінка пішла до всього народу зі своєю мудрою порадою, і вони відрубали голову Шevi, сина Бікрі, і кинули її Йоавові. Отже, він засурмив, і його люди розійшлися з міста, повернувшись кожен до свого дому. І вернувся Йоав до царя в Єрусалим». (2 Сам 20:11-22)

«Знову запалав гнів Господній на Ізраїля, і Він підбурих проти них Давида, кажучи: Іди, переписи Ізраїля та Юду» (2 Сам 24:1).

Коментар: «він підбурював», ймовірно, змушує думати, що «він» — це «Господь». Єврейське слово *cuwth* без «він». У дослівному перекладі Янга це означає «супротивник». У 1 Хрон 21:1-2 говориться: «Сатана повстав проти Ізраїлю і підбурих Давида провести перепис Ізраїля».

І сказав цар до Йоава та до військових зверхників, що були з ним: Ідіть по Ізраїлевих племенах від Дану аж до Беер-Шеви, і запишіть вояків, щоб я дізнався, скільки їх. Але Йоав відповів цареві: Нехай Господь, Бог твій, помножить військо в стократ, і нехай очі мого пана, царя, побачать це. Але чому мій пан король хоче зробити так?» Однак слово царя скасувало Йоава та військових начальників; тому вони залишили присутність царя, щоб зарахувати військових людей Ізраїлю. Перейшовши Йордан, вони розташувалися табором біля Ароєру, на південь від міста в ущелині, а потім пройшли через Гад і далі до Язера. І пішли вони до Гілеаду та до краю Тахтім-Ходші, і далі до Дан-Яану та навколо до Сидону. І пішли вони до твердині Тиру та до всіх міст хіввеїв та ханаанеян. Нарешті вони пішли до Беер-Шеви, що на півдні Юди. І, пройшовши всю землю, вони повернулися

до Єрусалиму через дев'ять місяців і двадцять днів. Йоав доніс цареві число вояків: в Ізраїлі було вісім сотень тисяч чоловіка, що вміють володіти мечем, а в Юдеї п'ятсот тисяч. Давид, перерахувавши вояків, був убитий сумлінням і сказав до Господа: Я дуже згрішив тим, що зробив. Тепер, Господи, прошу Тебе, забери провину Свого раба. Я вчинив дуже нерозумно. (2 Сам 24:2-10)

Коментар: Совість Давида була уражена, і його твердження «Я згрішив» рішуче підтверджує те, що Давид піддався спокусі. Бог не спокушає, але сатана не тільки спокушає, але й обманює.

«Перед тим, як Давид прокинувся наступного ранку, було слово Господнє до пророка Гада, провидця Давидового: «Йди й скажи Давидові: Так говорить Господь: Я даю тобі три варіанти. Вибери одну з них, щоб я виконав проти вас». Отже, Гад пішов до Давида і сказав йому: «Чи прийде на тебе три роки голоду в твоїй землі?» Чи три місяці втечі від ворогів, поки вони переслідують вас? Чи три дні чуми у вашій землі? А тепер подумай і виріши, як мені відповісти тому, хто послав мене». Давид сказав до Гада: «Я в тяжкій біді. Нехай ми впадемо в руки Господа, бо велика Його милість, але не дай мені впасти в руки людей». І послав Господь кару на Ізраїль від того ранку аж до кінця визначеного часу, і померло сімдесят тисяч людей від Дану до Беер-Шеви. Коли ангел простяг свою руку, щоб знищити Єрусалим, Господь засмутився через це лихо і сказав до ангела, який гнобив людей: «Досить! Відбери руку». Ангел Господній був тоді на току євусеянина Арауни». (2 Сам 24:11-16)

«Коли Давид побачив ангела, що вражав людей, він сказав до Господа: «Я той, хто згрішив і вчинив зло. Це лише вівці. Що вони зробили? Нехай твоя рука впаде на мене та мою родину». Того дня пішов Гад до Давида та й сказав йому: Підійди, збудуй жертівника для Господа на току євусеянина Арауни. І пішов Давид, як наказав Господь через Гада. Коли Арауна подивився й побачив царя та його людей, що йшли до нього, то вийшов і вклонився цареві лицем до землі. Арауна сказав: Чому мій пан цар прийшов до свого слуги? «Щоб купити твоє гумно, — відповів Давид, — щоб збудувати жертівника для Господа, щоб припинилася поразка на людях». Аравна сказав Давиду: «Нехай мій пан цар візьме все, що йому заманеться, і принесе в жертву всепалення, а ось сани та бичачі ярма для дров, о царю, Арауна віддає це цареві». І сказав до нього Арауна: Нехай прийме тебе Господь, Бог твій. Але король відповів: «Ні, я наполягаю на тому, щоб заплатити вам за це». Я не буду жертвувати Господеві, Богові моєму, цілопалень, які не коштують мені нічого. Отже, Давид купив тік і волів і заплатив за них п'ятдесят шеклів срібла. Давид спорудив там жертовник для Господа і приносив цілопалення та мирні жертви. Тоді Господь відповів на молитву за землю, і поразка на Ізраїлі була зупинена». (2 Сам 24:17-25)

1 ЦАРІВ

«Коли цар Давид постарів і був у похилому віці, Адонія виступив і сказав: «Я буду царем». Отже, він приготував колісниці та коней, а п'ятдесят людей бігли попереду нього. (Його батько ніколи не заважав йому, запитуючи: «Чому ти так поводишся?») Адонія порадився з Йоавом і священником Евятаром, і вони підтримали його. Але священник Садок, Беная, син Єгоядин, і пророк Натан, і Шім'ї, і Рей, і Давидова сторожа не приєдналися до Адонії, але він не запросив пророка Натана та його брата Соломона. (1 Царів 1:1, 6-10)

«Тоді Натан запитав Вірсавію, Соломонову матір: «Хіба ти не чула, що Адонія став царем, а наш пан Давид не знає про це?» ... Отже, Вірсавія пішла побачити старого царя і сказала йому: «Мій пане, ти сам поклявся мені: твій син Соломон буде царем після мене, і він сидітиме на моєму троні». Але тепер Адонія став царем. Мій пане царю, очі всього Ізраїля звернені до тебе, щоб дізнатися від тебе, хто сяде на престолі. Інакше, як тільки пан мій цар буде похований разом із своїми батьками, я та мій син Соломон будемо поводитися як злочинці. Коли вона ще розмовляла з царем, прийшов пророк Натан і сказав: «Чи ти, мій пане царю, проголосив, що Адонія буде царем після тебе, і що він сидітиме на твоєму престолі? Але мене, твого слугу, і священника Садока, і Бенаю, Єгоядиного сина, і твого слугу Соломона він не запрошував. Чи це те, без чого мій пан, цар, зробив без цього. щоб знати своїм слугам, хто сяде на троні мого пана царя після нього?» (1 Царів 1:11, 15-27)

Цар Давид сказав: Покличте священника Садока, пророка Натана та Бенаю, Єгоядиного сина. Коли вони підійшли до царя, він сказав їм: «Візьміть із собою слуг свого пана, і посадить мого сина Соломона на мого мула, і відведіть його до Гіхона». Там священник Садок і пророк Натан помазали його на царя над Ізраїлем. Засурміть і вигукуйте: Хай живе цар Соломон! Тоді ти підеш із ним, а він прийде, сяде на мій трон і царюватиме замість мене. Я призначив його правителем над Ізраїлем та Юдою. Заграли в сурми, і весь народ вигукнув: «Хай живе цар Соломон!» (1 Царів 1:32-35)

«Коли Адонія та всі гості закінчували свій бенкет, Йоав запитав: «Що означає весь цей шум у місті?» Йонатан відповів: Наш пан цар Давид поставив Соломона царем. ... Тоді всі гості Адонії піднялись і розбіглися. Але Адонія, злякавшись Соломона, пішов і взявся за роги вівтаря. Соломон відповів: «Якщо він покаже себе гідною людиною, жодна волосина з його голови не впаде на землю, але якщо в ньому знайдеться зло, він помре». Тоді цар Соломон послав людей, і вони відвели його від жертovníка і вклонилися царю Соломону, а Соломон сказав: «Іди до свого дому». (1 Царів 1:41, 49-53)

«Давид дав наказ Соломонові. «Тож будь сильним, покажи себе чоловіком і дотримуйся того, що вимагає Господь, Бог твій: ходи Його дорогами, і дотримуйся Його постанов і наказів, Його законів і вимог, як написано в Законі Мойсея, щоб тобі процвітало в усьому, що ти робиш, і куди б ти не пішов, і щоб Господь дотримав Свою обітницю мені: якщо твої нащадки дивляться, як вони живуть, і якщо вони будуть вірно ходити переді Мною всім своїм серцем і душею, ти ніколи не втрадиш чоловіка з собою. трон Ізраїлю. Тепер ти сам знаєш, що зробив мені Йоав — Поступи з ним по своїй мудрості, але сивині його не дай спокійно зійти в гріб. Але вияви милість до синів Барзіллая з Гілеаду, і нехай вони будуть серед тих, хто їсть за твоїм столом. Вони підтримали мене, коли я втікав від твого брата Авесалома. Згадай Шимея, який накликав на мене гіркі прокляття. Ти людина мудра; ти будеш знати, що з ним робити. Знесіть його сиву голову в кров у могилу». Тоді Давид спочив із своїми батьками й був похований у Давидовому Місті. Він царював над Ізраїлем сорок років: сім років у Хевроні і тридцять три роки в Єрусалимі». (1 Царів 2:2-11)

«Соломон усунув Евятара від священства Господнього, виконуючи слово, яке Господь сказав у Шіло про дім Ілія. ... Проте люди все ще приносили жертви на висотах, тому що храм ще не був побудований для Імені Господа. (Спочатку) Соломон виявив свою любов до Господа, ходячи за уставами свого батька Давида, за винятком того, що він приносив жертви та кадив на висотах». (1 Царів 2:27; 3:2-3)

«Цар пішов у Гів'он, щоб принести жертви, там Господь явився Соломонові вночі уві сні, і Бог сказав: «Проси все, що хочеш, щоб я дав тобі»... Соломон відповів: «Ти виявив велику ласку до свого раба, мого батька Давида, бо він був вірний тобі, і праведний, і чисте серце. Ти продовжив до нього цю велику милість і дав йому сина, щоб сидіти на його троні цього самого дня. ... Отже, дай своєму слугі проникливе серце, щоб він керував вашим народом і розрізняв добро і зло. Бо хто може керувати цим великим вашим народом?» Господь був задоволений, тому Він сказав: «Оскільки ти просив цього, а не довгого життя чи багатства для себе, не просив смерті своїх ворогів, а прозорливості у здійсненні правосуддя, Я зроблю те, про що ти просив». Я дам тобі мудре й проникливе серце, щоб ніколи не було й не буде такого, як ти. Крім того, я дам тобі те, чого ти не просив, і багатство, і славу, щоб за життя твого не було тобі рівного між царями. І якщо ти будеш ходити Моїми дорогами, і будеш користися Моїм постановам та наказам, як Давид, твій батько, Я дам тобі довге життя. Тоді Соломон прокинувся і зрозумів, що це був сон». (1 Царів 3:4, 6, 9-15)

«Бог дав Соломонові мудрість і дуже велику проникливість, і безмірну ширину розуміння, як пісок на березі моря. Мудрість Соломона була більшою за мудрість усіх людей Сходу і більшою за всю мудрість Єгипту. ... Люди з усіх народів приходили послухати мудрість Соломона, послані всіма царями світу, які чули про його мудрість». (1 Царів 4:29, 34)

«Коли Хірам, цар тирський, почув, що Соломон помазаний на царя, то послав своїх послів до Соломона, бо він завжди був у приязні з Давидом». ... Соломон сказав Хіраму, царю Тиру: «Тож я маю намір побудувати храм для Імені Господа, мого Бога». ... Коли Хірам почув послання Соломона, він був дуже задоволений і сказав:

«Хвала сьогодні Господу, бо Він дав Давиду мудрого сина, щоб він правив над цим великим народом». Хірам послав до Соломона: «Я отримав послання, яке ти надіслав мені, і зроблю все, що ти хочеш, щоб дати кедрові та соснові колоди. ... Таким чином Хірам забезпечував Соломона всіма кедровими та сосновими колодами, які він бажав, і Соломон дав Хіраму двадцять тисяч корів пшениці як їжу для його дому, на додаток до двадцяти тисяч бат пресованої оливкової олії. Соломон продовжував робити це для Хірама рік за роком. Господь дав Соломонові мудрість, як і обіцяв йому. Між Хірамом і Соломоном були мирні стосунки, і вони уклали угоду». (1 Царів 5:1, 5, 7-8, 10-12)

«Слово Господнє було до Соломона: «Щодо цього храму, який ти будеш, якщо ти будеш виконувати постанови Мої, виконувати постанови Мої, і виконувати всі заповіді Мої, і виконувати їх, то Я виконаю через тебе обітницю, яку дав Давидові, батькові твоєму. І житиму Я серед ізраїльтян, і не покину Свого народу Ізраїля» (1 Царів 6:11-13).

«У внутрішній святині він зробив пару херувимів з оливкового дерева, кожен десять ліктів заввишки (куб = 18 дюймів). ... Він розмістив херувимів у внутрішній кімнаті храму з розпростертими крилами. Крило одного херувима торкалося однієї стіни, а крило другого торкалося іншої стіни, і їхні крила торкалися одне одного в середині кімнати. Він покритив херувимів золотом». (1 Царів 6:23, 27-28)

«Однак Соломону знадобилося тринадцять років, щоб завершити будівництво свого палацу. Він збудував Палац Ліванського Лісу сто ліктів завдовжки, п'ятдесят завширшки та тридцять заввишки, з чотирма рядами кедрових колон, що підтримували оброблені кедрові балки. Дах був покритий кедром над брусами, що спиралися на стовпи, — сорок п'ять брусів, по п'ятнадцять у ряд. Його вікна були розташовані високо по три ряди, звернені одне до одного. Усі дверні прорізи мали прямокутні рами; вони були в передній частині по три, обличчям один до одного». (1 Царів 7:1-5)

Коментар: Соломон створив найкращі речі:

- Зал правосуддя, де він мав судити.
- розкішний палац для своєї дружини, доньки фараона
- для Храму він
 - литих два мідяні стовпи, вісімнадцять ліктів заввишки кожен і дванадцять ліктів навколо,
 - дві бронзові капітелі на вершинах стовпів і мережа переплетених ланцюгів,
 - Море литого металу, яке стояло на дванадцяти биках
 - десять рухомих мідяних підставок, на кожній підставці були леви, бики та херувими, і багато декоративних речей. (1 Царів 7:15-45)

«І зробив Соломон усі речі, які були в храмі Господньому: золотий жертівник, золотий стіл, на якому був хліб присутній; свічники з щирого золота, золоті квіти, і лампи, і щипці; золоті чаші, гноти, кропильниці, тарілки та кадильніци; і золоті підставки для дверей внутрішньої кімнати, Святого Святих, і головного залу дверей храму. Коли вся робота храму була закінчена, він приніс речі, які посвятив його батько Давид, срібло, золото та речі, і поклав їх у скарбниці храму Господнього». (1 Царів 7:48-51)

«Тоді цар Соломон скликав до себе в Єрусалим старших Ізраїля, усіх голів племен і голів ізраїльських родів, щоб перенести ковчег Господнього заповіту з Сіону, міста Давидового. Коли прибули всі старші Ізраїля, священники взяли ковчег, і принесли його, і шкіню заповіту, і всі священні речі, що в ній, до храму. Цар Соломон і вся громада Ізраїлю приносили в жертву стільки овець і худоби, що їх неможливо було ні записати, ні порахувати. Потім священники принесли ковчег Господнього заповіту на його місце у внутрішню святиню храму, Святеє Святих, і поставили його під крила херувимів. ... У ковчезі не було нічого, крім двох кам'яних скрижалей, які Мойсей поклав туди на Хориві, де Господь уклав завіт з ізраїльтянами після того, як вони вийшли з Єгипту. Коли священники відійшли від святині, хмара наповнила храм Господній. Священники не могли служити через хмару, бо слава Господня наповнила храм Його. Тоді Соломон сказав: «Господь сказав, що Він буде жити в темній хмарі; Справді, збудував я для тебе величний храм, місце, де тимеш навіки» (1 Царів 8:1, 3-6, 9-13).

Коментар: Гора Сіон — це один із пагорбів, що утворюють Єрусалим, який включає гору Морія (Храмову гору), Оливкова гора.

«Соломон став перед Господнім жертовником перед усією громадою Ізраїлевої, і простяг свої руки до неба та й сказав: «Господи, Боже Ізраїлів, немає такого Бога, як Ти, ні на небі вгорі, ні на землі доли, Ти, що дотримуєшся заповіту любові до Своїх рабів, що цілим серцем йдуть Твоїм шляхом. Ти дотримав Свою обітницю, дану Своему рабу Давиду... Нехай очі Твої будуть відкриті на благання Твого раба та на благання Твого народу Ізраїля, і нехай Ти слухаєш їх, коли вони волають до Тебе. Бо Ти виділив їх із усіх народів світу на спадщину Собі, як Ти проголосив через слугу Свого Мойсея, коли Ти, Господи, вивів наших батьків із Єгипту» (1 Царів 8:22-53).

«Коли Соломон закінчив будувати храм Господній і царський палац, і виконав усе, що бажав, то Господь явився йому вдруге, як явився йому в Гів'оні. Господь сказав до нього: «Я почув молитву та благання, які ти звернув переді мною; Я освятив цей храм, який ти збудував, поклавши там назавжди ім'я моє. Мої очі та моє серце завжди будуть там. А ти, якщо ти будеш ходити переді мною в непорочності серця та в правді, як робив твій батько Давид, і виконуватимеш усе, що я наказую, і виконуватиму постанови Мої та закони, то Я поставлю твій царський престол над Ізраїлем навіки, як Я обіцяв». Давида, твого батька, коли я сказав: Не буде тобі чоловіка на троні Ізраїля. «Але якщо ти чи твої сини відвернешся від Мене, і не будеш виконувати накази та постанови, які Я дав тобі, і підеш служити іншим богам і вклонятися їм, то Я витну Ізраїля з землі, яку Я дав їм, і відкину цей храм, який Я освятив для Ймення Свого. Тоді Ізраїль стане притчею та об'єктом глузування серед усіх народів. І хоч цей храм тепер величний, усі, хто проходитиме повз, жажнуть, насміхатимуться й скажуть: «За що Господь так учинив із цією землею й із цим храмом?» Люди відповідатимуть: За те, що вони покинули Господа, Бога свого, Який вивів їхніх батьків із Єгипту, і прийняли інших богів, вклоняючись їм і служивши їм, тому Господь навів на них усе це лихо» (1 Царів 9:1-9).

Коментар: «Ізраїль став притчею та об'єктом насмішок» у 70 році нашої ери, коли Рим зруйнував Єрусалим і Храм.

«Але цар Соломон любив багато чужоземок, окрім дочки фараонової, — моавітянок, аммонітянок, ідумеянок, сидонянок і хеттеянок. Вони були з народів, про яких Господь сказав ізраїльтянам: Не вступаєте з ними в шлюб, бо вони напевно звернуть ваші серця до своїх богів. Тим не менш, Соломон міцно тримався їх з любов'ю. У нього було сім сотень жінок царського походження та триста наложниць, і його жінки звели його в оману». (1 Царів 11:1-3)

«Господь розгнівався на Соломона за те, що серце його відвернулось від Господа, Бога Ізраїля, Який з'являвся йому двічі. Хоча він заборонив Соломонові слідувати іншим богам, Соломон не дотримався наказу Господа. Отже, Господь сказав до Соломона: «Оскільки це твоє ставлення, і ти не дотримав Мого заповіту та Моїх постанов, які Я наказав був тобі, то Я конче відберу від тебе царство і віддам його одному з твоїх підлеглих. Але я не зроблю цього за життя твого ради Давида, твого батька. Я вирву його з руки твого сина, але не відірву від нього всього царства, але дам йому одне плем'я ради Давида, раба Мого, і ради Єрусалиму, який Я вибрав». (1 Царів 11:9-13)

«Тоді Господь поставив на Соломона противника, ідумеянина Гадада та Резона, Еліядиноного сина. ... Крім того, Єровоам, син Навата, повстав проти царя. Він був одним із урядовців Соломона. Приблизно в той час Єровоам виходив із Єрусалиму, і зустрів його на дорозі Ахія, пророк із Шіло, у новому плащі. Вони були самі в селі, і Ахія схопив новий плащ, який був на ньому, і розірвав його на дванадцять частин. І сказав він до Єровоама: Візьми собі десять шматків, бо так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Ось Я вирву царство з руки Соломона, і дам тобі десять племен. Але заради слуги Мого Давида та міста Єрусалиму, яке Я вибрав із усіх племен Ізраїлевих, буде йому одне плем'я. Я зроблю це, бо вони покинули Мене й поклонилися. Астарта, богиня сидонян, Кемош, бог моавитян, і Молох, бог аммонітян, і не ходили дорогами Моїми, і не робили того, що було б угодним в очах Моїх, і не додержували постанов та законів Моїх, як Давид. (1 Царів 11:14, 29-33)

«Щодо тебе (Єровоама), Я візьму тебе, і ти будеш панувати над усім, чого бажає твоє серце; ти будеш царем над Ізраїлем. Якщо ти будеш робити те, що Я наказую тобі, і будеш ходити Моїми дорогами, і будеш робити те, що добре в очах Моїх, додержуючи постанови Мої та заповіді, як робив мій раб Давид, то Я буду з тобою. Я збудую тобі таку ж міцну династію, як ту, яку збудував для Давида, і дам тобі Ізраїль. Через це я впокорю Давидових нащадків, але не навіки». Соломон намагався вбити Єровоама, але той утік до Єгипту, до царя Шишака, і пробув там до смерті Соломона. ... Соломон царював в Єрусалимі над усім Ізраїлем сорок років. Замість нього став царем його син Рехав'ам. (1 Царів 11:37-40, 42)

«Рехав'ам пішов до Сихема, бо всі ізраїльтяни пішли туди, щоб зробити його царем. Коли Єровоам почув це, то повернувся з Єгипту. Тож вони послали по Єровоама, і він та вся громада Ізраїля пішли до Рехав'ама та й сказали йому: «Твій батько наклав на нас тяжке ярмо, але тепер полегши тяжку працю та тяжке ярмо, яке він наклав на нас, і ми будемо тобі служити». Рехав'ам відповів: Іди на три дні, а потім повернися до мене. Цар Рехав'ам порадився зі старійшинами, які служили його батькові Соломону за його життя. Вони відповіли: «Якщо ти сьогодні будеш слугою цих людей і служиш їм, і даси їм прихильну відповідь, то вони завжди будуть тобі слугами». Але Рехав'ам відкинув раду, яку дали йому старійшини, але він прислухався до поради молодих людей, з якими виріс. ... Цей поворот подій був від Господа, щоб виконати слово, сказане Господом до Єровоама, сина Навата, через Ахійю з Шилона». (1 Царів 12:1-8, 15)

«Коли весь Ізраїль побачив, що цар не слухає їх, вони відповіли цареві: вони пішли додому. Але щодо ізраїльтян, які жили в містах Юди, Рехав'ам все ще правив над ними. ... Рехав'ам він зібрав сто вісімдесят тисяч бійців, щоб вести війну проти дому Ізраїля та відновити царство. Але було таке Боже слово до Шемаї, чоловіка Божого: «Скажи Рехав'амові та всьому дому Юди та Веніяминового: Так говорить Господь: Не виходьте на війну з братами своїми, Ізраїлевими синами. Ідьте додому, кожен із вас, бо це моя справа». Отже, вони послушалися Господнього слова і повернулися додому, як Господь наказав». (1 Царів 12:16-24)

«Тепер Єровоам подумав про себе: “Царство, швидше за все, повернеться до дому Давида. Якщо ці люди підуть приносити жертви до храму Господа в Єрусалимі, вони знову віддадуть свою вірність своєму панові Рехав'амові, цареві Юди. Вони вб'ють мене й повернуться до царя Рехав'ама». Тому він зробив двох золотих тельців. Він сказав людям: «Вам надто важко йти до Єрусалиму». Ось твої боги, Ізраїлю, що вивели тебе з Єгипту. Одну він поставив у Бетелі, а другу в Дані. ... Потім він побудував святині на високих місцях і призначив священників із усіх видів людей і приніс жертви на вівтарі, який збудував у Бетелі. Незабаром Божий чоловік прийшов з Юди до Бет-Елу, коли Єровоам стояв біля жертовника, щоб принести жертву. Він кликав до жертівника словом Господнім: «О жертівнику, жертовнику! Так говорить Господь: у домі Давида народиться син на ім'я Йосія. На тобі він принесе в жертву жерців пагірків, які тепер приносять тут жертви, і сплять на тобі людські кості. Оце ознака, яку оголосив Господь: жертівник розіб'ється, і попіл на ньому буде висипано. Коли цар Єровоам почув це, то простяг свою руку від жертівника та й сказав: Схопіть його! Але рука, яку він простягнув до чоловіка, зморщилася, так що він не міг її відтягнути. Крім того, жертовник був розбитий на частини, а попіл з нього висипано за знаком, який дав Божий чоловік словом Господнім. Тоді цар сказав до Божого чоловіка: Заступися перед Господом, Богом своїм, і помолися за мене, щоб повернулася моя рука. Отже, Божий чоловік заступився перед Господом, і рука царя була відновлена і стала такою, якою була раніше. І сказав цар до Божого чоловіка: «Іди зі мною додому та поїж щось, і я дам тобі подарунок». Але Божий чоловік відповів цареві: «Навіть якби ти дав мені половину свого майна, я б не пішов з тобою, не їв би тут хліба й не пив би тут». Бо мені було наказано словом Господнім: Не їж хліба, не пий води та не повертайся тією дорогою, якою прийшов. Тож він пішов іншою дорогою й не повернувся тією дорогою, якою прийшов до Бетелю». (1 Царів 12:26-13:10)

«У Бет-Елі жив один старий пророк, сини якого прийшли й розповіли йому все, що зробив там Божий чоловік того дня. Вони також розповіли батькові, що він сказав цареві. Батько запитав їх: Куди він пішов? І показали йому сини його, якою дорогою пішов Божий чоловік із Юди. І сказав він своїм синам: «Осідлайте мені осла». І коли вони осідлали для нього осла, він сів на нього та й поїхав за Божим чоловіком. Він знайшов його сидячим під дубом і запитав: Чи ти Божий чоловік, що прийшов із Юди? «Я», — відповів він. Тож пророк сказав йому:

«Іди зі мною додому та їж». Чоловік Божий сказав: «Я не можу повернутися й піти з вами, ані їсти хліба, ані пити воду з вами на цьому місці було сказано мені Господнім словом: не їжте там хліба та не пийте води, і не повертайтеся тією дорогою, якою ви прийшли». Старий пророк відповів: «Я також пророк, як і ти, і ангел сказав мені словом Господнім: Поверни його з собою до свого дому, щоб він їв хліб і пив воду». (Але він збрехав йому). І вернувся Божий чоловік із ним, і їв, і пив у його домі». (1 Царів 13:11-19)

Коментар: Висловлювання Павла «Але навіть коли б ми або ангел з неба проповідував Євангеліє інше, ніж те, що ми вам проповідували, нехай буде він навіки засуджений!» (Галатам)

«Коли вони сиділи за столом, було слово Господнє до старого пророка, який повернув його. Він закричав до Божого чоловіка, який прийшов із Юди, говорячи: Так говорить Господь: Ти зневажив Господньому слову, і не виконав наказу, який Господь, Бог твій, дав тобі. Ти повернувся і їв хліб і пив воду в тому місці, де він сказав тобі не їсти і не пити. Тому тіло твоє не буде поховано в гробниці батьків твоїх». Коли Божий чоловік скінчив їсти й пити, пророк, який привів його, осідлав йому свого осла. Коли він ішов своєю дорогою, зустрів його на дорозі лев і вбив його, а тіло його було кинуте на дорозі, а осел і лев стояли при ньому. Деякі люди, які проходили повз, побачили тіло, кинуте туди, а біля тіла стояв лев, і пішли та повідомили про це в місті, де жив старий пророк. Коли почув про це пророк, який повернув його з подорожі, він сказав: «Це Божий чоловік, який зневажив слову Господа». Господь віддав його левові, і він розтерзав його та вбив його, як говорив йому Господнє слово. Пророк сказав своїм синам: «Осідлайте мені осла», і вони так і зробили. Потім він вийшов і знайшов тіло, кинуте на дорозі, а осел і лев стояли біля нього. Лев не з'їв тіла й не пошматував осла. Отже, пророк підняв тіло чоловіка Божого, поклав його на осла і повернув до свого міста, щоб оплакувати його та поховати його. Тоді він поклав тіло у своїй гробниці, і вони оплакували його та казали: О, брате мій! (1 Царів 14:20-30)

Коментар: Бог хоче послуху.

«Навіть після цього Єровоам не змінив своїх злих шляхів (покаяння). ... Ахія сказав, що ти зробив більше зла, ніж усі, хто жив до тебе. Ти зробив собі інших богів, ідолів металевих; ти мене розгнівив і запхав за спину. «Через це Я збираюся навести лихо на Єровоамів дім. Я витну в Єровоама до останнього чоловіка в Ізраїлі, раба чи вільного. Я спалю Єровоамів дім, як спалюють гній, аж поки не зникне все. Пси поїдять Єровоамових, що помруть у місті, а птахи небесні будуть годувати тих, хто помер в селі. Господь сказав!» (1 Царів 14:33, 15:9-11).

«Юда чинив зло в Господніх очах. І поставили вони собі пагірки, священні камені та стовпи Астарті на кожному високому пагорбі та під кожним розлогим деревом. У країні були навіть чоловіки-повії; народ, який займався всіма гідотами народів, яких Господь вигнав із-перед Ізраїлевих синів. ... Шішак, цар Єгипту, напав на Єрусалим. Він забрав скарби храму Господнього. ... Рехав'ам помер і був похований у Місті Давида». (1 Царів 14:22-26, 31)

«Авія став царем Юди і царював в Єрусалимі три роки. Аса став царем Юди, і царював в Єрусалимі сорок один рік. ... Аса робив те, що було правильним в очах Господа, як робив його батько Давид. Він вигнав із землі чоловічих повій і позбувся всіх ідолів, створених його батьками. Він навіть скинув свою бабусю Мааху з посади цариці-матері, тому що вона зробила огидний стовп Ашери. Аса зрубав стовп і спалив його в долині Кедрон. Хоча він не усунув пагірків, серце Аси було цілковито віддане Господу все його життя. Він приніс до храму Господнього срібло, золото та речі, які присвятив він та батько його». (1 Царів 15:1-2, 9, 11-15)

Ізраїльські царі від Єровоама до Ахава. Усе змусило Ізраїль згрішити.

- Надав, син Єровоамів, став царем. Він царював 2 роки. (15:25)
- Бааша вбив Надава і став царем. Він убив всю родину Єровоама. Він царював 24 роки. (15:27)
- Його син Ела став царем замість нього і царював два роки. (15:33)
- Зімір вбив Ела, царював 7 днів, потім Омрі взяв облогу проти Зімірі, який спалив його палац і помер. (16:9, 15)

- Омрі збудував місто Самарія. Він царював 12 років. (16:21)

«Ахав, син його, став царем. Він зробив більше зла в очах Господа, ніж будь-хто з тих, хто був перед ним. Він не тільки вважав нікчемним гріх Єровоама, сина Наватового, але й одружився з Єзавелью, дочкою Етбаала, царя сидонського, і почав служити Ваалові та поклонитися йому, і розгнівив Господа, Бога Ізраїлевого». (1 Царів 16:30-31)

І сказав тішбіянин Ілля до Ахава: «Як живий Господь, Бог Ізраїлів, Якому я служу, не буде ані роси, ані дощу в наступні кілька років, хіба що за моїм словом». І було слово Господнє до Іллі: «Іди звідси, повернися на схід і сховайся в ущелині Керіт, на схід від Йордану». Ти будеш пити з струмка, і я наказав воронам годувати тебе там». Отже, він зробив те, що сказав йому Господь. Він пішов до ущелини Керіт, що на схід від Йордану, і залишився там. Вранці ворони приносили йому хліб і м'ясо, а ввечері хліб і м'ясо, і він пив із струмка. Через деякий час струмок пересох, бо на землі не було дощу. Тоді було до нього слово Господнє: «Іди зараз же в Сарепту Сидонську і залишайся там». Я наказав одній вдові в тому місці дати вам їжу». Отже, він пішов до Сарепти. Коли він підійшов до міської брами, там одна вдова збирала дрова. Він покликав її і запитав: «Чи не принесеш мені трохи води в глечуку, щоб я міг випити?» Коли вона збиралася його взяти, він покликав: «А принеси мені, будь ласка, шматок хліба». «Як живий Господь, Бог твій, — відповіла вона, — у мене немає хліба, лише жменю борошна в глечуку та трохи олії в глечуку. Я збираю кілька дров, щоб взяти додому та зготувати їжу собі та своєму синові, щоб ми з'їли це — і помremo». Ілля сказав їй: «Не бійся, іди додому і зроби, як ти сказала, але спочатку зготуй хліба для себе. Мене з того, що ти маєш, і принеси мені, а потім зроби собі та своєму синові, бо так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Не вичерпається глечик муки, і не висохне глечик олії, аж до дня, коли Господь дасть дощ на землю» (1 Царів 17:1-14).

«Через якийсь час захворів син господарки будинку. Йому ставало все гірше й гірше, і він нарешті перестав дихати. Вона сказала Іллі: Що ти маєш проти мене, чоловіче Божий? Ти прийшов нагадати мені про мій гріх і вбити мого сина?» «Віддай мені свого сина», — відповів Ілля. Він узяв його з її рук, відніс у горішню кімнату, де він сидів, і поклав його на своє ліжко. Тоді він заволав до Господа: «Господи, Боже мій, чи Ти навів нещастя на цю вдову, у якої я живу, спричинивши смерть її сина?» Тоді він тричі простягся на хлопця і кликав до Господа: «Господи, Боже мій, нехай повернеться до нього життя цього хлопця!» Господь почув крик Іллі, і життя хлопця повернулося до нього, і він жив. Ілля підняв дитину і поніс із кімнати в хату. Він віддав його матері і сказав: Дивись, твій син живий! Тоді жінка сказала до Іллі: «Тепер я знаю, що ти Божа людина, і що слово Господнє з твоїх уст то правда» (1 Царів 17:17-24).

«Слово Господнє було до Іллі: «Іди й покажися до Ахава, а Я дам дощ на землю». Отже, Ілля пішов представитися Ахаву. ... Коли він побачив Іллію, він сказав йому: «Це ти, ти, що засмучуєш Ізраїль?» Ілля відповів: «Я не нашкодив Ізраїлю». — Але ти й родина твого батька маєте. Ви покинули Господні заповіді й пішли за Ваалами. Тепер склич людей з усього Ізраїлю, щоб зустріти мене на горі Кармел. І приведи чотири сотні п'ятдесят пророків Ваала та чотири сотні пророків Астарті, що їдять за столом Єзавелі. Отже, Ахав розіслав слово по всьому Ізраїлю і зібрав пророків на гору Кармел. Ілля вийшов перед народом і сказав: «Як довго ви будете коливатися між двома думками?» Якщо Господь Бог, ідіть за ним; але якщо Ваал — Бог, то йди за ним. Але люди нічого не сказали». (1 Царів 18:1-2; 17-21)

Коментар: Вибрали мовчанням.

«Тоді Ілля сказав їм: «Я один залишився з пророків Господніх, а у Ваала чотириста п'ятдесят пророків. Принеси нам двох биків. Нехай виберуть собі один, і нехай розріжуть його на шматки, і покладуть на дрова, але не підпалюють. Другого бичка я приготую і покладу на дрова, але не підпалюю. Тоді ти приклич ім'я свого бога, а я прикличу ім'я Господа. Бог, який відповідає вогнем, — він Бог». Тоді всі люди сказали: «Те, що ти кажеш, добре». (1 Царів 18:22-24)

«Тож вони взяли бика, який їм дали, і приготували його. Тоді вони кликали ім'я Ваала від ранку до полудня. «О Ваале, відповій нам!» — кричали вони. Але відповіді не було; ніхто не відповів. Опівдні Ілля почав знущатися над ними. «Кричіть голосніше!» сказав він. «Він, звичайно, бог! Можливо, він глибоко замислений, або зайнятий, або подорожує. Можливо, він спить і його треба розбудити». Тож вони кричали голосніше і рубали себе мечами та списами, за своїм звичаєм, аж потекла кров. Минув полудень, і вони продовжували своє шалене пророкування аж до часу вечірньої жертви. Але відповіді не було, ніхто не відповідав, ніхто не звертав уваги. Тоді Ілля полагодив жертвник Господній, який був у руїнах. І взяв він дванадцять каменів, по одному для кожного племені, і збудував жертвник в ім'я Господа, викопав навколо нього великий ров, наклав дров, розрізав бика на частини й поклав його на дрова. Потім він сказав їм: «Наповніть чотири великі глеки водою і вилийте її на приношення та на дрова». Вони робили це тричі, поки вода не потекла навколо жертвника і навіть не заповнила рів. Під час жертвоприношення пророк Ілля виступив уперед і помолився: «Господи, Боже Авраама, Ісака та Ізраїля, нехай сьогодні буде відомо, що Ти Бог в Ізраїлі, а я Твій слуга і зробив усе це. речі під вашим розпорядженням. Дай мені відповідь, Господи, дай мені відповідь, щоб пізнали ці люди, що Ти, Господи, Бог, і що Ти повертаєш їхні серця назад». Тоді вогонь Господній спав і спалив жертву, дрова, каміння та землю, а також вилизав воду в рову. Коли всі люди побачили це, вони впали ниць і закричали: «Господь – Він Бог! Господь — Він Бог!» (1 Царів 18:26-39).

Тоді Ілля наказав їм: «Схопіть пророків Ваала». Не дайте нікому втекти!» Схопили їх і там порізали. І сказав Ілля до Ахава: «Іди, їж і пий, бо чути шум сильного дощу. Ахав пішов їсти та пити, а Ілля піднявся на вершину Кармелу, нахилився до землі й поклав обличчя між коліна. «Іди й подивися на море», — сказав він своєму слугі. І він піднявся та й подивився: «Там нічого немає», — сказав він. Сім раз Ілля сказав: «Повернись». Сьомого разу слуга повідомив: «Хмара, маленька, як людська долоня, піднімається з моря». Ілля сказав: «Піди й скажи Ахаву: «Запрягай свою колісницю та йди вниз, поки не зупинив тебе дощ». Тим часом небо почорніло хмарами, піднявся вітер, пішов сильний дощ, і сила Господня зійшла на Іллю, і, заткнувши свій плащ за пояс, він побіг перед Ахавом аж до Їзрееля». (1 Царів 18:40-46)

«Ахав розповів Єзавелі про все, що зробив Ілля, і про те, як він убив усіх пророків мечем. Єзавель послала посланця до Іллі сказати: «Нехай боги вчинять зі мною дуже суворо, якщо завтра до цього часу я не зроблю твоє життя таким, як життя одного з них». (1 Царів 19:1-2)

«Ілля злякався і втік, рятуючи своє життя. Коли він прийшов до Беер-Шеви Юдейської, то залишив там свого слугу, а сам пішов у пустелю на день дороги. Він підійшов до мітли, сів під нею і молився, щоб він помер. «З мене досить, Господи», — сказав він. «Візьми моє життя; Я нічим не кращий за своїх предків». Потім ліг під деревом і заснув. Раптом ангел доторкнувся до нього і сказав: «Вставай і їж». Він озирнувся, а ось біля його голови коржик, спечений на гарячому вугіллі, і глек з водою. Він поїв і випив, а потім знову ліг. Ангел Господній повернувся вдруге, доторкнувся до нього та й сказав: «Вставай і їж, бо важка тобі дорога». Отже, він устав, їв і пив. Підкріпившись цією їжею, він мандрував сорок днів і сорок ночей, поки не досяг Хорива, Божої гори. Там він пішов у печеру і заночував». (1 Царів 19:3-9) Господь забезпечує.

«Було до нього слово Господнє: Що ти тут робиш, Ілля?» Господь сказав: «Вийди й стань на горі перед Господнім лицем, бо Господь пройде». Великий і потужний вітер розірвав гори – Бога не було, потім землетрус – Бога не було не в вогні. Потім почувся ніжний шепіт, який знову звернувся до нього: «Що ти тут робиш, Ілля?» Він відповів: «Я був дуже ревним для Господа Бога Вседержителя. Ізраїльтяни відкинули твій заповіт, порозбивали твої жертвники, а пророків твоїх повбивали мечем. Я один залишився, і тепер вони намагаються мене вбити». Господь сказав йому: «Повертайся тією дорогою, якою ти прийшов, і йди в пустелю Дамаск». Коли прибудете туди, помажте Газаїла царем над Арамом. Крім того, помажте Єгу, сина Німші, на царя над Ізраїлем, а Єлисея, сина Шафата, помажте замість себе на пророка. Єгу вб'є кожного, хто втече від меча Хазаїла, а Єлисей уб'є кожного, хто втече від меча Єгу. І я залишаю в Ізраїлі сім тисяч, усі, чий коліна не вклонилися перед Ваалом, і всі, чий уста не цілували його. (1 Царів 19:10-18)

Коментар: Страх і жалість до себе завдає багато фізичних і духовних проблем!!!

І пішов Ілля звідти й знайшов Єлисея, сина Шафата. Він орав дванадцятьма ярмами волів, а сам водив дванадцять пар. Ілля підійшов до нього і накинув на нього свій плащ. Потім Єлисей залишив своїх волів і побіг за Іллею. «Дай мені на прощання поцілувати мого тата й матір, — сказав він, — а тоді я піду з тобою». Єлисей узяв своє ярмо волів і зарізав їх. Він спалив оранку, щоб варити м'ясо, і дав людям, і вони їли. Тоді він пішов слідом за Іллею і став йому слугою». (1 Царів 19:19-20)

«Тепер Бен-Гадад, цар Араму, зібрав усе своє військо. У супроводі тридцяти двох царів з їхніми кіннями та колісницями він пішов, обложив Самарію та напав на неї. Він послав послів у місто до Ахава, ізраїльського царя, говорячи: Так говорить Бен-Гадад: Твоє срібло й золото — мої, і найкращі з твоїх жінок і дітей — мої. Ізраїлів цар відповів: Як ти кажеш, мій пане царю! Я та все, що я маю, твоє." Посланці знову прийшли та й сказали: "Так говорить Бен-Гадад: Я послав вимагати ваше срібло та золото, ваших жінок та ваших дітей. Але завтра приблизно в цей час я пошлю своїх урядовців обшукати ваш палац та будинки ваших урядовців. Вони заберуть усе, що ви цінуєте, і винесуть". Ахав відповів на цю вимогу, яку я не можу задовольнити, і сказав: «Готуйся до атаки». (1 Царів 20:1-6)

«Тим часом пророк прийшов до Ахава, царя ізраїльського, і оголосив: «Так говорить Господь: Чи бачиш ти це велике військо? Я дам його сьогодні в твою руку, і тоді ти пізнаєш, що Я Господь. «Але хто це зробить?» запитав Ахав. Пророк відповів: «Так говорить Господь: це зроблять молоді офіцери провінційних начальників». Ахав скликав молодих офіцерів провінційних начальників, 232 чоловіка. Тоді він зібрав решту ізраїльтян, усього 7000. Вони вирушили опівдні, тоді як Бен-Гадад і 32 царі об'єдналися з... Молоді офіцери провінційних воєначальників вийшли з міста з армією за ними, і кожен вразив свого супротивника. Тоді арамейці втекли, а ізраїльтяни гналися за ними. Але Бен-Гадад, сирійський цар, утік на коні з деякими своїми верхівцями. Ізраїльський цар наступав і здолав коней і колісницю та завдав значних втрат арамейцям. ... Наступної весни Бен-Гадад зібрав арамейців і піднявся до Афеку, щоб воювати проти Ізраїлю. Коли ізраїльтяни також були зібрані й отримали провізію, вони вирушили їм назустріч. Ізраїльтяни таборували навпроти них, як дві маленькі отари кіз, а арамейці покривали околиці. Чоловік Божий підійшов і сказав Ізраїльському цареві: Так говорить Господь: через те, що арамейці вважають Господа богом гір, а не богом долин, я віддам це велике військо в твою руку, і ти пізнаєш, що Я Господь. За один день ізраїльтяни завдали сотень тисяч втрат арамейським піхотинцям. Решта втекла до міста Афек, де мур упав на двадцять сім тисяч із них. А Бен-Гадад утік до міста і сховався у внутрішній кімнаті. Його слуги сказали йому: «Ось, ми чули, що царі Ізраїлевого дому милосердні. Ходімо до Ізраїлевого царя з веретами на стегнах і з мотузками на головах. Можливо, він збереже тобі життя». Вони прийшли до ізраїльського царя, одягнувши веретище на стегна та мотузки на голови, і сказали: «Твій слуга Бен-Гадад каже: Будь ласка, залиш мене в живих». Цар відповів: «Він ще живий?» Він мій брат». На підставі договору Ахав відпустив Бен-Гадада та відпустив його». (1 Царів 20:13-16; 19-20, 26-32)

Коментар: Ніколи не укладайте договору з ворогом Бога і не складайте правду.

«Один із синів пророків переодягнувся, накинувши голову на очі. ... Коли цар проходив повз, пророк закликав його: «Твій слуга пішов у саму гущу битви, і хтось прийшов до мене з полоненим і сказав: «Стережи цього чоловіка». Якщо він пропав, це буде ваше життя за його життя, або ви повинні заплатити талант срібла». Поки ваш слуга був зайнятий тут і там, чоловік зник». «Це твій вирок», — сказав ізраїльський цар. «Ви самі це вимовили». Тоді пророк швидко зняв пов'язку зі своїх очей, і цар ізраїльський упізнав у ньому одного з пророків. Він сказав цареві: «Так говорить Господь: ти визволив чоловіка, якого я вирішив померти». Отже, ваше життя за його життя, ваш народ за його народ». Насуплений і розгніваний, ізраїльський цар пішов до свого палацу в Самарії». (1 Царів 20:35, 39-43)

«Через деякий час стався випадок, пов'язаний із виноградником Навота ізреелітянина. Виноградник був в Ізреелі, недалеко від палацу Ахава. Ахав сказав до Навота: «Дай мені твій виноградник для городу, бо він недалеко від мого палацу». Натомість я дам тобі кращий виноградник або, якщо хочеш, заплачу тобі скільки

завгодно». Але Навот відповів: Не дай мені Господь дати тобі спадок моїх батьків! Отже, Ахав пішов додому, похмурий і розгніваний, тому що їзреелянин Набот сказав: «Я не дам тобі спадщини моїх батьків». Він лежав на ліжку, дуючись, і відмовлявся їсти. Увійшла його дружина Єзавель і запитала його: «Чому ти такий похмурий?» Чому ти не їси?» Він відповів їй: Тому що я сказав до Навота їзреелянина: Продай мені свій виноградник. або, якщо хочеш, я дам тобі інший виноградник замість нього». Але він сказав: «Я не дам тобі свого виноградника». Єзавель, його жінка, сказала: «Чи так ти чиниш, як цар Ізраїля?» Вставай і їж! підняти настрій. Я дам тобі виноградник їзреелянина Навота» (1 Царів 21:1-7).

«Єзавель наказала Навуту забити його камінням до смерті. Тоді вона сказала Ахаву: «Встань і заволодій виноградником їзреелянина Навота, який він відмовився продати тобі». Він уже не живий, а мертвий». ... Коли Ахав почув, що Навот помер, він підвівся і зійшов, щоб заволодіти виноградником Навота. І було слово Господнє до тішбіянина Іллі: Зійди назустріч Ахаву, їзраїльському царю, який править у Самарії. Зараз він у винограднику Навота, куди він пішов, щоб заволодіти ним. Скажи йому: Так говорить Господь: Чи ти не вбив людину і не заволодів її майном? Тоді скажи йому: Так говорить Господь: На місці, де пси лизали кров Навота, пси будуть лизати твою кров, так, твою! Ти продав себе, щоб чинити зло в очах Господа. Я збираюся накликати на вас лихо. Я винищу нащадків твоїх, і винищу в Ізраїлі до останнього чоловіка від Ахава, раба чи вільного. Я зроблю твій дім, як дім Єровоама, сина Наватового, і з домом Баші, сина Ахійїного, бо ти розгнівив Мене та ввів у гріх Ізраїля. «А також про Єзавель Господь говорить: Пси пожеруть Єзавель біля муру Їзрееля». ... Тоді було слово Господнє до Іллі: «Чи ти помітив, як Ахав упокорився передо Мною, тому що він упокорився, Я не наведу цього лиха за днів його сина» (1 Царів 21:8, 16-23, 29-29)

Коментар: Бог бачить і помічає найпідліших людей, які каються.

«Третього року Йосафат, цар Юдин, зійшов побачитися з царем Ізраїля. Ізраїльський цар сказав своїм урядовцям: «Хіба ви не знаєте, що Рамот Гілеадський належить нам, а ми нічого не робимо, щоб відвоювати його від царя Араму?» Тож він запитав Йосафата: «Чи підеш ти зі мною воювати проти Рамоту Гілеадського?» Йосафат відповів їзраїльському цареві: Я такий, як ти, мій народ, як твій народ, мої коні, як твої коні. Але Йосафат також сказав їзраїльському цареві: «Спочатку шукай ради Господа»» (1 Царів 22:2-5).

«І зібрав їзраїльський цар пророків, близько чотирьохсот чоловік, і запитав їх: Чи йти мені війною на гілеадський Рамот, чи не йти?» Вони відказали: Іди, бо Господь віддасть його в цареву руку. Але Йосафат запитав: Чи немає тут Господнього пророка, якого ми могли б запитати? ... Потім був викликаний Міхей. Вони сиділи на своїх престолах, а перед ними пророкували всі пророки. А Седекія, син Кенаани, сказав: Так говорить Господь: Цим ти будеш бити арамейців, аж поки не будеш винищений. Усі інші пророки казали: «Нападять на гілеадський Рамот і переможете», — сказали вони, «бо Господь віддасть його в руку царя». Посланець, посланий викликати Міхея, сказав, що «інші пророки передрікають успіх цареві. Нехай твоє слово збігається з їхнім і скажи прихильно». Коли він прибув, цар запитав його: «Міхей, чи підемо нам війною проти гілеадського Рамоту, чи мені стриматися?» Він відповів: «Наступай і перемагай, бо Господь віддасть його в цареву руку». І сказав йому цар: «Скільки разів я мушу присягати тебе, що ти не говориш мені нічого, крім правди в ім'я Господа?» Тоді Міхей відповів: «Я бачив усього Ізраїля, розпорошеного по горах, як вівці без пастуха, і Господь сказав: У цього народу немає пана». Нехай кожен іде додому з миром». ... Отже, послухайте слово Господнє: я бачив Господа, що сидів на престолі Своїм, а все небесне військо стояло навколо Нього праворуч і ліворуч. І сказав Господь: Хто спокусить Ахава, щоб він напав і пішов там на смерть? Нарешті один дух виступив, став перед Господом і сказав: Я зваблю його. ... будучи духом неправди в устах усіх Його пророків, Господь. Іди та зроби це» (1 Царів 22:6-7; 10-16).

Коментар: Шукайте правду - не те, що ви бажаєте.

«Цар Ізраїля та Йосафат, цар Юди, пішли до гілеадського Рамоту. Ізраїльський цар сказав до Йосафата: «Я піду на бій переодягнений, а ти носиш свою царську одягу». Тож їзраїльський цар переодягнувся й пішов у бій. А сирійський цар наказав: Не воюйте ні з ким, малим чи великим, крім їзраїльського царя. Коли начальники колісниць побачили Йосафата, то подумали: Справді, це цар Ізраїля! Тож вони повернулися, щоб напасти на

нього, але коли Йосафат закричав, начальники колісниць побачили, що він не цар Ізраїлю, і припинили його переслідування. Але хтось навмання натягнув свій лук і влучив ізраїльському цареві між частинами його броні. ... Кров з його рани потекла на підлогу колісниці, і того вечора він помер, і його привезли до Самарії та поховали. Мили колісницю в ставку в Самарії (де купалися повії), і пси лизали його кров, як було проголошено Господнім словом. ... Його син Ахазія став царем замість нього». (1 Царів 22:29-38)

«Йосафат ходив дорогами свого батька Аси, і чинив угодне в Господніх очах. ... Він позбавив землю решти чоловічих повій, які залишилися там навіть після правління його батька Аси. Йосафат помер, і замість нього став його син Єгорам. Ахазія, син Ахава, царював над Ізраїлем два роки. Він чинив зло, як робив його батько Ахав». (1 Царів 22:41-53)

Ключові моменти

- Ходіть Божими шляхами, дотримуйтеся Його постанов і наказів, Його законів і вимог – шукайте праведності.
- Соломон виявив свою любов до Господа, ходячи за уставами свого батька Давида, за винятком того, що він приносив жертви та кадив на висотах. Робити винятки з Божих заповідей Йому не подобається.
- Лідери мають великий вплив на своїх послідовників, будь то королі, батьки, вчителі чи духовні лідери.
- Збулися всі пророцтва про тих, хто чинив зло і гнівив Господа.

2 ЦАРІВ

«Моав повстав проти Ізраїлю. Тепер Ахазія впав крізь ґрати своєї верхньої кімнати в Самарії і поранився. Тож він послав гінців порадитися з Ваал-Зевулом, богом Екрону, щоб дізнатися, чи я одужаю від цієї травми. І сказав Ангол Господній до тішбіянина Іллі: Иди до послів царя Самарії та спитай їх: Чи тому, що немає Бога в Ізраїлі, ви йдете до Ваал-Зевула, бога Екрону? Тому так говорить Господь: «Не підеш з ложа, на якому ти лежить». Ти конче помреш!» Йорам став царем замість нього. (2 Царів 1:1-4, 17)

Передача каміна Іллі Єлисею

«Ілля та Єлисей йшли з Гілгалу. Ілля сказав Єлисею: «Залишайся тут; Господь послав мене до Бет-Елу та Єрихону. Він відмовився. ... П'ятдесят чоловік із групи пророків пішли і стали на відстані, обличчям до місця, де Ілля та Єлисей зупинилися біля Йордану. Ілля взяв свій плащ, згорнув його та вдарив ним по воді. Вода розділилася праворуч і ліворуч, і вони двоє перейшли по сухому. Схрестившись, Ілля сказав Єлисею: «Скажи мені, що я можу зробити для тебе, перш ніж я буду взятий від тебе?» «Дозволь мені успадкувати подвійну частку твого духу», — відповів Єлисей. «Ти просив важкої речі, — сказав Ілля, — але якщо ти побачиш мене, коли я буду від тебе забраний, це буде твоє, інакше ні». Коли вони йшли та розмовляли разом, раптом з'явилася вогняна колісниця та вогняні коні, які розділили їх обох, і Ілля піднявся на небо у вихорі. Єлисей це побачив і вигукнув: «Батьку мій! Мій батько! Колісниці та вершники Ізраїля! І Єлисей більше не бачив його. Тоді він схопив свій одяг і розірвав його». (2 Царів 2:1-2, 7-12)

«Він підняв плаща, що впав з Іллі, і повернувся, і став на березі Йордану. Тоді він узяв плащ, що впав з нього, і вдарив ним по воді. «Де тепер Господь, Бог Іллі?» запитав він. Коли він ударив по воді, вона розділилася направо і наліво, і він переплив. ... Єлисей піднявся до Бетелю на гору Кармел, а звідти повернувся до Самарії». (2 Царів 2:13-14, 23)

«Йорам, син Ахава, чинив зло в Господніх очах, але не так, як чинили його батько та мати його. Він позбувся священного каменя Ваала, який зробив його батько. Тим не менш, він чіплявся за гріхи Єровоама, які він спонукав до вчинення Ізраїля; він не відвернувся від них». (2 Царів 3:1-3)

І знову збунтувався моавський цар проти ізраїльського царя. Отже, цар Йорам вирушив із Самарії та мобілізував увесь Ізраїль. Він також послав це повідомлення до Йосафата, царя Юди: Чи підеш ти зі мною воювати проти Моава? «Я піду з тобою», — відповів він. Щоб атакувати, вони вирішили пройти через пустелю Едом, але не вистачило води». ... «Цар Ізраїля, Йосафат, цар Юди, і цар Едому зійшли побачити Єлисея. Єлисей сказав, якби

я не поважав присутність Йосафата, я б не дивився на вас і навіть не помічав вас. Тоді він сказав, щоб ця долина була повна канав. ... Бо так говорить Господь: Ви не побачите ні вітру, ні дощу, але ця долина наповниться водою, і ви, ваша худоба та інші ваші тварини будете пити. Це легка річ в очах Господа; і він передасть тобі Моава. Ти знищиш кожне укріплене місто і кожне велике місто. Кожне добре дерево зрубаєш, усі джерела заткнеш і кожне добре поле камінням погубиш». Наступного ранку, приблизно в час приношення жертви, ось вода текла з боку Едому!» (2 Царів 3:4-7, 12-20)

«Тепер усі моавитяни почули, що царі прийшли воювати проти них. тому кожен чоловік, молодий і старий, який міг носити зброю, був призваний і розміщений на кордоні. Коли вони встали рано вранці, сонце світило на воді. Моавитянам, що були навпроти, вода здавалася червоною, як кров. «Це кров!» вони сказали. «Ті королі, мабуть, билися і вбивали один одного. Тепер до здобичі, Моаве! Але коли моавитяни прийшли до Ізраїлевого табору, ізраїльтяни повстали й билися з ними, аж поки вони не втекли. І ізраїльтяни вторглися в землю і вбили моавитян. Коли моавський цар побачив, що проти нього почалася битва, приніс свого первородного сина в жертву на міській стіні. Велика була лють на Ізраїля; вони відійшли і повернулися на свою землю». (2 Царів 3:21-26)

Коментар: Як часто ми молимося до Бога про керівництво, але не звертаємося до Його слова, щоб знайти відповідь?

Віра шунамітки

«Одного дня Єлисей пішов до Шунему. Заможна жінка попросила його залишитися пообідати. Тому щоразу, коли він приходив, він зупинявся там, щоб поїсти. Вона сказала своєму чоловікові: «Я знаю, що цей чоловік, який часто зустрічається з нами, — святий чоловік Божий. Давайте зробимо маленьку кімнатку на даху і поставимо в ній ліжко і стіл, стілець і лампу для нього. Тоді він може залишатися там, коли прийде до нас». Одного дня, коли Єлисей прийшов, він піднявся до своєї кімнати і ліг там. Він сказав до свого слуги Гехазі: «Поклич шунамітку». «Скажи їй, ти доклав усіх цих клопотів заради нас. Тепер що можна зробити для вас? Вона відповіла: «Я маю дім серед своїх людей». Єлисей запитав Гехазія: «Що можна для неї зробити?» Гехазі сказав: «Ну, в неї немає сина, а її чоловік старий». Покликали жінку, і Єлисей сказав: «Приблизно в цей час наступного року, — сказав Єлисей, — ти будеш тримати сина на руках». Наступного року народився син. Виросла дитина, одного разу вийшла до батька, який був із косарями. 'Моя голова! Моя голова! сказав він. Його батько сказав слугі: «Віднеси його до його матері». Коли слуга підняв його і відніс до матері, хлопець сидів у неї на колінах до полудня, а потім помер. Вона піднялася й поклала його на ліжко Божого чоловіка, а потім зачинила двері й вийшла. ... Вона вирушила й прийшла до Божого чоловіка на гору Кармел. ... Коли вона підійшла до Божого чоловіка на горі, то взяла його за ноги. Гехазі підійшов, щоб відштовхнути її, але Божий чоловік сказав: «Залиште її! Вона в тяжкому горі, але Господь приховав це від мене і не сказав мені, чому». — Хіба я просив у вас сина, мілорде? сказала вона. «Хіба я не казав тобі, не покладай на мене надії?» ... Коли Єлисей дійшов до дому, там на дивані лежав мертвий хлопчик. Він увійшов, замкнув двері за ними обома і помолився Господу. ... Хлопчик чхнув сім разів і відкрив очі. Єлисей сказав шунамітянці: «Візьми свого сина». Вона увійшла, впала до його ніг і вклонилася до землі. Тоді вона взяла свого сина і вийшла». (2 Царів 4:8-37)

Коментар: Її віра в силу Господа через Єлисея не похитнулася.

Нааман з Араму

«А Нааман був начальником війська царя Араму. Він був великим чоловіком в очах свого пана і високою повагою, бо через нього Господь дав перемогу Араму. Він був доблесним солдатом, але хворів на проказу. Тепер полонена молода дівчина з Ізраїлю, яка служила дружині Наамана, сказала своїй господині: «Якби тільки мій пан побачив пророка, який у Самарії! Він би вилікував його від прокази». Нааман пішов до свого пана і розповів йому те, що сказала ізраїльська дівчина. «Завжди йди», — відповів цар Араму. Я пошлю листа до Ізраїлевого царя. Тож Нааман відніс листа до ізраїльського царя, в якому було написано: «З цим листом я посилаю до тебе мого слугу Наамана, щоб ти вилікував його від прокази». (2 Царів 5:1-6)

Коментар: Арам знаходився в сучасній Сирії, країні вірмен, і поблизу неї.

«Як тільки цар Ізраїля прочитав листа, він розірвав свій одяг і сказав: «Хіба я Бог? Чи можу я вбити і повернути до життя? Чому цей хлопець посилає когось до мене, щоб я зцілив його від прокази? Дивіться, як він намагається зі мною посваритися! Коли Єлисей, чоловік Божий, почув, що цар Ізраїля роздер свої шати, він послав йому таке повідомлення: «Чому ти роздер свої шати? Нехай цей чоловік прийде до мене, і він дізнається, що є пророк в Ізраїлі. І пішов Нааман до дому Єлисея. Єлисей послав посланця сказати йому: «Іди, обмийся сім разів у Йордані, і тіло твоє відновиться, і ти очистишся». Але Нааман пішов розгніваний і сказав: «Я думав (що, але чи каже Бог), що він обов'язково вийде до мене, стане та покличе ім'я Господа, Бога свого, помахав рукою над місцем і вилікує мене від моєї прокази». Хіба Авана та Фарпар, річки Дамаску, не ліпші від усіх вод Ізраїлевих? Хіба я не міг би в них умитися й очиститися?» Тож він розвернувся й пішов у люті». (2 Царів 5:7-12)

Коментар: Не гнівайтесь, коли Божа відповідь не відповідає вашим очікуванням.

«Слуги Наамана підійшли до нього і сказали: «Батьку мій, якби пророк сказав тобі зробити щось велике, ти б не зробив цього?» Тим більше, коли Він скаже вам: Умийся й очистися!» І зійшов він, і занурився в Йордані сім разів, як сказав йому Божий чоловік, і тіло його відновилося і стало чистим, як у хлопця. Тоді Нааман і всі його слуги повернулися до Божого чоловіка. Він став перед ним і сказав: «Тепер я знаю, що немає Бога в усьому світі, крім Ізраїля». Будь ласка, прийми подарунок від свого слуги». Пророк відповів: «Я нічого не прийму». І хоча Нааман умовляв його, він відмовився. ... Тоді Нааман сказав: «Нехай Господь простить своєму слугі за одну річ: коли мій пан увійде до храму Ріммона, щоб вклонитися, і він спирається на мою руку, і я також вклонюся там — коли я вклонюся в храмі Ріммона, нехай Господь простить твого раба за це». «Іди з миром», — сказав Єлисей. (2 Царів 5:13-19)

«Після того як Нааман пройшов деяку відстань, Гехазі поспішив за Нааманом. Коли Нааман побачив, що він біжить до нього, то зійшов із колісниці йому назустріч. — Усе гаразд? запитав він. Гехазі збрехав, сказавши. Мій пан послав мене сказати: Два юнаки з пророчого товариства щойно прибули до мене з Єфремових гір. Гехазі взяв два мішки срібла та два комплекти одягу та й поклав у домі. Коли Єлисей запитав: «Де ти був, Гехазі?» — запитав Єлисей. Гехазі знову збрехав, кажучи: «Твій слуга нікуди не ходив», але Єлисей сказав йому: «Чи мій дух не був із тобою, коли той чоловік зійшов із колісниці, щоб зустріти тебе?» Це час приймати подарунки? Проказа Наамана приліпить до тебе та до потомства твого назавжди». Тоді Гехазі відійшов від Єлисея, і він був прокажений, білий, як сніг». (2 Царів 5:20-27)

Коментар: жадібність приносить багато горя і не є від Бога.

«Тепер сирійський цар воював з Ізраїлем. Після поради зі своїми офіцерами він сказав: «Я розташую свій табір у такому-то місці». Але Єлисей повідомляв ізраїльського царя про кожен їхній крок. Розлючений цар викликав своїх офіцерів і вимагав від них знати, хто з них на боці ізраїльського царя?» «Ніхто з нас, мій пане царю, — це Єлисей, пророк, який перебуває в Ізраїлі, говорить ті самі слова, що ти говориш. ... Тоді цар пішов із сильним військом і оточив місто. Коли слуга Божого чоловіка встав і вийшов рано вранці, військо з кіннями та колісницями оточило місто робити?» — запитав слуга, — не бійся, — відповів пророк, — тих, хто з нами, більше, ніж тих, хто з ними. І молився Єлисей: «Господи, відкрий йому очі, щоб він побачив». Тоді Господь відкрив очі слугі, і він подивився, і побачив пагорби, повні коней і вогняних колісниць навколо Єлисея. Коли ворог зійшов на нього, Єлисей помолився до Господа: «Удари цих людей сліпотою». І він вразив їх сліпотою: «Це не дорога і не те місто, і я приведу вас до чоловіка, якого ви шукаєте». Коли вони увійшли до міста Самарії, Господь, відкрий очі цим людям, щоб вони побачили їх, і запитав Єлисея: «Чи вбити їх?» Ні, постав перед ними їжу та воду, і вони відпустили їх, і вони припинили набіги на Ізраїль». (2 Царів 6:8-23)

Коментар: Перемагайте зло добром і моліться за тих, хто вас переслідує.

«Єлисей пішов у Дамаск, а Бен-Гадад, цар Араму, був хворий. Цар послав Газаїла запитати Єлисея, чи я одужаю від цієї хвороби? Єлисей відповів: Іди й скажи йому: Ти справді одужаєш! але Господь відкрив мені, що він насправді помре». Тоді він сказав Газаїлу: «Господь показав мені, що ти станеш царем Араму». (2 Царів 8:7-13)

Газаїл - цар Араму

І пішов Газаїл від Єлисея та й повернувся до свого пана. Коли Бен-Гадад запитав: «Що сказав тобі Єлисей?» Хазаїл відповів: «Він сказав мені, що ти точно видужаєш». Але наступного дня він узяв товсту тканину, змочив її у воді та накрив обличчя царя, так що той помер. А замість нього зацарював Газаїл». (2 Царів 8:14-15)

«Йосафат помер, а Єгорам зацарював як цар Юди, він одружився з донькою Ахава. Він чинив зло в Господніх очах. Проте Господь не захотів знищити Юду заради свого слуги Давида. Єгорам спочив зі своїм, а його син Ахазія став царем замість нього. Він царював в Єрусалимі один рік. ... Ахазія пішов з Йорамом, сином Ахава, на війну проти Хазаїла, царя Араму. Арамії поранили Йорама, тож повернулися до Ізрееля, щоб одужати». (2 Царів 8:18-19, 28)

Єгу призначили царем Ізраїлю

«Пророк Єлисей послав одного з пророків призначити Єгу царем Ізраїлю. Пророк відкрив двері і втік. Коли Єгу вийшов до своїх товаришів, один із них запитав його: Чи все гаразд? Єгу сказав: «Він помазав мене на царя над Ізраїлем». Єгу склав змову проти Йорама і пішов до Ізреелу. ... Йорам, цар Ізраїлю, та Ахазія, цар Юди, виїхали, кожен на своїй колісниці, назустріч Єгу. Тоді Єгу натягнув свій лук і вистрілив у Йорама між плечей. Стріла пронизала йому серце, і він впав у колісницю. І сказав Єгу до Бідкара, свого начальника колісниці, підняв його та кинув на полі, що належало Навоту ізреелянину, згідно з Господнім словом. Він також убив Ахазію, царя Юди. (2 Царів 9:1-27)

Тоді Єгу пішов до Ізрееля. Коли Єзавель почула про це, вона нафарбувала очі, уклала волосся і визирнула у вікно. Коли Єгу ввійшов до воріт, вона запитала: «Чи прийшов ти з миром, Зімірі, ти, убивце свого пана?» Джеру подивився на вікно й вигукнув: «Хто на моєму боці?» ВООЗ? Два чи три євнухи дивилися на нього вниз. «Киньте її!» сказав Єгу. Вони кинули її додолу, і трохи її крові забризкало стіну та коней, коли вони топтали її ногами. Єгу ввійшов, їв і пив. «Потурбуйтеся про цю прокляту жінку, — сказав він, — і поховайте її, бо вона була дочкою короля». Але коли вони вийшли ховати її, то не знайшли нічого, крім її черепа, ніг і рук, як і пророкував Ілля». (2 Царів 9:30-35)

Коментар: О! Совість злого й нечестивого життя.

Єгу наказав убити сімдесят синів Ахавового дому та весь Йорамів рід, за словом Господнім, сказаним до Іллі. Потім він закликав усіх пророків Ваала зібратися в храмі Ваала для жертвоприношення, після чого вбив їх усіх і спалив їхній храм. Але Єгу не дбав про те, щоб усім серцем дотримуватись закону Господа, Бога Ізраїля. Він не відвернувся від гріхів Єровоама, до яких той привів Ізраїль. Єгу спочив із своїми батьками й був похований у Самарії. Його син Йоахаз став замість нього». (2 Царів 10:15, 18-31, 35)

Йоас стане царем

«Коли Аталія, мати Ахазії, царя Юди, побачила, що її син помер, то винищила всю царську родину. Але Єгошева, сестра Ахазії, взяла Йоаша, сина Ахазії, і викрала його з-поміж царських князів, яких збиралися вбити. Вона ховала його з нянькою його в храмі Господньому шість років, а Аталія панувала над краєм. (2 Царів 11:1-3)

«Сьомого року Єгояда, священник, послав покликати начальників сотні, карітів (кати) і варту, і привели їх до себе в Господній храм. Він уклав з ними заповіт і присягнув їх у храмі Господа. Єгояда вивів царського сина і поклав на нього корону. Він подарував йому копію угоди і проголосив його королем. Вони помазали його, а люди плескали в долоні та вигукували: «Хай живе король!» ... Священник Єгояда наказав воєначальникам вивести Аталію з-поміж рядів і віддати мечем кожного, хто піде за нею». Священник бо сказав: Не буде вона вбита в храмі Господньому. Вони схопили її і вбили». (2 Царів 11:4-16)

«Тоді сотники, кареї, сторожі та весь народ краю вивели царя з храму Господнього й увійшли до палацу, увійшовши брамою сторожі. Тоді цар зайняв своє місце на царському троні, і весь народ землі зрадів. І місто затихло, бо Аталія була вбита мечем у палаці. Йоаш робив угодне в Господніх очах усі ті роки, коли навчав його священник Єгояда. (2 Царів 11:18-20; 12:1)

«Газаїл пішов напасти на Єрусалим. І взяв Йоаш, цар Юдин, усі святині, присвячені його батьками, Йосафатом, Єгорамом та Ахазією, царями Юди, і дари, які він сам посвятив, і все золото, знайдене в скарбницях храму Господнього та царського палацу, і послав їх до Газаїла, царя арамейського, який відійшов від Єрусалиму. (2 Царів 12:17-21)

Коментар: Йоаш не запитував у Господа, що робити.

Королі замінюють королів

- Йоас був убитий після того, як провів царем сорок років. Замість нього став царем його син Амація.
- Єгоахаз, син Єгу, став царем Ізраїлю. Він чинив зло, і запалав гнів Господній на Ізраїль, і він довго тримав їх під владою Газаїла, царя Араму, та його сина Бен-Гадада.
- Йоаш став царем замість Йоахаза.
- Амація, цар Юди, чинив те, що було добре в очах Господа. Після того, як королівство було міцно в його руках, він стратив чиновників, які вбили його батька, короля. Але він не карав смертю синів убивць, згідно з тим, що написано в книзі закону Мойсея, де Господь наказав: «Не будуть забиті батьки за дітей, ані діти за батьків, кожен за свої гріхи повинен померти».
- Йоаш напав на Єрусалим і здобув його, розбив близько шестисот футів мур і забрав усе золото та срібло та всі речі, знайдені в храмі Господньому та в скарбницях царського палацу. Він також взяв заручників і повернувся до Самарії.
- Єровоам став царем замість Йоаша.
- Азарія став наступником Амації, але Господь уразив його проказою
- Син Йотама Азарії правив народом за життя Азарії та царем після нього.
- Захарій став царем Ізраїлю і правив за шість місяців до того, як його вбив Шаллум.
- Шаллум був царем протягом місяця, перш ніж його вбив Менахем.
- Пул, цар Ассирії, вторгся в Ізраїль, і Менахем заплатив Пулу викуп. Отже, він відступив.
- Пекахія, син Менахема, став царем після нього, але був убитий.
- Осія вбив Пекаха і став царем після нього.
- Тіглатпаласар, цар Ассирії, захопив більшу частину Ізраїлю та депортував людей до Ассирії.
- Йотам, цар Юди, чинив угодне в Господніх очах, як робив його батько Уззія. Ахаз, син Йотама, став царем, але він ходив шляхами царів Ізраїлю і навіть приніс свого сина в жертву вогню.
- Рецін, цар арамейський, і Пеках, цар ізраїльський, пішли воювати проти Єрусалиму, щоб обложити Ахаза, але не змогли перемогти його. Ахаз послав послів сказати до Тіглатпаласара, асирійського царя, щоб він прийшов і врятував мене від руки царя арамейського та царя ізраїльського, які нападають на мене. Асирійський цар підкорився, напавши на Дамаск і захопивши його. Його мешканців він виселив у Кір, а Резіна вбив. Тоді цар Ахаз побачив жертвник у Дамаску і послав до священника Урії ескіз жертвника з детальним планом його спорудження. Отже, священник Урія збудував жертвник згідно з усіма планами, які цар Ахаз прислав із Дамаска, і закінчив його до повернення царя Ахаза. Коли цар повернувся з Дамаска і побачив жертвник, то підійшов до нього і склав на ньому жертви. Пізніше, коли Ахаз помер, царем став Єзекія.
- Салманасар, цар Ассирії, підійшов, щоб напасти на Осію, схопив його і посадив у в'язницю, захопив всю землю, вислав ізраїльтян до Ассирії. Він оселив їх у містах Мідії та привів людей із Вавилону, Кути, Авви, Хамату та Сефарваїму та поселив їх у містах Самарії, щоб замінити ізраїльтян. Вони заволоділи Самарією і жили в її містах. (2 Царів 13: - 17:3-6)

Єзекія, цар Юдеї

«Єзекія, цар Юди, чинив угодне в Господніх очах, як робив його батько Давид, і Господь був із ним. Він був успішним у всьому, за що брався. Він повстав проти Сеннахерима, царя Ассирії, і не служив йому. Отже, Санхеріб напав на всі укріплені міста Юди і захопив їх. Єзекія послав таке повідомлення цареві Ассирії в Лахіш: «Я вчинив неправильно. Відступи від мене, і я заплачу все, що ти від мене вимагаєш». Єзекія дав йому все

срібло, знайдене в храмі Господньому та в скарбницях царського палацу. Того часу Єзекія, цар Юдин, позбирав золото, яким він покривав двері та одвірки Господнього храму, і дав його цареві асирійському».

«Цар Ассирії послав своїх воєначальників до царя Єзекії в Єрусалим, і той сказав: «На чому ти ґрунтуєшся такою своєю довірою? ... Якщо ти скажеш мені: «Ми покладаємось на Господа, нашого Бога», — хіба це не той, чій висоти та жертovníки Єзекія усунув, сказавши: «Ти маєш поклонитися перед цим жертovníком в Єрусалимі?» ... Тоді Еліяким, Шевна та Йоах сказали: «Будь ласка, говоріть зі своїми слугами арамейською, оскільки ми розуміємо її не говоріть з нами івритом, щоб чути люди на стіні». Тоді командувач стояв на івриті: Не дозволяйте Єзекії обдурити вас. наказав: Не відповідай йому!» (2 Царів 18:17-36).

І роздер Єзекія одержу свою, і зодягнувся в веретище, і ввійшов до Господнього храму. Він послав покликати пророка Ісаю, який сказав: «Скажи своєму пану: «Так говорить Господь: Не бійся того, що ти чув — тих слів, якими зневажали мене піддані царя Ассирії... Єзекія отримав листа від царських посланців і прочитав його. Потім він піднявся до храму Господа і розгорнув його перед Господом. І Єзекія помолився до Господа: «О, Господи, Боже Ізраїля, що сидиш між херувимами, Ти створив небо і землю, і почуй, Господи, слова, які послав Синахерим, щоб образити Бога. ... Тепер, Господи, Боже наш, визволи нас від його руки, щоб усі царства на землі пізнали, що Ти єдиний, Господи, є Богом». (2 Царів 18:37; 19:2, 7, 14-16, 19)

«Тоді Ісаїя послав до Єзекії: «Так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Я почув молитву твою про Санхеріва, царя асирійського... він не ввійде в це місто і не пустить сюди стріли». Я захищатиму це місто і врятую його ради себе та ради раба Мого Давида. Тієї ночі ангел Господній вийшов і повбивав сто вісімдесят п'ять тисяч чоловіка в асирійському таборі. Коли люди встали наступного ранку — там були всі трупи! Отже, асирійський цар Сеннахеріб розбив табір і відступив. Він повернувся до Ніневії і залишився там. Одного разу, коли Санхерів поклонявся в храмі свого бога Нісроха, його сини Адраммелех і Шарезер урізали його мечем, і його син Есархаддон став царем замість нього». (2 Царів 19:20, 32-37)

«У ті дні Єзекія захворів і був при смерті. І підійшов до нього пророк Ісаїя, син Амоса, і сказав: Так говорить Господь: Наведи порядок у своєму домі, бо ти помреш! ти не одужаєш». Єзекія обернувся обличчям до стіни та й молився до Господа, говорячи: Згадай, Господи, як я ходив перед лицем Твоїм вірно та з цілим серцем, і чинив добре в очах Твоїх. І Єзекія гірко заплакав. Перш ніж Ісаїя вийшов із середнього подвір'я, було до нього слово Господнє: «Повернись і скажи Єзекії, вождю народу мого: Так говорить Господь, Бог твого батька Давида: Я почув молитву твою і бачив сльози твої. Я вас вилікую. На третій день віднині ви підете до храму Господнього. Я додам до вашого життя п'ятнадцять років. І я врятую вас і це місто від руки асирійського царя. Я захищатиму це місто ради Себе та ради раба Мого Давида» (2 Царів 20:1-6).

«Меродах-Баладан, цар вавилонський, послав Єзекії листи та подарунок, бо почув про хворобу Єзекії. Єзекія прийняв послів і показав їм усе, що було в його коморах. Тоді пророк Ісаїя пішов до царя Єзекії й запитав: «Що сказали ті люди, і звідки вони прийшли?» — відповів Єзекія. «Вони прийшли з Вавилону». Пророк запитав: «Що вони бачили в твоєму палаці?» — сказав Єзекія. все І сказав Ісаїя до Єзекії: «Послухай слова Господнього: Напевно прийде час, і все, що в твоєму палаці, і все, що зібрали твої батьки аж до цього дня, буде віднесено до Вавилону». Нічого не залишиться, говорить Господь. І дехто з твоїх нащадків, твоя власна плоть і твоя кров, що народяться тобі, будуть забрані, і вони стануть скопцями в палаці царя Вавилонського». ... Єзекія спочив зі своїми батьками. А замість нього зацарював його син Манасія». (2 Царів 20:12-18, 20)

«Манасії було дванадцять років, коли він став царем. Він чинив зло в Господніх очах. Він також пролив багато невинної крові. Він помер, і його син Амон став наступником його. Амон був убитий своїми чиновниками, а його син Йосія був призначений народом царем». (2 Царів 20:21; 21:1, 3, 16-17; 19, 24)

Йосія, цар, який ходив шляхами Давида

Йосії було вісім років, коли він став царем, і царював він в Єрусалимі тридцять один рік. Він чинив угодне в Господніх очах і ходив усіма дорогами свого батька Давида, не збочуючи ні праворуч, ні ліворуч. Цар Йосія послав секретаря Шафана до первосвященика Хілкїї, щоб той дав гроші людям, призначеним для нагляду за

роботами на храмі. Хілкія сказав Шафану: Я знайшов Книгу Закону в Господньому храмі. Він дав його Шафану, а той прочитав його та пішов до царя, щоб прочитати з нього в присутності царя. Коли цар почув слова Книги Закону, він роздер свій одяг і сказав: «Великий Господній гнів, що палає проти нас за те, що наші батьки не послушалися слів цієї книги; вони не діяли згідно з усім, що там написано про нас». ... Священик Хілкія, Ахікам, Акбор, Шафан і Асая пішли поговорити з пророчицею Хулдою. Вона сказала їм: Так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Я наведу лихо на це місце та на людей його. За те, що вони покинули мене, і кадили іншим богам, і розгнівали мене всіма божками, зробленими їхніми руками, то запалає гнів мій на це місце й не погасне. Скажи цареві Юди. ... Оскільки твоє серце було чуйним, ти впокорився перед Господом і плакав у моїй присутності, я почув тебе. Тому Я приведу тебе до батьків твоїх, і ти будеш похований у мирі. Твої очі не побачать усього того лиха, яке Я наведу на це місце» (2 Царів 22:1—20).

«Тоді цар увійшов до Господнього храму з людьми Юди, людьми Єрусалиму, священиками та пророками, усім народом від малого до великого. Він прочитав їм на слух усі слова Книги Заповіту, яка була знайдена в храмі Господньому. Цар став біля стовпа і відновив угоду перед Господом: іти за Господом і виконувати Його заповіді, постанови та постанови всім своїм серцем і всією своєю душею, таким чином підтверджуючи слова заповіту, написані в цій книзі. Тоді весь народ присягнув угодою». (2 Царів 23:1-3)

«Цар наказав усьому народові: Святкуйте Пасху для Господа, Бога вашого, як написано в цій книзі заповіту». Отже, Пасху відсвяткували Господу в Єрусалимі. ... Ані до, ані після Йосії не було такого царя, як він, який навернувся б до Господа так, як він — усім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю силою, згідно з усім Законом Мойсея». (2 Царів 23:21,25)

Вавилонський полон близько

«Коли Йосія був царем, фараон Нехо, цар Єгипту, піднявся до річки Євфрат, щоб допомогти цареві Ассирії. Цар Йосія вийшов назустріч йому в битві, але Неко зіткнувся з ним і вбив його в Мегіддо.

Єгоахаз, син Йосії, був помазаний на царя. Він царював лише три місяці, коли фараон Нехо закував його в кайдани, зробив Елякіма царем замість його батька та змінив його ім'я на Єгояким. Тоді він взяв Єгоахаза і відвіз його до Єгипту, і там він помер. Єгояким чинив зло в Господніх очах, як робили його батьки. Під час правління Єгоякіма Навуходоносор, цар Вавилону, вторгся в землю, і Єгояким став його васалом на три роки. Але він повстав проти Навуходоносора. Господь послав вавилонських, арамейських, моавських і аммонітських нападників, щоб знищити Юду. Єгояким помер, і Єгояхін став царем на три місяці». (2 Царів 23:29-35; 24:1-2, 4)

«Того часу слуги Навуходоносора, царя вавилонського, наступили на Єрусалим і обложили його, а сам Навуходоносор підійшов до міста, коли його слуги облягали його, і взяв Єгояхіна в полон. Навуходоносор виніс усі скарби з Господнього храму та з царського палацу, і забрав усі золоті речі, які Соломон, цар Ізраїлів, зробив для Господнього храму. Він перевів у вигнання весь Єрусалим: усіх офіцерів і вояків, усіх ремісників та ремісників, усього десять тисяч. Залишилися лише найбідніші люди країни. Він поставив царем замість нього Маттанію, дядька Єгояхіна, і змінив його ім'я на Седекія». (2 Царів 24:10-14)

І збунтувався Седекія проти вавилонського царя. Отже, Навуходоносор рушив проти Єрусалиму з усім своїм військом. Він отаборився поза містом і збудував навколо нього облогу. Міський мур було пробито, і все військо втекло вночі через ворота між двома мурами біля царського саду. Седекію схопили і відвезли до Вавилону, де йому було винесено вирок - вони вбили синів Седекії на його очах, вибили йому очі, скували його бронзовими кайданами». (2 Царів 25:1-2, 6-7)

«Навузардан, начальник імперської сторожі, прибув до Єрусалиму, і підпалив храм Господній, і царський палац, і всі дома Єрусалиму, і всі важливі будівлі. Тоді все вавилонське військо зруйнувало мури навколо Єрусалиму і вивело у вигнання людей, що залишилися в місті, разом із рештою населення та тих, хто перейшов до царя Вавилону». (2 Царів 25:9-11)

Ключовий момент із 2 Царів

- Королі, лідери з владою, мають великий вплив на своїх громадян; деякі були добрими, але більшість були злими та непокірними Божим наказам. Так само про церковних лідерів духовного царства; пастори, проповідники, пастирі користуються владою та владою над тими, кого мають пасти, деякими назавжди, але не всіма.
- Пастух йде попереду своїх овець, а вони йдуть за ним, бо знають його голос. (Івана 10:4)
- Гріхи націй чи окремих осіб не залишаються безкарними, але вони можуть покаятися й повернутися до Бога.
- Відповідно до Нового Завіту кожна людина відповідає за власні гріхи, а не за гріхи своїх батьків, дітей чи духовних лідерів.
- Бо всі ми повинні з'явитися перед судом Христовим, щоб кожен отримав належне за те, що вчинив у тілі, чи добре, чи зло. (2 Кор 5:10)

1 і 2 ХРОНІК

1 і 2 Хронік

Окреслена Біблія Стів Флетт

Генеалогія Ісуса, Месії

Створення до повені Від Адама до Ноя було 10 поколінь включно. Потоп стався через 1656 років після початку часів на землі (2348 р. до н. е.). Час на Землі міг початися з моменту створення або коли людина згрішила і була вигнана з присутності Бога та Едемського саду.

Потоп до Авраама Авраам народився через 352 роки після потопу. Ной помер за 2 роки до народження Авраама. Аврааму було 75 років, коли він залишив Харан, і 150 років, коли помер син Ноя Сим, у віці 600 років.

Авраам до Мойсея Авраам народився у 2008 році (1996 до н. е.) і помер через 175 років у 2183 [1821 до н. е. або 527 років після потопу] за 290 років до народження Мойсея.

Мойсей до Давида Мойсей народився 2473 (1531 до н. е.). «Тоді Мойсей, слуга Господа, помер там, у землі Моав, за наказом Господнім. Він був похований у долині в землі Моав, навпроти Бет-Пеора, але ніхто не знає місця його поховання до цього дня. Мойсею було сто двадцять років, коли він помер» (Втор. 34:5).

Давид до Христа Давид народився у Віфлеємі в 1085 році до нашої ери і «помер у віці 70 років, згідно з Йосипом». (Біблійний словник Сміта, стор. 140)

Христос народився через 4004 роки після того, як разом з Отцем і Духом створив людину. (Там же, стор. 774)
thebiblewayonline.com/Genealogy/genealogy.htm

Нижченаведена адаптація Біблії Стіва Флетта

Читаючи 1 і 2 Хроніки, ви, ймовірно, відчули дежавю. Значно більше половини матеріалу в Хроніках є дублюванням інформації, знайденої в Самуїла та Царів. Чому ці дані повторюються? Хроніки пропонують іншу перспективу, ніж Самуїл або Царі (див. розділ «Основне повідомлення»). Він був написаний, щоб доповнити два інших.

Мета - 1 і 2 Хроніки були написані, щоб зміцнити залишки нації, яка пройшла через вавилонський полон. Їм потрібно було нагадати, що Господь все ще з ними, тому що вони були Його завітним народом. Книга також містила застереження щодо майбутнього відступництва та/або ідолопоклонства.

I. Фон книги.

А. У давньоєврейській Біблії 1 і 2 Хронік, а також Ездра, ймовірно, були одним томом.

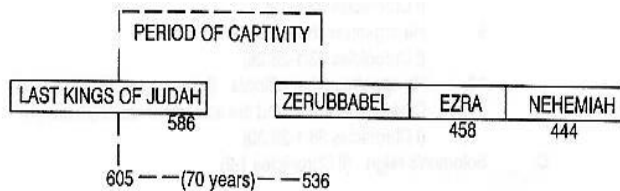
Б. Вавилонський полон.

1. Полон Юди офіційно тривав 605-536 рр. до н (період 70 років).
2. Причина 70-річного вигнання описана в 2 Хронік 36:21.

С. Повернення.

1. У 536 році до нашої ери Кір проголосив, що всі євреї можуть повернутися на свою батьківщину. (2 Хронік 36:22-23)
2. Ездра повернувся до Єрусалиму на сьомому році царювання. (тобто Артаксеркс I, який правив Персією з 465 по 423 рік до нашої ери)
3. Храм був відбудований між 520 і 515 роками до нашої ери, але люди були духовно апатичними.
4. Під керівництвом Неємії (прибл. 445 р. до н. е.) існував духовний клімат, який сприяв написанню такої книги, як Хроніки.

Д. Наступна таблиця допоможе визначити часову шкалу:

II. Основний меседж книги.

В. Основним посланням книги (книг) було нагадати людям про їхні завітні стосунки з Богом і заохотити їх діяти відповідно.

1. Вигнанці повернулися додому з Вавилону.
2. Хоча храм був відбудований, він був занедбаний.
3. Відродження в країні не було б і не могло відбутися, доки там не було відновлено належне поклоніння.

Б. Хроніки — це історія нації з точки зору священників, тоді як Самуїл і Царі пропонують політичну перспективу, порівнюючи її в таблиці нижче.

1 і 2 Самуїла 2 і 2 Царів	ХРОНІКИ
-Переглянуто Північ і Південь-Наголос на троні-Громадянська/політична історія-Наголос на пророка-Видатні війни-Звинувачення 2 націй	- Переглянуто лише Південь - Акцент на Храмі - Священна історія - Акцент на жерцях - Війни менш помітні - Залишок заохочується

III. План книги.

А. Родоводи. (1 Хронік 1-9)

1. Від Адама до Ноя. (1 Хронік 1:1-4)
2. Від синів Ноя до Якова та Ісава. (1 Хронік 1:5-54)
3. Від Юди до нащадків Давида. (1 Хронік 2:1-4; 23)
4. Особливо наводиться родовід інших синів Якова увагу до Леві.
5. Нижче наведено список тих, хто переселився в Єрусалим
6. Дано вавилонське вигнання. (1 Хронік 9:1-44)

Б. Правління Давида. (1 Хронік 10-29)

1. Сцена правління Давида визначається подробицями смерті царя Саула. (10:1-14)
2. Давид стає царем над усім Ізраїлем і захоплює Єрусалим. (11:1-9)
3. Названо вірних слуг Давида. (11:10-12:40)

4. Давид повертає ковчег заповіту до Єрусалиму. (13:1 -16:43)
 5. Давиду не буде дозволено побудувати Храм (17:1-2), але Бог укладає з ним особливий договір. (17:3-27)
 6. Давид зміцнює війська Ізраїлю. (18:1 - 20:8)
 7. Він проводить несанкціонований перепис. (21:1-30)
 8. Давид проводить підготовку до будівництва Храму. (22:1-19)
 9. Він організовує священників і левітів. (23:1-26:28)
 10. Він призначає інших посадових осіб. (26:29 - 27:34)
 11. Подано останні слова Давида та розповідь про його смерть. (28:1-29:30)
- C. Правління Соломона. (II Хронік 1-9)
1. Соломон призначений царем над Ізраїлем і отримує видіння в Гів'оні. (1:1-17)
 2. Під його керівництвом будується Храм. (2:1 -5:1)
 3. Ковчег Завіту принесено до Храму. (5:2-14)
 - a. Ковчег присвячений Господу. (6:1-42)
 - b. Храм присвячений Господу. (7:1-10)
 4. Основні перемоги та досягнення Соломона записані. (8:1-9:31)
- D. Царі Юди. (II Хронік 10-36)
1. Після того, як царство розділилося під керівництвом Рехав'ама (сина Соломона), північне царство ігнорується, і наводиться історія царів Юди.
 - a. Ровоам. (10:1-12:16)
 - б. Авія. (13:1-22)
 - в. Аса. (14:1-16:14)
 - д. Йосафата. (17:1-20:37)
 - д. Йорам. (21:1-20)
 - f. Ахазія. (22:1-9)
 - г. Аталія. (22:10-12)
 - год. Йоаш. (23:1-24:27)
 - і. Амація. (25:1-28)
 - j. Азарія. (26:1-23)
 - к. Йотам. (27:1-9)
 - І. Ахаз. (28:1-27)
 - м. Єзекія. (29:1-32:33)
 - п. Манасія. (33:1-20)
 - о. Амон. (33:21-25)
 - с. Йосія. (34:1-35:27)
 - з. Єгоахаз. (36:1-4)
 - р. Єгояким, (36:5-8)
 - с. Єгояхін. (36:9-10)
 - т. Седекія. (36:11-21)
 2. Більше місця та уваги приділяється добрим царям (тобто Асі, Йосафату, Єзекії та Йосії), а мало уваги приділяється тим, хто характеризується злом.

IV. Ключові теми книги

A. Загальні риси хороших духовних лідерів.

1. Вони шукали Господа.
 - a. Аса. (II Хронік 14:11)
 - б. Йосафата. (II Хронік 17:4,6а; 18:6)
 - в. Єзекія. (II Хронік 30:6-9)
 - д. Йосія. (II Хронік 34:3)
2. Вони відвернулися від підлих і огидних звичаїв.
 - a. Аса. (II Хронік 14:3-5)
 - б. Йосафата. (II Хронік 17:6б)
 - с. Єзекія. (II Хронік 29:6^10)
 - д. Йосія. (II Хронік 34:4-7)
3. Вони бажали поклонятися в душі та правді.
 - a. Аса. (II Хронік 15:11-12)
 - б. Йосафата. (II Хронік 20:18-21)
 - с. Єзекія. (II Хронік 29:3-5, 15-36)
 - д. Йосія. (II Хронік 34:8-35:19)
4. Вони спонукали людей до молитви та вивчення Слова.
 - a. Аса. (II Хронік 14:4)
 - б. Йосафата. (II Хронік 20:5-12)
 - в. Йосія. (II Хронік 34:29-31)
5. Коли їм загрожували вороги, вони покладалися на Господа.
 - a. Аса. (II Хронік 14:11-12)
 - б. Йосафата. (II Хронік 20:5-12)
 - с. Єзекія. (II Хронік 32:20-23)
 - д. Йосія. (II Хронік 34:19-21)
6. У кожного була «ахіллесова п'ята».
 - a. Аса. (II Хронік 16:7-10)
 - б. Йосафата. (II Хронік 20:35-37)
 - в. Єзекія. (II Хронік 32:24-25)
 - д. Йосія. (II Хронік 35:20-25)

B. Роль культу.

1. Слово поклоніння приходить до нас від поняття «вартий корабель» (тобто - наш Бог гідний нашої хвали і поклоніння).
2. Це має відобразитися в усьому, що ми робимо. (Римлянам 12:2; Колоссянам 3:17)

3. Однак бувають часи колективного поклоніння, коли Божий народ збирається, щоб прославляти Бога та зміцнювати віру один одного. (Євреїв 10:25)

4. Коли якість або регулярність цього часу зборів ігнорується, результатом завжди є духовна апатія.

С. Євреї та самаряни.

1. Більшість дослідників Біблії знають про ворожнечу, яка існувала між євреями та самарянами (пор. Івана 4:9).

2. Походження самаритян можна простежити до періоду, коли були складені Хроніки.

3. Ассирія завоювала Самарію в 721 р. до н.е. під керівництвом Саргона. (пор. 2 Царів 17:24-40)

a. Він депортував тисячі ізраїльтян і знову заселив землю язичниками.

b. Змішані шлюби між євреями, що залишилися, і імпортованими язичниками породили расово, культурно та релігійно змішаний народ.

c. Коли євреї повернулися з Вавилону, між двома групами були натягнуті стосунки. (пор. Ездри 4:1-3)

d. Згодом самаряни побудували власний храм на горі Герізім.

4. Як і євреї, самаряни вважали себе справжніми спадкоємцями Авраама.

ЕЗРА

Від вигнання до дому

Ізраїль покинув Бога, поклоняючись ідолам, як і народи навколо них.

Кожен з їхніх королів був злішим, ніж ті, що були до них. Пророки попереджали, але вони не слухали. Нарешті Богу було досить. Навуходоносор перемиг їх, забравши багатьох у вигнання до Вавилону.

Пізніше Бог передав послання Валтасару, синові Навуходоносора, написавши його на його стіні. Даниїл розтлумачив послання – Бог порахував дні твого царства і довів його до кінця; вас зважили на терезах і виявили браком; твоє царство поділено й віддано мідянам і персам.

Час їхнього вигнання добігав кінця. Кір, цар Персії, видав проголошення: «Господь, Бог небес, дав мені всі царства землі, і він наказав мені збудувати йому дім в Єрусалимі, що в Юдеї. Хто з вас із усього народу його, нехай буде з ним Бог його, і нехай він піде до Єрусалиму, що в Юдеї, і нехай відбудує дім Господа, Бога Ізраїлевого, Він Бог, що в Єрусалимі. І нехай кожен уцілілий, де б він не перебував, отримує допомогу від людей його місця сріблом і золотом, майном і худобою, окрім добровільних пожертвувань для дому Божого, що в Єрусалимі». (Ездри 1:1-4)

Було 42 360, окрім їхніх рабів та їхніх слуг, що пішли з вигнання до Єрусалиму.

Ключові моменти від Вигнання до Дому

- Богові ніколи не приємно, коли Його люди, діти Ізраїлю чи християни, перестають виконувати Його волю.
- Господь розповів своїм старозавітним людям про наслідки наслідування інших богів, ідолів – це фізична неволя.
- Христос говорить своїм новозавітним людям, що наслідками їхніх нерозкаяних гріхів є вічний полон у диявола та його ангелів.

Відбудова Храму

Юду тричі забирали в полон. Після сімдесяти років ув'язнення перша з трьох груп повернулася і через сім місяців вони спорудили жертвник і принесли всепалення Богу. Але фундамент для храму не було закладено. Отже, вони призначили робітників і наглядачів, а коли фундамент було закладено, вони співали дифірамби та дуже кричали.

Виконання Божої волі завжди спричиняє опозицію, тому вороги Юди спробували кілька способів зупинити відбудову; висміювати, підкуповувати та робити неправдиві заяви та чутки. «Тоді народ землі знеохочував народ Юди та бояв їх будувати», тому роботу припинили. Знеохочення є одним із найпотужніших інструментів Сатани.

Пізніше Зоровавель побудував стіну. Йому кинули виклик сусідні губернатори, які не зупинили відбудову. Намісники надіслали листи до царя Дарія з проханням припинити відбудову. Його відповідь була не такою, якою вони хотіли чи очікували: «Залиште роботу над цим Божим домом. Нехай намісник юдейський і старші юдейські відбудують цей дім Божий на його місці. Крім того, я даю наказ про те, що ви маєте зробити для цих юдейських старших для відбудови цього дому Божого. Вартість має бути виплачена цим людям повністю та негайно з королівських доходів. ...нехай це буде зроблено з старанністю».

Вони закінчили свою будівлю третього дня місяця адара, шостого року царювання царя Дарія. Під час освячення вони принесли жертви за гріх за весь Ізраїль і поставили священиків і левитів за їхніми відділами для служби Божої в Єрусалимі, як написано в книзі Мойсея.

Ключові моменти з Відбудови Храму

- Богу приємно, коли серця людей налаштовані на те, щоб догодити Йому. Ніщо не може перешкодити виконанню Божої волі. Отже, якщо ми не бажаємо виконувати роботу, яку Він бажає, тоді хтось інший виконає цю роботу.

НЕЕМІЯ

Повернення до Відбудовати Стіну

Зоровавель очолив першу групу з вавилонського вигнання до Єрусалиму. Ездра очолив другу групу через багато років і відновив Храм, але не стіну навколо Єрусалиму. Приблизно через 10–15 років Неемія хотів піти до Єрусалима через повідомлення, яке він отримав. «У місяці кіслеу, у двадцятому році, коли я був у цитаделі Шушан, Ханані, один із моїх братів, прийшов з Юдеї з деякими іншими людьми... Вони сказали мені, що ті, хто пережив вигнання та повернувся в провінцію, перебувають у великій біді та ганьбі. Єрусалимська стіна зруйнована, а її ворота спалені вогнем. Коли я це почув, я сів і заплакав. Кілька днів я сумував, і постив, і молився перед Богом Небесним». (Неемія 1:1, 3, 4)

Цар помітив сумне обличчя Неемії, коли йому подавали вино, і запитав, що його турбує. У результаті Неемія отримав дозвіл піти в Єрусалим, щоб відбудувати стіну, яку Господь вклав у його серце. Оглянувши стан стіни, він сказав усім, хто мав виконувати роботу: «Ви бачите, в якій ми біді, як Єрусалим лежить у руїнах, а його брами спалені. Ходіть, збудуймо мур Єрусалиму, щоб ми більше не терпіли глузування". І я розповів їм про руку мого Бога, що була на мені на добро, а також про слова, які цар сказав до мене. І вони сказали: "Устаньмо та будуймо! (Неемія 2:17-18)

Ключовий момент від повернення до відновлення стіни

- Необхідно усвідомити проблему та ситуацію навколо неї.
- Майте готове серце, яке дозволяє Богу використовувати вас.
- Моліться про керівництво.
- Повідомляйте Божу волю іншим.

Відбудова стіни

Цар Персії дозволив своєму виночерпцю піти до Єрусалиму, щоб відбудувати стіни. Неемія спочатку оглянув зруйновані стіни та ворота, зруйновані вавилонським вогнем, який спалив Єрусалим. Він зібрав людей разом, сказавши їм, що настав час: «Ходімо, збудуємо стіну Єрусалиму, щоб нас більше не глузували».

Тож почали відбудовувати стіну. Неєвреї, які мешкали в околицях, були розгнівані, дуже розлючені, глузували та казали в присутності його братів та армії Самарії: «Що роблять ці слабкі євреї? Чи відновлять вони його собі? Чи принесуть жертву? Чи закінчать вони за день? Чи відродять каміння з куп сміття, та ще й спаленого?» Але відбудова тривала, оскільки «люди мали розум».

Оскільки насмішки не спрацювали, вони задумали війну. Ця робота теж не принесла результату, бо одна група стояла на варті, а інша клала стіну. Їхня віра була сильною, знаючи, що «Наш Бог воюватиме за нас». Отже, стіну відбудували.

Не все було добре, оскільки дворяни та чиновники використовували своїх братів, змушуючи їх існувати в злиднях. Неемія розгнівався і висунув проти них звинувачення, заявивши, що ми викупили наших братів-євреїв, які були продані народам. Але ви ставитесь до них як до своїх рабів. Тому відмовтеся від цього вимагання відсотків, поверніть їм те, що неправильно вимагали. Дворяни та чиновники сказали: «Ми відновимо їх і нічого від них не вимагатимемо». (Неемія 3-7)

Ключові моменти відновлення стіни

- Чи справді ми віримо, що «Наш Бог буде боротися за нас?»
- Божі люди, як люди Старого, так і Нового Завіту, будуть глузувати, висміювати та погрожувати, коли вони налаштували своє серце виконувати Його волю.

Відбудова духовного життя

Єрусалимська стіна була відбудована з великим спротивом. Гноблення їх дворян і чиновників припинилися, а майно відновлено. Духовне усвідомлення почало входити в серця людей.

Народ зібрався на площі біля Водяних воріт. Ездра, нащадок Аарона, почав читати Книгу Закону Мойсея. Тоді Неемія, Ездра та Левити навчали людей. Вони плакали, коли слухали Боже Слово. Вони оголосили цей день святим і пішли їсти та радіти, бо вони почули та зрозуміли слова, проголошені їм.

Наступного дня голови батьківських домів усього народу зі священниками та Левитами зібралися до книжника Ездри, щоб вивчити слова Закону. Увесь народ почав сповідувати свої та батьківські гріхи та виконувати заповіді Закону Мойсея. Вони уклали письмовий заповіт і уклали прокляття та присягу ходити в Божому Законі, який дав Мойсей, слуга Божий, і дотримуватися та виконувати всі заповіді Господа, Господа нашого, і закони Його та постанови Його. (Неемія 8-13)

Ключові моменти з перебудови духовного життя

- Поважайте Бога та Його слово – незалежно від того, дане Богом через Мойсея чи через Христа та Його апостолів.
- Визнали гріхи, визнаючи вірність Бога, який є від віку до віку.
- Змініть своє життя, усунувши гріх – покайтеся.
- Почніть виконувати Його волю.
- Благи про милосердя.

ЕСТЕР

Цар Ксеркс влаштував семиденний бенкет, демонструючи своє багатство. Він наказав цариці Вашті показати свою красу перед його п'яними гостями. Вона відмовилася і була вигнана. Потім він шукав іншу царицю серед прекрасних дівчат, яких привезли до цитаделі Сузи.

У цитаделі Сузи жив юдей з племені Веніямина на ім'я Мордехай, якого вигнав із Єрусалиму Навуходоносор, цар Вавилону. У Мордехая була двоюрідна сестра на ім'я Естер, яку він виховав, бо в неї не було ні батька, ні матері.

Естер також була відведена до царського палацу і довірена Гегаю, який відповідав за гарем. Вона не розкривала свою національність і родинне походження, оскільки Мордехай заборонив їй це робити. Щодня Мордехай ходив туди-сюди біля двору гарему, щоб дізнатися, як Естер і що з нею.

Коли Естер настала черга йти до царя, вона здобула прихильність усіх, хто її бачив. Естер приваблювала царя більше, ніж будь-яка інша жінка, і вона здобула його прихильність. Тож він поклав на її голову царську корону і зробив її царицею замість Вашті.

У той час, коли Мордехай сидів біля царських воріт, Бігтана і Тереш, двоє царських офіцерів, які охороняли двері, розлютилися і змовилися вбити царя Ксеркса. Мордехай дізнався про змову і розповів цариці Естер, яка, у свою чергу, доповіла про це цареві, віддаючи заслугу Мордехаю. Двоє чиновників були повішені. Усе це було записано в книзі літописів у присутності царя.

Після цих подій цар Ксеркс віддав честь Гаману, піднявши його на посаду й надавши йому почесне місце вище, ніж усі інші вельможі. Усі царські урядовці біля царських воріт стали навколішки та віддали шану Гаманові, бо цар наказав так про нього. Але Мордехай не став на коліна чи віддав йому честь. Коли Гаман побачив, що Мордехай не впав на коліна й не віддав йому честі, він розлютився. Проте, дізнавшись, хто такі люди Мордехай, він знехтував ідеєю вбити лише Мордехая. Натомість Гаман шукав спосіб знищити всіх євреїв. Гаман сказав цареві Ксерксу: «Є певний народ, розпорошений і розпорошений між народами в усіх провінціях твого царства, чий звичай відрізняється від звичаїв усіх інших людей і які не підкоряються законам царя; це не в інтересах короля терпіти їх. Якщо це цареві до вподоби, нехай видадуть указ їх знищити».

По всіх провінціях царя було розіслано кур'єрами указ з наказом знищити, вбити та знищити всіх євреїв — молодих і старих, жінок і малих дітей — в один день, тринадцятого дня дванадцятого місяця, місяця Адара, і пограбувати їхнє майно.

Коли Мордехай довідався про все, що сталося, він роздер одягу свою, зодягнувся веретою й попелом, і вийшов до міста, голосячи голосно та гірко. Коли Естер почула про Мордехая, вона була дуже засмучена. Вона послала Гатаха до Мордехая, щоб дізнатися причину його страждань. Мордехай розповів йому все, що з ним сталося, і дав йому копію едикту про їхнє знищення для Естер і сказав йому, щоб він спонукав її піти до царя, щоб благати про милість і благати його за свій народ. Вона послала до Мордехая, говорячи: «Усі царські урядовці та люди царських провінцій знають, що для кожного чоловіка чи жінки, які підходять до царя у внутрішньому подвір'ї без покликання царя, є лише один закон: він повинен бути забитий. Єдиний виняток із цього — щоб цар простягнув йому золотий скіпетр і збереже йому життя. Але минуло тридцять днів, відколи мене покликали до царя». Мордехай відповів таку відповідь: «Не думай, що через те, що ти в царському домі, ти один з усіх євреїв врятуєшся. Бо якщо ти будеш мовчати в цей час, полегшення і визволення для євреїв прийде з іншого місця, але ти і родина твого батька загинеш. Хто знає, що ти прийшов до королівської посади на такий час?»

Естер попросила Мордехая зібрати всіх євреїв, які є в Сузах, і постити за мене. Не їсти і не пити три дні ні вночі, ні вдень. Я та мої служниці будемо постити, як і ви. Коли це буде зроблено, я піду до короля, хоч це й проти закону, і скажу, що якщо я загину, я загину.

Отже, Естер підійшла й торкнулася кінчика скіпетра. Тоді цар запитав: «Що це, царице Естер? Яке ваше прохання?» «Якщо це цареві до вподоби,— відповіла Естер,— нехай цар разом із Гаманом прийде сьогодні на бенкет, який я приготувала для нього». Цар сказав негайно привести Гамана, щоб ми могли зробити те, що просить Естер. Цар і Гаман пішли на бенкет, який приготувала Естер. Цар знову запитав Естер про її прохання, але замість відповіді вона запросила їх на другий бенкет, щоб вони прийшли завтра на інший бенкет.

Того дня Гаман вийшов щасливий і в піднесеному настрої. Але коли він побачив Мордехая біля царських воріт і побачив, що той не встав і не виказав страху в його присутності, він сповнився гніву на Мордехая. Тим не менш, Гаман стримався, але наказав збудувати шибеницю сімдесяти п'яти футів заввишки, на якій повісили Мордехая. Тієї ночі цар не міг заснути; тому він замовив книгу хронік і виявив, що Мордехай не був удостоєний

честі за викриття плану вбивства Бігтани та Тереша. Цар Ксеркс запитав Гамана, що робити для того, кого вшановують насолоди. Відповідь Гамана полягала в тому, щоб наказати йому одягнути царський одяг, надіти на голову царський герб і повести шляхетного принца вулицями міста на царському коні, проголошуючи перед ним: «Ось що зроблено для людини, яку цар хоче шанувати!» Ксеркс сказав Гаману взяти одяг і коня для єврея Мордехая, який сидить біля царських воріт. Отже, Гаман отримав одяг і коня. Він одягнув Мордехая в одяг і повів його на коні вулицями міста, проголошуючи перед ним: «Оце те, що зроблено для чоловіка, якого цар хоче шанувати!»

Під час другого бенкету, коли вони пили вино, цар знову запитав: «Царице Естер, яке твоє клопотання?» Вона відповіла: «Якщо я знайшла ласку в тебе, о царю, і якщо це подобається твоїй величності, даруй мені моє життя — це моє прохання». Пожаліть мій народ, бо я і мій народ були продані на знищення, бійню та знищення». Цар Ксеркс запитав царицю Естер: «Хто він? Де людина, яка наважилася на таке?» Естер сказала: «Супротивник і ворог — це мерзенний Гаман». Король розлючений пішов. Але Гаман, розуміючи, що цар уже вирішив його долю, залишився, щоб благати царицю Естер про його життя. Коли цар повернувся з палацового саду до бенкетної зали, Гаман упав на ложе, де лежала Естер. Король вигукнув: «Невже він навіть приставатиме до королеви, поки вона буде зі мною в домі?» Отже, Гамана повісили на шибениці, яку він приготував для Мордехая.

Король видав ще один указ, який давав євреям у кожному місті право збиратися та захищатися. Мордехай пішов від царя в царських шатах блакитного та білого кольорів, у великій золотій короні та в пурпуровій одязі з тонкого вісону. Мордехай був другим за рангом після царя Ксеркса, видатним серед євреїв і користувався високою пошаною серед багатьох своїх співвітчизників, тому що він і Естер дозволили Богу використати їх для спасіння Його народу.

Ключові моменти Естер

- Мордехай протистояв злу, говорячи
- Мордехай і Естер дозволили Богу використати їх для спасіння Свого народу.
- Естер ризикувала своїм життям, щоб виконати волю Бога.
- Чим ми ризикуємо, щоб виконати волю Божу?

РОБОТА

Робота сталася трагедією

Іов, здається, був одним із патріархів, з якими Бог розмовляв. Йов приніс Богові всепалення, як і Ной. Його час на землі невизначений. Він жив у землі Уз, можливо, на південь і схід від моря, яке пізніше буде названо Мертвим морем. Час, який він жив, міг бути до, під час або після Авраама з УР Халдейського або Мелхіседека з Салема, можливо, пізніше в Єрусалимі.

Згідно з тим, що Бог сказав сатані, Йов був праведною людиною. Сатана сумнівався в тому, чому Йов був праведним. Отже, Бог дозволив випробувати праведність Йова. Спочатку його багатство, потім сім'я, а потім його здоров'я. На додачу до всіх його страждань дружина Йова сказала: «Ти все ще міцно тримаєшся своєї непорочності? Прокляни Бога і помри». Але він сказав їй: «Ти говориш так, як говорить одна з дурних жінок». Чи одержимо від Бога добро, а не приймемо зла?» У всьому цьому Йов не згрішив своїми устами».

Деякі друзі Йова почули про його нещастя і пішли, щоб потішити його та поспівчувати йому. Вони плакали, побачивши його, і сім днів нічого не було сказано. Нарешті Йов, жаліючи себе, почав нарікати на свій стан.

- «Йов відкрив свої уста і прокляв день свого народження. Він сказав: «Нехай згине день мого народження, і ніч, коли було сказано: «Народився хлопчик!»»
- «Чому я не загинув при народженні і не помер, як вийшов із утроби?»

- «Чому я не був схований у землі, як мертвонароджена дитина, як немовля, що ніколи не бачило світла?»
- «Те, чого я боявся, спіткало мене; те, чого я боявся, сталося зі мною. Ні спокою, ні спокою не маю; У мене немає спокою, а лиш неспокій». (Йов 1-3)

Ключовий момент трагедії

- Бог знає Своїх праведних людей.
- Сатана також знає їх і бажає зруйнувати стосунки між ними та Богом.
- Божі праведники знають, що Бог знає їх і як вони живуть праведно серед неправедних.
- Ставлення праведних повинно бути таким, як у Йова: «Господь дав і Господь забрав; нехай буде прославлене ім'я Господнє».

Еліфаз і Йов

Еліфаз говорить

- Якщо хтось наважиться на слово з вами, чи будете ви нетерплячі? Але хто може утриматися від слова? Подумай, як ти багатьох наставляв, як зміцнював немічні руки. Твої слова підтримали тих, хто спіткнувся; ти зміцнив хиткі коліна. А тепер біда приходить до вас, і ви знеохочені; це вражає вас, і ви жахаєтесь. Хіба ваша побожність не повинна бути вашою впевненістю, а ваша бездоганність — вашою надією?
- Подумайте тепер: хто, будучи невинним, колись загинув? Де колись були знищені праві? Як я зауважив, ті, хто оре зло, і ті, хто сіє біду, пожинають його. Подихом Божим вони знищені; від вибуху гніву Його гинуть.
- Чи може смертний бути праведнішим за Бога? Чи може людина бути чистішою за свого Творця?
- Дзвоніть, якщо хочете, але хто вам відповість? До кого зі святих ти звернешся? Образа вбиває дурня, а заздрість — простого.
- Блаженна людина, яку Бог виправляє; тож не зневажай покарання Всевишнього.
- Ми перевірили це, і це правда. Тож почуйте це та застосуйте до себе.

Робота відповідає

- Якби тільки мої страждання можна було зважити і всі мої страждання покласти на терези! Воно напевно переважить морський пісок — не дивно, що мої слова були різкими.
- О, коли б я виповнив моє прохання, щоб Бог виповнив те, на що я сподіваюся, щоб Бог зволив мене розчавити, випустити руку і відрізати мене! Тоді я все ще мав би цю втіху — мою радість у неблаганному болю — що я не зрікся слів Святого.
- Зневірена людина повинна мати відданість своїх друзів, навіть якщо вона покидає страх перед Всевишнім. Але мої брати ненадійні, як переривчасті потоки.
- Тепер і ти не приніс допомоги; ти бачиш щось жахливе і боїшся. Чи я коли-небудь казав: «Дайте щось від мого імені, заплатите викуп за мене зі свого багатства, визвольте мене з рук ворога, викупіть мене з лап безжальних»?
- Мені призначені місяці марноти, і ночі страждань призначені мені. Коли я лягаю, я думаю: «Через який час я встану?» Тягнеться ніч, а я метаюсь до світанку. Моє тіло вбране черв'яками та паршами, моя шкіра розбита та гнійна.
- Що таке людина, що ви так робите з неї, що ви приділяєте їй стільки уваги, що ви перевіряєте її щоранку і перевіряєте її щомиті?
- Ти ніколи не відведеш від мене погляду чи не залишиш мене наодинці навіть на мить?
- Якщо я згрішив, що я зробив тобі, стороже людей? Чому ти зробив мене своєю мішенню? Чи став я для вас тягарем? Чому не прощаєш моїх провин і не прощаєш моїх гріхів? (Йов 4-7)

Ключові моменти Еліфаза та Йова

- Люди часто сприймають життєві трагедії як прямі дії від Бога, хоча насправді вони від сатани.
- Обвинувачі засновують своє засудження на думках, а не на фактах.
- Біль і страждання можуть викликати відчай, що призводить до сумнівів у Божій любові.

- Ставлення у часи трагедії має бути таким: моя радість у невблаганному болю полягає в тому, що я не заперечував слова Святого.

Біллад і Йов

Біллад

- Доки ви будете говорити такі речі? Твої слова - бурхливий вітер. Чи Бог спотворює справедливість? Хіба Всевишній перекручує те, що є правильним?
- Якщо ти чистий і чесний, навіть зараз Він підніметься за тебе і поверне тебе на твої законне місце.
- Безперечно, Бог не відкидає бездоганного і не зміцнює руки злочинців. Він ще наповнить твої уста сміхом і твої уста радісними вигуками. Твої вороги зодягнуться в ганьбу, і наметів нечестивих уже не буде».

Робота

- Я знаю, що це правда. Але як смертний може бути праведним перед Богом? Хоча хтось хотів посперечатися з ним, він не міг відповісти йому жодного разу з тисячі. Його мудрість глибока, його сила величезна. Хто чинив йому опір і вийшов неушкодженим?
- Як тоді я можу з ним сперечатися? Як я можу знайти слова, щоб сперечатися з ним?
- Хоча я був невинний, я не міг йому відповісти; Я міг тільки благати свого Суддю про милість.
- Він не такий, як я, щоб я міг відповісти йому, щоб ми могли протистояти один одному в суді. Якби тільки був хтось, хто розсудить між нами, покладе свою руку на нас обох, хтось усуне від мене жезл Божий, щоб його жах мене більше не лякав. Тоді я б заговорив, не боячись його, але в теперішньому стані я не можу.
- Я ненавиджу своє життя; тому я дам волю своїй скарзі і висловлюся в гіркоті своєї душі. Скажу Богові: не засуджуй мене,
- Скажіть, які звинувачення ви висуваєте проти мене.
- Навіщо ж ти вивів мене з утроби? Хотів би я померти, перш ніж будь-яке око побачило мене. Якби я ніколи не народжувався, або був перенесений прямо з утроби в могилу! Чи не мої кілька днів майже закінчилися? Відвернися від мене, щоб я міг на мить отримати радість, перш ніж піду туди, куди немає повернення, у країну мороку й глибокої тіні, у країну найглибшої ночі, глибокої тіні й безладу, де навіть світло схоже на темряву. (Йов 8-10)

Ключові моменти з Білдада та Йова

- Різкі й осудливі слова, особливо від друзів, ранять.
- У розпачі потрібно пам'ятати, що Бог справедливий, праведний і милосердний.
- Смертна людина не в змозі сперечатися з Богом про своє земне життя.
- Бог не відкидає бездоганного... Але як смертний бути праведним перед Богом.

Перша промова Софара

Софар

- Невже всі ці слова залишаться без відповіді? Цей балакун має бути виправданий? Невже ваші пусті балачки змусять людей замовкнути? Чи ніхто не докорить тобі, коли ти насміхаєшся? Ви говорите Богові: «Мої вірування бездоганні, і я чистий у Твоїх очах». О, як би я хотів, щоб Бог заговорив, щоб Він відкрив свої уста проти вас і відкрив вам таємниці мудрості, бо справжня мудрість має дві сторони. Знай: Бог навіть забув про деякі твої гріхи.
- Очі безбожних потухнуть, і втеча їм не вдасться; їхня надія стане передсмертним подихом.

Йов відповів:

- Але я маю розум, як і ти; Я нічим не поступаюся тобі.
- Спокійні люди зневажають нещастя як долю тих, чиї ноги ковзаються.
- Запитай тварин, вони навчать, птахи скажуть тобі, риби скажуть тобі, що рука Господня є життям кожного створіння і подихом усього людства.

- Богові належать мудрість і сила; поради та розуміння. Він заглушає уста довірених радників і забирає проникливість у старших. Він виливає презирство на вельмож і обеззброює могутніх.
- Все це бачили мої очі, мої вуха чули й розуміли. Що знаєш ти, знаю й я; Я нічим не поступаюся тобі. Але я хочу поговорити з Всевишнім і сперечатися з Богом. Ви, однак, обманюєте мене брехнею.
- Ви всі нікчемний лікар! Якби ти зовсім мовчав!
- Мовчіть і дайте мені говорити; то нехай прийде до мене, що буде.
- Слухайте уважно мої слова; нехай ваші вуха сприймуть те, що я скажу. Тепер, коли я підготував свою справу, я знаю, що мене виправдають. Чи може хтось висунути проти мене звинувачення? Якщо так, то я мовчу і помру.
- Тільки дай мені ці дві речі, Боже. Скільки зла і гріхів я вчинив? Покажи мені мою провину і мій гріх. Чому ти ховаєш своє обличчя і вважаєш мене своїм ворогом?
- Коли б ти мене в могилу сховав і ховав, доки не пройде гнів твій! Якби ти тільки призначив мені час і потім згадав мене! Якщо людина помре, чи оживе вона знову? Усі дні моєї нелегкої служби я буду чекати, коли прийде моє оновлення. Ви подзвоните, і я вам відповім; ти будеш тужити за створінням, створеним твоїми руками. Звичайно, тоді ти будеш рахувати мої кроки, але не будеш стежити за моїм гріхом. Мої провини будуть запечатані в мішок; ти покриєш мій гріх. (Йов 11-14)

Ключові моменти першої промови Зофара

- Придбання і похвала чоловіків засновані на думках і деяких фактах.
- Захист придбань не повинен засуджувати обвинувача, а протиставляти звинуваченням правду та факти.
- Лише Бог знає і розуміє людські випробування та страждання. Він бажає, щоб усі залишалися вірними Йому, поки їх випробовує сатана.
- Чи зможемо ми обстоювати свою справу перед Богом, як це зробив Йов? На щастя, Ісус Христос виконає наше благання – ми не зможемо.

Еліфаз 2-а промова

Еліфаз

- Хіба мудра людина відповість порожніми поняттями?
- Ви навіть підриваєте благочестя і перешкоджаєте відданості Богу. Твій гріх спонукає твої уста; ви приймаєте язик хитрих. Твої власні уста засуджують тебе, а не мої; уста твої свідчать проти тебе.
- Чого тебе занесло твоє серце, і чому твої очі блиснуть, щоб ти виливав свою лють проти Бога і виливав такі слова з уст своїх?
- Послухай мене, і я тобі поясню; дозвольте мені розповісти вам, що я бачив.
- Усі дні безбожний терпить муки, а безжалісний через усі роки, що приготував для нього. Страшні звуки наповнюють його вуха; коли все здається добре, на нього нападають мародери. Він зневірився втекти з темряви; він позначений для меча. Він блукає — їжа для грифів; він знає, що день темряви близько. Смуток і страждання сповнюють його жахом.
- Смуток і страждання сповнюють його жахом; вони переповнюють його, як короля, готового до нападу, тому що він махає кулаком проти Бога і вихваляється перед Всемогутнім, зухвало кидаючись на нього з товстим, міцним щитом.

Йов відповів:

- Я чув багато подібних речей; жалюгідні розрадники ви всі! Ваші довгі промови ніколи не закінчуються? Що з вами, що ви продовжуєте сперечатися?
- Чоловіки відкривають роти, щоб глузувати з мене; вони б'ють мене в щоку з презирством і об'єднуються проти мене. Бог передав мене в руки злих людей і кинув мене в лапи злих. Я пошив мішковину поверх своєї шкіри і закопав чоло своє в порох. Обличчя моє червоне від плачу, глибокі тіні колотять очі; але мої руки були вільні від насильства, і моя молитва чиста. «О земле, не закривай моєї крові; нехай мій крик ніколи не вгамується! Навіть тепер мій свідок на небі; мій захисник на висоті. Мій заступник — мій друг, коли мої очі

ллють сльози до Бога; від імені людини він благає Бога, як людина благає свого друга.

- Лише кілька років мине, перш ніж я вирушу в подорож, звідки немає повернення. (Йов 15-17)

Ключова думка з 2-ї промови Еліфаза

- Важливо не те, наскільки високо хтось ставиться до своїх знань і мудрості, а те, наскільки вони корисні іншим.
- Заявами про те, що вони є причиною таких проблем, не можна потішити інших у важкі часи.
- Життя коротке і часто сповнене горя. Але знання про те, що Христос заступається за нас, збільшує поклоніння, честь і хвалу Йому.

Біллад 2-й виступ

Біллад

- Коли ви закінчите ці виступи? Будьте розсудливі, тоді ми зможемо поговорити. Чому в ваших очах нас вважають худобою і дурнями? Ти, що роздираєш себе в гніві своїм, хіба заради тебе повинна бути покинута земля? Або треба скелі зрушити з місця?

Йов відповідь:

- Доки ти будеш мучити мене і тиснути словами? Уже десять разів ти мене дорікав; ти безсоромно нападаєш на мене. Якщо це правда, що я заблукав, моя помилка залишається лише моєю проблемою. Якщо справді ви піднесетеся наді мною і використаєте моє приниження проти мене, то знайте, що Бог образив мене і натягнув навколо мене свою сітку.
- Він віддалив від мене братів моїх; мої знайомі зовсім віддалилися від мене. Мої родичі пішли геть; мої друзі забули мене.
- Пожалійте мене, друзі мої, змилюйтесь, бо рука Божа вразила мене. Чому ти женешся за мною, як Бог? Тобі ніколи не буде достатньо моєї плоті?
- Я знаю, що мій Викупитель живий і що врешті-решт він постане на землі. І після того, як моя шкіра буде знищена, у моїй плоті я побачу Бога; Я сам побачу його своїми очима — я, а не інший. Як тужить моє серце в мені!
- Якщо ви скажете: «Як ми будемо переслідувати його, бо в ньому корінь біди», то ви повинні самі боятися меча. бо гнів покарає мечем, і тоді ти пізнаєш, що є суд» (Йов 18-19).

Ключові моменти з Біллад 2-го виступу

- Нечутливість до болю й страждань інших — це трагедія, яку часто роблять друзі з добрих намірів.
- Знай, що твій Викупитель дає полегшення страждаючим праведним душам.
- Не звинувачуйте Бога в трагедіях життя, бо вони не від Нього. Вони від сатани. Він хоче відлучити вас від Бога.

Софар 2-а промова

Софар

- Мої тривожні думки спонукають мене відповісти, тому що я дуже стурбований. Я чую докір, який ганьбить мене, і моє розуміння надихає мене відповісти.
- Певно, ви знаєте, що споконвіку, відколи людина була поставлена на землю, веселість нечестивих коротка.
- Хоч зло солодке в його устах, і він ховає його під своїм язиком, хоч він не терпить його випустити і тримає його в роті.
- Він гнобив бідних і залишав їх убогими; він захопив будинки, які не будував.
- Небо викриє його провини; земля повстане проти нього. Повінь понесе його дім, бурхлива вода в день Божого гніву. Таку долю Бог виділяє нечестивим, спадщину, призначену їм Богом.

Йов відповідь:

- Слухайте уважно мої слова; нехай це буде тією розрадою, яку ти мені даси. Терпіть мене, поки я буду

говорити, а коли я скажу, насміхайтесь.

- Чому нечестиві продовжують жити, старіючи та посилюючись?
- Хто Всемогутній, щоб ми Йому служили? Що б ми отримали, молячись до нього?» Але їхнє процвітання не в їхніх власних руках, тож я стою осторонь поради нечестивих.
- Чи може хтось навчити Бога знання, оскільки він судить навіть найвищого?
- Я добре знаю, про що ти думаєш, про схеми, за допомогою яких ти кривдиш мене. Ти скажеш: «Де тепер дім великого, намети, де жили нечестиві люди?»
- То як ти можеш мене втішити своїми дурницями? Від ваших відповідей не залишилося нічого, крім брехні! (Йов 20-21)

Ключовий момент із 2-ї промови Зофара

- Чи може хтось навчити Бога знанням, адже Він судить навіть найвищих?

Еліфаз і Білдад

Еліфаз

- Чи може людина бути корисною для Бога? Чи може навіть мудра людина принести йому користь? Яке задоволення приніс би Всевишній, якби ти був праведним? Що б він отримав, якби ваші шляхи були бездоганними? Чи за благочестя твоє він докоряє тобі й висуває проти тебе звинувачення? Чи не велике твоє зло? Хіба ваші гріхи не безмежні? Ви вимагали безпеки від своїх братів без причини; Ти зняв з людей одягу, залишивши їх голими. Ти не давав води стомленим і не давав їжі голодним, хоча ти був могутнім чоловіком, володів землею, шанованою людиною, жив на ній. І відпустив ти вдів з порожніми руками, і зламав силу сиріт. Ось чому пастки навколо вас, чому раптова небезпека жахає вас, чому так темно, що ви не бачите, і чому потік води покриває вас.
- Підкоряйтеся Богові і будьте в мирі з ним; таким чином до вас прийде процвітання. Прийми настанову з його уст і поклади його слова в своє серце. Якщо ти повернешся до Всемогутнього, ти будеш відновлений: Якщо ти віддалиш зло від свого намету.

Білдад

- Панування і благоговіння належать Богу; він встановлює порядок на небесних висотах.
- Як же тоді людина може бути праведною перед Богом? Як може бути чистим той, хто народився від жінки?

Йов відповідь:

- Навіть сьогодні моя скарга гірка; його рука важка, незважаючи на мій стогін. Якби я знав, де його знайти; коли б я міг піти до його оселі! Я б виклав свою справу перед ним і набив рота аргументами. Я б дізнався, що він мені відповість, і подумав, що він скаже. Чи протистояв би він мені великою силою? Ні, він не буде висувати проти мене звинувачення. Там чесна людина могла б представити свою справу перед ним, і я назавжди був би звільнений від свого судді.
- Але він знає шлях, яким я йду; коли він випробує мене, я вийду, як золото. Мої ноги пішли за Його слідами; Я тримався його шляху, не звертаючи вбік. Я не відступив від наказів уст Його; Слова уст Його я дорожив більше, ніж хліб свій насущний.
- На деякий час вони підносяться, а потім зникають; вони принижені та зібрані, як і всі інші; вони зрізані, як колоски.
- Якщо це не так, то хто мене виправдає, і слова мої знищить?» (Йов 22-25).
- Як ви допомогли безсилим! Як же ти врятував кволу руку! Які поради ви дали людині без мудрості! І яку велику проникливість ви виявили! Хто допоміг вам вимовити ці слова? І чий дух говорив із твоїх уст?
- Як живий Бог, що відмовив мені в справедливості, Всемогутній, що дав мені відчуття гіркоти душі, доки я маю життя в собі, подих Божий у нідзрях моїх, уста мої не будуть говорити лукавства, і язик мій не вимовить лукавства. Я ніколи не визнаю, що ти правий; доки не помру, я не відречуся своєї непорочності. Я буду зберігати свою справедливість і ніколи не відступлю від неї; моя совість не дорікатиме мені, поки я живий.
- Я навчу вас про силу Бога; шляхів Всевишнього я не сховаю. Ви всі це самі бачили. Навіщо тоді ця безглузда

розмова?

- Звідки ж тоді береться мудрість? Де живе розуміння? Воно приховане від очей усього живого.
- Бог знає дорогу до нього і тільки він знає, де воно живе, бо він бачить кінці землі і бачить усе, що під небом. Коли він встановлював силу вітру і вимірював воду, коли він дав постанову для дощу та шлях для грози, тоді він дивився на мудрість і оцінював її; він це підтвердив і випробував. І сказав він людині: «Страх Господній — це мудрість, а уникати зла — це розум».
- Як я сумую за минулими місяцями, за днями, коли Бог пильнував наді мною, коли Його світильник світив над моєю головою.
- Коли Всевишній ще був зі мною і мої діти були навколо мене, вони слухали мене з очікуванням, мовчки чекаючи моєї поради.
Але тепер вони знущаються з мене, чоловіки, молодші за мене, чийх батьків я б зневажила поставити зі своїми вівчарями. Тепер моє життя згасає; дні страждань охопили мене. Ніч пронизує мої кістки; мої гризучі болі ніколи не заспокоюються. У своїй великій силі (Бог) стає для мене як одяг; Він зв'язує мене, як шию моєї одежі.
- Якщо я відмовив у справедливості моїм слугам і служницям, коли вони мали на мене скаргу, що я буду робити, коли Бог постане проти мене? Що я відповім, коли притягнуть до відповідальності?
- Якщо я покладав свою надію на золото або сказав широму золоту: «Ти моя безпека», якщо я радів своєму великому багатству, багатству, яке здобули мої руки.
- Тоді й ці гріхи були б засуджені, бо я був би невірний Богові на висоті. (Йов 26-31)

Ключовий пункт Еліфаза та Білдада

- Йов хотів знайти Бога, щоб захистити його справу, оскільки він уважно йшов за ним і тримався його шляху, не звертаючи вбік.
- Христос є заступником, який заступається за тих, кого Бог вклав у Своє Тіло через довіру та послух.
- Поки я маю життя в собі, подих Божий у ніздрях моїх, уста мої не будуть говорити лукавства, а язик мій не вимовлятиме лукавства.
- Страх Господній – це мудрість.
- Що я буду робити, коли Бог зіткнеться зі мною? Що я відповім, коли мене візьмуть на облік?

Елігу

Елігу дуже розлютився на Йова за те, що він виправдовував себе, а не Бога. Він також був злий на трьох друзів, тому що вони не знайшли способу спростувати Йова, але все ж засудили його.

- я літами молодий, а ти старий; тому я боявся, не наважуючись сказати вам, що знаю. Я подумав: «Вік має говорити; похилий вік має вчити мудрості». Але це дух у людині, дихання Всемогутнього, що дає їй розуміння. Не тільки старі мудрі, не тільки старі розуміють, що правильно.
- Я приділяв тобі всю свою увагу. Але ніхто з вас не довів, що Йов помилявся; ніхто з вас не відповів на його аргументи.
- Ви сказали в мій слух — я чув самі слова — «Я чистий і без гріха; Я чистий і вільний від провини.
- Кажу вам, що в цьому ви не праві, бо Бог більший за людину. Чому ти скаржишся на нього, що він не відповідає на людські слова?
- Бо Бог говорить — то так, то інакше — хоча людина може цього не помітити.

Йов відповів:

- Я невинний, але Бог відмовляє мені в справедливості. Хоча я правий.
- мене вважають брехуном; хоча я невинний, його стріла завдає невиліковної рани». Хто такий чоловік, як Йов, що п'є глузування, як воду? Він товаришує зі злочинцями; він спілкується з лихими людьми. Бо він каже: Людині нічого не приносить користь, коли вона намагається догодити Богові.
- Припустимо, людина каже Богові: «Я винен, але більше не буду ображати». Навчи мене того, чого я не бачу; якщо я вчинив неправильно, я більше так не зроблю». Чи повинен Бог тоді винагородити вас на ваших

умовах, коли ви відмовляєтеся покаятися? Ви повинні вирішити, а не я; тож скажи мені, що ти знаєш.

- Йов говорить без знання; його словам бракує проникливості». О, щоб Йов був випробуваний до крайності за те, що відповів як зла людина! До свого гріха він додає бунт; він зневажливо плескає в долоні серед нас і множить свої слова проти Бога.
- Але тепер ви обтяжені вироком, що належить нечестивим; суд і справедливість охопили вас. Стережись, щоб ніхто не спокусив тебе багатством; нехай великий хабар не відверне вас. Чи ваше багатство чи навіть усі ваші могутні зусилля підтримували б вас, щоб ви не були в горі? (Йов 32-37)

Ключовий момент від Елігу

- Занадто висока думка про свої знання та мудрість — це крок до гріха та невдачі.
- Стверджувати, що маєш Духа Божого, не означає мати його.
- Гнів заважає чітко мислити і говорити. Це ускладнює слухачам сприйняття передбачуваного повідомлення.

Бог говорить

Хто це такий, що затьмарює мою раду словами без знання? Будьте готові, як чоловік; Я вас запитатиму, а ви мені відповісте.

Бог почав ставити багато запитань без відповіді в кількох категоріях, яких занадто багато, щоб перерахувати в цій презентації, наприклад:

- Основа космосу
- Моря, води і джерела безодні
- Темрява і світло
- Погода - сніг, град, роса
- Зоряне небо
- Живі істоти – звірі, птахи, риби

Відповідь Йова Богу

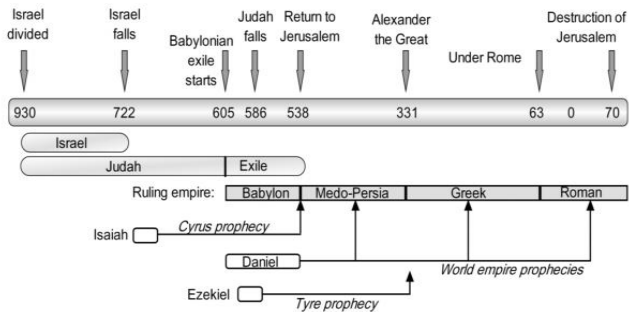
- Я знаю, що ти можеш усе; жоден твій план не може бути зірваний.
- Хто це такий, що затьмарює мою раду без відома? Звичайно, я говорив про те, чого не розумів, про те, що надто чудово, щоб я міг його знати.
- Послухайте, а я буду говорити; Я вас запитатиму, а ви мені відповісте. Мої вуха чули про тебе, але тепер мої очі побачили тебе. Тому я зневажаю себе і каюся в праху та попелі.

У гніві Бог звертається до Еліфаза, Білдада та Цофара, бо вони говорили про те, чого не знали. Але через праведного Йова Він простив. (Йов 38-42)

Ключова думка від Бог говорить

- Жодна смертна людина не має знання чи мудрості, щоб кинути виклик чи поставити під сумнів Бога чи Його силу, любов, справедливість чи милосердя.

Хронологія від розділеного Королівства до знищення Єрусалиму

ІСАЯ

Після смерті царя Йосафата Юдейське царство вступило в тривалий період занепаду релігії та моралі. Йорам, син Йосафата, одружився з донькою Ахава та Єзавелі, правителів Ізраїлю. Вплив доньки в Південному Королівстві був подібний до впливу її матері на півночі, і це можна було б описати двома словами: все погано.

Через роки Юдея продовжувала занурюватися в стан моральної деградації під час правління Ахаза, але її підняв із болота пораженьства Єзекія, здібний і благочестивий син Ахаза. Ісая сприяв програмі реформ Єзекії з ентузіазмом і здоровим глуздом. (з Біблії Діксона) Ісая пророкував під час правління Уззії, Йотама, Ахаза та Єзекії, царів Юди.

Видіння Ісаї про Юду

Я дітей ростив і виховував, але вони збунтувалися проти мене. Грішний народ, обтяжений провинною, рід злочинців покинув Господа; вони знехтували Святим Ізраїлевим і відвернулися від нього. Тому припиніть приносити безглузді пропозиції! Твої пахощі огидні для мене. Я не можу терпіти ваших злих зборів. Ваші руки повні крові; тож вмийтеся та очистіться. Припиніть робити неправильно, навчіться робити правильно! Шукайте справедливості, заохочуйте пригноблених. Захищай справу сироти, заступайся за справу вдови. Дії Єрусалиму та Юди спрямовані проти Господа, кидають виклик Його славі присутності. Вираз їхніх облич свідчить проти них; вони виставляють напоказ свій гріх, як Содом; вони цього не приховують. Вони не поважають і не поважають Бога Єгови. Вони накликали на себе лихо. Оскільки вони не покаються, Господь Всемогутній візьме з Єрусалиму та Юди як постачання, так і підтримку: усі запаси їжі та всі запаси води.

Ісая бачив інше видіння про Юду та Єрусалим: в останні дні (час Христа) гора Господнього дому буде найвищою з усіх — найважливішим місцем на землі. Вона буде піднята над іншими пагорбами, і люди з усього світу будуть стікатися туди, щоб поклонитися. Люди з багатьох народів прийдуть і скажуть: «Ходіть, піднімося на гору Господню, до дому Бога Якова. Там він навчить нас доріг Своїх, і ми підемо стежками Його!» Бо вийде вчення Господнє з Сіону, слово Його вийде з Єрусалиму.

У дні Уззії Ісайя побачив Господа, що сидить на Своїм престолі, і почув голос, який запитував, хто попередить усі народи про майбутнє лихо? Ісая відповів, як повинні відповідати всі Божі діти: «Слухай, я посилаю мене».

Ісая проголошує Боже послання

Юда

Цар Ассирії пограбує багатства Дамаску та багатства Самарії, як ріка в розлив, виходить із берегів, вливається в Юду, змитаючи все перед собою.

Вавилон

Слухайте, бунт між царствами, неначе народи, що збираються разом! Господь Вседержитель збирає військо для війни. Мідяни, що не дбають про срібло й не люблять золото, уб'ють юнаків; вони не матимуть милосердя до немовлят і не дивитимуться зі співчуттям на дітей. Вавилон, перлина царств, слава гордості вавилонян, буде повалений Богом, як Содом і Гоморра. Вона ніколи не буде заселена або проживатиме в усіх поколіннях.

Моав

Моав буде знищений вночі. У любові буде встановлено трон, і на ньому сяде чоловік із дому Давида, судячи справу праведності.

Дамаск

Дамаск, який представляє Північне царство, більше не буде містом, а перетвориться на купу руїн. Ти забув Бога, свого Спасителя; ти не згадав Скелі, своєї твердині.

Куш

Горе країні крил, що кружляє вздовж річок Куш (імовірно, Ефіопія), яка посилає посланців морем у папірусових човнах над водою. Перед збором урожаю, коли цвіт зникне і квітка стане дозріваючим виноградом, він обріже пагони секаторами, зріже й забере розлогі гілки. Усі вони будуть залишені гірським хижим птахам і диким тваринам.

Єгипет

Господь їде на швидкій хмарі і йде до Єгипту. Ідоли єгипетські тремтять перед ним, і серця єгиптян тануть у них. «Я підбурю єгиптянина проти єгиптянина — брат буде воювати проти брата, сусід проти сусіда, місто проти міста, царство проти царства. Єгиптяни занепадають духом, і Я зруйную їхні задуми; вони будуть радитися з ідолами та духами померлих, медіумами та духами. Я віддам єгиптян у владу жорстокого пана, і буде царювати над ними лютий цар», — говорить Господь, Господь. Всемогутній.

Шина

Ридайте, кораблі Таршішу! Бо Тир зруйнований і залишився без дому та гавані. Із землі Кіпру прийшло до них слово. Господь простяг Свою руку над морем, і здригнув його царства. Він наказав щодо Фінікії знищити її фортеці.

Єрусалим, місто Давида

Ваше поклоніння мені — не що інше, як вигадані правила, яких навчають люди. Ви сповнені гулянки, кажучи: їжте, пийте і веселіться, бо завтра ви можете померти. Але ви всі будете схоплені і взяті в полон. Напевно прийде час, і все, що є в твоїм палаці, і все, що зібрали твої батьки аж до цього дня, буде віднесено до Вавилону. Нічого не залишиться, говорить Господь. І деякі з твоїх нащадків, твоя власна плоть і твоя кров, які народяться тобі, будуть забрані, і вони стануть євнухами в палаці царя Вавилонського.

Коментар: Ізраїль зосереджувався на задоволенні, а не на Богові.

Надія на спокуту

Промовляй ніжно до Єрусалиму, і сповісти йому, що тяжке служіння його сповнено, що гріх його оплачений, що він отримав від Господньої руки подвійне за всі свої гріхи.

Коментар: вони отримають порятунок із Вавилону, а потім, коли Месія прийде в останні дні, Заповіт, укладений Богом через Мойсея, припиниться. Новий завіт буде встановлено Месією, Ісусом Христом, спокутною жертвою з прощенням гріхів.

Говорячи про прийдешнього Месію: «Ось слуга мій, якого я підтримую, обранець мій, якого я вподобав; Я покладаю на нього Свого Духа, і він принесе справедливість народам. Він не буде кричати чи кричати, чи підвищуватиме голос на вулицях. Надломленої очеретини не зламає, і тліючого гнота не погасить. У вірності він здійснить справедливість; він не захитається й не занепаде духом, доки не встановить справедливість на землі. На його закон острови покладуть надію». Так говорить Бог Господь: «Я, Господь, покликав вас у правді; Я візьму твою руку. Я охороню тебе, і зроблю тебе завітом для людей і світлом для поган».

Для людей, яких Бог вибрав, щоб привести Месію у світ, Ісаїя відмовляється від багатьох речей, які Бог зробив для них, створюючи їх нацією, речей, які вони забули. У всьому, що Ісаїя проголошує Божу звістку, він постійно згадує прийдешнього Месію, який вічно сидітиме на престолі Давида.

Почуй і прийди до мене; послухай мене, щоб жива душа твоя. Я складу з тобою вічного заповіта, моя вірна любов, обіцяна Давидові.

Послухай мене, впертосердий, далекий від праведності. Я принесу свою праведність і спасіння колись у майбутньому, і це не забариться.

Коментар: «Моя праведність і Спасіння» – Месія, Ісус, Христос, Спокутна Жертва – мали прийти в майбутньому. Прощення і спасіння будуть запропоновані кожному, включаючи язичників.

«Я Господь, Бог твій, що навчає тебе, що найкраще, і направляє тебе дорогою, якою ти маєш іти. Послухайте мене ви, що шукаєте правди і шукаєте Господа, — Закон вийде від мене; моя справедливість стане світлом для народів. Моя праведність швидко наближається, моє спасіння на дорозі, і моє рамено принесе справедливість народам. Я покличу поган, і зроблю тебе світлом для поган, щоб ти ніс моє спасіння аж до краю землі». (Ісаїя 49)

Моє слово, що виходить із моїх уст: воно не повернеться до мене з пустим, але виконає те, що я бажаю, і досягне мети, для якої я послав його.

Месіанські пророцтва Ісаї

Пророцтво	Пророкував	Виконано
Був бичований і обплюваний	Іса. 1:6	Марка 14:65; Іван 19:1
Його закон вийшов із Сіону і Його слово з Єрусалиму	Ісаї 2:1-3	Луки 24:46-49; Дії 2:1-40
Народжена незайманою	Іса. 7:14	Метт 1:18; Луки 2:7
Його звали Еммануїл	Іса. 7:14	Метт 1:22-23
Камінь спотикання і скеля спокуси	Іса. 8:14	Рим. 9:32; 1 Пет. 2:8
Він є світлом для Завулону та Нефталима	Іса. 9:1-3	Метт 4:12-16
Праведність Його правління	Іса. 9:6-7	Іван 5:30; Одкр.19:11
Іновірці повинні бути допущені до Його служіння	Іса. 11:10; 42:1;	Іван 10:16; Дії 10:44-48; Рим. 15:9-12
Його простягли на хрест, а руки та ноги Його прибили до дерева	Іса. 25:10-11	Іван 19:18; 20-25
Введено Іваном Хрестителем	Іса. 40:3;	Метт 3:1-3; Луки 1:17
Його співчуття	Іса. 40:11; 42:3	Метт 12:15-20; Євр. 4:15
Він був посланий як визволитель народу	Іса. 41:1-3	Луки 4:16-21; Луки 4:43
Він був лагідний і показний	Іса. 42:1-2	Філ. 2:7-9
Ненависний євреями	Іса. 49:7	Івана 15:24-25
Він буде страждати, знущатися	Іса. 50:6	Метт 26:67
Його обличчя було дуже зіпсоване	Іса. 52:14; 53:3	Івана 19:1-5
Відкинутий Його братами	Іса. 53:3	Іван 1:11; Івана 7:5
Він постраждав, щоб зняти наші гріхи	Іса. 53:4	Матв.20:28; 26:28
Він буде відшмаганий	Іса. 53:5	Метт 27:26,29
Він був терплячим і мовчазним у всіх своїх стражданнях	Іса. 53:7	Матв.26:63; 27:12-14
Був без лукавства	Іса. 53:9	Домашня тварина. 2:22
Його поховали з багатіями	Іса. 53:9	Метт 27:57-60

Він заступився за вбивць	Іса. 53:12	Луки 23:24
Ця агонія посилилася тим, що вони були зараховані до числа злодіїв	Іса. 53:12	Марка 15:28
Він страждав один; навіть присутність Батька була віддалена	Іса. 63:1-3	Метт 27:46

Д. Р. Дункан; Hermeneutics Cincinnati, nd pp. 395-99 та Dr. Hawley O. Taylor; Сучасна наука і християнська віра С. 179-183

Ключові моменти з Ісаї

- Бог очікує благоговіння, поваги, честі та послуху через вашу любов до Нього.
- У результаті гріха та бунту завжди є розчарування та наслідки.
- Після гріха Бог завжди готовий пробачити, якщо хтось визнає гріх, підтвердить покаєння зміною способу життя та повернеться під Його люблячу опіку. Це вибір людини.
- Тим, хто перебуває під завітом, даним Богом через Мойсея, була обіцянка прощення. Прощення в Христі.
- Для тих, хто перебуває в завіті Христа, Він пропонує прощення тим, хто покладає свою довіру і послух Йому.

ЄРЕМІЯ

Єремія був молодим сином Хілкії, одного зі священників в Анатоті на території Веніямина. Усі царі, що прийшли за Йосією, були злими через жорстокі вчинки та поклоніння ідолам. Їхній час як нації добігав кінця, коли Бог покликав Єремію поговорити з царями та народом Юди, сказавши їм, що Він воюватиме проти них. Незліченну кількість разів протягом понад сорока років він доносив Боже послання – покайтесь і поверніться, або до Юди прийде знищення, – але більшість часу вони відкидали Боже послання. Нижче подано лише кілька послань Єремії. Колись був проголошений промінь надії, якщо тільки вони покаються і повернуться. Нарешті Бог дозволив Навуходносору забрати їх у вавилонський полон. Але Його послання полягало в тому, щоб покаятися і повернутися, або зіткнутися з певним знищенням.

Юда

«Вернись, Ізраїлю невірний, — говорить Господь, — Я вже не буду на тебе нехтувати, бо Я милосердний, — говорить Господь, — не буду гніватися навіки! Тільки визнай свою провину: ти збунтувався проти Господа, Бога твого, ти розкидав свої ласки чужим богам під кожним розлогим деревом, і не послухався Мене, говорить Господь. (Єр 3:12-13)

«Якщо хочеш повернутися, Ізраїлю, повернися до Мене», говорить Господь. «Якщо ви відкинете своїх мерзотних ідолів з-перед Мого лица, і більше не заблукате, і якщо правдиво, справедливо та праведно присягнете: «Як живий Господь», то народи будуть благословенні Ним і Ним будуть хвалитися». (Єр 4:1-2)

«Ідіть вулицями Єрусалиму вгору та вниз, озирніться навколо та розгляньте, пошукайте його квадрати. Якщо ви знайдете хоч одну людину, яка буде чесна і шукатиме правду, я пробачу цьому місту». (Єр 5:1)

«Стань на перехресті та подивися; питай стародавніх стежок, питай, де добра дорога, і йди нею, і знайдеш спокій душам своїм. Але ви сказали: «Ми не підемо в ньому». (Єр 6:16)

«Змініть свої шляхи та свої дії, і Я дозволю вам жити в цьому місці. Не довіряйте лукавим словам і не кажіть: «Це храм Господній, храм Господній, храм Господній!» Якщо ви справді зміните ваші шляхи та ваші вчинки та будете поводитися один з одним справедливо, якщо ви не будете гнобити прибульця, сироту чи вдову, і не проливатимете невинної крові в цьому місці, і якщо ви не підете за іншими богами собі на зло, то Я дозволю вам жити на цьому місці, на землі, яку Я дав вашим прабатькам на віки вічні». (Єр 7:3-7)

Але дивіться, ви довіряєте оманливим словам, які нічого не варті. ... Мій гнів і мій гнів виллється на це місце, на людей і звірів, на польові дерева та на плоди землі, і воно буде горіти й не згасне. ... Отож стережіться, настають дні, земля стане спустошеною. ... Але мій народ не знає вимог Господа». (Єрем 7:8, 20, 32, 34, 8:7)

«Послухайте умови цього заповіту, і розкажіть їх синам Юди та мешканцям Єрусалиму. Скажи їм, що так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Проклята людина, яка не виконує умов цього заповіту! ... Я попереджав їх знову і знову, кажучи: “Слухайтеся мене”. Але вони не слухали й не звертали уваги; натомість вони пішли за впертістю своїх злих сердець». (Єрем 11:2-3; 7-8)

Молитва Єремії

«Я знаю, о Господи, що життя людини не її власність; не людина керує своїми кроками. Виправ мене, Господи, але тільки по справедливості — не в гніві, щоб не звести мене нанівець. Вилий гнів Свій на народи, що не визнають Тебе, на народи, що не кличуть імені Твого. Бо вони пожерли Якова; вони зжерли його повністю і знищили його батьківщину». (Єр 10:23-25)

«Не моліться за благополуччя цього народу. Хоч вони постять, але я не послухаю їхнього крику; хоч вони приносять цілопалення та хлібні жертви, Я не прийму їх. Натомість Я винищу їх мечем, голодом і чумою. ... Пророки пророкують брехню Моїм ім'ям». (Єрем 14:11-12; 14)

«Якщо ти покаєшся, Я відновлю тебе, якщо ти будеш говорити гідні, а не марні слова. ... Коли вони запитають вас: «Чому Господь наказав на нас таке велике лихо?» Що поганого ми зробили? Який гріх ми вчинили проти Господа, Бога нашого? Тоді скажи їм: Це тому, що ваші батьки покинули Мене, говорить Господь, і пішли за іншими богами, і служили їм, і їм поклонялися. Вони покинули мене і не дотримувалися закону мого. Але ви поводитися нечестивіше від своїх батьків» (Єр 15:19; 16:10-12).

Змови проти Єремії

«Мешканці Анатоту сказали: «Не пророкуй в ім'я Господа, інакше ти помреш від наших рук». Але Бог сказав — я їх покараю. Їхні юнаки загинуть від меча, їхні сини й дочки — від голоду. Не залишиться їм ані останку, бо Я наведу лихо на людей Анатоту в рік їхньої кари». (Єр 11:21-23)

«Священик Пашхур почув, як Єремія пророкував ці речі, він наказав побити пророка Єремію та посадити в колоду біля Верхньої Веніяминової брами в храмі Господньому. ... Пашхур, і всі, хто живе у вашому домі, підуть у вигнання до Вавилону. Там ти помреш і будеш похований, ти та всі твої друзі». (Єрем 20:1-3; 6)

«Промовляй до всіх жителів Юдиних міст, які приходять на поклоніння до Господнього дому. ... Ось що говорить Господь: якщо ви не послухаєтеся Мене і не будете дотримуватися закону Мого, який Я поставив перед вами, і якщо ви не послухаєте слів Моїх слуг пророків, яких Я посилав до вас знову і знову (хоча ви не слухали), то Я зроблю цей дім, як Шіло, і це місто об'єктом прокляття серед усіх народів землі. Коли священики, пророки та весь народ почули Єремію, вони схопили його і сказали: «Ти повинен померти!» (Єрем 26:2, 4-9)

«Начальник сторожі, а ім'я йому Ірійя, син Шелемії, сина Хананії, схопив його, привів до урядників і сказав: «Ти перебігаєш до вавилонян!» Вони розгнівалися на Єремію і наказали його побити та ув'язнити в домі писаря Йонатана, який вони перетворили на в'язницю. Єремію помістили у склепінчасту камеру в темниці, де він залишався довгий час. ... Служителі сказали цареві: «Цього чоловіка слід убити. Він розчаровує солдатів, які залишилися в цьому місті, а також усіх людей тим, що він їм говорить. Цей чоловік прагне не добра цим людям, а їхньої загибелі». «Він у твоїх руках», — відповів цар Седекія. «Король нічого не може зробити, щоб протистояти вам». Отже, вони взяли Єремію і поклали його в яму. ... Так говорить Господь Бог Всемогутній, Бог Ізраїля: «Якщо ти здасися слугам царя Вавилонського, життя твоє буде врятовано, і це місто не буде спалене; ти і твоя родина будеш жити. Але якщо ви не здастесь офіцерам вавилонського царя, то це місто буде передано

вавилонянам, і вони сплять його. ти сам не втечеш з їхніх рук». ... Єремія залишався у дворі варти до дня захоплення Єрусалима». (Єрем 37:13-16; 38:4-6; 17-18; 28)

Коли Вавилон захопив Єрусалим, Єремію знайшли в'язнем з Юди, прикутим у дворі. Його звільнили, і йому дали вибір: поїхати до Вавилону або залишитися вдома. Він вирішив залишитися.

Стурбований король

«Цар Седекія послав до нього Пашхура, щоб запитав Господа про нас, бо Навуходоносор, цар вавилонський, нападає на нас. Може, Господь учинить з нами чудеса, як колись, і відступить від нас». ... Бог Ізраїля каже: Я збираюся повернути проти вас військову зброю, яка у ваших руках, яку ви використовуєте для боротьби з царем Вавилону та вавилонянами, які знаходяться поза стіною, що облягає вас. ... Я вб'ю тих, хто живе в цьому місті». (Єрем 21:1-2; 4, 6)

Робіть те, що справедливо і правильно. Врятуй з руки гнобителя пограбованого. Не чиніть зла й насильства прибульцю, сироті чи вдові, і не проливайте невинної крові на цьому місці. Бо якщо ви будете ретельно виконувати ці накази, тоді царі, які сидять на троні Давида. (Єр 22:3-4)

Не слухайте, що пророки вам пророкують; вони сповнюють вас помилковими надіями. Вони говорять видіння з власного розуму, а не з уст Господа. (Єр 23:16)

Бог вірний — Він дотримується Свого Слова

Знищення Впевненість

«Я віддам їхніх жінок іншим людям, а їхні поля новим власникам. Від найменшого до великого всі жадібні до наживи; пророки і священники однаково, всі практикують обман. ... Дивіться, я очищу й випробую їх, бо що ще я можу зробити через гріх мого народу? ... Я примушу цей народ їсти гірку їжу і пити отруєну воду. Я розпорошу їх між народами, яких не знали ані вони, ані їхні батьки, і буду переслідувати їх мечем, аж поки не вигублю їх» (Єр 8:10, 9:7, 9:15-16).

«Я накликаю на них лихо, від якого вони не зможуть уникнути. Хоч вони кличуть до мене, я не послухаю їх». (Єр 11:11)

«Я зруйную гордість Юди та велику гордість Єрусалиму. Ці злі люди, які відмовляються слухати моїх слів, які йдуть за впертістю свого серця та йдуть за іншими богами, щоб служити їм і поклонятися їм». (Єр 13:9-10)

«Я пошлю проти них чотири різновиди нищителів, — говорить Господь, — меча, щоб убивати, і собак, щоб тягнути, і птахів небесних, і звірів земних, щоб пожирати та винищувати. Я збираюся накликати на це місце лихо, від якого задерекотить у вухах кожен, хто про це почує. Бо вони покинули мене». (Єр 15:3-4)

«Я показую перед тобою дорогу життя і дорогу смерті. Хто залишиться в цьому місті, той загине від меча, голоду чи чуми. Але кожен, хто вийде та здасться вавилонянам, що вас облягають, буде жити. він втече з життям». (Єр 21:8-10)

«Я маю справу з Седекією, царем Юди, з його урядниками та з усіма з Єрусалиму, незалежно від того, чи вони залишаються в цій землі, чи живуть у Єгипті. Я зроблю їх гидотою та спокусою для всіх царств землі, ганьбою та прислів'ям, глузуванням та прокляттям». (Єремії 24:8-9)

«Так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Іди до Седекії, царя Юдиного, і скажи йому: Так говорить Господь: Я передам це місто цареві Вавилонському, і він спалить його. Ви не втечете з його рук, але точно будете схоплені

й передані йому. Ти своїми очима побачиш царя Вавилонського, і він буде говорити з тобою віч-на-віч. І ти підеш у Вавилон. Від меча не загинеш; ти помреш спокійно». (Єр 34:2-5)

«Так говорить Господь про Єгоякіма, царя Юдиного: Не буде йому нікого, хто б сидів на престолі Давида; його тіло буде викинуто на вулицю і піддано спеки вдень і морозу вночі. Я покараю його, і дітей його, і слуг його за їхнє зло; Я наведу на них, і на мешканців Єрусалиму, і на синів Юди кожне лихо, яке Я сказав на них, бо вони не послушали. (Єр 36:30-31)

«Говорить Бог Ізраїлів: Скажи цареві Юди, який послав тебе запитати мене, кажучи: «Військо фараонове, що вийшло підтримати вас, повернеться до своєї землі, до Єгипту. Коли вавилоняни повернуться і нападуть на це місто; вони його захоплять і спалять». (Єр 37:7-8)

Після того, як вавилонська армія вийшла з Єрусалиму через армію фараона, Єремія почав покидати місто, щоб піти на територію Веніямина, щоб отримати свою частку власності. (Єр 37:11-12)

Коли Седекія, цар Юди, та всі вояки побачили їх, то повтікали. вони вийшли з міста вночі через царський сад, через браму між двома мурами, і попрямували до Арави. Але вавилонська армія переслідувала їх і наздогнала Седекію на рівнинах Єрихону. Вони схопили його й відвели до Навуходоносора, царя вавилонського, у Рівлу, у землі Хамат, і там він виніс йому вирок. Там у Рівлі вавилонський цар убив на його очах синів Седекії, а також убив усіх вельмож Юдеї. Тоді він виколов очі Седекії та скував його бронзовими кайданами, щоб відвести до Вавилону. (Єр 39:4-7)

Знищення навколишніх народів

«Що стосується всіх моїх нечестивих сусідів, які захоплюють спадщину, Я дав Своему народу Ізраїль, Я викоріню їх із їхніх земель і Я вирву дім Юди з-поміж них. Але коли Я викоріню їх, Я знову змилюсь і поверну кожного з них до його спадку та до його власної країни. І якщо вони добре навчаться доріг мого народу і присягнуть моїм іменем, кажучи: «Як живий Господь», — як вони колись навчили мій народ присягати Ваалом, — тоді вони будуть міцні серед мого народу. Але якщо якась нація не послухає, я повністю викорчу й знищу її». (Єр 12:14-17)

«За те, що ви не послушали моїх слів, я покличу мого слугу Навуходоносора, царя вавилонського, і приведу їх на цей край і на його мешканців, і на всі навколишні народи. Я повністю знищу їх, і зроблю їх жахом і глузуванням, і вічною руїною. Уся ця країна стане спустошеною пусткою, і ці народи будуть служити цареві Вавилону сімдесят років». (Єремії 25:8-11)

Пошли до царів Едому, Моава, Аммона, Тиру та Сидону через послів, що прийшли в Єрусалим до Седекії, царя Юди. Дай їм слово для їхніх панів і скажи: Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїлів: Я передам усі ваші країни в руки раба Мого Навуходоносора, царя Вавилонського. (Єремії 27:3-6)

Єгипет, філістимляни, Моав, Аммон, Едом, Кедар, Хацор були знищені, як і пророкував Єремія. (Єр 46-49)

Вавилон

«Оце те слово, яке Господь говорив через пророка Єремію про Вавилон і землю Вавилонську. ... Я підніму й приведу проти Вавилону союз великих народів із землі півночі. Вони займуть свої позиції проти неї, і з півночі вона буде захоплена. ... Господь підбурих мідійських царів, бо Його мета — знищити Вавилон. Господь помститься, помститься за свій храм». (Єрем 50:1, 9; 51:11)

Бо Господь є Бог відплати; він відшкодує сповна. (Єр 51:56)

Фальшиві пророки

«Деякі старійшини сказали, що «Міхей з Морешету пророкував за днів Єзекії, царя Юди: «Сіон буде зораний, як поле, Єрусалим стане купою руїн, храмовий пагорб — курганом, порослим хашами» (Єрем. 26:17).

Не слухайте пророків, що говорять: Незабаром принесуть із Вавилону речі Господнього дому. Вони тобі пророкують брехню. Не слухайте їх. Служіть вавилонському цареві, і будете жити». (Єр 27:16-17)

«Пророк Ананія неправдиво пророкував: «Я зламаю ярмо царя Вавилонського». За два роки я поверну сюди всі речі Господнього дому». ... «Слухай, Хананія! Господь не послав вас, але ви переконали цей народ довіряти брехні. Тому так говорить Господь: Знищу вас з лиця землі. Цього року ти помреш» (Єр 28:2-3; 15-16).

Вавилонським полоненим

«Я вважаю добрими вигнанців з Юди, яких я відіслав з цього місця до землі вавилонської. Мої очі будуть пильнувати їх для їхнього добра, і Я поверну їх до цієї землі. ... Але коли виповниться сімдесят років, Я покараю царя Вавилону та його народ, землю вавилонян». (Єрем 24:5; 25:12)

Усім, кого я перевів у вигнання з Єрусалиму до Вавилону: «Збудуйте дома й оселіться; садити сади і їсти те, що вони виробляють». ... Не дозволяйте пророкам і віщунам, що серед вас, обманювати вас. ... «Коли Вавилону сповниться сімдесят років, Я прийду до тебе і виконаю Свою милостиву обітницю повернути тебе на це місце» (Єрем. 29:4-5; 8; 10-11).

«Бо Я знаю плани, які маю щодо вас, — говорить Господь, — плани, щоб процвітати, а не зашкодити вам, плани дати вам надію та майбутнє. Тоді ти покличеш мене і прийдеш, і помолишся до мене, а я послухаю тебе. Ви будете шукати мене і знайдете мене, коли будете шукати мене всім своїм серцем» (Єр 29:11-13).

Плани на далеке майбутнє

«Серце лукаве понад усе і невиліковне. Хто це може зрозуміти? «Я, Господь, досліджую серце і досліджую розум, щоб віддати людині за вчинком її, за вчинками її» (Єр 17, 9-10).

«Настають дні, — говорить Господь, — коли Я поставлю Давидові галузку праведну, Царя, який мудро царюватиме й чинитиме справедливість та справедливість на землі. За його днів Юда буде врятований, а Ізраїль житиме в безпеці. Це ім'я, яким його зватимуть: Господь, праведність наша» (Єрем. 23:5-6).

«Надходить час, — говорить Господь, — коли Я складу нового заповіта з домом Ізраїля та з домом Юди. Не буде такий заповіт, як Я склав із їхніми прабатьками, коли Я взяв їх за руку, щоб вивести їх із Єгипту, бо вони зламали Мого заповіта, хоч Я був їм за чоловіка, говорить Господь. Це той заповіт, який Я складу з Ізраїлевим домом після того часу, говорить Господь. «Я вкладу Свій закон у їхній розум і напишу його в їхніх серцях. Я буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом. Вже ніхто не буде навчати ближнього свого, ані брата свого, кажучи: «Пізнай Господа», бо всі Мене пізнають, від малого аж до великого, говорить Господь. «Бо Я прошу їхнє зло, і не згадаю більше їхніх гріхів» (Єр 31:31-34).

Ключові моменти Єремії

- Бог Єгова хоче, щоб увесь Його народ був вірним Його завіту, виконуючи Його волю.
- Бог терпеливий до тих, хто бунтує через непослух і гріх.
- Доведіть думки та тлумачення релігійного лідера, досліджуючи Святе Письмо, Біблію, щоб довести волю Бога.
- Є багато можливостей, якщо хтось хоче покаятися, повернутися й відновитися до Бога.
- Бог завжди прощає тим, хто всім серцем прагне виконувати Його волю.
- Плачте за тими, хто не може або не хоче повернутися до Бога.

ПЛАЧІ

Єремія благав царів і народ покаятися, повернутися і виконувати накази угоди, даної Богом через Мосса. Але вони відмовлялися, погрожували смертю, саджали в темниці та ями. Він був знайдений вавилонським військом прикутим у дворі в Єрусалимі, коли вони завоювали та зруйнували його.

Суд прийшов на Єрусалим і Юду

Глава 1

- Подивіться, який безлюдний Єрусалим! Колись місто було переповнене людьми. Колись це було важливо серед народів.
- Юда був вигнаний після багатьох страждань і жорстокого поводження.
- Дороги до Сіону безлюдні. На щорічні фестивали ніхто не приходить. Ніхто не проходить через жодні його ворота.
- Її вороги стали її панами; її вороги спокійні. Господь приніс їй горе через численні гріхи.
- Вся пишність пішла.
- Єрусалим сильно згрішив і став нечистим. Усі, хто її шанував, тепер її зневажають,
- Мої гріхи закуті в ярмо; Його руками вони були сплетені разом. Вони зійшли на мою шию, і Господь вичерпав мою силу. Він передав мене тим, кому я не можу протистояти.
- Господь справедливий, але я збунтувався проти Його наказу.

Розділ 2

- Як хмарою гніву Свого Господь накрит Дочку Сіону!
- Без жалю Господь поглинув усі оселі Якова; у своєму гніві він зруйнував твердині дочки Юди. Він збезчестив її царство та його князів.
- Господь, як ворог; він поглинув Ізраїль. Він поглинув усі її палаци і зруйнував її твердині. Він помножив скорботу й ридання.
- Видіння твоїх пророків були неправдиві й нікчемні; вони не викрили ваш гріх, щоб захистити вас від неволі.
- Оракули, які вони вам дали, були фальшивими та оманливими.
- Господь виконав те, що задумав; він виконав своє слово, яке він давно дав.

Розділ 3

- Я чоловік, що бачив страждання від жезла Його гніву. Він прогнав мене і змусив ходити в темряві, а не в світлі; справді, він повертав свою руку проти мене знову і знову, цілий день.
- Він загородив мені дорогу кам'яними брилами; Він спокрив мої стежки.
- Я пам'ятаю свою біду й блукання, гіркоту й жовч. Я добре пам'ятаю їх, і душа моя сумує. Проте я згадую це, і тому маю надію.
- Завдяки великій любові Господа ми не знищені, бо Його співчуття ніколи не минає.
- Добрий Господь до тих, хто на Нього надія, до того, хто шукає Його; добре тихо чекати спасіння Господнього.
- Хоча він приносить горе, він виявляє співчуття, настільки велика його незмінна любов.
- Чому будь-яка жива людина повинна скаржитися, коли її карають за її гріхи?
- Розгляньмо наші шляхи і випробуймо їх, і повернімося до Господа. Здіймімо наші серця і наші руки до Бога на небесах і скажемо: «Ми згрішили та збунтувалися, а Ти не простив.
- Я закликав ім'я Твоє, Господи, з глибини ями. Ви почули моє благання: «Не закривайте своїх вух на мій крик про допомогу». Ти підійшов, коли я тебе покликав, і ти сказав: «Не бійся».

Розділ 4

- Покарання мого народу більше, ніж покарання Содому, який був повалений миттєво, не звернувшись йому

на допомогу.

- Тим, хто вбитий мечем, краще, ніж тим, хто вмирає від голоду; мучені голодом, вони марніють через брак їжі з поля.
- Своїми руками милосердні жінки готували власних дітей, які стали для них їжею, коли мій народ був знищений.
- Священикам не виявляють пошани, старшим – жодної ласки.
- Наш кінець був близький, наші дні були полічені, бо наш кінець настав.
- Дочко Сіону, твоя кара закінчиться; він не продовжить ваше вигнання.

Розділ 5

- Наші батьки згрішили, і їх уже немає, і ми несемо їхню кару.
- Раби панують над нами, і нема кому визволити нас з їхніх рук.
- Горе нам, бо ми згрішили! Через це серце наше знемагає, через це наші очі тьмяніють перед горою Сіон, що спустошена.
- Поверни нас до Себе, Господи, щоб ми могли повернутися; віднови наші дні, як від давнини.

Ключовий момент із Плачу Єремії.

- Господь вірний, Він пророкував знищення без жалю, якщо вони не покаються і не повернуться до Нього. Але Господь добрий і милосердний до тих у Старому та Новому Завітах, які довіряють Йому й слухаються Його, виконуючи Його волю. Їхня надія на Нього, тому що Він не відкине їх назавжди, але виявить співчуття.

ЄЗЕКІЇЛЬ

Єзекіїль був одним із багатьох полонених, відведених до Вавилону під час другого етапу полону правління Єгояхіна (597 р. до н. е.). Це було приблизно через вісім років після того, як Даниїла перенесли до Вавилону. (Біблія Діксона)

Пророцтва

У перших дев'яти розділах Єзекіїль бачить багато видінь, деякі прості, інші дуже складні, але всі вони стосуються знищення Єрусалиму з полонених, яких вивозять до Вавилону в три етапи. Усі або більшість видінь стосувалися повного знищення Єрусалиму. наприклад:

- Перша — це чотири істоти, які мають вигляд людини, але кожна з обличчями людини, лева, орла та бика, а також колеса, ноги, крила, палаюче вугілля та вогонь.
- Зведіть проти нього облогу, побудуйте до нього пандус, поставте проти нього табори та поставте навколо нього тарани. (Єз 4:2)
- Я покараю вас на очах народів. Через усіх твоїх огидних ідолів я зроблю тобі те, чого ніколи раніше не робив і ніколи більше не зроблю. Тому серед вас батьки будуть їсти своїх дітей, а діти будуть їсти своїх батьків. (Єз 5:8-10)
- Я пошлю на вас голод і звірів, і вони залишать вас без дітей. Чума та кровопролиття охопить вас, і Я стягну на вас меча. Я, Господь, сказав. (Єзек 5:17)
- Через усі злі та огидні вчинки дому Ізраїля вони впадуть від меча, голоду та мору. (Єзек 6:11)
- Я буду судити вас за вашою поведінкою і відплачу вам за всі ваші гидоти. Я не буду дивитися на вас з жалем і не буду шадити вас. (Єз 7:3-4)
- Загибель прийшла на вас, мешканців землі. Час настав, день близький. (Єзек 7:7)
- Я приведу найзлочестивіших із народів, щоб вони заволоділи їхніми домами; Я покінчу з пихою могутніх, і їхні святині будуть осквернені. Коли прийде терор, вони шукатимуть миру, але його не буде. Прийде лихо за лихом, і чутка за чуткою. (Єзек. 7:24-26)

- Я вчиню з ними в гніві; Я не буду дивитися на них з жалем і не щадити їх. Хоч вони кричать мені на вуха, я їх не слухатиму. (Єзек 8:18)
- Ідіть по всьому місту Єрусалиму, і покладіть знак на чолах тих, хто сумує та нарікає на всі гидоти, що чиняться в ньому. Різайте старих, юнаків і дівчат, жінок і дітей, але не чіпайте нікого, хто має тавро. (Єзек 9:4; 6)

руйнування

У 10 розділі пророкується знаменна подія - слава Господня зійде з-за порогу храму і зупиниться над херувимами. Бог відійшов від Храму. Час знищення Єрусалиму близько. Бог обіцяв смерть від чум, голоду та меча. «На дев'ятому році свого царювання, десятого місяця, десятого дня місяця, прийшов Навуходоносор, цар вавилонський, з усім своїм військом на Єрусалим і обложив його. І вони збудували облогу навколо нього. Отже, місто було в облозі до одинадцятого року царя Седекії. На дев'ятий день четвертого місяця голод став таким сильним у місті, що не було їжі для людей землі». (2 Царів 25:1-3)

1. Перша облога Вавилону відбулася в 606 році до нашої ери. Даніель та інші потрапили в полон у цій групі.
2. Друга депортація відбулася в 597 році до нашої ери. Єзекіїль був у цій групі і пророкував 10 000 полонених під час цього завоювання.
3. Під час третьої облоги (586 р. до н. е.) Єрусалим розграбовано, Храм зруйновано, а більшість населення взято в полон.
4. Завдяки всьому вищесказаному Єремія проповідував в Єрусалимі.
(з Окресленої Біблії Стіва Флетта)

Юдея була не єдиною нацією, яку Бог обіцяв покарати, Єзекіїль конкретно згадує:

1. Амон
«Ось я передаю тебе у володіння людям Сходу, і вони розташують свої табори серед тебе, і зроблять свої житла серед тебе. Вони будуть їсти твій плід і будуть пити твоє молоко. Я зроблю Раббу пасовищем для верблюдів, а Аммона пасовищем для отари. Тоді ви пізнаєте, що Я Господь. Бо так говорить Господь Бог: за те, що ви плескали в долоні та тупали ногами та раділи всією злобою в своїй душі проти Ізраїлевої землі. (Єз 25:1-7)
2. Моав
«Я дам його разом із аммонітянами у володіння жителям Сходу». (Єз 25:8-11)
3. Едом
«Я простягну Свою руку на Едом, і витну з нього людину та скотину. І я зроблю його спустошеним. (Єзек 25:12-14)
4. Філістія
Я вчиню над ними велику помсту гнівними докорами. Тоді вони пізнають, що Я Господь, коли Я помщуся над ними». (Єзек 25:15-17)
5. Шина
«Ось, я проти тебе, Тире, і піду проти тебе багато народів, як море піднімає хвилі свої. Вони знищать мури Тира й зруйнують його башти, а Я зішкребу з нього землю й зроблю його голою скелею». (Єз 26:1-28:19)
6. Сидон
«Я пошло на нього мор, і кров на вулиці його; і вбиті впадуть серед нього від меча, що з усіх боків проти нього. Тоді вони пізнають, що Я Господь». (Єз 28:20-26)
7. Єгипет
«Я наведу на вас меча, і витну з вас людину й скотину, і стане єгипетська земля спустошенням і спустошенням». (Єзек. 29:1-32:32)

Сторож

Сину людський, Я поставив тебе сторожем Ізраїлевого дому; тож послухайте слово, яке я говорю, і попередьте їх від мене. Коли Я скажу нечестивому: «О, нечестивий чоловік, ти точно помреш», а ти не говориш, щоб відрадити його від його доріг, той нечестивий помре за свій гріх, і Я притягну тебе до відповідальності за його кров. Але якщо ти попередити нечестиву людину, щоб вона звернула зі своїх доріг, а вона цього не зробить, вона помре за свій гріх, а ти врятуєшся. ... Мені не подобається смерть нечестивих, а радше те, щоб вони відвернулися від своїх доріг і жили. поворот! Відвернися від своїх злих доріг! За що ти помреш, доме Ізраїлів?» (Єз 33:7-9)

«Отже, сину людський, скажи своїм співвітчизникам: «Праведність праведної людини не врятує її, коли вона не слухається, і злочестивість нечестивої людини не змусить її впасти, коли вона відвернеться від неї. Праведник, якщо він згрішить, не буде жити через свою колишню праведність». Якщо Я скажу праведному, що він справді житиме, а тоді він покладається на свою справедливість і чинить зло, то жодне з праведних учинків, які він зробив, не згадається; він помре за зло, яке зробив. І якщо я скажу людині нечестивій: «Ти напевно помреш», але тоді він відвернеться від свого гріха і чинить те, що справедливо та правильно, — якщо він віддасть те, що взяв у заставу як позику, поверне те, що він украв, дотримується постанов, що дають життя, і не чинить зла, він точно буде жити. він не помре. Жоден з гріхів, які він вчинив, не буде згаданий проти нього. Він зробив те, що справедливо і правильно; він обов'язково буде жити. ... Я буду судити кожного з вас за його власними дорогами». (Єзек 33:11-16; 20)

Коментар: Природа Бога – це любов, справедливість і милосердя. Він не хоче, щоб хтось загинув. Він завжди готовий пробачити, коли хтось до Нього повертається. Функція сторожа — це в основному функція пастуха. Пастух стежить за хижачами; наприклад, вовки і злодії. Добрий пастир йде за вівцею, яка заблукала. Він буде паркан, щоб захистити їх вночі. Здається, це функції лідерів тих, хто в Тілі Христовому, Його церкви.

Бачення майбутнього

Починаючи з розділу 37, наведено видіння. Нижче наведено особисту інтерпретацію цих видінь. Вони можуть бути правими, частково правими або зовсім неправильними.

1. Долина сухих кісток

Розкидані сухі кістки можуть символізувати життя воїнів і місце проживання, втрачене під час їхнього полону у вавилонян. Тоді їхнє оживлення означатиме звільнення з полону та повернення до землі обітваної. У застосуванні до Нового Заповіту люди, померлі через гріх, отримали нове життя, прощені гріхи, на шляху до нової, кращої Обітваної землі, Неба. (Єзекіїль 37:1-14)

2. Дві палички

Єфрем, ймовірно, Північне царство, непокірні, які залишили Бога заради ідолів. Вони представляють усіх людей, які не належать Богу, тоді як Юда представляє тих, хто все ще вірний Богу. Отже, я укладу з ними нову угоду, очистю їх від їхніх гріхів, створю одне царство, Церкву Христа. Ісус з роду Давида буде їхнім царем, а Моє житло буде з ними. (Єзекіїль 37:15-28)

3. Гог

Гог — цар Магога на північ від Ізраїлю. Йосиф ототожнює магогів зі скіфами. (Ант, I, vi, 1 — Міжнародна стандартна біблійна енциклопедія) Вони були давнім кочовим народом Євразії. (www.google.com/search?client=firefox-b-1-d&q=Scythians+) Деякі вчені вважають, що Атілла належала до скіфи. Бог і Магог етакже згадується в Об'явленні 29:8: «Противник буде випущений із своєї в'язниці, і він вийде, щоб звести народи, що на чотирьох кінцях землі, — Гога та Магога, — щоб зібрати їх до війни». Отже, пророцтво представляє всіх, хто проти Бога. (Єзекіїль 38)

4. Вимірювання

Ті, хто перебував у вигнанні, ймовірно, думали, що коли вони повернуться до «своєї землі обітваної», Храм буде найрозкішнішим і прекрасним місцем, де Бог повернеться і перебуватиме в ньому. Але вимірювання, здається, пов'язує його з вічним місцем перебування Бога.

Ключові моменти Єзекіїля

➤ Через усі злі й огидні дії Ізраїль упаде від меча, голоду та чуми.

- Бог судитиме вас за вашу поведінку і відплатить вам за всі ваші огидні вчинки.
- Слава Господня вийде з-за порогу храму і зупиниться над херувимами. Коли Бог покидає Храм, час знищення наближається.
- Як сторож, ви чуєте слово Боже і застерігаєте тих, хто чинить зло, щоб вони повернулися до Бога.
- Праведність праведника не врятує його, коли він не слухається, а злочестивість нечестивого не змусить його впасти, коли він відвернеться від нього. Тому можна відмовитися від Бога.
- Я буду судити кожного з вас за його путями.

ДАНИЕЛ

«На третьому році царювання Єгоякіма, царя Юди, Навуходоносор, цар вавилонський, прийшов до Єрусалиму й обложив його. І дав Господь Єгоякіма, царя Юдиного, у його руку та деякі з посуду Божого дому. І він приніс їх до землі Шінаар, до дому свого бога, і помістив посудини до скарбниці свого бога. Тоді цар наказав Ашпеназу, своєму головному євнуху, привести деяких ізраїльтян, як із царської родини, так і з знаті, юнаків без вади, гарного вигляду та вмілих у всій мудрості, обдарованих знанням, розумом, наукою та здатних стояти в царському палаці, і навчити їх писемства та мови халдеїв. Серед них були Даниїл, Хананія, Мисаїл і Азарія з коліна Юди. ... Даниїл вирішив не осквернитися ні царською їжею, ні вином. Тому він попросив начальника євнухів дозволити йому не осквернитися. ... Щодо цих чотирьох юнаків, то Бог дав їм навчання та вправність у всій літературі та мудрості, а Даниїл розумів усі видіння та сни». (Дан 1:1-6; 8; 17)

Мрія Навуходоносора про зріст

«Навуходоносор бачив сон, якого не пам'ятав. Тож він покликав своїх мудреців, щоб розповісти йому, що таке його сон, і розтлумачити його. Астрологи відповіли цареві: «Немає людини на землі, яка б могла зробити те, про що просить цар! Жоден король, хоч би який великий і могутній, ніколи не просив такого в жодного чарівника, чи чарівника, чи астролога. Те, що просить цар, надто складне. Ніхто не може відкрити це цареві, крім богів, і вони не живуть серед людей». Це настільки розлютило і розлютило царя, що він наказав стратити всіх вавилонських мудреців. Був виданий указ стратити мудреців, і людей було послано шукати Даниїла та його друзів, щоб стратити їх. Але Даниїл говорив з ним мудро й тактовно. Він запитав царського офіцера: «Чому цар видав такий суворий указ?» Потім Аріох пояснив цю справу Даниїлу. Після цього Даниїл увійшов до царя і попросив часу, щоб він розтлумачив йому сон. Наступного дня Даниїл пішов до Аріоха, якого цар призначив стратити вавилонських мудреців, і сказав йому: «Не страчай вавилонських мудреців. Відведи мене до царя, і я розтлумачу йому його сон».

Мрія

«Цар запитав Даниїла: «Чи можеш ти розповісти мені, що я бачив у своєму сні, і розтлумачити його?» Даниїл відповів: «Жоден мудрий чоловік, чарівник, чарівник чи віщун не може пояснити цареві таємницю, про яку він запитав, але є Бог на небі, який відкриває таємниці». «Ти подивився, о царю, і ось перед тобою стоїть велика статуя — величезна, сліпуча статуя, дивовижного вигляду. Голова статуї була зроблена із щирого золота, груди й руки — зі срібла, живіт і стегна — з міді, ноги — із заліза, ноги — частково із заліза, а частково — з обпаленої глини. Поки ви дивилися, вирубалася скеля, але не руками людини. Воно вдарило статую по її ногах із заліза й глини й розстрощило їх. І залізо, і глина, і мідь, і срібло, і золото були розбиті водночас і стали, як полова на току влітку. Вітер розніс їх, не залишивши сліду. Але скеля, що вдарилася в статую, стала величезною горою і заповнила всю землю».

Інтерпретація

«Ти, царю, цар над царями. Бог Небесний дав тобі панування, і силу, і могутність, і славу; Він віддав у ваші руки людей, і звірів польових, і птахів небесних. Де б вони не жили, він поставив вас правителем над ними всіма. Ти та золота голова. Після вас постане інше королівство, нижче за ваше. Далі третє царство, одне з міді, пануватиме

над усією землею. Нарешті буде четверте царство, міцне, як залізо, — бо залізо все ламає й трощить — і як залізо розбиває речі на шматки, так воно розтрощить і поламає всі інші. Так само, як ти бачив, що ноги та пальці на ногах були частково з обпаленої глини, а частково із заліза, так це буде розділене царство. але в ньому буде трохи міцності заліза, як ви бачили залізо, змішане з глиною. Як пальці на ногах були частково залізні, а частково глиняні, так і це царство буде частково міцним, а частково крихким. І як ти бачив залізо, змішане з обпеченою глиною, так і народ буде сумішшю і не залишиться єдиним, як залізо з глиною. «За часів тих царів небесний Бог поставить царство, яке ніколи не буде зруйноване, і воно не буде передане іншим людям. Воно розтрощить усі ті царства та знищить їх, а саме воно стоятиме вічно». (Даніїла 2)

Таким чином, золота голова представляла Вавилонську імперію, срібна скриня представляла імперію мідів і персів, бронзовий живіт символізував могутню грецьку націю, а ноги та ступні із заліза та глини представляли Римську імперію. Нерукотворною Скелею був би Месія, Син Божий і Його Царство на землі, Його Церква.

Зображення золота

Цар Навуходоносор зробив золотого боввана дев'яносто футів заввишки і дев'ять футів завширшки, і поставив його на рівнині Дура в провінції Вавилон. Потім він скликав сатрапів, префектів, губернаторів, радників, скарбників, суддів, магістратів та всіх інших посадових осіб провінції, щоб вони прийшли на освячення зображення, яке він поставив. Він сказав, що той, хто не впаде і не поклониться, буде негайно вкинтий у палаючу піч. Проте Шадрах, Мешах і Авед-Него відмовилися. Навуходоносор був розлючений від люті, але дав їм ще одну можливість поклонитися золотому боввану. Вони знову відмовилися, сказавши: «Якщо нас вкинуть у палаючу піч, то Бог, якому ми служимо, може врятувати нас від цього, і Він визволить нас із твоєї руки, о царю». Він ще більше розлютився, його ставлення до них змінилося і він наказав кинути їх у вогонь. Тоді цар Навуходоносор здивовано скочив на ноги і запитав своїх радників: «Чи не було трьох чоловіків, яких ми зв'язали й кинули у вогонь? Я бачу чотирьох чоловіків, які ходять у вогні, не зв'язані й неушкоджені, а четвертий схожий на сина богів». Навуходоносор вигукнув: «Шадрах, Мешах і Авед-Него, слуги Всевишнього Бога, вийдіть! Іди сюди!» Вони побачили, що вогонь не пошкодив їхніх тіл, і навіть волосся з їхніх голів не спалилося. їхні шати не були обпалені, і не було на них запаху вогню. Тоді Навуходоносор сказав: «Хвала Богові Шадраха, Мешаха та Авед-Него, що послав свого ангела та врятував своїх рабів!» (Даніїла 3)

Сон про Дерево

«Мені приснився сон, який змусив мене налякатися. Ось які видіння я бачив, лежачи на своєму ложі: я глянув, аж ось переді мною стоїть дерево посеред землі. Його висота була величезною. Дерево виросло великим і міцним, і верхівка його торкалася неба; було видно аж до краю землі. Переді мною був посланець, святий, що сходив з неба. Він закликав гучним голосом: «Зрубайте це дерево і обріжте віти його; здерти його листя і розкидати його плоди. Нехай звірі втікають з-під нього, а птахи з його гілок. А пень і коріння його, скуте залізом і міддю, нехай залишаться в землі, в польовій траві. Нехай його роса небесна обливає, і хай живе з тваринами між рослинами земними. Нехай його розум зміниться від розуму людини, і нехай йому дадуть розум тварини. Деякий час Даніїл був дуже збентежений, і його думки налякали його. Отже, цар сказав: «Валтасаре (також відомий як Даніїл), нехай сон чи його значення не тривожать вас».

Інтерпретація

«О царю, ти це дерево! Оце наказ Всевишнього проти мого пана царя: ти будеш вигнаний від людей і будеш жити з дикими звірами; траву їстимеш, як худоба, і небесною рососою будеш обливатись. Сім часів пройде для вас, поки ви не визнаєте, що Всевишній є сувереном над царствами людей і дає їх, кому забажає. Наказ залишити пень з корінням означає, що ваше царство буде відновлено до вас, коли ви визнаєте, що править небо. Тому, о царю, будь ласкавий прийняти мою пораду: відречься від своїх гріхів, чинячи те, що є правильним, і від своєї злочестивості, будучи добрим до пригноблених. Можливо, тоді ваше процвітання триватиме». Він не упокорився і не зрікся своїх гріхів.

Через дванадцять місяців, коли цар прогулювався по даху царського палацу Вавилону, він сказав: «Хіба це не той великий Вавилон, який я збудував як царську резиденцію своєю могутньою владою та на славу моєї величності?» Слова все ще були на його вустах, коли почувся голос із неба: «Ось що постановлено тобі, царю Навуходоносору: твоя царська влада була віднята від тебе. Зараз сповнилося те, що було сказано про Навуходоносора. Він був вигнаний від людей і їв траву, як худоба. Його тіло було напоєне небесною росою, аж поки його волосся не виростило, як пір'я орла, і його нігті, як кігті пташки».

«Наприкінці того часу (семи років) я, Навуходоносор, звів свої очі до неба, і мій розум повернувся. Тоді я хвалив Всевишнього; Я шанував і прославляв того, хто живе вічно. У той самий час, коли мій розум був відновлений, моя честь і пишнота були повернуті до мене на славу мого королівства. Мої радники та вельможі шукали мене, і я повернувся на трон і став ще більшим, ніж раніше. Тепер я, Навуходоносор, славлю, підношу і прославляю Царя Небесного, бо все, що Він робить, праведно, і всі Його дороги справедливі. А тих, хто ходить у гордості, Він може принизити». (Даниїла 4)

Людський рукопис на стіні

«Цар Белхасар влаштував великий бенкет для тисячі своїх вельмож і пив з ними вино. Вони принесли золоті келихи, взяті з храму Божого в Єрусалимі, і пили з них цар і його вельможі, його жінки та його наложниці. Пивши вино, вони славили богів золота та срібла, міді, заліза, дерева та каменю. Раптом з'явилися пальці людської руки і писали на штукатурці стіни, біля світильника в царському палаці. Король спостерігав за рукою, коли вона писала. Обличчя його зблідло, і він був такий наляканий, що коліна підколювалися, а ноги підкошувалися. Цар покликав привести чарівників, астрологів і віщунів і сказав цим вавилонським мудрецам. Вони не могли прочитати написане або сказати цареві, що воно означає. Відтак цар Валтасар налякався ще більше, а обличчя його ще більше зблідло. Його вельможі були збентежені. Даниїла привели до царя, і цар, я чув, що ти вмєш давати тлумачення та вирішувати складні проблеми. О царю, Всевишній Бог дав твоєму батькові Навуходоносору верховну владу, велич, славу та пишноту. Через високу посаду, яку він призначив йому, всі народи, племена та люди всіх мов боялися його й боялися його. Але коли його серце стало зарозумілим і зачерствіло від гордості, він був скинутий з царського трону і позбавлений своєї слави. Його відігнали від людей і дали розум тварини; він жив з дикими ослами і їв траву, як худоба; і його тіло було змочене небесною росою, доки він не визнав, що Всевишній Бог суверенний над царствами людей і ставить над ними, кого забажає. Але ти, його сину, Валтасаре, не впокорився, хоча ти все це знав. Ти не шанував Бога, який тримає в руці твоє життя і всі твої дороги. Тому він послав руку, яка написала напис: а) Бог порахував дні твого правління і довів його до кінця; б) тебе зважили на терезах і знайшли браком; в) твоє царство розділено та віддано мідянам і персам». Тієї ж ночі Валтасар, цар вавилонян, був убитий, і мідянин Дарій зайняв царство». (Даниїла 5)

Даниїл кинутий у лев'ячу яму

«Дарій призначив 120 сатрапів (намісників провінцій), щоб правити по всьому королівству, з трьома адміністраторами над ними, одним з яких був Даниїл. Сатрапи були підзвітні їм, щоб король не зазнав збитків. Даниїл настільки вирізнявся своїми винятковими якостями серед адміністраторів і сатрапів, що цар планував поставити його над усім королівством. Інші сатрапи просили короля видати указ, згідно з яким кожен, хто буде молитися будь-якому богу чи людині протягом наступних тридцяти днів, окрім вас, о царю, буде кинутий до лев'ячої ями. Цар видав указ і виклав його в письмовій формі, щоб його не можна було змінити — відповідно до законів Мідії та Персів. Коли Даниїл дізнався, що указ опубліковано, він пішов додому до своєї кімнати на верхньому поверсі, де вікна виходили на Єрусалим. Тричі на день він ставав на коліна і молився, дякуючи своєму Богові, як і раніше. Сатрапи сказали до царя: Даниїл, який є одним із вигнанців з Юди, не звертає уваги ні на тебе, царю, ні на наказ, який ти написав. Він все ще молиться тричі на день». Почувши це цар, він дуже засмутився; він був сповнений рішучості врятувати Даниїля і докладав усіх зусиль до заходу сонця, щоб врятувати його. З першим світанком цар підвівся й поспішив до лев'ячої лівги. Коли він підійшов до лівги, він крикнув до Даниїла болісним голосом: Даниїле, рабе Бога живого, чи зміг твій Бог, якому ти служиш постійно, визволити тебе від левів? Даниїл відповів: «Царю, живи вічно! Мій Бог послав свого ангела, і він замкнув пащі

левам. Вони не скривдили мене, тому що я був визнаний невинним в його очах. Я ніколи не робив нічого поганого перед тобою, о царю» (Розділ 6).

Сон Данієля про чотирьох звірів

«У нічному видінні я бачив, а переді мною чотири небесні вітри, що хвилюють велике море. Чотири великі звірі, кожен з яких відрізнявся від інших, вийшли з моря. «Перший був схожий на лева, і мав крила орлині. Я спостерігав, поки йому не відірвали крила і не підняли його з землі, і він став на дві ноги, як людина, і серце людини було дано йому. І був переді мною другий звір, схожий на ведмедя. Він був піднятий з одного боку, і мав три ребра в роті між зубами. Було сказано: Уставай і їж м'ясо досхочу! «Після цього я подивився, а переді мною був інший звір, схожий на леопарда. А на спині в нього чотири крила, як у птаха. Цей звір мав чотири голови, і йому була дана влада правити. Після цього в моєму нічному видінні я побачив, і ось переді мною четвертий звір — жадливий, страшний і дуже могутній. Він мав великі залізні зуби; воно давило і пожирало своїх жертв і топтало все, що залишилося. Він відрізнявся від усіх колишніх звірів і мав десять рогів. І був переді мною інший ріг, маленький, що вийшов серед них. і три перші роги були вирвані перед ним. Цей ріг мав очі, як очі людини, і вуста, які говорили хвалькувато».

«Коли я подивився, «престоли були поставлені на місце, і Старий днями (Вічний Бог) зайняв своє місце. Його одяг був білий, як сніг; волосся на голові його було біле, як вовна. Його трон палав вогнем, а колеса його всі палали. Вогняна ріка текла, виходячи перед ним. Тисячі і тисячі відвідували його; десять тисяч по десять тисяч стояли перед ним. Суд зібрався, і книги розкрилися. Переді мною був один, як син людський, що йшов із хмарами небесними. Він підійшов до Ветхого днями і був приведений до нього. Йому була дана влада, слава і суверенна влада; всі народи, нації та люди кожної мови поклонялися йому. Його панування — це панування вічне, яке не минеться, і Його царство — те, що ніколи не буде зруйноване».

Інтерпретація

«Чотири великі звірі — це чотири царства, які повстануть із землі. Але святі Всевишнього отримають царство і володітимуть ним навіки — так, на віки віків. «Тоді я захотів знати справжнє значення четвертого звіра, який відрізнявся від усіх інших і був найжахливішим, з його залізними зубами та бронзовими кігтями — звір, який давив і пожирав свої жертви та топтав ногами все, що залишилося. Я також хотів знати про десять рогів на його голові та про інший ріг, який вийшов, перед яким упали три з них — ріг, який виглядав величнішим за інші, і мав очі та рот, які хвалькували. Коли я спостерігав, цей ріг вів війну проти святих і перемагав їх, поки не прийшов Старий днями і не виніс вирок на користь святих Всевишнього, і настав час, коли вони заволідали царством. Четвертий звір - це четверте царство, яке з'явиться на землі. Воно буде відрізнятися від усіх інших царств і пожере всю землю, топче її та роздавить. Десять рогів — це десять царів, які прийдуть із цього царства. Після них встане інший цар, відмінний від попередніх; він підкорить трьох царів. Він буде виступати проти Всевишнього і гнобити своїх святих і намагатися змінити встановлені часи і закони. Йому будуть передані святі на час, часи і півчасу».

«Але суд засідає, і його влада буде відібрана і повністю знищена назавжди. Тоді суверенітет, влада і велич царств під усім небом будуть передані святим, людям Всевишнього. Його царство буде вічним царством, і всі правителі будуть поклонятися йому і слухатися його». (Даніїла 7)

Бачення Даніїла про барана

«Я подивився вгору, аж ось переді мною баран із двома рогами, що стоїть біля каналу, і роги довгі. Один з рогів був довший за інший, але виріс пізніше. Я спостерігав за бараном, коли він мчав на захід, на північ і на південь. Жодна тварина не могла протистояти йому, і жодна не могла врятувати від його влади. Він робив, як хотів, і став великим. Коли я думав про це, раптом із заходу прилетів козел із видатним рогом між очима, перетнувши всю землю, не торкаючись землі. Він підійшов до дворогого барана, якого я бачив біля каналу, і кинувся на нього в люті. Я бачив, як він люто напав на барана, вдаривши барана й розтросивши йому два роги. Баран був безсилий протистояти йому; козел повалив його на землю і затоптав його, і ніхто не міг вирвати барана з його

влади. Козел став дуже великим, але на вершині своєї могутності його великий ріг був зламаний, а на його місці вирости чотири видатні роги до чотирьох небесних вітрів. З одного з них вийшов інший ріг, який спочатку був маленьким, але зростав у силі на південь і на схід і до Прекрасної землі. Воно росло, аж поки не досягло небесного воїнства, скинуло частину зоряного воїнства на землю й потоптало його. Він поставив себе таким же великим, як князь війська; воно забрало в нього щоденну жертву, і місце його святині було принижено. Через бунт йому було віддано військо (святих) і щоденну жертву. «Скільки часу знадобиться для здійснення видіння — видіння щодо щоденної жертви, повстання, яке спричиняє спустошення, і здачі святині та війська, яке буде потоптане?» Він сказав мені: «Це займе 2300 вечорів і ранків; тоді святиню буде знову освячено». Він сказав: «Я збираюся розповісти тобі, що станеться пізніше в час гніву, тому що це видіння стосується призначеного часу кінця. Дворогий баран, якого ти бачив, символізує царів Мідії та Персії. Кудлатий козел — це цар Греції, а великий ріг між його очима — це перший цар. Чотири роги, які замінили той, що був відламаний, символізують чотири царства, які постануть від його народу, але не виникнуть. Встане суворий цар, але не своєю силою, Він знищить могутніх і святих людей, і він буде вважати себе впевненим, що він буде знищений, але не людською силою. Видіння вечорів і ранків, яке вам дане, правдиве, але запечатайте це видіння, бо воно стосується далекого майбутнього» (Даниїла 8).

Молитва Даниїла

«Даниїл зрозумів з Писання, згідно зі словом Господнім, даним пророку Єремії, що спустошення Єрусалиму триватиме сімдесят років. Отож я звернувся до Господа Бога і благав його в молитвах і благаннях, у пості, у веретищі та попелі. Господь не вагався навести на нас лихо, бо Господь, Бог наш, справедливий у всьому, що чинить; але ми не послухалися його. Нині, Боже наш, вислухай молитви і благання раба Твого. Ради Тебе, Господи, зглянься милостиво на спустошену святиню Свою. Прийми, Боже, вухо і вислухай; відкрий свої очі й побачиш спустошення міста, що носить твоє ім'я. Ми просимо до Тебе не тому, що ми праведні, але через велике Твоє милосердя. Господи, почуй! Господи, прости! Господи, почуй і дій! Заради Тебе, Боже мій, не зволікай, бо твоє місто і твій народ носить ім'я твоє».

«Поки я говорив і молився, сповідуючи свій гріх і гріх мого народу Ізраїля і звертаючись до Господа, Бога мого, про Його святу гору, коли я все ще був у молитві, Гавриїл, чоловік, якого я бачив у попередньому видінні, швидко втік до мене під час вечірньої жертви. Він дав мені настанови та сказав: «Даниїле, я прийшов, щоб дати тобі розуміння та розуміння. Твоєму народу і твоєму святому місту встановлено сімдесят «сімок», щоб покінчити з гріхом, щоб покінчити з гріхом, щоб спокутувати зло, щоб принести вічну праведність».

«Від видання указу відновити та відбудувати Єрусалим аж до приходу Помазанника, правителя, буде сім «сімок» і шістдесят дві «сімки». Буде відбудована з вулицями та траншеєю, але в лихоліття. Після шістдесяти двох «сімок» Помазанник буде відсічений і не матиме нічого. Народ правителя, який прийде, зруйнує місто і святиню. Прийде кінець, як повинь: війна триватиме аж до кінця, і спустошення встановлено. Він утвердить угоду з багатьма за одну сімку. У середині «семи» він покладе край жертвам і приношенням. І на крилі (храму) він поставить гидоту спустошення, аж поки не вилетіться на нього кінець, визначений». (Даниїла 9)

Бачення людини в льоні

«Коли Кір був царем, я стояв на березі великої ріки, Тигру, я подивився вгору, і ось переді мною був чоловік, одягнений у лляний одяг, з поясом із найчистішого золота навколо його талії. Тіло його було, як хризоліт, обличчя — як блискавка, очі — як палаючі смолоскипи, руки й ноги — як блиск міді, а голос — як голос натовпу. Його повідомлення було правдивим і стосувалося великої війни. — Не бійся, Даниїелю. З першого дня, коли ти намірився отримати розуміння й упокоритися перед своїм Богом, слова твої були почуті, і я прийшов у відповідь на них. Я прийшов, щоб пояснити тобі, що станеться з твоїм народом у майбутньому, бо це видіння стосується часу, який ще настане». Мої сили закінчилися, я ледве дихаю. Не бійся, о високоповажний чоловіче, я повернуся, щоб воювати проти князя Персії, а коли піду, прийде князь Греції; але спочатку я скажу вам, що написано в Книзі Істини. У Персії з'являться ще три царі, а потім четвертий, який буде набагато багатший за всіх інших. Коли він здобуде силу своїм багатством, він підбурить усіх проти королівства Греції. Тоді з'явиться могутній

цар, який буде правити з великою владою і робитиме, що йому заманеться. Після того, як він з'явиться, його імперію розпадуть і поділять на чотири вітри небесні. Воно не дістанеться його нащадкам і не матиме влади, якою він користувався, тому що його імперію буде викорінено та передано іншим». (Даніїла 10 і 11)

Коментар: сон Даніїла відбувся «на третій рік Кіра, царя Персії (10:1). Або 534 рік до нашої ери, коли йому залишалося правити ще чотири роки, і він мав бути першим із трьох. Наступними двома були Камбіз II (530-522 до н. е.) і Дарій Гістасп (522-486 до н. е.). Четвертим буде Ксеркс I (486-465 рр. до н. е.), найбагатший і наймогутніший з перських царів - ймовірно, Ахашверош з Книги Естер. Він вторгся в Грецію, але зазнав поразки під Саламіном (480 р. до н. е.). Це аж ніяк не був кінець Перської імперії, але це призвело до її занепаду, а Греції до панування, поки, нарешті, Персія не впала до рук грецького царя Олександра Македонського в 330 р. до н.е.» Книга Даніїла Сесіль Райт

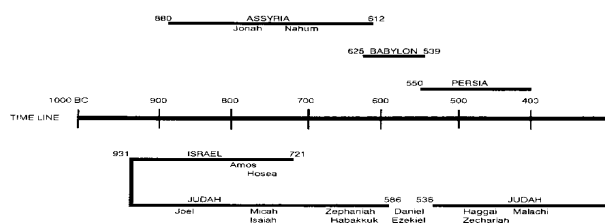
Кінець часів

«Тоді повстане Михаїл, великий князь, що захищає народ твій. Настане час лиха, якого не було від початку народів до того часу. Але в той час твій народ — кожен, чиє ім'я знайдено записаним у книзі — буде звільнений. Натовпи, що сплять у земному поросі, прокинуться: одні на вічне життя, інші на сором і вічну погорду. А ти, Даніїле, закрий і запечатай слова сувою аж до часу кінця. переді мною стояли двоє інших, один на цьому березі річки, а другий на протилежному. Один із них сказав чоловікові, одягненому в лняну одягу, який був над водами річки: «Скільки часу мине, перш ніж здійсняться ці дивовижні речі?» «Це буде на час, часи і півчасу. Коли сила святих людей буде остаточно зламана, усе це буде завершено». Я чув, але не розумів. Тож я запитав: «Мій пане, яким буде результат усього цього?» Він відповів: «Йди своєю дорогою, Даніїле, тому що слова закріті й запечатані аж до часу кінця» (Даніїла 12).

Ключові моменти Даніеля

- Даніїл вирішив не оскверняти себе.
- Бог Небес відкрив цареві, що буде чотири земних царства, починаючи з Вавилону. Під час четвертого царства Бог Небесний заснує Своє царство, яке ніколи не буде зруйноване, – духовне царство.
- Людина не завжди може захистити себе, але Бог може це зробити.
- Упокоріться – зрєктися своїх гріхів, чинячи те, що правильно.
- Якщо ви не упокорюєте себе чи не шануєте Бога, ви будете визнані знедоленими й постраждаєте від наслідків своїх дій.
- Ви не повинні підкорятися людським законам, які порушують Бога чи Його накази.
- Синів Людському було дано повноваження, славу та суверенну владу, і Його царство триватиме вічно.
- Наш Господь праведний у всьому, що Він робить.
- Коли хтось із Божих дітей налаштований на те, щоб отримати розуміння і впокорився перед Богом, він буде почутий.
- Кожен, чиє ім'я знайдено записаним у книзі (книзі життя), буде звільнений, включаючи мертвих.
- Ті, хто не записаний у книзі, будуть віддані на вічну ганьбу та презирство.
- Знову, коли хтось налаштований на те, щоб отримати розуміння та впокоритися перед своїм Богом, ваші слова були почуті.

CHRONOLOGICAL CHART OF THE PROPHETS

Осія пророкував в Ізраїлі (Північне Царство) приблизно в той самий час, коли Ісаїя пророкував в Юдеї (Південне Царство). Вони обидва оголосили знищення, якщо люди не перестануть поклонятися ідолам і не повернуться до Бога.

Осія багато разів використовував блуд, проституцію та перелюб, щоб описати ситуацію між Ізраїлем і Богом. Блудство, проституція у фізичному житті є нехтуванням моралі, особливо щодо сексуальної поведінки. Тоді як у духовному житті це нехтування своїми завітними стосунками з Богом через неправедне життя. Подружня зрада у фізичному сенсі – це порушення шлюбної угоди; мати статеві стосунки з кимось, крім подружжя, або не виконувати шлюбну угоду. Тоді як у духовному сенсі це будь-які відносини поклоніння будь-якому іншому, крім Бога, одним з яких є поклоніння ідолам.

«Господь сказав до Осії: «Іди, візьми собі жінку блудну, і народь дітей блудної, бо земля чинить велику розпусту, покидаючи Господа». Тож він пішов і взяв Гомер, доньку Діблайма, і вона завагітніла й породила йому сина. І сказав йому Господь: Дай йому ім'я Їзреел, бо незабаром Я покараю дім Єгу за кров Їзрееля, і покладу кінець царству дому Ізраїля. ... Вона знову завагітніла і народила сина. І сказав Господь: «Назви ім'я йому: Ло-Аммі (це не мій народ), бо ви не мій народ, а я не ваш Бог» (Ос. 1:2-4; 8-9).

«Скажіть своїм братам і сестрам: «Ви отримали милосердя. Благай свою матір (мається на увазі Ізраїль), благай, бо вона не моя жінка, а я не її чоловік, щоб вона відкинула розпусту свою від лица свого, і перелюб свій від грудей своїх. щоб я не роздягнув її догола». ... Я покараю її за святкові дні Ваалів, коли вона палила їм жертви і прикрашала себе своїм перснем і коштовностями, і пішла за своїми коханцями, а Мене забула, говорить Господь». (Осія 2:1-3; 13)

«Нема ні вірності, ні милості, ані пізнання Бога на землі; є лайка, брехня, вбивство, крадіжка та перелюбство; вони ламають усі межі, і кровопролиття йде за кров'ю». (Осія 4:1-2)

«Мій народ знищений через відсутність знання; тому що ти відкинув знання, я відкидаю тебе, щоб ти не був мені священиком. А оскільки ти забув Закона свого Бога, то й Я забуду дітей твоїх». (Осія 4:6)

«Мій народ запитує шматок дерева, і їхній ходячий посох дає їм оракули. Бо дух розпусти звів їх, і вони покинули свого Бога, щоб бути розпусницею. Вони приносять жертви на вершинах гір і спалюють жертви на пагорбах, під дубом, тополею та теребінтом, бо їхня тінь хороша». (Осія 4:12-13)

«Почуйте це, о священики! Зверніть увагу, о доме Ізраїлів! Почуй, о царський доме! Бо тобі суд; ... Вони невірні вчинили з Господом; бо вони народили чужих дітей». (Ос 5:1, 7)

«Я понесу, і ніхто не врятує. Я вернусь на своє місце, аж поки вони не визнають своєї провини, і не будуть шукати Мого лица, і в своїй біді щиро шукатимуть Мене». (Осія 5:14-15)

«Ходіть, повернемося до Господа; бо він розірвав нас, щоб зцілити нас. ... Твоє кохання, як ранкова хмара, як роса, що рано зникає. ... Бо я хочу милості, а не жертви, пізнання Бога, а не цілопалення». (Ос 6:1; 4, 6)

«Ізраїль знехтував добром; ворог буде переслідувати його. Вони зробили королів, але не через мене. Поставили князів, а я не знав. ... Зі свого срібла та золота вони зробили ідолів для власного знищення. Я знехтував твоїм тельцем, Самаріє! Мій гнів горить проти них. Як довго вони будуть невинними? Бо сіють вітер, то пожнуть вихор». (Осія 8:3-5, 7)

«Їхнє серце фальшиве; тепер вони повинні нести свою провину». (Осія 10:2)

«Вони вимовляють прості слова; пустими клятвами вони укладають угоди». (Осія 10:4)

«Ти орав беззаконня; ви пожили несправедливість; ти їв плід брехні. Бо ти покладався на свій власний шлях і на безліч своїх воїнів». (Осія 10:13)

«Одного разу Бог виніс проти Єфрема жахливий вирок проти Ізраїлю: Спіймані та засуджені за розпусне сексуальне поклоніння Ваалу — вони померли! І тепер вони знову повернулися до гріховного бізнесу, виробляючи образи богів, які вони можуть використовувати, релігію, налаштовану на смак. Професіонали подбають про це: все, що ви забажаєте в бога, ви можете отримати. Ви можете в це повірити? Цим мертвим богам приносять у жертву живих немовлят — убивають живих немовлят і цілують золотих телят! І тепер цим людям нічого не залишилося: порожні чоловіки, висихані жінки». (Осія 13:1-3)

«Коли Єфрем говорив, люди тремтіли; він був піднесений в Ізраїлі. Але він став винним у поклонінні Ваалу і помер. Тепер вони все більше й більше грішать; вони роблять собі ідолів із своїх срібних ідолів, майстерно виготовлених, усі вони роботи майстрів. Про цих людей сказано: «Вони приносять людські жертви та цілують телят-ідолів»» (Ос. 13:1-2).

«Хто мудрий? Він усвідомить ці речі. Хто розбірливий? Він їх зрозуміє. Шляхи Господні правильні; праведні в них ходять, а непокірні спотикаються в них». (Осія 14:9)

Ключові моменти з Осії

- Свого часу ізраїльтяни були богообраним народом. Вони покинули і покинули Його, спочатку припинивши поклонятися в Єрусалимі, а потім поклоняючись ідолам своїх сусідів. Тому вони порушили заповіт між ними та Богом, ставши перелюбними людьми.
- Бог є вірним, люблячим, милосердним і прощаючим до будь-якого з Його завітних людей, які каються, повертаються, починають жити праведно.
- Щира любов була і є більшою за будь-яке ритуальне поклоніння.

ДЖОЕЛ

Про Джоела відомо небагато. Час, який він пророкував, здається, був перед вторгненням Вавилону, оскільки він згадує про «армію півночі». Здається, Осія цитував або посилався на слова Йоїла. Отже, Йоїл, ймовірно, пророкував Юдеї та Єрусалиму перед Осією та Ісаєю.

«Прокиньтесь, п'яниці, та й плачте! Голосіть, усі, хто п'є вино! голосіть над молодим вином, бо воно вирвано з ваших уст. Народ напав на мою землю, могутній і без числа; у нього зуби лева, ікла левиці». (Йоїл 1:5-6)

«Зодягніться в веретище, о священники, і оплакайте; голосіть, ви, що служите перед жертовником! Ходіть, ночуйте в вереті, служитель перед Богом моїм! бо хлібні жертви та литі жертви стримані від дому вашого Бога. Оголосити піст; скликати священні збори. Поклич старших і всіх мешканців краю до дому Господа, Бога твого, і кликай до Господа. Нажаль того дня! Бо день Господній близько; це прийде, як знищення від Всемогутнього». (Йоїл 1:13-15)

«Сурміть у Сіоні! бийте тривогу на моїй святій горі. Нехай тремтять усі, хто живе на землі, бо день Господній надходить».

«Вже зовсім близько приходить велике і могутнє військо, якого ніколи не було в давнину і не буде в майбутньому». (Йоїл 2:1-2)

«Дерить своє серце, а не свою одежу. Вернися до Господа, Бога твого, бо Він милостивий і милосердний, довготерпеливий і багатомилосердний, і Він жаліється, щоб наслати лихо. хто знає Він може обернутися і пожаліти. Тоді Господь заздрить за Свій край і змилюється над Своїм народом». (Йоїл 2:13-14; 18)

Прийдешній Месія

«Я виллю Свого Духа на всіх людей. Ваші сини та дочки будуть пророкувати, вашим старим сняться сни, вашим юнакам будуть видіння. Навіть на слуг Моїх, чоловіків і жінок, Я виллю Свого Духа в ті дні. Я покажу чуда на небі й на землі, кров, вогонь і клуби диму. Сонце обернеться на темряву, а місяць на кров перед настанням великого й страшного дня Господнього. І кожен, хто покличе ім'я Господнє, буде спасений; бо на горі Сіон і в Єрусалимі буде визволення, як сказав Господь, серед уцілілих, яких Господь покличе». (Йоїл 2:28-32)

Ключові моменти від Джоела

- Діти Старого Завіту, Ізраїль та Юда, перестали поклонятися Богові та служити йому. Багато Божих дітей Нового Завіту також, починаючи з першого століття і донині, припинили поклонятися Йому.
- Є надія на спасіння, оскільки Бог виллю Свого Духа на всіх людей, коли через послух вони поклалися на Христа.

AMOS

Амос не належав до школи пророків. Він був пастухом і вирощував сикоморові смоковниці з Юдеї. Він пророкував у північному Ізраїльському царстві, де Єровоам був царем.

Амос записує, що Господь сказав за гріхи Дамаска, Гази, Тира, Едому, Аммона, Моава, Юди, Ізраїлю Я не відверну Свого гніву. Потім він називає країни або міста, кажучи, що я знищу їх і їхніх царів. «Отже, ось що Я зроблю з тобою, Ізраїлю, і тому що Я зроблю це з тобою, готуйся зустріти свого Бога, о Ізраїлю». (Амос 1)

Господь виявляє Своє милосердя, благаючи Ізраїль «Шукайте Мене і живіть; не шукайте Бет-Елу, не йдіть до Гілгалу, не йдіть до Беер-Шеви. Бо Гілгал обов'язково піде у вигнання, а Бет-Ель зникне нанівець. Шукайте Господа й живіть, а то Він, немов вогонь, охопить Йосипів дім. воно пожере, і в Бетелі не буде кому погасити його». (Амоса 5:4-6)

«Шукайте добра, а не зла, щоб вам жити. Тоді Господь Бог Вседержитель буде з тобою, як ти кажеш. Ненавидь зло, люби добро; підтримувати справедливість у судах. Може, Господь Бог Всемогутній змилюється над решткою Йосифа». (Амоса 5:14-15)

«Я ненавиджу, я зневажаю ваші релігійні свята; Я терпіти не можу ваших зборів. Навіть коли ти принесеш мені всепалення та хлібні жертви, я не прийму їх. Хоча ви приносите вибрані пропозиції стипендій, я не поважатиму їх». (Амоса 5:21-22)

Тому земля твоя буде відміряна і поділена, а сам ти помреш у країні поганській. І Ізраїль неодмінно піде у вигнання, геть зі своєї батьківщини». (Амоса 7:17)

«Надходять дні, — промовляє Всеволодний Господь, — коли Я пошлю голод на землю — не голод їжі чи спрагу води, але голод слухання слів Господніх. Люди будуть хитатися від моря до моря і блукати з півночі на схід, шукаючи слова Господнього, але не знайдуть його» (Амос 8:11-12).

«Бо Я дам наказ, і розтрушу Ізраїлів дім між усіма народами, як розсіюють зерно в решеті, і камінчик не впаде на землю. Усі грішники в народі моїм загинуть від меча, усі, хто каже: Не спіткає нас лихо й не зустріне нас». (Амоса 9:9-10)

Ключові моменти від Amos

- Щоб бути одним із слуг Бога, не потрібна спеціальна підготовка.
- Шукайте Господа і живіть.
- Ізраїль не був готовий зустріти свого Бога. Ми?
- Бог не приймає поклоніння, коли чиєсь серце і вчинки в повсякденному житті не подобаються Йому.

ОВДІЙ

Тепророк Авдій, який за переказами жив у сассирійський період. Його Ім'я означає «слуга». Яхве У 597 році до н.е. Навуходоносор II пограбували Єрусалим, вигнали царя Юди та поставили маріонеткового правителя. Едомляни допомогли вавилонянам пограбувати місто. Овдій, пророкований близько 580 року до н.е. (Біблія для вивчення ESV) Едомляни були нащадками Ісава, брата-близнюка Якова.

Так говорить Всеволодний Господь про Едом,

- Я зроблю тебе малим між народами; ви будете вкрай зневажені. Гордість вашого серця обдурила вас. (Об. 1:1-2)
- Того дня, Господи, чи не знищу я едомських мудреців, розумних людей на горах Ісава? (Об 1:8)
- Вас порубають на бійні. Через насильство над Яковом, братом твоїм, ти будеш покритий ганьбою; ти будеш знищений навіки. (Об 1:10)
- Дім Якова буде вогнем, а дім Йосипа полум'ям; Ісавів дім стане соломою. (Об 1:18)
- Ви його підпалите і спожите. З дому Ісава не залишиться нікого. (Об 1:18)

Ключовий момент з Авдія

- Божий народ, який не залишиться вірним, також постраждає, якщо не повернеться до Нього і не житиме праведно.
- І в Старому, і в Новому Завітах ті, включаючи Його дітей, які чинять зло проти Божого народу, страждатимуть або в цьому фізичному світі, або вічно в духовному житті, або в обох.

ІОНА

«Слово Господнє було до Йони: «Іди до великого міста Ніневії та проповідуй проти нього, бо зло його дійшло до Мене». Але Йона втік від Господа і попрямував до Таршішу, де знайшов корабель, що прямував до цього порту. Тоді Господь послав на море сильний вітер, і здійнявся такий сильний шторм, що корабель загрожував розвалитися. Всі моряки злякалися і кожен кликав до свого бога. Але Йона пішов під палубу, де ліг і заснув глибоким сном. Капітан підійшов до нього і сказав: «Як ти можеш спати?» Вставай і закликай свого бога! Може, він помітить нас, і ми не загинемо».

«Моряки сказали один одному: «Ходіть, киньмо жереб, щоб дізнатися, хто винен у цьому лиху», і жереб упав на Йону. Тож вони запитали його: «Скажи нам, хто відповідальний за те, що ми створюємо всі ці проблеми? Що ти робиш? Звідки ти? Яка твоя країна? З якого ти народу?» Йона відповів: Я єврей і поклоняюсь Господеві, Богові неба, що створив море та землю. Це налякало їх, і вони запитали: «Що ви зробили?» (Вони знали, що він утікає від Господа, бо Він уже сказав їм про це.)

«Море хвилювалося все більше і більше. І запитали його: «Що нам зробити з тобою, щоб море заспокоїлося для нас?» Тоді вони взяли Йону й викинули його за борт, і бурхливе море вщухло. І налякалися ті люди великого страху перед Господом, і принесли жертву Господеві, і дали Йому обітницю». (Йона 1:1-11, 15-16)

«Господь дав велику рибу, щоб проковтнути Йону, де він був три дні та три ночі. Тоді він помолився Господу Богу своєму. Він сказав: У горі моїм я кликав до Господа, і Він відповів мені. Я кликав на допомогу, і Він вислухав мій крик. ... Коли життя моє згасло, я згадав про Тебе, Господи, і моя молитва піднялася до Тебе, до святого храму Твого. Ті, хто чіпляються за нікчемних ідолів, втрачають благодать, яка могла б їм належати. ... Спасіння приходять від Господа». (Йона 1:17-2:1-2, 7, 9)

Коментар: Ісус був у могилі три дні та три ночі. (Матвія 12:40)

«Тепер, коли Господь привернув Його увагу, Він знову каже: «Ідіть до великого міста Ніневії та проголосіть йому те, що Я вам даю». Йона послухався слова Господа і пішов до Ніневії. Він проголосив: «Ще через сорок днів і Ніневія буде зруйнована». Ніневітяни вірили в Бога. Оголосили піст, і всі, від великого до найменшого, зодягнулися в веретини. Цар зняв свою царську одягу, накритися веретою, сів у порошок і видав у Ніневії проголошення: Нехай усі звивають до Бога! Нехай вони покинуть свої злі шляхи та своє насильство. хто знає Бог ще може пожаліти і зі співчуттям відвернути свій лютий гнів, щоб ми не загинули». (Йона 3:2-9)

«Коли Бог побачив, що вони зробили, і як вони відвернулися від своїх злих доріг, Він змилосердився і не навів на них знищення, яким загрожував. Але Йона був дуже незадоволений і розгнівався. Він молився до Господа: «Господи, чи не це я сказав, коли був ще вдома?» Ось чому я так швидко втік до Таршішу. Я знав, що Ти милосливий і милосердний Бог, довготерпеливий і багатолубивий, Бог, який не поважає, посилаючи лихо. Тепер візьми, Господи, душу мою, бо краще мені вмерти, ніж жити».

Коментар: Ставлення Йони було не любов'ю, а ненавистю, ймовірно тому, що вони не були євреями.

«Йона вийшов і сів на схід від міста. Там він зробив собі притулок, сів у його тіні й чекав, що буде з містом. Тоді Господь Бог дав виноградну лозу і зробив так, щоб вона виросла над Йоною, щоб дати тінь його голові, щоб полегшити його дискомфорт, і Йона дуже зрадів виноградній лозі. Але на світанку наступного дня Бог дав хробака, який розжував виноградну лозу так, що вона засохла. Коли зійшло сонце, Бог дав пекучий східний вітер, і сонце палало на голову Йони, так що він знепритомнів. Він хотів померти і сказав: «Ліпше мені вмерти, ніж жити». Але Бог сказав Йоні: «Чи маєш ти право гніватися на виноградну лозу?» "Я так", - сказав він. «Я настільки злий, щоб померти». Але Господь сказав: «Ти турбувався про цю виноградну лозу, хоч ти її не доглядав і не вирощував». Він виник за одну ніч і загинув за одну ніч. Але в Ніневії більше ста двадцяти тисяч людей, які не можуть відрізнити праву руку від лівої, а також багато худоби. Хіба я не маю турбуватися про це велике місто?» (Йона 4:5-11)

Ключові моменти від Йони

- Бог сказав Йоні і нам іти проповідувати проти гріха і зла.
- Йона відмовився йти і намагався сховатися від Бога.
- Знову Бог сказав іти, Йов неохоче пішов і проповідував Боже послання.
- Люди почули Божу звістку, повірили їй і покаялися.
- Йона не турбувався про фізичне чи духовне благополуччя ніневітян. Він не хотів, щоб їх пощадили.
- Бог співчутливий і милосердний до тих, хто чує, вірить і кається.
- Боже послання згідно із завітом, даним через Мойсея, було спрямоване до євреїв, тепер згідно з посланням Христа, спасіння пропонується всьому людству.
- Усі Божі слуги мають проголошувати Його послання про покаяння та підкорення Йому, поки для них не стане надто пізно.

МІХЕЙ

Михей та Ісаїя пророкували приблизно в один час. Ісаїя належав до королівської сім'ї і пророкував царям і вельможам, тоді як Михей був серед людей і пророкував масам.

«Слово Господнє, яке було до Міхи з Морешету за правління Йотама, Ахаза та Єзекії, царів Юди, — видіння, яке він бачив про Самарію та Єрусалим. Слухайте, народи, всі, слухайте, земле та всі, хто на ній, щоб засвідчив на вас Господь, Господь із святого храму Свого. ... Усе це через провину Якова, через гріхи дому Ізраїля. Який проступок Якова? Хіба це не Самарія? Тому Я перетворю Самарію на купу руїн. Усі її ідоли будуть розбиті на шматки; усі її храмові дари будуть спалені вогнем; Я знищу всі її образи» (Мих. 1:1-2, 5-7).

«Послухайте це, ви, провідники дому Якова, ви, правителі дому Ізраїля, які зневажаєте справедливість і спотворюєте все, що є правильним; що будете Сіон кровопролиттям і Єрусалим нечестям. Її провідники судять за хабара, її священники навчають за плату, а її пророки ворожать за гроші. Але вони покладаються на Господа і кажуть: «Хіба Господь не серед нас?» Ніяке лихо не спіткає нас». Тому через вас Сіон буде зораний, як поле, і Єрусалим стане купою руїни, а храмовий пагорб — курганом, порослим хащами». (Мих 3:9-12)

«Того дня, говорить Господь, ви підете до Вавилону; там вас врятують. Там Господь визволить тебе з руки твоїх ворогів». (Мих 4:10)

«Бо Господь має справу проти Свого народу; він висуває звинувачення проти Ізраїлю. ... З чим я прийду перед Господом і вклонюся перед величним Богом? Чи прийду я перед нього з цілопаленнями, з однорічними телятами? Чи втішить Господь тисячами баранів, десятьма тисячами річок оливи? ... Чи принесу я первістка мого за провину свою, плід тіла свого за гріх душі моєї? Він показав тобі, о людино, що добре. А чого від вас вимагає Господь? Чинити справедливо, і любити милосердя, і смиренно ходити з Богом своїм». (Мих 6:2; 6-8)

«Я віддам тебе на погибель, а народ твій на глум; ти будеш носити глузування народів». (Мих 6:16)

«Благочестиві були зметені з землі; не залишилося жодного праведного. Усі люди чекають, щоб пролити кров; кожен ловить свого брата сіткою. Обидві руки вміють робити зло; правитель вимагає подарунків, суддя бере хабарі, можновладці диктують, чого хочуть — усі вони разом змовляються». (Мих 7:2-3)

В останні дні (час після приходу Месії)

«Багато народів прийдуть і скажуть: Ходіть, піднінемося на гору Господню, до дому Бога Якова. Він навчить нас Своїх доріг, щоб ми могли ходити Його стежками». З Сіону вийде закон, а з Єрусалиму слово Господнє». (Міс 4:2)

«Але ти, Віфлеєме Ефрато, хоч ти й малий серед племен Юди, з тебе вийде для Мене той, хто буде володарем над Ізраїлем, походження якого від давнини, від давніх часів». (Мікрофон 5:2)

Коментар: Нагадаємо, Ісус народився у Віфлеємі.

Ключовий момент від Міхея

- Царі та народ Ізраїлю відвернулися від Бога у своєму щоденному житті та поклонінні.
- Незалежно від того, як хтось намагається поклонятися, або за старим завітом, або за тим, який дав Христос, його поклоніння не буде прийнято без серця та розуму, налаштованого на праведне життя та виконання Божої волі.
- Оскільки Бог справедливий, Він завжди хотів, щоб Його творіння діяло справедливо, любило милосердя і ходило смиренно.

Фон Ніневії

«Оракул про Ніневію. Через їхню злочестивість Бог послав Йону проповідувати до Ніневії, кажучи: «Ще сорок днів, і Ніневія буде знищена». Вони почули, покаялися і були врятовані. Ні час проповіді Йони, ні час правління розкаяного царя Ніневії невідомі. Деякі вважають, що це було незадовго до Ісаї.

Ніневія була домом царя Сеннахеріб, цар Ассирії, під час правління царя Єзекія життя юдейського пророка Ісаї.

На чотирнадцятому році царя Єзекія Санхерів, цар асирійський, виступив проти всіх укріплених міст Юди та взяв їх. (2 Царів 18:13)

Наум Оракул

«Господь — Бог заздрісний і мстивий; Господь мститься і сповнюється гніву, але повільний на гнів і великий у силі. Він не залишить винних безкарними. Господь благий, прибіжище в лиху час. Він піклується про тих, хто довіряє Йому». (Наум 1:2-3, 7)

«Ти, о Ніневія, не матимеш нащадків, які б носили твоє ім'я. Я знищу бовванів та литих ідолів, що в храмі ваших богів. Я приготую тобі могилу, бо ти мерзенний». (Наум 1:14)

«Усі, хто побачить тебе, втечуть від тебе й скажуть: Ніневія в руїнах, — хто оплакуватиме її?» Де я можу знайти когось, хто б тебе втішив?» (Наум 3:7)

«Усі твої твердині, як смоковниці з першими дозрілими плодами; коли їх струшують, фіги потрапляють до рота їдця. Подивіться на свої війська — вони всі жінки! Ворота твоєї землі широко відкриті для твоїх ворогів». (Наум 3:12-13)

«Твої пастирі сплять; твої вельможі лягають відпочивати. Твій народ розсіяний по горах, і немає кому його зібрати. Ніщо не може залікувати вашу рану; ваша травма смертельна». (Наум 3:18-19)

«...Кожен, хто чує звістку про тебе, плескає в долоні про падіння твоє та радіє...» (Наум 3:19)

Ніневія, здається, була зруйнована понад 100 років потому. «У 612 році до нашої ери місто Ніневія було розграбоване та спалене союзними військами персів, мідійців і вавилонян».

Ключові моменти з Наума

- Господь — Бог-месник.
- Господь довготерпеливий, але має велику силу.
- Він не залишить винних безкарними.
- Він є притулком у важкі часи, піклується про тих, хто довіряє Йому.

АВАКУМ

— запитав Авакум у Бога. Скільки я буду кликати про допомогу? Чому ти змушуєш мене бачити беззаконня? Чому я повинен дивитися на несправедливість? (Авв. 1:1)

Господь відповів: Я воскрешаю вавилонян, цей безжальний і запальний народ

- їх бояться і бояться.
- вони є законом для себе і сприяють своїй честі.
- вони ніколи не наситяться, збираючи до себе всі народи і беручи в полон усі народи.

Після того, як Вавилон виконає Господню роботу, нації та люди поблизу будуть глузувати із Ізраїлю, кажучи: (Авв. 2:6-19)

- Горе тому, хто збирає крадене і збагачується здирством.
- Горе тому, хто будує своє царство несправедливою вигодою, щоб поставити гніздо своє на висоті, щоб уникнути лап руїни!
- Горе тому, хто будує місто кровопролиттям і засновує місто злочином!
- Горе тому, хто напує своїх сусідів, поки вони не сп'яніють, дивлячись на їхні наги.
- Горе тому, хто скаже дереву: «Оживи!» Або неживому каменю: «Прокинься! «Чи може це дати вказівки? «Яка вартість ідола, коли його вирізала людина? Або бовван, що навчає брехні? Бо той, хто робить його, покладається на своє творіння; він робить ідолів, які не можуть говорити.

Але Господь у святому храмі Своїм; нехай уся земля замовкне перед ним» (Авв. 2:20).

Авакум знову молиться; «Господи, я чув про Твою славу; В страху стою перед ділами Твоїми, Господи. Оновить їх у наші дні, у наш час оприлюднить їх; у гніві згадай милосердя». (Авв. 3:2)

Ключовий момент з Авакума

- Праведники шукають справедливості.
- Бог використовує злі нації для досягнення Своїх цілей.
- Люди за межами Божого царства визнають гріхи Його людей і висміюють їх.
- Бог завжди милосердний, навіть коли карає Своїх людей, щоб спонукати їх покаятися та повернутися.

СОФОНІЯ

Під час правління Манасії (695–642 рр. до н. е.) та Амона (642–640 рр. до н. е.) південне царство Юди занурилося до вражаючих моральних і духовних глибин. Ці два царі залишалися вірними васалами Ассирії та прагнули знищити все те добро, якого зробив цар Єзекія. Однак у 640 році до нашої ери --- у віці лише 24 років --- цар Амон був убитий своїми слугами (II Царів 21:23; II Хрон. 33:24), а його 8-річний син Йосія став царем (II Царів 21:24 - 22:2; II Хрон. 33:25 - 34:2). Йосія був останнім добрим царем, який правив Юдою. Коли він помер у 609 р. до н. е. --- у віці лише 39 років, -- Юді залишалось лише 23 роки до її знищення та вавилонського полону (586 р. до н. е.). (З «Окресленої Біблії» Стіва Флетта, доступної на веб-сайті BibleWay.)

Юдея та околиці Юди були духовно виснажені, що свідчило про поклоніння ідолам. Софонія почав своє пророкування, звернувшись до всіх цих народів, починаючи з Юди.

До Юди

«Я простягну свою руку на Юду та на всіх мешканців Єрусалиму. Я знищу з цього місця всякий останок Ваала, імена поганських та ідолопоклонницьких жерців, тих, хто відступає від Господа, і не шукає Господа, і не питає Його. ... Я покараю князів, і царських синів, і всіх, хто одягнений у чужий одяг. Того дня Я покараю всіх, хто не ступає на поріг, хто наповнює храм своїх богів насильством та обманом». (Соф 1:4; 6; 8-9)

«Слухай! Плач у день Господній буде гірким, крик воїна там. Той день буде днем гніву, днем утиску й утиску, днем біди й руїни, днем темряви й мороку, днем хмар і темряви, днем сурми й бойового кличу проти укріплених міст і проти наріжних веж. Я наведу на людей біду, і вони будуть ходити, як сліпі, бо згрішили перед Господом». (Соф 1:14-17)

До филистимлян

«Горе вам, хто живе біля моря, народе керетський! Слово Господнє проти тебе, Ханаане, земле филистимська! «Я знищу вас, і нікого не залишиться». ... Він належатиме залишку дому Юди; там пасовисько знайдуть». (Соф 2:5; 7)

До Моава

Я чув образи Моава та глузування синів Аммона, які ганьбили народ мій і погрожували землі їхній. ... справді Моав стане, як Содом, а аммонітjани, як Гоморра». (Соф 2:8; 9)

До кушитів

«Ви теж, о кушити, будете вбиті моїм мечем». (Соф 2:12)

До Ассирії

«Він простягне свою руку на північ і знищить Ассирію, а Ніневію залишить спустошеною та сухою, як пустелю». (Соф 2:13)

До тих, хто в Єрусалимі

«Горе місту гнобителів, бунтівному й оскверненому! Вона нікому не підкоряється, не приймає виправлення. Вона не надіється на Господа, не наближається до свого Бога». (Соф 3:1-2)

«Я сказав місту: Справді, ви будете боятися мене і приймете виправлення!» Тоді її оселя не була б відрізана, і всі мої покарання не спіткали б її. Але вони все ще прагнули діяти корумповано в усьому, що вони робили». (Соф 3:7)

«Я виселю з цього міста тих, хто тішиться своєю гордістю. Ніколи більше ти не будеш пишатися на моїй святій горі. Але я залишу в тобі лагідних і смиренних, які покладаються на ім'я Господа». (Соф 3:11-12)

Ключовий момент із Софонії

➤ Коли люди перестають бути вірними Богові та Його заповідям, на них чекає лише вічне знищення, якщо вони не усвідомлять свій духовний стан і не покаються, не повернуться, благатимуть про прощення та милість і не почнуть жити праведно.

АГЕЙ

Довгі роки заслання закінчилися. Указ Кіра звільнив полонених. Тепер вони мали право повернутися на свою землю. Їх закликали зробити це, відновити свої національні установи та відбудувати храм, центральний факт їхнього релігійного життя. ... Через шістнадцять років після того, як їх звільнив Кір, Огій позбавив їх байдужості, і робота над Храмом була відновлена. (з Біблії Діксона)

«Ці люди кажуть: «Ще не настав час, щоб Господній дім був збудований». Але Агей за наказом Господа сказав: «Чи вам самим час жити в ваших обшитих будинках, а цей дім залишається руїною?» ... Ретельно продумайте свої шляхи. Вийди в гори, і зроби деревини, і збудуй дім, щоб я міг мати задоволення та славу, говорить Господь» (Аг. 1:2, 3-4; 7-8).

«Тоді Зоровавель, син Шеалтіїлів, Ісус, син Єгоцадаків, первосвященик, і весь залишок народу послухалися голосу Господа, Бога свого, і слова пророка Огія, бо Господь, Бог їхній, послав його. І люди боялися Господа. ... Вони прийшли й почали працювати на домі Господа Вседержителя, свого Бога». (Овіїв 1:12; 14)

“Будь сильним, Зоровавелю, говорить Господь. Будь сильним, о Ісусе Навин, сину Єгоцадака, первосвященику. Будьте сильні, увесь народ землі, — говорить Господь, — і працюйте! Бо Я з тобою, говорить Господь Саваот. «Це Я склав з тобою завіт, коли ти вийшов із Єгипту. І Мій Дух перебуває між вами. Не бійся» (Аг 2:4-5).

Ключовий момент з Агея

- Господу не подобається, коли Його люди ставлять на перше місце себе, а не Нього.

ЗАХАРІЙ

Ймовірно, Захарія народився у Вавилоні та був священиком, який повернувся до Єрусалиму разом із Зоровавелем. Він пророкував тим, хто повернувся. Захарій починає з нагадування про гріхи їхніх предків. «Господь дуже розгнівався на ваших батьків. Не будьте, як ваші батьки, до яких взивали колишні пророки: «Так говорить Господь Саваот: Верніться від своїх лихих доріг і від своїх лихих учинків!» Але вони не почули й не звернули на мене уваги, говорить Господь».

«Ваші батьки, де вони? А пророки вічно живуть? Але Мої слова та Мої постанови, які Я наказав Моїм рабам пророкам, чи не досягли вони ваших батьків? Тож вони покалися й сказали: Як Господь Саваот задумав учинити з нами за наші дороги та вчинки, так Він учинив із нами». (Зах 1:2-6)

Видіння Захарія

Чоловік верхи на червоному коні

«Чоловік верхи на червоному коні! Він стояв серед миртових дерев. Це ті, кого Господь послав патрулювати землю. І відповіли вони ангелу Господньому, який стояв серед миртових дерев, і сказали: «Ми обходили землю, і ось, уся земля залишається в спокої». ... Тому так говорить Господь: «Я повернувся до Єрусалиму з милістю; Мій дім буде збудований у ньому, говорить Господь Саваот, і мірний шнур буде простягнутий над Єрусалимом. Викличте знову: Так говорить Господь Саваот: Мої міста знову переповняться добробутом, і Господь знову потішить Сіон і знову вибере Єрусалим» (Зах. 1:10-11; 16-17).

Гурни та ремісники

«Це роги, що розпорошили Юду, так що ніхто не підняв голови. І ці майстри прийшли, щоб налякати їх, щоб повалити роги народам, які підняли свої роги на землю Юду, щоб розпорошити її». (Зах 1:21)

Людина з мірною лінією для вимірювання Єрусалиму

«Єрусалим буде заселений селами без мурів через велику кількість людей і худоби в ньому. І буду для неї стіною огню навколо, говорить Господь, і буду славою серед неї». (Зах 2:4-5)

Сатана докоряв

«Ісус Навин був одягнений у брудний одяг, коли стояв перед ангелом. Ангел сказав тим, хто стояв перед ним: «Зніміть з нього брудну одягу». Тоді він сказав Ісусу Навину: «Дивись, Я зняв твій гріх і зодягну на тебе багаті шати» (Зах. 3:3-4).

коментар: Брудний одяг, ймовірно, символізує людей, заплямованих гріхом, а чистий одяг — це одяг без плям гріхів.

Підсвічник і два оливкових дерева

«Це слово Господнє до Зоровавеля: Не силою і не силою, але Духом Моїм, говорить Господь Саваот». (Зах 4:6-7)

«Руки Зоровавеля заклали основу цього дому; його руки також завершать це. Тоді ви пізнаєте, що Господь сил послав мене до вас». (Зах 4:9-10)

Літаючий сувій

«Це прокляття, що йде на всю землю; бо згідно з тим, що сказано з одного боку, кожен злодій буде вигнаний, а згідно з тим, що сказано з іншого боку, буде вигнаний кожен, хто клянеться неправдиво». (Зах 5:3)

Чотири колісники

«Чотири колісники — це чотири духи небесні. ... Ті, хто йде до північної країни, відпочили Моєму Духу в північній країні». (Зах 6:1, 8)

«Захарія мав запитати всіх людей землі та священників: «Коли ви постили й оплакували п'ятого та сьомого місяців протягом останніх сімдесяти років, чи справді ви постили для мене?» І коли ви їли та пили, чи не бенкетували ви?» ... Ось що говорить Господь Всемогутній: «Здійснійте справжнє правосуддя; виявляйте милосердя і співчуття один до одного. Не гноби вдови чи сироти, приходька чи бідного. В серцях своїх не думайте один про одного зла». Але вони відмовилися звертати увагу; вперто відверталися, затикали вуха. Вони зробили свої серця твердими, як кремій, і не хотіли слухати закону чи слів, які Господь Вседержитель посилав своїм Духом через попередніх пророків. Отже, Господь Вседержитель дуже розгнівався». (Зах 7:5-6; 9-12)

«Не бійтеся. Ось що ви повинні робити: говорити правду один одному і виносити правдивий і здоровий суд у своїх судах; не замишляй зла на ближнього свого, і не люби клястися неправдиво. Я ненавиджу все це, говорить Господь. ... Тому любіть правду і мир». (Зах 8:16-17, 19)

Місто Правди

«Ще прийде багато народів і мешканців багатьох міст, і жителі одного міста підуть до іншого й скажуть: Ходімо негайно молитися до Господа та шукати Господа Вседержителя». (Зах 8:20-21)

«Тими днями десять мужів з усіх язиків і племен схоплять одного єврея за край його одежі й скажуть: Ходімо з тобою, бо ми чули, що Бог з тобою». (Зах 8:23)

«Радій дуже, о дочко Сіону! Кричи, дочко Єрусалиму! Ось цар твій іде до тебе, праведний і спасенний, лагідний і їздить на ослиці, на осляті, на осячому осятині». (Зах 9:9-11)

Коментар: Ісус увійшов до Єрусалиму таким чином: «Ідіть у село, що перед вами, і зараз знайдете прив'язану ослицю та ося з нею. Розв'яжи їх і приведи до мене. Коли хтось скаже тобі щось, ти скажеш: «Вони потрібні Господу», і Він негайно пошле їх». (Мат. 21:2-3) ... Він проголошуватиме мир народам. ... Я визволю твоїх в'язнів із безводної ями. Безводна яма — могила.

«Люди блукають, як вівці, пригноблені через відсутність пастиря. Мій гнів палає на пастухів, і Я покараю начальників; бо Господь Саваот подбає про Свою отару, про дім Юдин, і зробить їх, як гордого коня в бою. З Юди прийде наріжний камінь». (Зах 10:2-4)

Коментар: Отже, ви вже не чужинці й чужинці, а співгромадяни святих і домашні Божі, збудовані на основі апостолів і пророків, наріжним каменем яких є Сам Ісус Христос. (Ефесеям 2:19-20)

«Я взяв мій жезл, що зветься ласкою, і зламав його, скасувавши заповіт, який уклав з усіма народами. Того дня його було скасовано, і тому стражденні з отари, які спостерігали за мною, знали, що це було слово Господа. Я сказав їм: якщо ви вважаєте за краще, дайте мені мою платню; а якщо ні, то залиште». Отже, вони заплатили мені тридцять срібняків. І сказав мені Господь: Кинь це до гончаря, — гарна ціна, якою вони мене оцінили! Отже, я взяв тридцять срібняків і кинув їх у Господній дім до гончаря. Тоді я зламав другу свою палицю, яка називається Союз, розірвавши братство між Юдою та Ізраїлем. Тоді Господь сказав мені: «Візьми знову спорядження нерозумного пастуха». Бо Я поставлю над землею пастиря, який не буде дбати про загиблих, чи шукати молодих, чи лікувати поранених, чи годувати здорових, а буде їсти м'ясо добірних овець, відриваючи їхні ратиця. Горе нікчемному пастиреві, що покидає отару!» (Зах 11:10-17)

Коментар: «Ось наступають дні, говорить Господь, коли Я укладу новий заповіт з домом Ізраїля та з домом Юди, не такий заповіт, що Я склав з їхніми батьками. Я дам Свої закони в їх розум, і напишу їх на їхні серця, і буду їм Богом, а вони будуть Моїм народом. Бо Я буду милосердний до їхніх беззаконь, і не згадаю більше їхніх гріхів». (Євр. 8:8-12)

«Я виллю на дім Давидів і на мешканців Єрусалиму дух благодаті та благання. Вони дивитимуться на мене, того, кого прокололи». (Зах 12:10)

Коментар: «Один з воїнів списом простромив йому бік, і відразу потекла кров і вода. Той, хто це бачив, засвідчив». (Івана 19:34-35)

Того дня відкриється джерело для Давидового дому та мешканців Єрусалиму, щоб очистити їх від гріха та нечистоти» (Зах. 13:1).

Ключові моменти із Захарія

- Настав час покаяння, повернення до Господа і виконання Його роботи.
- Сатана плямує гріхами. Господь очищає.
- **Здійснювати справжнє правосуддя; виявляйте милосердя і співчуття один до одного.**
- **Не гноби вдови чи сироти, приходька чи бідного.**
- **Не думайте один одному зла.**
- **Говоріть правду. виносити правдиве і обгрунтоване судження.**
- **Не замислюй зла.**
- **Не клянися неправдиво.**

МАЛАХІЯ

Малахій не має вступних відомостей про нього. Воно починається зі слова «Слово Господа до Ізраїлю», а потім говорить проти злих вчинків тих, хто повернувся з Вавилону. (Мал 1:1)

«Це ви, о священники, виявляєте зневагу до мого імені. Але ви запитуєте: «Як ми виявили зневагу до вашого імені?» Ти кладеш осквернену їжу на мій вівтар. Але ви питаєте: чим ми осквернили вас? Говорячи, що Господній стіл презирливий. Коли ви приносите в жертву сліпих тварин, хіба це не неправильно? Коли ви приносите в жертву калік або хворих тварин, хіба це не неправильно? ... Я не прийму жодної пропозиції з ваших рук». (Мал 1: 6-8, 10)

«Проклятий шахрай, який має прийняттого самця у своїй отарі і клянеться дати його, але потім принесе в жертву Господу тварину з вадами».

«Це застереження для вас, о священники. Якщо ви не послухаетесь і не налаштуєте своє серце шанувати моє ім'я, я пошлю на вас прокляття». (Мал 2:1-2)

«Мій заповіт був з ним про Плем'я Левія, заповіт життя та миру, і Я дав їх йому; це викликало благоговіння, і він поважав мене і трепетно ставився до мого імені. Справжня настанова була в його устах, і нічого фальшивого не було знайдено на його устах. Він ходив зі мною в мирі та в правді, і багатьох відвернув від гріха». (Мал 2:5-6)

«Але ти звернув із дороги, і своєю наукою багатьох спотикав; ти порушив угоду з Левієм... тому що ти не пішов Моїми дорогами, а був упереджений у справах закону». (Мал 2:8-9)

«Юда зламав віру. Гидота вчинена в Ізраїлі та в Єрусалимі: Юда осквернив святиню, яку любить Господь, одружившись з дочкою чужого бога». (Мал 2:11-12)

Коментар: Закон Мойсея забороняв одружуватися з язичницькими ідолопоклонниками «Коли Господь, Бог твій, уведе тебе в землю, куди ти входиш, щоб заволодіти нею, і вижене перед тобою численні народи: хіттеянина, Гіргашеянина, амореянина, ханаанеянина, перізеянина, хіввеянина та євусеянина, сім народів, численніших і сильніших від вас, і коли Господь, Бог твій, віддасть їх тобі, а ти переможеш їх, то ти присвятиш їх на повне знищення. Не складай з ними угоди й не милосерди до них. Не вступай з ними в шлюб,

не віддай своїх дочок за їхніх синів і не бери їхніх дочок за своїх синів, бо вони відвернуть твоїх синів від мене, щоб служити іншим богам. (Повтор. 7:1-4)

Коментар: обіцянка про те, що всі народи будуть благословенні обіцяним Месією, Христом, була дана Аврааму, таким чином, дванадцяти племенам Ізраїлю. Отже, одруження в межах дванадцяти племен гарантувало, що Він буде ізраїльтянином із роду Давида.

«Що стосується чоловіка, який робить це, хто б він не був, нехай Господь відріже його від наметів Якова, навіть якщо він приносить жертви Господеві Вседержителю. Інша річ, яку ви робите: ви заливаєте вівтар Господа слізьми. Ти плачеш і голосиш, тому що він більше не звертає уваги на твої приношення і не приймає їх із задоволенням з твоїх рук. Ви запитаете: "Чому?" Це тому, що Господь виступає як свідок між тобою та дружиною твоєї молодості, тому що ти зламав віру з нею, хоча вона твоя напарниця, дружина твого шлюбного завіту». (Мал 2:12-14)

«Отже, я підійду до вас на суд. Я поспішу свідчити проти чарівників, перелюбників і кривдоприсяжників, проти тих, що забирають платню робітникам, які гноблять вдів і сиріт і позбавляють права чужинців, але не бійтеся Мене, — говорить Господь Саваот. (Мал 3:5)

«Хіба людина обкраде Бога? І все ж ти мене обкрадаєш. Але ви запитаете: як ми вас пограбуємо? У десятинах і приношеннях. Ви під прокляттям — увесь ваш народ — бо ви мене обкрадаєте. Принесіть усю десятину (не частини чи жертви з вадами) до комори, щоб була їжа в моєму домі». (Мал 3:8-10)

«Звичайно, день настане; горітиме, як у печі. Усі пихаті й усі лиходійники будуть соломною, і той день, що прийде, спалить їх вогнем, — говорить Господь Саваот. (Мал 4:1)

Ключові моменти з Малахії

- Зневага до Бога виявляється, якщо зберегти найкраще для себе.
- Ходіння з Господом у праведності породжує мирне життя.
- Відмова від своїх завітних стосунків з Богом, подружжям чи будь-ким іншим є огидною, оскільки це є перелюбом, порушенням завіту.
- Наприкінці часів вогонь згорить зарозумілих і лиходіїв.

Від часу, коли ми залишаємо Малахію, минуло приблизно 400 років до початкових рядків Нового Завіту. У цей час відбувається багато важливих історичних подій і переходів. У сукупності ці умови становлять «саме правильний час» для приходу Ісуса Христа. (пор. Рим. 5:6)

I. Вавилонське царство

За сімдесят років вавилонського полону в юдаїзмі відбулося кілька постійних, значних змін.

1. Синагога стала домінуючим місцем богослужіння та навчання.
2. Книжник заміняв священика як людей найбільшого духовного впливу. (Біблії замінили слуг Божих.)
3. Вигнання до Вавилону також створило діаспору, розсіяну єврею, оскільки багато євреїв ніколи не поверталися до Палестини.

II. Мідо-Перська імперія. Перський цар Кір завоював Вавилон у 539 р. до н.

III. Грецька імперія

- A. Хоча Грецька імперія була передбачена пророком Даниїлом (пор. Даниїл 2), час її панування не був відображений у Писанні.
- B. Греція прийшла до влади, коли Філіпу Македонському вдалося об'єднати грецькі міста-держави під одним правлінням. Він правив з 359 до н.е. до 306 р. до н.е.
- C. Олександр Македонський змінив свого батька в 336 році до нашої ери і правив тринадцять років.
 1. Олександр був військовим генієм.
 2. Навчався Аристотелем, він був охоплений ідеєю завоювання та об'єднання світу під грецькою культурою.
 3. У міру розпаду націй за націями грецька архітектура, грецькі види спорту, грецька мова, грецькі звичаї тощо поширювалися середземноморським світом.
 4. Олександр і його війська завоювали Палестину в 332 році до нашої ери.
 - a. Євреї не чинили військового опору.
 - b. Як і перси, греки дозволяли євреям релігійну свободу.
- D. Після смерті Олександра грецький вплив у всьому світі продовжувався, але між його генералами спалахнула боротьба, і імперія розпалася на чотири частини:
 1. Птолемеї контролювали Єгипет.
 2. Антипатр контролював Грецію та Македонію.
 3. Селевк правив Вавилонією.
 4. Лісімах правив Фракією.
- E. Зрештою дві сили, Птолемеї і Селевк, перемогли.

IV. Післягрецькі/доримські роки

- A. Птолемеї мали політичний і військовий контроль над Палестиною з 323 до 198 року до н.
 1. Під їх правлінням грецький вплив продовжував посилюватися.
 2. «Священне Писання» було перекладено близько 250 року до н. на грецьку - Септуагінта (LXX)
- B. Антіох III отримав контроль над Палестиною в 198 р. до н. (пор. 1 Маккавеїв 1:15)
 1. Через тридцять років на троні був його син Антіох IV Епіфаній.
 2. Антіох Епіфаній намагався підкорити Єгипет Птолемеїв, але був витіснений вискочкою Римом.
 3. Він відступив через Палестину і вилив свій гнів на євреїв. (1 Маккавеїв 1:20-53)
 4. Він осквернив храм, позбавивши його скарбів. 16 грудня 167 року до н.е.
 5. Антіох Епіфаній навіть приніс свиню на святий вівтар. (1 Маккавеїв 1:54-64)
- C. Єврейський священик на ім'я Матіас і його п'ятеро синів підняли повстання проти Селевкідів у 166 році до нашої ери.
 1. З гірської місцевості вони організували партизанів. (1 Маккавеїв 2:1-70)
 2. Наступного року Матіас помер, і керівництво повстанням перейшло до його сина Юди.
 3. Юда Маккавей захопив контроль над Єрусалимом.

а. Він побудував новий вівтар і відремонтував храм.б. Він знову освятив храм Господу 14 грудня 164 року до нашої ери. в. Ханука (Свято вогнів) є щорічним єврейським святом, який святкує цю подію.

4. Під керівництвом Маккавеїв Палестина позбулася сирійського (тобто - Селевкідського) впливу, зокрема завдяки договору, укладеному з Римом у 139 р. до н.

5. Під час правління Маккавеїв дві групи стали відомими

а. Хасиди стали фарисеями.б. Елліністи стали саддукеями.

V. Римська імперіяА. Рим взяв контроль над Палестиною під керівництвом Помпея в 63 році до нашої ери.

В. У той час як римська влада домінувала в цивілізованому світі протягом періоду часу, охопленого літературою Нового Завіту, Рим фактично дозволяв завойованим територіям керувати собою.

С. Після завоювання Палестини Помпеєм правління Палестиною було передано Антипатру. Він був початком династії Іродів

Д. Після Антипатра євреями правив Ірод Великий, жорстока і нещадна людина, з 37 року до нашої ери до 4 року нашої ери.

Е. Після смерті Ірода Палестина була поділена між його синами — Філіпом, Антипою та Архілеєм.

Е. За часів Римської імперії для «повноти часу» існувало кілька речей.

1. Спільна мова.2. Загальний мир у всьому світі.3. Широке поширення бідності серед підкорених народів.4. Запроваджувалося рабство.

thebiblewayonline.com/HTML/Outlined Bible/Out-35Between.html

Приблизно за 400 років до того, як Матвій писав про Ісуса з Назарету, Месію, Захарія писав: «Я взяв мій жезл, який називався «Благодать», і зламав його, скасувавши заповіт (заповіт, який Бог уклав через Мойсея), який я уклав з усіма народами. Того дня його було скасовано, і тому стражденні з отари, які спостерігали за мною, знали, що це було Слово Господа». (Захарія 11:10) «Я виллю на дім Давидів і на мешканців Єрусалиму дух благодаті й благання (Христос, спокутна жертва). Вони дивитимуться на мене, того, кого вони прокололи (римський солдат проткнув Ісуса на хресті)». (Захарія 12:10) Того дня буде відкрито джерело для дому Давида та мешканців Єрусалима, щоб очистити їх від гріха та нечистоти. (Захарія 13:1)

Генеалогія Ісуса

Тому Матвій починає свою книгу про прихід Месії «Книгою родоводу Ісуса Христа, сина Давидового, сина Авраамового». Трохи пізніше у віршах 16-17 він говорить: «Йосиф, чоловік Марії, від якої народився Ісус, що зветься Христос. Отже, усіх поколінь від Авраама до Давида було чотирнадцять поколінь, і від Давида до переселення у Вавилон чотирнадцять поколінь, і від переселення у Вавилон до Христа чотирнадцять поколінь. Ісус народився від Марії у Віфлеємі, як пророчено в Михея 5:2 – «Але ти, о Віфлеєме Ефрато, ти занадто малий, щоб бути серед родів Юди, з тебе вийде Мені Той, Хто буде правителем в Ізраїлі, Який походить від давнини, від давніх днів». За наказом Ірода ангел наказав Йосипу та Марії втекти до Єгипту. Після смерті Ірода вони повернулися до Назарету, де він жив, поки не розпочав своє служіння. Схему генеалогії Ісуса можна знайти в <http://www.thebiblewayonline.com/Genealogy/genealogy.htm>.

Послання Івана Хрестителя

«Тими днями прийшов Іван Хреститель і проповідував у пустині Юдейській: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне». Бо це той, про кого говорив пророк Ісаїя, коли сказав: Голос волочого в пустині: Приготуйте дорогу для Господа! вирівняйте стежки Йому»... «Вся околиця Йорданська виходила до Нього, і вони хрестилися від Нього в річці Йордані, сповідуючи свої гріхи. ... Тоді Ісус прийшов із Галілеї на Йордан до Івана, щоб охреститися від нього. Іоанн зупинив би його, сказавши: «Я маю хреститися від тебе, а ти приходиш до мене?» Але Ісус відповів йому: «Нехай буде тепер, бо так годиться нам виконати всю правду». (Мт 3:1-3; 5-6; 13-15)

Коментар: Довгоочікуваний Месія вже тут, готуйтеся Його почути.

Диявольські спокуси Ісуса

Тоді Ісус був повів Духом у пустелю, щоб диявол спокушав його трьома різними способами. Це ті самі підходи, які він використовує сьогодні проти тих, хто у Христі – Його Церкви.

- а) Бажання їжі - жага плоті.
- б) Прагнення до влади - гордість життя
- в) Бажання речей - пожадливість ока.

На кожну спокусу Ісус відповідав «Написано», щоб диявол пішов на більш сприятливий час.

«Коли він (Ісус) почув, що Івана схопили, то пішов у Галілею. Покинувши Назарет, він пішов і оселився в Капернаумі над морем, на території Завулону і Нефталіма, щоб справдилося сказане через пророка Ісаю: «Земля Завулонова і земля Нефталімова, дорога морська, за Йорданом, Галілея поганська». ... Потім Він ходив по всій Галілеї, навчаючи в їхніх синагогах і проголошуючи євангелію царства та зцілюючи всяку хворобу та всяку недугу серед людей. Слава про нього поширилася, і «великі натовпи пішли за ним із Галілеї та Десятимістя, з Єрусалиму та Юдеї та з-за Йордану». (Мт 4:12-15; 23-25)

Коментар: диявол використає ці три вразливі людські слабкості, щоб спокусити.

Ісус навчав, як догоджати Богові

Блаженства

- Убогі духом – ті, що визнають власну гріховність і Божу праведність. (Матвія 5:3)

- Ті, хто Сумує – ті, хто незадоволений своєю духовною слабкістю, а не своїм фізичним становищем у житті. (Матвія 5:4)
- Лагідні – ті, хто не гордий, зарозумілий чи зарозумілий. (Мт 5:5)
- Ті, хто голодує і спрагне праведності, – ті, хто постійно прагне робити те, що є правильним і приємним Богу. (Матвія 5:6)
- Милосердні – ті, хто не засуджує і не засуджує. (Матвія 5:7)
- Чисті серцем – щирі люди, вільні від фальші, вільні від усього, що бруднить, псує, розбещує. (Мт 5:8)
- Миротворці – ті, хто живе в мирі зі своїми ближніми та допомагає іншим робити те саме. (Мт 5:9)
- Вірні/Праведні – жити вірно Христу, незважаючи на переслідування, тиск, спокуси чи бажання. (Матвія 5:10)

Сіль і світло

«Ви сіль землі, але якщо сіль втратила свій смак, як відновити її солоність? Воно вже ні на що не годиться, крім того, щоб його викинули й розтоптали під ноги. Ви світло світу. Місто, що стоїть на горі, не сховається. Не запалюють лампу й не ставлять її під кошик, а на підставку, і вона світить усім у домі». (Мт 5:13-15)

Коментар: коли ви робите добрі справи і віддаєте славу своєму Отцеві, який на небі, це помічають інші.

Виконувати Закон

«Не думайте, що Я прийшов відмінити Закон чи Пророків; Я не прийшов їх скасувати, але виконати. Бо кажу вам: якщо ваша праведність не перевищить праведності книжників і фарисеїв, то ви не ввійдете в Царство Небесне». (Мт 5:17-18)

Коментар: Наближається час для зміни завіту, укладеного Богом через Мойсея, на завіт, який укладе Христос.

Коментар: для фарисеїв праведність як спосіб життя — це те, що слід бачити у людей; наприклад, подивіться на мене, який я хороший.

Вирішуйте та примиряйте розбіжності

Ви чули, що стародавнім було сказано: Не вбивай; і кожен, хто вбиває, підлягатиме суду». Але Я кажу вам, що кожен, хто гнівається (бажає вбити) на брата свого, підлягатиме суду. Якщо маєш щось проти свого брата, негайно помирись. Швидше миріться зі своїм обвинувачем». (Мт 5:21-22; 24-25)

Коментар: «Ви чули, як це сказано», ймовірно, це вчення рабина.

Коментар: Шкідливо затаювати зловживання чи образу.

Дії, що шкодять вічному життю

Ви чули, що сказано: Не чини перелюбу! Але Я кажу вам, що кожен, хто дивиться на жінку з пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у своєму серці». (Мт 5:27-28)

Коментар: Той, хто бажає мати іншого чоловіка, не вірний шлюбній угоді – перелюбник.

Розлучення або звільнення

«Було також сказано: «Хто відпускає свою жінку, нехай дасть їй розвідний лист». Але Я кажу вам, що кожен, хто розлучається зі своєю дружиною, хіба що через розпусту, спонукає її до перелюбу. І хто одружується з розведеною, той чинить перелюб». (Мт 5:31-32)

Коментар: Порушення завіту є гріхом.

[thebiblewayonline.com/HTML/Marriage and Divorce.html](http://thebiblewayonline.com/HTML/Marriage%20and%20Divorce.html).

Фальшиві присяги та клятви

«Ви чули, що було сказано стародавнім: «Не присягайся неправдиво (неправдиво свідчи — Конкорданс Стронга), але виконуй перед Господом те, що присягнув». Але я кажу вам: не присягайте зовсім». (Матвія 5:33)

Коментар: «ви це чули» наполегливо пропонує принести присягу, закликаючи Бога як свого свідка, було звичайною практикою.

Коментар: нехай те, що ви говорите, буде просто «Так» або «Ні»; все більше, ніж це, походить від злого наміру.

Поквитайтеся, роблячи добро

Ви чули, що сказано: «Око за око, зуб за зуб». (Відплата) Якщо хтось змушує вас йти одну милю, йдіть з ним дві милі. Давай тому, хто просить у тебе, і не відмовляй тому, хто позичить у тебе». (Матвія 5:38)

Коментар: Бог є любов. Христос віддав Своє життя. Роби добро - не зло.

Любов і ненависть

«Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: любіть ворогів ваших і моліться за тих, хто вас переслідує, щоб ви були синами Отця вашого, що на небі. Бо він велить своєму сонцю сходити над злими і над добрими, і посилає дощ на праведних і на неправедних. Бо коли ви любите тих, хто любить вас, яка вам нагорода? Хіба й митарі не роблять того самого? І коли вітаєш тільки братів своїх, що робиш більше за інших? Хіба й язичники так не роблять?» (Мт 5:43-47)

Коментар: Бог любить. Диявол ненавидить. Це ваш вибір, чого слідувати.

Шукаю особистого визнання та уваги

«Стережися виявляти свою праведність перед іншими людьми, щоб вони тебе побачили, бо тоді не матимеш нагороди від Отця свого, що на небі. Але коли ви даєте нужденним, не шукайте визнання, дозвольте Богу отримати славу». (Мат. 6:1-2) «Коли молишся, не уподібнюйся лицемірам, бо вони люблять, щоб їх бачили інші, молися наодинці, а не через багатослівність». (Мат. 6:5-6) «Коли постите, не виглядайте похмурими, як лицеміри, щоб інші бачили. Але коли ви постите, робіть це приватно, не звертаючи на себе уваги». (Матвія 6:16)

Коментар: Бажання особистого визнання, а не прославлення Бога, не є праведним життям.

Скарби на небесах

«Не збирайте собі скарбів на землі, де міль та іржа нищить і де злодії підкопуються й крадуть, а збирайте собі скарби на небі, як там серце ваше». (Мат. 6:19-20) «Око — світильник для тіла. Будьте обережні, на чому воно затримується». (Мт 6:22) «Ніхто не може служити двом панам. Ви не можете служити Богу і націлити своє серце на збагачення». (Матвія 6:24)

Коментар: – Наші вчинки показують спрямованість бажання нашого серця.

тривожний

«Тому кажу вам: не журіться про своє життя. Шукайте найперше Царства Божого та Його правди, і все, про що ви журитеся, додасться вам». (Матвія 6:25, 33)

Суддя

«Не судіть, щоб вас не судили. Бо судом, як ви кажете, судитимуть вас, і якою мірою вживаєте, такою й вам відміряють». (Мт 7:1-2)

Просіть виконання волі Бога

«Просіть, і буде вам дано; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам (згідне з волею Божою). ... бо Отець ваш, що на небі, дає блага тим, хто просить у Нього!» (Матвія 7:7, 11)

Золоте правило

«Усе, що бажаєте, щоб інші чинили вам, чиніть і ви їм». (Матвія 7:12)

Вхід до раю

«Увійдіть вузькими ворітьми. Бо широка брама і легка дорога, що веде до погибелі, і багато тих, хто нею входить. Бо тісні ворота, і вузька дорога, що веде до життя, і мало тих, хто її знаходить». (Мт 7:13-14)

Бути впізнаним за своїми плодами / вчинками

«Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій шкурі, а всередині є вовками хижими. Ви впізнаєте їх по плодах (діянням). Визнання вимагає знання Божого слова, яке вимагає старанного вивчення, а не просто слухання думок і тлумачень інших». (Мт 7:15)

Я ніколи не знав тебе

«Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Отця Мого, що на небі. Того дня багато-хто скажуть мені: Господи, Господи, хіба не Твоїм Ім'ям ми пророкували, і не Твоїм Ім'ям ми демонів виганяли, і чи не Твоїм Ім'ям ми багато чуд творили? І тоді я скажу їм: Я ніколи вас не знав; Відійдіть від Мене ви, чините беззаконня!» (Мт. 7:21-23).

Побудуйте свій будинок на скелі

«Кожен, хто слухає ці Мої слова і виконує їх, буде подібний до мудрого чоловіка, який збудував свій дім на скелі (твердій основі). Ті, хто слухає цих Моїх слів і не виконує їх, будуть подібні до нерозумного чоловіка, який збудував свій дім на піску (не міцному фундаменті), і велике було його падіння". Натовп був здивований Його вченням. Продовжуючи Своє вчення, Він потім почав демонструвати Своє вчення через чудесні зцілення". (Мт 7:24-28)

Вчення, що демонструються вчинками

Очищає прокаженого

«Коли Він (Ісус) зійшов з гори, за Ним пішов великий натовп. І ось підійшов до Нього прокажений і впав перед Ним на коліна, кажучи: «Господи, коли хочеш, можеш очистити мене». І Ісус простяг руку, доторкнувся до нього й сказав: «Хочу». бути чистим». І негайно очистилася його проказа. І сказав йому Ісус: «Гляди, нікому нічого не говори, але йди, покажися священику і принеси дар, який наказав Мойсей, на доказ їм» (Мф. 8:1-4).

Заспокоює бурю

«Коли Він увійшов до човна, Його учні пішли за Ним. І ось знялася велика буря на морі, так що хвилі затопили човен. але він спав. І пішли, і розбудили Його, кажучи: Спаси нас, Господи! ми гинемо». І сказав їм: Чого ви боїтеся, маловірні? Тоді він устав і заборонив вітрам і морю, і настала велика тиша. А люди дивувалися й казали: «Що це за людина, що й вітри й море слухаються Його?» (Мт. 8, 23-26).

Одержимий демонами зцілений

«Коли він прибув на той бік, у Гадаринську країну, зустріли його двоє біснуватих, які виходили з гробниць, такі люті, що ніхто не міг пройти ту дорогу. І ось вони закричали: Що Тобі до нас, Сину Божий? Ти прийшов сюди мучити нас раніше часу? Зараз на деякій відстані від них паслося багато свиней. І біси благали Його, кажучи: «Якщо виженеш нас, то відпусти нас у стадо свиней». І він сказав їм: Ідіть. І вийшли вони, і ввійшли до свиней, аж ось увесь стад кинувся з крутого берега в море й потонув у воді. Пастухи втекли і, прийшовши до міста, розповіли про все, особливо про те, що сталося з біснуватими. І ось усе місто вийшло назустріч Ісусу, і, побачивши Його, благали Його покинути їхню землю». (Мт 8:28-34)

Паралітичний зцілений

«Сівши в човен, він переплив і прибув до свого міста. І ось принесли до Нього розслабленого, що лежав на ложі. І коли Ісус побачив їхню віру, то сказав до розслабленого: Будь мужнім, сину мій! твої гріхи прощені». І ось деякі з книжників сказали собі: Цей чоловік богохульствує. Але Ісус, знаючи їхні думки, сказав: «Чому ви думаєте лихе в серцях своїх? Бо що легше сказати: «Прощаються твої гріхи» чи сказати: «Встань і ходи»? Але щоб ви знали, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи, — сказав він до розслабленого, — встань, візьми своє ложе та йди додому. І він встав і пішов додому. Натовп, побачивши це, злякався і прославив Бога, що дав таку владу людям». (Мт 9:1-8)

Відновлене життя

«Коли він їм це говорив, ось увійшов начальник, і став перед ним навколiшки, кажучи: «Моя дочка щойно померла, але прийди й поклади на неї свою руку, і вона оживе». І встав Ісус, і пішов за Ним з учнями». (Мт 9:18-19)

Жінка зцілилася

«Ось жінка, яка дванадцять років страждала від кровотечі, підійшла ззаду й доторкнулася до краю одежі Його, бо сказала собі: «Якщо я тільки доторкнусь до одежі Його, то одужаю». Ісус обернувся і, побачивши її, сказав: Будь мужньою, дочко! твоя віра спасла тебе». І вмить жінка одужала. І коли Ісус прийшов до дому правителя і побачив сопілкарів і натовп, що галасував, він сказав: «Ідіть, бо дівчина не вмерла, а спить». І вони сміялися з нього. Коли ж натовп вигнали, він увійшов і взяв її за руку, і дівчина встала. І чутка про це пройшла по всій тій окрузі». (Мт 9:20-26)

Зцілення сліпих

«Коли Ісус ішов звідти, двоє сліпців ішли за Ним, голосно кричачи: Помилуй нас, Сину Давидів! Коли він увійшов до дому, до нього підійшли сліпці, а Ісус сказав їм: «Чи вірите ви, що я можу це зробити?» Вони сказали йому: «Так, Господи». Тоді він доторкнувся до їхніх очей і сказав: Нехай буде вам згідно з вашою вірою! І їхні очі відкрилися. І Ісус суворо попередив їх: «Дивіться, щоб ніхто не знав про це». Але вони пішли й рознесли славу про нього по всій тій околиці». (Мт 9:27-31)

Німиї зцілені

«Привели до нього чоловіка, пригнобленого демонами, який був німиї. І коли демон був вигнаний, німиї заговорив. І дивувались натовпи, кажучи: Ніколи не було такого в Ізраїлі! А фарисеї казали: «Він виганяє бісів силою князя бісівського» (Мф. 9:32-34).

Фарисеї

«Фарисеї казали: «Князем демонів Він виганяє бісів» (Мф. 9:34).

Коментар: Фарисеї та лідери бачили чудеса, але відмовлялися прославляти Бога, хоча вони були лідерами «дітей Ізраїля».

Коментар: зцілення Ісуса були доказом того, що Він був більш ніж смертною людиною. Він був Богом у людському тілі, який прославляв «Батька». Деякі визнавали Його божественність, інші відмовлялися. Дивіться Божество Ісуса на

thebiblewayonline.com/html/DeityJesusEmptied.html

Притчі

«Хлібороб вийшов сіяти своє насіння. Коли він розсипав насіння, воно впало на стежці, і прилетіли птахи та й з'їли його. Деякі впали на кам'яністі місця, де не було багато ґрунту. Зійшло швидко, бо ґрунт був неглибокий. Але коли зійшло сонце, рослини згоріли, і вони засохли, бо не мали кореня. Інше насіння впало між колючки, які вирости і заглушили рослини. А ще інше насіння впало на добрий ґрунт, де воно дало врожай — у сто, шістдесят чи тридцять разів більше, ніж було посіяно». (Мат. 13:3-8)

Пояснення:

«Тож послухайте, що означає притча про сіяча: коли хтось чує звістку про Царство і не розуміє, приходить лукавий і викрадає посіяне в його серці. Це насіння, посіяне вздовж стежки. Той, хто прийняв зерно, що впало на кам'яністі місця, - це людина, яка слухає слово і відразу приймає його з радістю. Але оскільки він не має кореня, він живе недовго. Коли приходить біда чи переслідування через слово, він швидко відпадає. Той, хто прийняв зерно, що впало в тернину, - це людина, яка слухає слово, але турботи цього життя та омана багатства заглушують його, роблячи його безплідним. Але той, хто отримав насіння, що впало на добру землю, це людина, яка слухає слово і розуміє його. Він дає врожай, який дає в сто, шістдесят чи тридцять разів більше, ніж було посіяно». (Мат. 13:18-23)

«Царство Небесне подібне до чоловіка, який посіяв добре насіння на полі своєму. Але коли всі спали, прийшов його ворог, посіяв кукіль між пшеницею та й пішов. Коли пшениця зійшла й утворила колоски, тоді з'явилися й

бур'яни. Слуги господаря підійшли до нього й сказали: «Пане, чи не добре насіння ти посіяв на своєму полі?» «Звідки тоді взявся бур'ян?» «Це зробив ворог», — відповів він. Слуги запитали його: «Хочеш, ми підемо їх витягти?» «Ні, — відповів він, — тому що, вириваючи бур'яни, ви можете вирвати з ними пшеницю. Нехай обидва ростуть разом до жнив. Тоді я скажу жінцям: спочатку зберіть бур'ян і зв'яжіть його в пучки, щоб спалити; тоді збери пшеницю та й принеси до моєї комори». (Мат. 13:24-30)

Пояснення

«Той, хто посіяв добре зерно, є Син Людський. Поле — це світ, а добре насіння — для синів царства. Кукіль — сини лукавого, а ворог, що сіє його, — диявол. Жнива — кінець віку, а жінці — ангели. «Як кукіль виривають і спалюють у вогні, так буде наприкінці віку. Син Людський пошле Своїх Анголів, і вони виполуть із Його Царства все, що чинить гріх, і всіх, хто чинить зло. Вони вкинуть їх у вогненну піч, де буде плач і скрегіт зубів. Тоді праведні засяють, як сонце, у Царстві Отця свого. Він хто має вуха, нехай слухає». (Мт 13:37-43)

«Царство Небесне подібне до гірчичного зерна, яке взяв чоловік і посіяв на полі своєму. Хоча воно найменше з усіх ваших насіння, але коли воно виростає, воно стає найбільшим серед садових рослин і стає деревом, так що птахи небесні прилітають і сідають на його гілках». (Мт 13:31-32)

«Царство Небесне подібне до дріжджів, які жінка взяла й розмішала у великій кількості борошна, аж поки тісто не розчинилося». (Матвія 13:33)

«Царство Небесне подібне до скарбу, захованого в полі. Як знайшов його чоловік, то знову сховав його, а потім, радіючи, пішов і продав усе, що мав, і купив те поле». (Матвія 13:44)

«Царство Небесне подібне до купця, що шукає гарних перлин. Коли він знайшов одну цінну, то пішов, продав усе, що мав, і купив її». (Мт 13:45-46)

«І знову Царство Небесне подібне до сіті, що була запущена в озеро, і вона спіймала всяку рибу. Коли він наповнився, рибалки витягли його на берег. Тоді вони сіли і зібрали хорошу рибу в кошики, а погану викинули. Так буде наприкінці віку. Прийдуть ангели, відділять нечестивих від праведних і вкинуть їх у вогненну піч, де буде плач і скрегіт зубів». (Мт 13:47-50)

«Що ти думаєш? Якщо в людини є сотня овець, і одна з них заблукає, чи не залишить вона дев'яносто дев'ять на горах і не піде шукати ту, що заблукала? І якщо він знайде її, то, правду кажу вам, він радіє тій одній вівці, ніж дев'яносто дев'ятьом, що не заблукали. Так само й Отець ваш Небесний не хоче, щоб хтось із цих малих загинув». (Мт 18:12-14)

«Отже, Царство Небесне подібне до царя, який хотів звести рахунки зі своїми слугами. Коли він почав поселення, до нього привели чоловіка, який був винен йому десять тисяч талантів. Оскільки він не міг заплатити, господар наказав продати його, його жінку, його дітей і все, що він мав, щоб повернути борг. «Слуга впав перед ним на коліна. «Потерпіть зі мною, — благав він, — і я все віддам». Пан слуги змилювався над ним, скасував борг і відпустив його. «Але коли той слуга вийшов, то знайшов одного зі своїх товаришів, який був винен йому сто денаріїв, і схопив його, і почав душити: «Віддай мені, що винен!» — запитав він. «Його товариш упав на коліна й благав його: «Потерпи зі мною, і я тобі відплачу».

«Але він відмовився. Натомість він пішов і наказав посадити чоловіка у в'язницю, доки той не сплатить борг. Побачивши інші слуги, що сталося, вони дуже засмутилися, пішли й розповіли своєму панові про все, що сталося. «Тоді пан покликав слугу. «Лихий слуго, — сказав він, — я скасував увесь твій борг, тому що ти благав мене. Хіба тобі не слід було змилюватися над своїм товаришем, як я змилювався над тобою?» У гніві його пан віддав його тюремникам на тортури, доки він не поверне весь борг». Так мій небесний Отець буде поводитися з кожним із вас, якщо ви не пробачите свого брата від усього серця». (Мт 18:21-35)

«Царство Небесне подібне до власника землі, який вийшов рано-вранці найняти людей для роботи у своєму винограднику. Він погодився заплатити їм денарій за день і послав їх у свій виноградник. Близько третьої години

він вийшов і побачив інших, що стояли на базарі й нічого не робили. Він сказав їм: «Ідьте і ви, працюйте в моєму винограднику, і я заплачу вам, як належне». Отже, вони пішли. Він знову вийшов близько шостої та дев'ятої години і зробив те саме. Приблизно об одинадцятій годині він вийшов і побачив ще інших, що стояли навколо. Він запитав їх: «Чому ви цілий день тут стоїте й нічого не робите?» «Тому що нас ніхто не найняв», – відповіли вони. «Він сказав їм: Ідьте і ви, працюйте в моєму винограднику». Коли настав вечір, власник виноградника сказав своєму старшині: «Поклич робітників і дай їм плату, починаючи з останніх найнятих і закінчуючи першими». Найняті працівники об одинадцятій годині прийшли, і кожен отримав по денарію. Тож коли приходили ті, кого найняли першими, вони розраховували отримати більше. Але кожен з них також отримав денарій. Отримавши, почали нарікати на поміщика. Ці люди, яких найняли останніми, працювали лише одну годину, вони сказали, «і ви зробили їх рівними з нами, які винесли тягар роботи та денну спеку». Але він відповів одному з них: «Друже, я не був несправедливим до вас. Ти не згодився працювати за денарій? Бери платню і йди. Я хочу дати людині, яку найняли останнім, те саме, що я дав вам. Хіба я не маю права робити зі своїми грошима те, що хочу? Або ти заздриш, бо я щедрий?» Отже, останні будуть першими, а перші — останніми». (Мт 20:1-16)

«Був один чоловік, у якого було два сина. Він підійшов до першого й сказав: «Сину, піди сьогодні попрацюй у винограднику». «Не буду», — відповів він, але потім передумав і пішов. Тоді батько підійшов до другого сина і сказав те саме. Він відповів: «Зроблю, сер», але не пішов. Хто з них зробив те, що хотів його батько?» (Мт 21:28-31)

«Митарі та повії випереджають вас у Царство Боже. Бо Іван прийшов до вас, щоб показати вам дорогу праведності, та ви йому не повірили, а митарі та повії. І навіть побачивши це, ви не покалися і не повірили йому». (Мт 21:31-32)

«Був один поміщик, який посадив виноградник. Він обгородив його стіною, викопав у ньому чавило і збудував сторожову вежу. Тоді він здав виноградник кільком хліборобам і пішов у дорогу. Коли настав час жнив, він послав своїх слуг до орендарів, щоб вони зібрали свої плоди. Орендарі схопили його слуг; одного побили, другого вбили, третього побили камінням. Тоді він послав до них інших слуг, більше ніж у перший раз, і орендарі поводитися з ними так само. Нарешті він послав до них свого сина. «Вони поважатимуть мого сина», — сказав він. Але коли орендарі побачили сина, вони сказали один одному: «Це спадкоємець». Ходімо, уб'ємо його і візьмемо його спадщину». Тому вони взяли його, викинули з виноградника і вбили. Отже, коли прийде власник виноградника, що він зробить із тими виноградарями? Вони відповіли, що він приведе тих нещасних до жалюгідного кінця, і він здасть виноградник іншим орендарям, які дадуть йому свою частку врожаю під час жнив». (Мт 21:33-41)

«Камінь, що його будівничі відкинули, став каменем кінцем; Господь учинив це, і це дивно в очах наших»? Тому кажу вам, що Царство Боже забереться від вас і буде дано людям, які будуть приносити плоди його. Хто впаде на цей камінь, той розіб'ється, а на кого він упаде, той розчавиться». Коли первосвященики та фарисеї почули Ісусові притчі, вони зрозуміли, що Він говорить про них. Вони шукали способу схопити Його, але боялися натовпу, бо люди вважали Його пророком». (Мт 21:42-46)

«Царство Небесне подібне до царя, який справив весілля для свого сина. Він послав своїх слуг до тих, хто був запрошений на бенкет, щоб вони сказали їм прийти, але вони відмовилися прийти. Тоді він послав ще кількох слуг і сказав: «Скажіть запрошеним, що я приготував свій обід: мої воли та відгодована худоба зарізані, і все готово». Приходьте на весільний бенкет». Але вони не звернули уваги і розійшлися — один у своє поле, інший у свої справи. Решта схопили його слуг, знущалися з ними і вбили. Цар розлютився. Він послав своє військо і знищив тих убивць і спалив їхнє місто. Тоді він сказав своїм слугам: Весільний бенкет готовий, але ті, кого я запросив, не заслужили прийти. Ідьте на розі вулиць і запрошуйте на бенкет усіх, кого знайдете. Тож слуги вийшли на вулицю і зібрали всіх, кого знайшли, і добрих, і злих, і весільний зал наповнився гостями. Але коли цар увійшов подивитися на гостей, то помітив там чоловіка, який не був у весільному вбранні. «Друже, — запитав він, — як ти потрапив сюди без весільного одягу?» Чоловік онімів. «Тоді цар сказав слугам: «Зв'яжіть

йому руки й ноги та викиньте його надвір, у темряву, де буде плач і скрегіт зубів». Бо багато запрошених, але мало вибраних». (Мт 22:2-14)

Пастка і лицемірство

«Почувши, що Ісус змусив садукєїв замовкнути, фарисеї зібралися. Один із них, знавець закону, випробовував його таким запитанням: Учителю, яка найбільша заповідь у Законі? Ісус відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом». Це перша і найбільша заповідь. А друга подібна до неї: люби свого ближнього, як самого себе. Увесь Закон і Пророки тримаються на цих двох заповідях». (Мт 22:34-40)

«Тоді Ісус сказав: «На Мойсеєвому сидінні сидять законовчителі та фарисеї. Отже, ви повинні слухатися їх і робити все, що вони скажуть вам. Але не робіть того, що вони роблять, бо вони не виконують те, що проповідують. ... «Усе, що вони роблять, робиться для того, щоб люди бачили». ... не називайтеся вчителями, і всі ви брати, бо один у вас не наставник, бо один у вас буде слуга. Хто підноситься, буде піднесений. 23:1-3; 8-12 ESV)

бід

«Горе вам, поводитирі сліпі! Ви кажете: «Якщо хто клянеться храмом, то нічого не означає». але коли хто поклянеться золотом храму, той буде зв'язаний своєю присягою». Сліпі дурні! Що більше: чи золото, чи храм, що освячує золото? Ви також кажете: «Якщо хтось клянеться жертівником, це нічого не означає». але якщо хтось поклянеться даром, що на ньому, той буде зв'язаний своєю клятвою. Ви сліпці! Що більше: дар чи жертвник, що освячує дар? Отже, хто клянеться жертвником, клянеться ним і всім, що на ньому. І хто клянеться храмом, клянеться ним і тим, хто в ньому живе. А хто клянеться небом, клянеться престолом Божим і Тим, хто сидить на ньому». (Мт 23:16-22)

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Ти закриваєш перед людьми Царство Небесне. Ви самі не входите, ані тих, хто намагається, не пустите». (Матвія 23:13)

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Ви подорожуєте по суші й морі, щоб завоювати одного наверненого, а коли він ним стає, ви робите його удвічі сином пекла, ніж ви». (Матвія 23:15)

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Ви даєте десятину своїх прянощів — м'яти, кропу та кмину. Але ви знехтували важливішими речами закону — справедливістю, милосердям і вірністю. Вам слід було практикувати останнє, не нехтуючи першим. Ви сліпі поводитирі! Комара відціджуєш, а верблюда ковтаєш». (Мт 23:23-24)

Коментар: вони зосереджувалися на незрозумілому і не бачили важливого. Чи ми?

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Ви очищаєте чашку і тарілку зовні, але всередині вони сповнені жадібності та самозадоволення. Сліпий фарисей! Спершу очистіть чашку й блюдо всередині, а потім буде чистим і ззовні». (Мт 23:25-26)

Коментар: люди можуть здаватися праведними, але часто бувають злими. Справа в діях, а не в зовнішньому вигляді.

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Ви подібні до побілених гробів, які зовні гарні, а всередині повні кісток мертвих і всього нечистого. Так само зовні ти здаєшся людям праведним, а всередині ти сповнений лицемірства та злоби». (Мт 23:27-28)

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Ви будете гробниці пророкам і прикрашаєте могили праведних. А ви кажете: «Якби ми жили за днів наших прабатьків, то не брали б з ними участі в пролитті крові пророків». Отже, ви свідчите проти себе, що ви нащадки тих, хто вбив пророків. Тож доповніть міру гріхів ваших праотців!» (Мт 23:29-32)

«Ви, змії! Ви виводок гадюк! Як уникнути засудження до пекла? Тому я посилаю до вас пророків, і мудреців, і вчителів. Декого з них ти вб'єш і розіпнеш; інших бичуватимете у своїх синагогах і гнати від міста до міста. І так прийде на вас уся праведна кров, що була пролита на землі, від крові праведного Авеля до крові Захарії, сина Верекії, якого ви вбили між храмом і жертвником. Істину кажу вам: усе це прийде на цей рід». (Мт 24:33-36)
Коментар: Пророки, мудреці та вчителі, яких посилав Ісус, ймовірно, були апостолами та євангелістами.
Коментар: Переслідування з боку євреїв почалося з побиття камінням Стефана.

Кінець Епохи близько

«Єрусалиме, Єрусалиме, ти, що вбиваєш пророків і побиваєш камінням посланих до тебе... твій дім залишиться тобі спустошеним». (Мт 23:37-39)
Коментар: Храм буде знищено, а Угода, дана через Мойсея, буде виконана.

Істину кажу вам: не залишиться тут каменя на камені; всі будуть кинуті вниз». (Матвія 24:2)

Коментар: Це сталося в 70 році нашої ери під час облоги римлян Єрусалиму, коли всі їхні дорогоцінні генеалогічні записи були знищені. Таким чином, євреї ніколи не зможуть мати неспростовних доказів, щоб викласти іншого Месію з роду Давида або ідентифікувати первосвященника Старого Завіту як Христа, який тепер є Первосвященником.

«Бо багато хто прийде в моє ім'я, кажучи: «Я Христос», і багатьох зведуть. Ви почуєте про війни та чутки про війни, але дивіться, щоб не тривожитися. Такі речі повинні відбуватися, але кінець ще попереду. Народ повстане на народ, і царство на царство. У різних місцях будуть голод і землетруси. Усе це початок родових мук». (Мт 24:5-8)

Коментар: Народження нового завіту, даного Христом, Сином Божим, прийшло з великим болем через переслідування як євреями, так і Римською імперією.

«Ви будете видані на переслідування та на смерть, і через Мене вас ненавидітимуть усі народи». (Матвія 24:9)

Коментар: Євреї не сприймали чудеса та інші докази того, що Ісус був Месією, тому, коли було впроваджено Новий Завіт, який пропонував спасіння та вічне життя, він також був відкинутий, а послідовники Христа та Його Нового Завіту були переслідувані.

«Тоді Царство Небесне буде подібне до тих, хто чекає приходу нареченого. Деякі були готові, інші – ні. Непідготовлених на весільний бенкет не пускали». (Мт 25:1-13)

Коментар: Непідготовленим, тим, хто відкидає Христа і Його новий завіт, не буде дозволено увійти в рай.

«Знаючи все, що Ісус знав, що час Його спокутної жертви близький, Він зібрався зі Своїми учнями, щоб:

- Приймайте єврейську Пасху, нагадування про визволення з рабства тим, хто втік з єгипетської неволі.
- Здійсніть пам'ять про Його спокутну жертву – нагадування про звільнення від рабства гріха для тих, хто вирішив відійти від гріха та прийняти Його пропозицію прощення та спасіння.
- Визначте Свого зрадника. Ісус, охоплений скорботою, молився: «Отче мій, якщо можливо, нехай ця чаша (Його розп'яття) забереться від Мене. Але не як Я хочу, а як Ти». (Матвія 26:39)

«Юда з великим натовпом, озброєним мечами та киями, посланий від первосвященників і старших народу, схопив Ісуса». (Мт 26:47-48)

Розп'яття Ісуса – Спокутна жертва

«Ті, що схопили Ісуса, відвели Його до Кайяфи, первосвященника, де зібралися законовчителі та старші». (Матвія 26:57) «Вони шукали фальшивих доказів проти Ісуса, щоб убити Його». (Мат. 26:59) «Вони плювали Йому в обличчя і били Його кулаками. Інші дали йому ляпаса». (Мт 26:67) «Рано-вранці всі первосвященники та старші народу вирішили вбити Ісуса. Вони, зв'язавши його, повели й передали наміснику Пилатові». (Мт 27:1-2)

«Ісус став перед намісником, і намісник запитав Його: Ти Цар Юдейський?» «Так, це так, як ти кажеш», — відповів Ісус. (Матвія 27:11)

«Що ж мені робити з Ісусом, що зветься Христос?» — спитав Пілат. Усі відповіли: Розіпни Його! «Чому? Який злочин він скоїв?» запитав Пілат. (Мт 27:22-23)

«Поступившись розбурханому натовпу, Пілат відпустив до них Варавву. Але він наказав бичувати Ісуса і віддав його на розп'яття». (Матвія 27:26)

«Коли вони розіп'яли Його, то розділили одягу Його, кинувши жереб. І, сівши, вони стерегли Його там. Над його головою помістили письмове звинувачення проти нього: ЦЕ ІСУС, ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ». (Мт 27:35-37)

«Ісус знову закричав гучним голосом і віддав дух (він помер). У той момент завіса храму розірвалася надвоє від верху донизу. Земля здригнулася, і скелі розкололися. Гробниці розкрилися, і тіла багатьох святих людей, які померли, воскресли до життя. Вони вийшли з гробниць, а після воскресіння Ісуса ввійшли до святого міста і з'явилися багатьом людям». (Мт 27:50-53)

Коментар: Вхід до Святого Святих був відкритий для всіх.

«Йосиф (з Ариматеї) взяв тіло, загорнув його в чисте полотно і поклав у свою власну нову гробницю, яку він вирізав у скелі. Він прикотив великий камінь до входу в гробницю і пішов геть». (Мт 27:59-61)

Воскресіння

«Після суботи, на світанку першого дня тижня, Марія Магдалина та друга Марія пішли подивитися на гріб. Стався сильний землетрус, бо ангел Господній зійшов із неба, підійшов до гробу, відвалив камінь і сів на ньому. Вид його був, як блискавка, а одяг його білий, як сніг». (Мт 28:1-4)

«Ангел сказав жінкам: «Не бійтеся, бо я знаю, що ви шукаєте Ісуса, розіп'ятого. Його немає тут, Він воскрес». (Мт 28:5-6)

«Одинадцять учнів пішли в Галілею, на гору, куди звелів їм йти Ісус. Побачивши Його, вони вклонилися Йому; але дехто сумнівався. Тоді Ісус підійшов до них і сказав: Мені дана всяка влада на небі і на землі. Отже, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи (хрестячи) їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, і навчаючи їх виконувати все, що Я вам заповідав» (Мф. 28:16-20).

Ключові моменти від Матвія

- Генеалогія Ісуса була дуже важливою для євреїв, оскільки Месія мав бути нащадком Давида, і ці записи були доказом.
- Вчення Ісуса були підтверджені Його чудесами.
- Гордість, влада та престиж не давали багатьом почути, зрозуміти та прийняти докази того, що Ісус був їхнім довгоочікуваним Месією.
- Угода з Ізраїлем через Мойсея була виконана Новою Угодою, встановленою Христом для всього людства, а не лише для євреїв.
- Христос добровільно віддав своє земне життя як єдину спокутну жертву за відпущення гріхів.
- Воскресіння Христа зі смерті і могили є перемогою над духовною смертю, владою сатани над людиною.

Запитання: чи був Ісус із Назарету, як стверджують фарисеї, сином Йосипа, людиною, як і всі інші; або як Бог, так і людина, коли голос з неба сказав: «Це Син мій, якого я люблю; ним я дуже задоволений?»

МАРК

«Пророк Ісаї сказав: Ось Я посилаю Свого посланця перед лицем Твоїм, який приготує Твою дорогу, голос того, хто взиває в пустині: Приготуйте дорогу Господеві, вирівняйте стежки Йому» (з Іс. 40:3) (Марка 1:2-3).

«Іван Хреститель проголосив хрещення покаяння для прощення гріхів, кажучи: «За мною прийде Той, Хто могутніший за мене, що ремінця на сандаліях Його я недостойний, нахилившись, розв'язати». Я хрестив вас водою, а він хреститиме вас Духом Святим». ... Ісус прийшов, щоб охреститися від Івана в Йордані. І коли він вийшов із води, то зараз побачив, як розкрилося небо і Духа, що сховався на нього, як голуб. З неба почувся голос: «Ти Син Мій Улюблений». (Марка 1:4; 7-11)

Чудеса доводять, що Ісус був Сином Божим

«Ісус увійшов у суботу до синагоги в Капернаумі і почав навчати. Народ дивувався його вченню, бо він навчав їх як той, хто має владу, а не як законовчителі. Саме тоді чоловік у їхній синагозі, який був одержимий злим духом, вигукнув: «Чого Тобі потрібно від нас, Ісусе Назарянин? Ви прийшли нас знищити? Я знаю, хто ти — Святий Божий! «Тихо!» — суворо сказав Ісус. «Вийди з нього!» Злий дух сильно струснув чоловіка і з криком вийшов із нього. Люди були настільки здивовані, що питали один одного: «Що це таке?» Нове вчення — і з авторитетом! Він навіть наказує злим духам, і вони його слухаються». Звістка про нього швидко розійшлася по всій Галілеї». (Марка 1:21-28)

Коментар: Духовні істоти, хоч і злі, знали Його. Люди були вражені Його вченням, але релігійні лідери відмовилися визнати Його.

«Теща Симона (Петра) лежала в гарячці, і Ісусові розповіли про неї. Тож він підійшов до неї, взяв її за руку й допоміг підвестися. Лихоманка залишила її, і вона почала чекати на них». (Марка 1:30-31)

«Люди приносили до Ісуса всіх хворих і біснуватих. Все місто зібралось біля дверей, і Ісус зцілював багатьох, хто мав різні хвороби. Він також вигнав багатьох бісів, але не давав демонам говорити, бо вони знали, хто він». (Марка 1:32-34)

«Підійшов до нього прокажений чоловік і благав його на колінах: «Якщо хочеш, можеш очистити мене». Сповнений співчуття, Ісус простягнув руку й доторкнувся до чоловіка. «Я готовий», — сказав він. «Будь чистим!» Проказа відразу ж покинула його, і він вилікувався». (Марка 1:40-42)

«Ісус знову увійшов у Капернаум; Зібралось так багато, що не залишилось місця навіть за дверима, і він проповідував їм слово. Прийшли деякі люди, несучи до Нього розслабленого, якого несли четверо. Оскільки через натовп не могли доставити його до Ісуса, вони зробили отвір у даху над Ісусом і, прокопавши його, опустили циновку, на якій лежав паралізований. Побачивши їхню віру, Ісус сказав до розслабленого: Сину, прощаються твої гріхи. Там сиділи деякі законовчителі й думали собі: «Чому цей хлопець так говорить?» Він богохульствує! Хто може прощати гріхи, крім одного Бога?» Ісус одразу пізнав своїм духом, що вони так думають у своїх серцях, і сказав їм: «Чому ви так думаете? Що легше: сказати розслабленому: «Прощаються твої гріхи», чи сказати: «Встань, візьми ложе своє та й ходи»? Але щоб ви знали, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи. ... Він сказав до розслабленого: «Кажу тобі: встань, візьми постіль свою та йди додому». Він підвівся, взяв свій килимок і вийшов у всіх на очах. Це вразило всіх, і вони прославляли Бога, кажучи: «Ми ніколи не бачили нічого подібного!» (Марка 2:1-12)

Коментар: Слово, якому навчав Ісус, було Доброю Новиною – прощення гріхів близько. Тому покайся і готуйся до Месії.

«Начальник синагоги на ім'я Яір щиро благав Ісуса зцілити його вмираючу дочку. Коли вони прийшли до дому начальника синагоги, Ісус побачив галас, люди голосно плакали та ридали. Він увійшов і сказав їм: «Чому весь цей галас і голосіння?» Дитина не мертва, а спить». Але з нього сміялися. Він взяв дівчинку за руку і сказав їй: «Дівчинко, кажу тобі, вставай!» Дівчина відразу підвелася і пішла навколо. (їй було дванадцять років). І вони дуже здивувалися» (Марка 5:22-23; 38-43).

«Великий натовп йшов за Ним, куди б Він не йшов, тож Він почав їх багато чого навчати. Минув час, і він пізно виріс у глухому місці без їжі. Тому Ісус сказав Своїм учням: «Ви дайте їм їсти». Учні не мали часу, грошей і не бачили, що Ісус може взяти п'ять хлібів і дві рибини і нагодувати п'ять тисяч – але Він це зробив». (Марка 6:34-38)

«Знову зібрався великий натовп. Оскільки їм не було чого їсти, Ісус покликав Своїх учнів і сказав: «Мені шкода цих людей. вони вже три дні в мене і не мають що їсти. Якщо я відправлю їх додому голодними, вони впадуть у дорозі, тому що деякі з них пройшли велику відстань». Його учні відповіли: «Але де в цій глухому місці хтось знайде хліба, щоб нагодувати себе?» У них також було кілька маленьких рибок; Він також подякував за них і сказав учням роздавати їх. Люди їли і були задоволені». (Марка 8:1-8)

«Вони прийшли до Віфсаїди, і деякі люди привели сліпого і благали Ісуса доторкнутися до нього. Ісус так і зробив, і йому відновився зір, і він усе бачив ясно». (Марка 8:22-26)

Точка Чудес

Ісус зцілював багатьох, але не всіх. Його зцілення відбулося при багатьох свідках, які були вражені Його силою та авторитетом. Його годування натовпу залучало тисячі людей, а не лише тих, хто був зцілений. Вони приписували ці чудеса Богові, але їхні лідери, фарисеї, книжники та вчителі – ні. Ці лідери бажали зберегти владу та контроль навіть до того, що приписували Божу силу Сатані. Людям ставало зрозуміло, що Ісус був довгоочікуваним Месією. Лідерам було зручно у своїх традиціях, і для цих елітних рабинів Месія не міг прийти з такого низького статусу в житті, якби він був їхнім царем.

Царство Небесне

«Він навчав притчами: «Один хлібороб вийшов сіяти своє насіння». Коли він розсипав насіння, воно впало на стежці, і прилетіли птахи та й з'їли його. Деякі впали на кам'янисті місця, де не було багато ґрунту. Зійшло швидко, бо ґрунт був неглибокий. Але коли зійшло сонце, рослини згоріли, і вони засохли, бо не мали кореня. Інше насіння впало між терен, який виріс і заглушив рослини, так що вони не вродили. Ще інше насіння впало на добрий ґрунт. Воно зійшло, виростало і дало врожай, розмножившись у тридцять, шістдесят і навіть у сто разів» (Марка 4:2-8).

Пояснення -Хлібороб сіє слово. Деякі люди чують це, але сатана приходять і швидко забирає це. Інші спочатку сприймають це з радістю, але оскільки вони не мають коріння, вони тривають лише короткий час. Ще інші чують слово, але турботи цього життя, оманливість багатства та бажання інших речей входять і заглушують слово, роблячи його безплідним. Тоді як інші чують слово, приймають його і виробляють — у тридцять, шістдесят чи навіть сто разів більше. (від Марка 4:14-20)

«Людина розсипає насіння по землі. Вдень і вночі, чи спить він, чи встає, насіння проростає і росте, хоч він не знає, як. Ґрунт сам по собі дає зерно — спочатку стебло, потім качан, а потім повне зерно в качан. Як поспіє зерно, то серп пускає, бо жнива прийшли. Це також як зерно гірчиці, яке є найменшим насінням, яке ви садите в землю. Але коли її посадити, вона росте і стає найбільшою з усіх садових рослин, з такими великими гілками, що птахи небесні можуть сідати в її тіні». (Марка 4:26-32)

Коментар: Насіння — це добра новина, яку забезпечать спокутна жертва та воскресіння Ісуса — прощення гріхів тим, хто бажає слухати Його послання та довіряти Йому, дотримуючись Його вчень про поховання в Христовій смерті (крові).

«З гробниць йому назустріч вийшов чоловік зі злим духом. Його часто закували в ланцюги по руках і ногах, але він розривав ланцюги і ламав заліза на своїх ногах. Коли він побачив Ісуса, то закричав на весь голос: «Чого тобі потрібно від мене, Ісусе, Сину Бога Всевишнього?» Клянися Богом, що не будеш мене мучити! Бо Ісус сказав йому: Вийди, злий духу, із цього чоловіка! «Як тебе звати?» Легіон відповів він. вони благали Ісуса послати їх до стада свиней. В результаті свині кинулися з крутого берега в озеро і потонули. Люди вийшли подивитися, що сталося. Коли вони побачили одержимого демоном, який сидить, одягнений і при здоровому розумі; вони боялися. Ті, хто це бачив, розповіли людям, що сталося з біснுவатим, а також розповіли про свиней. Коли Ісус сідав у човен, біснуватий благав піти з ним. Ісус не дозволив йому, але сказав: «Іди додому до своєї родини та розкажи їм, як багато Господь зробив для тебе, і як Він змилювався над тобою». Отже, чоловік пішов і почав розповідати в Десятимісті, скільки Ісус зробив для нього. І весь народ дивувався». (Марка 5:2-20)

Суть Притч про Царство

Бог навчав Свій народ через Завіт Мойсія, що Він принесе повне прощення через Новий Завіт. Цей Новий Завіт увійде через Його Сина, Ісуса з Назарета. Воно включало б обіцянку Вічного Життя кожному, включаючи язичників, у будь-якій нації, які довіряють Йому через послух.

Переконуючи та готуючи своїх учнів

«Покликавши дванадцятьох, послав їх по двох і дав їм владу над злими духами. Вони виходили і проповідували, щоб люди покалися. Вони виганяли багатьох бісів і намазували оливою багатьох хворих і зцілювали їх». (Марка 6:7; 12-13)

Коментар: Ісус не лише мав силу зцілювати, Він мав силу давати іншим силу зцілювати, коли Його не було поруч.

«Ісус сказав Своїм учням: «Син Людський має багато постраждати, і бути відкинутим старшими, первосвященниками та законоточителями, і що він має бути вбитий і через три дні воскреснути» (Марка 8:31).

«Коли хто хоче йти за мною, нехай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за мною. Бо хто хоче врятувати своє життя, той його погубить, а хто погубить своє життя за Мене та за Євангелію, той його збереже. Яка користь людині здобути весь світ, а душі своїй зашкодити? Або що дасть людина взамін за душу свою? Коли хто соромиться Мене та Моїх слів у цьому перелюбному та грішному роді, того посоромиться Син Людський, коли прийде у славі Отця Свого з Анголами святими». (Марка 8:34-38)

Коментар: потрібно перестати зосереджуватися на задоволеннях життя і зосередитися на духовному.

«Істинно кажу вам: деякі з тих, хто тут стоїть, не скуштують смерті, поки не побачать Царства Божого, що приходить у силі». (Марка 9:1)

«Через шість днів Ісус взяв із собою Петра, Якова та Івана і повів їх на високу гору, де вони були самі. Там він преобразився перед ними. Його одяг став сліпучо білим, білішим, ніж будь-хто на світі міг би його відбілити. І з'явилися перед ними Ілля та Мойсей, які розмовляли з Ісусом. З'явилася хмара й огорнула їх, а з хмари почувся голос: «Це Син мій, якого я люблю, Його слухайтеся!» Раптом, озирнувшись, вони більше не побачили нікого з собою, крім Ісуса». (Марка 9:2-8)

Щоб залагодити суперечку між Своїми учнями щодо рангу та становища, Ісус сказав: «Якщо хтось хоче бути першим, нехай буде останнім і всім слугою». (Марка 9:35)

Коментар: Усі, хто у Христі, Його Церкві, є слугами.

«Деякі фарисеї прийшли й випробовували Його, запитуючи: Чи дозволено чоловікові розлучитися з дружиною?» «Що наказав вам Мойсей?» — відповів він. Вони сказали: Мойсей дозволив людині написати свідоцтво про розлучення і відпустити її. Ісус відповів: Мойсей написав вам цей закон через те, що ваші серця були запеклими. Але на початку створення Бог створив їх чоловіком і жінкою. Тому покине чоловік свого батька та матір і пристане до своєї жінки, і стануть двоє одним тілом. Отже, їх уже не двоє, а одне. Отже, що Бог з'єднав, людина нехай не розлучає». Коли вони знову були в домі, учні запитали Ісуса про це. Він відповів: «Кожен, хто розлучається (грецьке слово *ароіо*) зі своєю дружиною та одружується з іншою жінкою, чинить перелюб проти неї. І якщо вона розлучиться зі своїм чоловіком і вийде заміж за іншого чоловіка, вона чинить перелюб». (Марка 10:2-12)

Коментар: Дружина залишається заміжною, якщо її відправляють або розлучають без свідоцтва про розлучення — це значення грецького слова *ароіо*. Якщо вона виходить заміж без свідоцтва, вона порушує шлюбну угоду з чоловіком, який відіслав її, оскільки її відсилають без розлучення. Тому вона перелюбниця. Маючи свідоцтво, дружина більше не перебуває у шлюбі, отже, може вийти заміж повторно, отже, не є перелюбницею, оскільки шлюбну угоду не потрібно порушувати. Фарисеї були добре знайомі з цим, як записано у Повторенні Закону 24. thebiblewayonline.com/html/MarriageDivorce.html

«До нього підбіг чоловік і впав перед ним на коліна. «Учителю добрий, — запитав він, — що мені робити, щоб успадкувати вічне життя?» Я дотримувався Закону з дитинства». Одного тобі бракує, — сказав він. «Иди, продай

усе, що маєш, і роздай бідним, і матимеш скарб на небі. Тоді йди за мною». При цьому обличчя чоловіка впало. Він пішов сумним, бо мав велике багатство». (Марка 10:17-22)

Коментар: Він покладався на власне багатство, тому не бажав відмовитися від насолод життя, а не від Божого багатства.

«Яків та Іван, сини Зеведея, думаючи, що Ісус заснує земне царство, попросили: «Нехай один із нас сяде праворуч від тебе, а інший — ліворуч у славі твоїй». Ісус відповів, що це не залежить від Нього, але якщо вони хочуть бути великими в царстві, він сказав: «Ви знаєте, що ті, кого вважають правителями народів, панують над ними, а їхні високопосадовці мають владу над ними». З тобою не так. Натомість, хто хоче бути великим між вами, нехай буде вам слугою, а хто хоче бути першим, нехай буде всім рабом. Бо й Син Людський не для того прийшов, щоб Йому служили, але щоб послужити й віддати душу Свою як викуп за багатьох» (Марка 10:37-45).

«Коли вони наближались до Єрусалиму і прибули до Віффагії та Віфанії на Оливній горі, Ісус послав двох своїх учнів, кажучи їм: «Ідіть до села, що перед вами, і як тільки ввійдете в нього, ви знайдете там прив'язане ося, на якому ніхто ніколи не їздив верхи. Відв'яжи його і принеси сюди. Потім Ісус, накинувши на нього їхні плащі, сів на нього. Багато людей стелили свої плащі на дорозі, а інші стелили гілки, зрізані на полях. Ті, хто йшов попереду, і ті, що слідували, кричали Осанна!» «Благословен, хто йде в ім'я Господнє!» «Благословенне прийдешиє царство нашого батька Давида!» «Осанна на висоті!» (Марка 11:1-10).

«Коли Він виходив із храму, один із Його учнів сказав Йому: Дивись, Учителю! Які масивні камені! Які чудові будівлі! «Ви бачите всі ці великі будівлі?» відповів Ісус. Тут не залишиться каменя на камені; всі будуть скинуті». Коли Ісус сидів на Оливній горі навпроти храму, Петро, Яків, Іван та Андрій запитали Його наодинці: «Скажи нам, коли це станеться?» І що буде ознакою того, що всі вони ось-ось сповняться?» «Стережись, щоб тебе ніхто не обдурив. Багато хто прийде в моє ім'я, кажучи, що це я, і багатьох обдурить. Коли почуєте про війни та воєнні чутки, не лякайтеся. Такі речі повинні відбуватися, але кінець ще попереду. Ви повинні бути насторожі. Вас віддадуть місцевим радам і поб'ють у синагогах. Заради мене ви станете перед намісниками та царями, як свідки їм». (Марка 13:1-9) «Але коли вони стануться? «Коли ви побачите, що «мерзота спустошення» стоїть там, де їй не місце, — нехай читач розуміє, — тоді ті, хто в Юдеї, нехай утікають у гори» (Марка 13:14-15).

Коментар: Існує багато спекуляцій щодо того, що це була за гидота. Але що б це не було, євреї знали, що цього там не повинно бути, це було образливо для них і суперечило їхньому поклонінню. Тоді учні зрозуміють, що настав час покинути Єрусалим, оскільки Храм ось-ось буде зруйнований. (Див. Даниїла 9:27)

«Але в ті дні, після того лиха, сонце затьмариться, і місяць не дасть світла свого; зорі падатимуть з неба, і небесні світила захитатимуться. У той час люди побачать Сина Людського, що йде на хмарах з великою силою та славою. І пошле Своїх ангелів, і збере Своїх вибраних від чотирьох вітрів, від краю землі аж до кінця неба. А тепер навчіться цього від фігового дерева: як тільки його гілочки стануть м'якими і з'явиться листя, ви знаєте, що літо близько. Незважаючи на це, коли ви бачите, що це відбувається, ви знаєте, що це близько, прямо за дверима. Істинно кажу вам, що це покоління не мине, доки не станеться все це. Небо й земля минуться, але слова мої не минуться. Про день той чи годину ніхто не знає, ні ангели на небі, ні Син, а тільки Отець. Будь на сторожі! Будь наготові! Ви не знаєте, коли цей час настане. Це подібно до того, як людина йде: він виходить із дому свого, і дає своїм слугам, кожному своє завдання, і наказує тому, хто при дверях, пильнувати. «Тож пильнуйте, бо не знаєте, коли повернеться господар дому: чи ввечері, чи опівночі, чи як півень заспіває, чи вдосвіта. Якщо він прийде несподівано, нехай не застане вас сплячими. Що вам говорю, то всім глаголю: Пильнуйте!» (Мр. 13, 24-37).

Коментар: Присутнім було сказано, що дехто побачить знищення шанованого ними Храму, але новина, яку приніс Ісус, була обіцяною Доброю Новиною, прощенням гріха та спасінням Його спокутною жертвою. Воно стояло б вічно. Але настає час, коли Син Людський повернеться і збере тих, хто вибрав спасіння через довіру та послух Його Слову.

Коментар: Ісус вибрав людей для проголошення Доброї Новини про те, що спасіння та прощення гріхів не були доступні за Старим Завітом, але будуть доступні в Новому Завіті після Його спокутної жертви. Вони вірили, що Ісус був Месією, який мав заснувати земне царство, як це зробив їхній улюблений цар Давид. Після воскресіння Христа, появи та Його вознесення назад на небо, свідками якого вони були особисто, вони нарешті були готові віддати своє життя за Нього, коли і якщо це стало необхідним. Їхнє свідчення та праведне життя дають можливість усім, хто не був свідком, вірити, довіряти та слухатися.

Фарисеї, що задумували

«Ісус увійшов до синагоги, а там був чоловік із зморщеною рукою. Фарисеї запитали себе, чи Він зцілить у суботу? Отже, Ісус сказав чоловікові зі зморщеною рукою: «Встань перед усіма». Тоді Ісус запитав їх: «Що дозволено в суботу: робити добро чи зло, життя рятувати чи вбивати?» Але вони мовчали. Він розгнівано озирнувся на них і, глибоко засмучений їхнім упертим серцем, сказав до чоловіка: «Простягни свою руку». Він розтягнув його, і його рука повністю відновилася. Тоді фарисеї вийшли й почали змовлятися з іродіанами, як би вбити Ісуса». (Марка 3:1-6)

«Ісус увійшов до дому, і знову зібрався натовп, щоб послухати, як він навчає чи творить чудо. Законовчителі, що прийшли з Єрусалиму, сказали: Він одержимий Вельзевулом! Клянусь князем демонів, він виганяє бісів». Ісус запитав: «Як сатана може вигнати сатану?» Якщо царство розділилося в собі, воно не може встояти. Якщо дім розділений сам у собі, той дім не встоїть. І якщо сатана протистоїть собі і розділиться, він не може встояти; прийшов його кінець. Насправді, ніхто не може увійти в дім сильного і забрати його майно, якщо не зв'яже цього сильного. Тоді він може пограбувати його будинок. Істину кажу вам: усі гріхи та хула людям простяться їм. Але той, хто зневажає Святого Духа, ніколи не буде прощений; Він винен у вічному гріху» (Марка 3:20-29).

Коментар: Богохульство проти Святого Духа, здається, приписує роботу і силу Святого Духа сатані.

«Фарисеї та деякі законовчителі, що прийшли з Єрусалиму, зібралися навколо Ісуса і побачили, що деякі з Його учнів їдять їжу руками, які були «нечистими», тобто немитими. (Фарисеї та всі євреї не їдять, якщо вони не обрядово омивають руки, дотримуючись традиції старійшин. Вони запитали: «Чому твої учні не живуть згідно з традицією старійшин, а не їдять їжу «нечистими» руками?» Він відповів: «Ісая мав рацію, коли пророкував про вас, лицемірів; як написано: «Ці люди вшановують Мене своїми Губи, але їхнє даремно поклоняється. Натомість те, що виходить із людини, робить її нечистою» (Марка 7:1-14).

«Прийшли фарисеї й почали допитувати Ісуса. Щоб випробувати його, вони попросили в нього знак з неба. Він глибоко зітхнув і сказав: «Чому це покоління просить чудесного знака?» Істину кажу вам: не буде йому дано жодного знака» (Марка 8:11-12).

Коментар: Фарисеї прийшли, бо знали про численні Його чудеса. Воскресити мертвих, нагодувати тисячі так мало їжі та зцілити сотні в багатьох районах Юдеї було недостатньо. Вони хотіли чуда від Бога на Небі, а не від когось на землі, оскільки вони не визнавали Ісуса Богом.

«Прийшовши до Єрусалиму, Ісус увійшов до храму і почав виганяти тих, хто там купував і продавав. Він перевернув столи мінйялів і лавки продавців голубів і не дозволив нікому проносити товари через храмові двори. І, навчаючи їх, Він сказав: «Хіба не написано: Мій дім домом молитви назветься для всіх народів?» Але ви зробили з нього «вертеп розбійників». Почули це первосвященики та законовчителі, і почали шукати способу вбити Його, бо боялися Його, бо весь натовп дивувався Його науці». (Марка 11:15-18)

«Вони знову прибули до Єрусалиму, і коли Ісус ходив у храм, первосвященики, законовчителі та старші підійшли до Нього. «Якою владою ви робите це?» запитали вони. «І хто дав вам повноваження це робити?» Ісус відповів: «Я задам тобі одне запитання. Відповідай мені, і я скажу тобі, якою владою я це роблю. Іванове хрещення — чи з неба, чи від людей? Скажи мені! Вони обговорювали це між собою та сказали: «Якщо ми скажемо: «З неба», то він запитася: «Тоді чому ви йому не повірили?» Але якщо ми скажемо: «Від людей»... «(Вони боялися народу, бо всі вважали, що Іван дійсно був пророком.) Тож вони відповіли Ісусові: «Ми не знаємо». Ісус сказав: «І Я не скажу вам, якою владою це чиню» (Марка 11:27-33).

«Один чоловік посадив виноградник. Він обгородив його стіною, викопав яму для чавила і збудував сторожову вежу. Тоді він здав виноградник кільком хліборобам і пішов у дорогу. Під час збору врожаю він послав слугу до виноградарів, щоб зібрати від них трохи плодів виноградника. Але вони схопили його, побили і відіслали з порожніми руками. Тоді він послав до них іншого слугу; вони били цього чоловіка по голові і поводилися з ним ганебно. Він послав ще одного, і того вони вбили. Він послав багатьох інших; одних побили, інших убили. Йому залишилося послати одного, сина, якого він любив. Він послав його в останню чергу, кажучи: Поважатимуть сина мого. Але орендарі сказали один одному: «Це спадкоємець». Ходімо, уб'ємо його, і спадок буде наш». І вони взяли його, убили і викинули з виноградника». «Що тоді зробить власник виноградника? Він прийде і вб'є тих виноградарів, а виноградник віддасть іншим. Хіба ви не читали цього слова з Писання: Камінь, що його будівничі відкинули, став каменем кінцем; Господь зробив це, і це дивно в очах наших?» Тоді вони шукали способу схопити Його, бо знали, що Він сказав цю притчу проти них». (Марка 12:1-12)

Пізніше вони послали деяких фарисеїв та іродіан до Ісуса, щоб зловити Його на словах. Вони підійшли до нього й сказали: «Учителю, ми знаємо, що ти порядна людина». Ви не піддаєтеся впливу чоловіків, тому що ви не звертаєте уваги на те, ким вони є; а ти навчаєш дороги Божої за правдою. Чи годиться давати податок кесарю, чи ні? Ми повинні платити чи ні?» Але Ісус знав їхнє лицемірство. «Чому ти намагаєшся зловити мене?» запитав він. «Принесіть мені денарій, і дайте мені поглянути на нього». Вони принесли монету, і він запитав їх: «Чий це портрет?» А чий напис?» «Цезаря», — відповіли вони. Тоді Ісус сказав їм: «Віддайте кесареві кесареві, а Боже Богові» (Марка 12:13-17).

«Тоді садукєї, які кажуть, що немає воскресіння, прийшли до нього із запитанням. «Учителю, — сказали вони, — Мойсей написав для нас, що якщо брат людини помре і залишить жінку, але не матиме дітей, чоловік повинен одружитися з удовою і мати дітей для свого брата. Тепер було семеро братів. Перша вийшла заміж і померла, не залишивши дітей. Другий одружився на вдові, але й він помер, не залишивши дітей. Так було і з третім. Насправді ні в кого з семи не залишилося дітей. В останню чергу померла і жінка. При воскресінні чиєю вона буде дружиною, бо семеро одружилися з нею?» Ісус відповів: «Чи не помиляєшся ти, бо не знаєш Святого Письма чи сили Божої? Коли мертві воскреснуть, не будуть ні женитися, ні виходити заміж; вони будуть, як ангели на небі. Тепер про воскресіння мертвих — хіба ви не читали в книзі Мойсея, в розповіді про кущ, як Бог сказав йому: «Я Бог Авраама, Бог Ісака і Бог Якова»? Він Бог не мертвих, але живих. Ти дуже помиляєшся!» (Марка 12:18-27).

Коментар: Шлюб — це земний союз, заповіт між чоловіком і жінкою, який закінчується після смерті.

«Прийшов один із законовчителів і почув, як вони сперечалися. Помітивши, що Ісус дав їм добру відповідь, він запитав його: «З усіх заповідей яка найважливіша?» «Найважливіша, — відповів Ісус, — така: «Слухай, Ізраїлю, Господь Бог наш, Господь єдиний. Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім розумом своїм, і всією силою своєю». Друга така: «Люби свого ближнього, як самого себе». Більшої за ці заповіді нема». «Добре сказано, учителю, — відповів той чоловік, — ти маєш рацію, що Бог один і немає іншого, крім нього, любити його всім своїм серцем, усім своїм розумінням і всією своєю силою, і любити свого ближнього, як самого себе, — це важливіше за всі цілопалення та жертви». Коли Ісус побачив, що він мудро відповів, то сказав йому: Недалеко ти від Царства Божого. І відтоді ніхто більше не наважувався запитувати його». (Марка 12:28-34)

Коментар: прагнення до переваги та влади створює ставлення до власної значущості та зарозумілості. Таке ставлення не створює істини, скоріше воно заважає людині упокоритися, щоб стати слухняним слугою. Кожен представлений і відкинутий доказ закам'янює серце, як це сталося з фараоном, коли він зіткнувся з карами.

Спокутна жертва

«У перший день Опрісноків, коли вони приносили в жертву пасхальне ягня, коли їли, Ісус узяв хліб, і, поблагословивши, розломив його, і дав їм, і сказав: «Візьміть; це моє тіло». І взяв чашу, і, подякувавши, подав їм, і всі пили з неї. І сказав він до них: Це кров Моя заповіту, що за багатьох проливається. Істинно кажу вам: не буду більше пити від плоду виноградного до того дня, коли буду пити його новим у Царстві Божому». (Марка 14:12-31)

Коментар: «Благословення» походить від грецького слова *eulogeésas*, що означає хвалити, святкувати хвалами. «Моє тіло» — це Бог у людському тілі, який стане спокутною жертвою.

«Вони вийшли на Оливкову гору, де Ісус сказав: «Ви всі відпадете, бо написано: «Ударю пастиря, і розпорошаться вівці». А як воскресну, Я випереджу вас у Галілею». Петро сказав йому: «Хоч би вони всі відпали, я не відступлю». І сказав йому Ісус: «Істинно кажу тобі: цієї ночі, перш ніж двічі заспіває півень, ти тричі відречешся від мене». Але він рішуче сказав: «Навіть якщо мені доведеться померти з тобою, я ніколи не відречуся від тебе». (Марка 14:27-31) Трохи пізніше прийшла одна зі служниць первосвященника і, побачивши Петра, що грівся, подивилася на нього та й сказала: «І ти був із Назарянином, Ісусе». Але він заперечив це, сказавши: «Я не знаю і не розумію, що ви маєте на увазі». І знову Петро заперечив, що знає Ісуса. Третій раз він навіть накликав на себе прокляття і присягнувся їм: «Я не знаю цього чоловіка, про якого ви говорите». Зараз же півень заспівав удруге. Тоді Петро згадав слова, сказані йому Ісусом: Перш ніж двічі заспіває півень, ти тричі відречешся від мене. І він зламався й заплакав». (Марка 14:66-72)

«Тоді вони пішли до місця, яке зветься Гефсиманія. І сказав Він до своїх учнів: Посидьте тут, поки Я помолюся. Він взяв із собою Петра, Якова та Івана, і почав журитися та журитися, кажучи: «Душа Моя смертельно сумує». Залишайся тут і спостерігай». Відійшовши трохи далі, він упав на землю і молився, щоб, коли можливо, ця година минула його. І він сказав: «Авва, отче, тобі все можливо». Прибери цю чашу від мене. Але не те, що я хочу, а те, що ти». Тепер час настав. Сина Людського віддають у руки грішників. Вставай, ходімо; ось, мій зрадник наблизився». (Марка 14:32-42)

Коментар: Чаша, яку Ісус бажав забрати, була не посудиною чи її вмістом, а Його майбутнім розп'яттям, чашею страждань, Його спокутною жертвою, щоб принести прощення гріхів, спасіння та вічне життя тим, хто довіряє Йому через послух.

«Тепер зрадник дав їм знак, кажучи: «Кого я поцілую, це той чоловік». Схопіть його і ведіть під вартою». Тож Юда негайно підійшов до нього і сказав: Равві! І він поцілував його. Вартові наклали на нього руки, схопили і повели Ісуса до первосвященника. Усі первосвященники, і старші, і книжники зібралися, шукаючи свідчення проти Ісуса, щоб убити Його, але не знайшли. Бо багато хто неправдиво свідчив проти нього, але їхні свідчення не збігалися. Тому первосвященик запитав його: Чи Ти Христос, Син Благословеного? Ісус сказав: «Я є, і ви побачите Сина Людського, що сидить праворуч Сили і йде з хмарами небесними». «Які ще свідки нам потрібні? Ви чули його блюзнірство. Яке ваше рішення? Вони всі засудили його як заслуговує смерті». (Марка 14:44-64)

«Як тільки настав ранок, первосвященники провели нараду зі старшими, і книжниками, і з усією радою. І, зв'язавши Ісуса, відвели і передали Пилатові. Пилат запитав Його: Ти Цар Юдейський? Ісус відповів, що це так, як ти кажеш. Пилат не вважав Ісуса винним у смерті і вважав, що первосвященники видали Його через заздрість. Що мені робити з царем юдейським? Вони знову кричали: Розіпни Його! А Пилат сказав їм: Яке ж зло вчинив Він? Але вони ще дужче кричали: Розіпни Його! Тож Пилат, бажаючи догодити натовпу, відпустив їм Варавву, а Ісуса, бичуючи, віддав на розп'яття». (Марка 15:1-15)

«Солдати відвели його всередину палацу (тобто штабу губернатора) і скликали весь батальйон. Вони зодягли Його в пурпуровий плащ і, сплевши терновий вінок, поклали на Нього. І почали вітати Його: Радій, Царю Юдейський! Вони били його по голові тростиною, плювали на нього і вклонялися йому. І коли вони насміялися з Нього, зняли з Нього багряницю й одягли Його в Його власний одяг. Вони вивели Його на Голгофу (що означає Місце Черепа), щоб розіп'яти Його і поставили на хресті звинувачення проти Нього, «Царя Юдейського» (Марка 15:16-26).

«Ті, хто проходив повз, висміювали його, хитаючи головами та кажучи: «Ага! Ти, що хочеш зруйнувати храм і за три дні відбудувати його, спаси себе і зійди з хреста!» І первосвященники з книжниками насміялися з Нього між собою, кажучи: Він інших спасав. він не може врятувати себе. Христос, Цар Ізраїлів, нехай тепер зійде з хреста, щоб ми побачили й увірували» (Марка 15:29-32).

«Прийшов Йосип з Ариматеї, видатний член Собору, який сам чекав Царства Божого; і він, набравшись відваги, увійшов до Пилата й просив тіла Ісусового. Пилат думав, чи Він уже мертвий, і, викликавши сотника, запитав його, чи Він уже мертвий. Довідавшись про це від сотника, він передав тіло Йосифу. Йосип купив полотно, зняв Його, загорнув у полотно і поклав у гробницю, висічену в скелі; і він прикотив камінь до входу в гробницю». (Марка 15:43-47)

Коментар: перед початком суботи Йосип з Ариматеї попросив мертве тіло Ісуса для поховання. Римські солдати підтвердили Пилату, що Ісус мертвий. Йосип поховав тіло Ісуса і завалив камінь над входом у гробницю. Наступного дня була виставлена охорона.

«Коли закінчилася субота, Марія Магдалина, Марія, мати Якова, і Саломія купили пахощів, щоб піти помазати тіло Ісуса. Дуже рано першого дня тижня, відразу після сходу сонця, вони йшли до гробу і питали один одного: «Хто відкотить камінь від входу до гробу?» Але коли вони підняли очі, то побачили, що камінь, який був дуже великий, був відвалений. Увійшовши до гробу, вони побачили юнака, одягненого в білий одяг, який сидів праворуч, і злякалися. — Не лякайтеся, — сказав він. «Ви шукаєте Ісуса Назарянина, якого розп'яли. Він воскрес! Його тут немає. Подивіться місце, де його поклали. Але підіть, скажіть Його учням і Петру: «Він випереджає вас у Галілею». Там ви побачите Його, як Він вам сказав» (Марка 16:1-7).

Пункт спокутної жертви

Старий Завіт, який Бог дав через Мойсея, мав підготувати людей до прощення. Кожного року євреї приносили священнику безвадну тварину як жертву за свої гріхи. У Новому Завіті Ісус, жертва без плям гріха, надав можливість отримати прощення гріхів і вічне життя всім, хто чув вчення Христа, покладався на Нього, дотримуючись Його вчень і жив праведно. Зверніться до римського Розп'яття, thebiblewayonline.com.

Ключові моменти від Марка

- Чудеса Ісуса довели, що Він був Божеством, Сином Божим, яким Він себе називав.
- Боже послання про спасіння – це Христос – Його смерть, поховання, воскресіння та вознесіння – спокутна жертва.
- Людям, настільки зануреним у свою традицію, важко, якщо не неможливо, прийняти Христа.
-

Запитання: яка мета спокутної жертви?

ЛЮК

Павло був обраний Христом бути Його апостолом для язичників. Лука не був євреєм, а язичником і лікарем, який супроводжував Павла під час більшості його євангельських подорожей. У Посланні до Колосян 4:14 Павло показує, наскільки він цінував Луку, такими словами: Наш любий друг Лука, лікар і Димас шлють вітання. На початку Лука сказав: «Як ті, хто споконвіку були очевидцями та служителями слова, передали їх нам, так і мені здалося добре, уважно стежачи за всім упродовж деякого часу, написати впорядкований звіт. (Луки 1:2-3) Лука продовжує свою розповідь про «те, що сталося між нами» (1:1) книгою Дії, також відомою як Діяння апостолів.

Народження Іоанна - Предтечі Христового

«Захарія, з черги Авійї. А його дружина Єлисавета, з дочок Ааронових, обидві були праведні перед Богом, бездоганно ходили за всіма заповідями та постановами Господніми. Але дитини у них не було. ... ангел сказав йому: «Не бійся, Захаріє, бо твоя молитва була почута, і твоя дружина Єлисавета породить тобі сина, і ти даси йому ім'я Іван». ... Він сповниться Святим Духом ще з утроби своєї матері. Він піде перед ним у дусі та силі Іллі, щоб повернути серця батьків до дітей, а непокірних до мудрості праведних, щоб підготувати для Господа народ готовий. Тому що ти не вірив, що ти будеш мовчати й не зможеш говорити до того дня, коли це станеться. Ті, хто був присутні на його обрізанні, намагалися назвати його Захарією, але Єлисаветою, тому Ні його звать Джон. Тому вони робили знаки його батькові, питаючи, як він хоче, щоб його звали. І він попросив

табличку та написав: Йоан ім'я йому. І зараз відкрилися його уста і розв'язався язик, і він заговорив, благословляючи Бога. І страх напав на всіх їхніх сусідів». (від Луки 1:5-7; 13; 15-17; 20; 62-65)

Народження Ісуса

«Гавриїл був посланий від Бога до міста Галилеї, на ім'я Назарет, до діви, зарученої з чоловіком, на ім'я Йосип, із дому Давидового. А ім'я діві було Марія. І він підійшов до неї та й сказав: Вітаю, благодатна, Господь з тобою! Але вона була дуже стурбована цим словом і намагалася зрозуміти, що це за привітання. І сказав їй ангел: «Не бійся, Маріє, бо ти знайшла милість у Бога». І ось ти в утробі зачнеш і сина породити, і даси Йому ймення Ісус. Він буде великий і назветься Сином Всевишнього. І дасть йому Господь Бог престол його батька Давида, і він царюватиме в домі Якова навіки, і царюванню його не буде кінця». І сказала Марія до ангела: «Як це буде, коли я незаймана?» І ангел відповів їй: «Дух Святий зійде на тебе, і народжене назветься Сином Божим... «Ось я Господня, нехай буде мені по слову твоєму» (Лк. 1:26-33; 38).

«Від кесаря Августа вийшов наказ, щоб весь світ був переписаний. Так і Йосип пішов із Галилеї, з міста Назарету, до Юдеї, до міста Давидового, яке зветься Віфлеєм, бо він був із дому й роду Давидового, щоб записатись із Марією, зарученою своєю, яка була вагітна. І поки вони були там, настав час їй народжувати. І вона породила свого первістка, і сповила його, і поклала в ясла, бо не було їм місця в гостинці». (Луки 2:1; 4-7)

«Ангел Господній з'явився пастухам, які були поблизу, і слава Господня осяяла їх, і вони були сповнені страху. Ангел сказав їм: «Не бійтеся, бо ось я приношу вам добру новину про велику радість, яка буде для всіх (зверніть увагу, що всі включають язичників) людей. Бо сьогодні народився вам у місті Давидовому Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2:8-12).

«Пастухи сказали: «Ходімо до Віфлеєму й подивимося, що сталося, про що Господь сповістив нам». І пішли вони поспішно, і знайшли Марію та Йосипа, і Немовля, що лежало в яслах. І коли вони побачили це, вони розповіли те слово, яке їм було сказано про цю дитину. І всі, хто це чув, дивувалися тому, що їм сказали пастухи». (Луки 2:15-19)

«Коли настав час їхнього очищення згідно з Законом Мойсея, вони принесли його до Єрусалиму, щоб представити його перед Господом ... щоб принести жертву згідно з тим, що сказано в Законі Господа. Був же в Єрусалимі чоловік на ім'я Симеон, і цей чоловік був праведний і благочестивий, чекав на розраду (втішення Ізраїля – Месії) Ізраїля, і Святий Дух був на ньому. І було йому відкрито Духом Святим, що він не побачить смерті, перш ніж побачить Христа Господнього. І прийшов він у дусі до храму, і коли батьки принесли Дитятко Ісуса, щоб зробити з Ним згідно звичаю Закону, він узяв Його на руки, поблагословив Бога і сказав: «Господи, тепер Ти відпускаєш раба Твого з миром, за словом Твоїм»; бо очі мої бачили спасіння Твоє, яке Ти приготував перед усіма народами, світло на просвіту поганам і на славу народу Твого Ізраїля» (Лк. 2:22-32).

«Коли вони виконали все згідно з Законом Господнім, вони повернулися в Галилею, у своє місто Назарет. Дитина росла і міцніла, наповнювалася мудрістю. І була на ньому милість Божа». (Луки 2:39-40)

«Тож батьки його щороку ходили до Єрусалиму на свято Пасхи. А коли йому було дванадцять років. Через три дні вони знайшли його в храмі, сидячи серед учителів, слухаючи їх і запитуючи їх. І всі, хто слухав його, дивувалися розуму та відповідям його. Його мати сказала йому: Сину, чому ти так з нами вчинив? Ось, твій батько та я шукали тебе у великій біді. І він сказав їм: «Чому ви мене шукали? Хіба ви не знали, що мені бути в домі Отця Мого?» (Лк. 2:41-42; 46-49).

«Слово Боже було до Івана (Хрестителя), сина Захарії, у пустелі. Він пішов по всій околиці Йордану, проголошуючи хрещення покаяння для прощення гріхів. Як написано в книзі слів пророка Ісаї: «Голос волаючого в пустині: Приготуйте дорогу Господеві, рівними робіть стежки Йому». Кожна долина наповниться, і кожна гора та пагорб понизяться, і криві стануть випрямленими, а нерівності стануть рівними дорогами, і кожна плоть побачить спасіння Боже». (Ісаї 40:3) Тому Він сказав до натовпу, який вийшов, щоб охреститися від нього: «Ви, потомство гадюкове! Хто вас наказав утікати від майбутнього гніву? Принесіть плід у покаянні! І не

починайте говорити собі: «Авраам нам батько!» Бо кажу вам, Бог може з цього каміння підняти дітей для Авраама. (Луки 3:2-6)

Коментар: Людина повинна змінитися, покаятися, від грішного життя до праведного, щоб приносити добрі плоди, приємні Богу.

«Звіщаючи добру новину, люди питали в серцях своїх про Івана, чи він не Христос. Іоанн відповів усім, кажучи: Я хрещу вас водою, але йде Сильніший за мене, що Я недостойний розв'язати ремінця на сандаліях Його. Він охрестить вас Духом Святим і вогнем» (Лк. 3:15-19).

«І Ісус був охрещений і молився, небо відкрилося, і Святий Дух зійшов на Нього в тілесному вигляді, як голуб; і почувся голос із неба: Ти Син мій улюблений; я дуже задоволений тобою». Ісусові, коли він розпочав своє служіння, було близько тридцяти років». (Луки 3:21-23)

Ісус починає своє служіння

«Ісус, сповнений Святого Духа, повернувся з Йордану і сорок днів водився Духом у пустелі, спокушуваний дияволом. І коли диявол скінчив усі спокуси, то відійшов від нього до слухного часу. Ісус у силі Духа повернувся до Галілеї, і чутка про Нього пішла по всій околиці. І Він навчав у їхніх синагогах, прославляючи Його всі». (Луки 4:1-2; 13)

«Ісус повертається додому в Назарет, що в Галілеї, і за своїм звичаєм прийшов у суботу до синагоги і встав, щоб читати. Йому був даний сувій пророка Ісаї. Він розгорнув сувій і знайшов місце, де було написано: «Дух Господній на мені, бо Він помазав мене звіщати добру новину вбогим». Він послав мене проголошувати визволення полоненим і прозріння сліпим, щоб відпустити на волю пригноблених, щоб проголошувати рік Господнього благовоління. Він згорнув сувій і віддав його служителю, а потім сів і сказав: «Сьогодні це Писання сповнилося в ваших слуханнях». Усі говорили про нього добре і дивувалися його ласкавим словам. Оскільки вони знали Його з юності, сказали: «Чи це не Йосифів син?» Ісус відповів: «Істинно кажу вам: жоден пророк не прийнятний у своєму рідному місті». ... вони повстали і вигнали його з міста, щоб скинути зі скелі. Але, пройшовши між ними, Він відійшов». (Луки 4:16-30)

Ісус прийшов до Капернауму, зробивши багато чудес зцілення: а) тещі Петра; б) прокажений; в) паралітик г) вигнання злого духа; і д) все принесене до Нього. «Зачали книжники та фарисеї питати, кажучи: Хто це такий, що богохульствує? Хто може прощати гріхи, крім одного Бога?» Ісус відповів: «Що легше: сказати: «Прощаються тобі твої гріхи» чи сказати: «Встань і ходи»? Тому Він сказав: встань, візьми свою постіль і йди додому. Тепер ви знаєте, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи» (Лк. 4:31-5:26).

«Одного разу Ісус вийшов на схил гори помолитися і провів ніч, молячись до Бога. Коли настав ранок, Він зійшов з ними і став на рівному місці. Там був великий натовп Його учнів і велика кількість людей з Юдеї, Єрусалиму, Тиру та Сидону, які прийшли послухати Його та зцілитися від своїх недуг, тих, що страждають від злих духів.

Поглянувши на своїх учнів, він сказав:

- а) Блаженні вбогі, бо ваше є Царство Боже.
 - б) Блаженні голодні нині, бо насититесь.
 - в) Блаженні ви, що плачете нині, бо будете сміятися.
 - г) Блаженні ви, коли люди вас ненавидять, виключають, ображають і відкидають ім'я ваше, як лихе, за Сина Людського.
 - д) Радуйся, бо велика нагорода твоя на небі».
- thebiblewayonline.com/html/LifeChrist.html

«Але горе вам, хто:

- а) Багаті, бо ви вже отримали свою втіху.
- б) Ситий, бо будеш голодний.

- c) Смійтеся тепер, бо ви будете сумувати і плакати.
- d) Чоловіки відгукуються про вас добре, бо так ставилися до них їхні батьки лжепророки».

«Але я кажу вам, хто мене слухає: любіть своїх ворогів, робіть добро тим, хто ненавидить вас, благословляйте тих, хто вас проклинає, моліться за тих, хто вас кривдить». (Луки 6:1-13; 17-29)

«Ісус продовжив, як треба любити, віддавати, судити та прощати – це сама природа Бога. Він продовжив, заявивши, що люди можуть визначити, чи хтось живе згідно з Божою природою, за вашими вчинками: «Добра людина з доброї скарбниці свого серця виносить добро, а зла людина зі свого злого скарбу виносить зло, бо те, чим повно серце, говорять її уста» (Луки 6:45).

«Це залежить від основ, на яких будується їхнє життя. Фундамент сотника був дуже міцним, бо він сказав: «Я не наважувався прийти до вас. Але скажи слово, і нехай одужає слуга мій» (Луки 7:7).

«Іван Хреститель послав одного зі своїх учнів запитати Ісуса: «Ти той, хто має прийти, чи нам чекати іншого?» Замість того, щоб відповісти ТАК, Ісус сказав, що подивіться, що я роблю і чого навчаю. Коли вони пішли, Він сказав до натовпу: «Кажу вам, що серед народжених жінками немає більшого за Івана; але найменший у Царстві Божому більший від нього». Усі люди, навіть митарі, почувши слова Ісуса, визнали, що Божий шлях правильний, тому що вони були хрещені від Івана. Але фарисеї та законники відкинули Божий намір щодо себе, бо не були хрещені Іваном». (Луки 7:28-30)

«Ісус почав мандрувати від міста до міста, звіщаючи добру новину про Царство Небесне. Зібрався великий натовп, і люди приходили до Ісуса з міста за містом, він розповів таку притчу: фермер посіяв своє насіння, яке впало на а) шлях, б) скелі, в) тернину і г) родючий ґрунт, який дав урожай у сто разів більше, ніж було посіяно. Його учні не розуміли, тому він пояснив: а) деякі люди чують лише сказані слова, б) деякі чують і вірять деякий час, в) деякі приймають те, що вони почули, але вибрали багатство та задоволення та г) деякі «з благородним і добрим серцем, які слухають слово, зберігають його і, наполегливо приносять урожай». (Луки 8:1-15)

«Він продовжував подорожувати від міста до міста, творячи чудеса, вгамовуючи бурю, зцілюючи одержимого демонами, воскрешаючи мертвих і годуючи тисячі. Його учні бачили всі ці чудеса, але потребували додаткового навчання, щоб зміцнити свою віру. Тому Ісус послав їх по двоє, даючи Свою силу зцілювати». (Луки 8:16-9:17)

«Одного разу, коли Ісус молився наодинці, і Його учні були з Ним, Він запитав їх: За кого Мене вважають люди?» Вони відповіли: «Одні кажуть, що Іван Хреститель; інші кажуть Ілля; і ще інші, що один із пророків давніх часів повернувся до життя». «А як щодо вас?» запитав він. «Як ти кажеш, хто я?» Петро відповів: Христос Божий. Ісус суворо застеріг їх нікому про це не розповідати. І він сказав: «Син Людський має багато постраждати, і бути відкинутим старшими, первосвященниками та законовчителями, і він повинен бути вбитий, і третього дня воскреснути». Тоді він сказав їм усім: «Коли хто хоче йти за мною, нехай зречеться самого себе, візьме щодня свій хрест і йде за мною». Бо хто хоче своє життя врятувати, той його погубить, а хто за Мене погубить своє життя, той його збереже. Яка користь людині здобути весь світ, а самого себе втратити або погубити? Коли хто соромиться Мене та Моїх слів, того посоромиться Син Людський, коли прийде у славі Своїй, і в славі Отця, і святих ангелів. Поправді кажу вам: деякі з тих, хто тут стоїть, не скуштують смерті, як не побачать Царства Божого» (Луки 9:18-27).

«Приблизно через вісім днів після цих слів Ісус взяв із собою Петра, Івана та Якова і зійшов на гору помолитися. Коли він молився, вигляд його обличчя змінився, а одяг його став світлим, як спалах блискавки. Двоє чоловіків, Мойсей та Ілля, з'явилися у славетному сяйві, розмовляючи з Ісусом. Вони говорили про його відхід, який він збирався здійснити в Єрусалимі. Петро та його товариші були дуже сонні, але коли вони повністю прокинулися, то побачили його славу та двох чоловіків, що стояли з ним. Коли люди відходили від Ісуса, Петро сказав до нього: «Учителю, добре нам тут бути. Поставимо три сховища: один для Тебе, один для Мойсея і один для Іллі». (Він не знав, що каже.) Коли він говорив, з'явилася хмара й огорнула їх, і вони злякалися, коли ввійшли в хмару.

З хмари пролунав голос: «Це Син мій, якого я вибрав». слухай його». Коли голос промовив, вони побачили, що Ісус був сам. Учні приховували це й нікому не розповідали в той час про те, що бачили». (Луки 9:28-36)

«Коли наближався час, щоб Його вознести на небо, Ісус рішуче рушив до Єрусалиму. І він послав посланців попереду, які пішли в самаритянське село, щоб приготувати речі для нього; але люди там не прийняли його, бо він прямував до Єрусалиму. Коли учні Яків та Іван побачили це, вони запитали: «Господи, чи хочеш, щоб ми викликали вогонь з неба, щоб знищити їх?» Але Ісус обернувся й заборонив їм, і вони пішли в інше село». (Луки 9:51-56)

«Після цього призначив Господь сімдесят двох інших і послав їх по двоє перед собою до кожного міста та місця, куди він збирався йти. Він сказав їм: «Жнива великі, а робітників мало». Тож просить Господа жнив, щоб вислав робітників на своє поле. Іди! Посилаю вас, як ягнят між вовків. Не беріть гаманець, сумку або сандалі; і ні з ким на дорозі не вітайся. Увійшовши в дім, спершу скажи: «Мир цьому дому». Якщо там буде людина миру, ваш мир спочине на ньому; якщо ні, воно повернеться до вас. Залишайтеся в цьому домі, їжте та пийте все, що вам дадуть, бо робітник заслуговує на свою платню. Не переходьте з хати в хату. Коли ви входите в місто і вас вітають, їжте те, що вам подають. Уздоровлюйте хворих, які там, і кажіть їм: Царство Боже близько до вас. Але коли ви входите в місто і вас не вітають, вийдіть на його вулиці і скажіть: «Навіть пил вашого міста, що прилипає до наших ніг, ми витираємо об вас». Але будьте певні: Царство Боже близько». Кажу вам, що того дня Содому буде легше, ніж тому місту. Хто слухає вас, той слухає мене; хто відкидає вас, той відкидає мене; а хто відкидає мене, відкидає Того, хто послав мене». Сімдесят двоє повернулися з радістю й сказали: «Господи, навіть демони коряться нам у ім'я Твоє». ... Він відповів: «Я бачив, як Сатана впав, як блискавка з неба». (Луки 10:1-12, 18)

Відкидання фарисеями та законниками

«Одного разу знавець закону піднявся, щоб випробувати Ісуса. «Учителю, — запитав він, — що мені робити, щоб успадкувати вічне життя?» «Що написано в Законі?» — відповів він. «Як ви це читаете?» Він відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом»; і: Люби свого ближнього, як самого себе. «Ти правильно відповів», — відповів Ісус. «Зроби так, і будеш жити». Але він хотів виправдатися, тому запитав Ісуса: «А хто мій ближній?» У відповідь Ісус сказав: «Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону, коли потрапив до рук розбійників. Вони зняли з нього одяг, побили і пішли, залишивши його напівживим. Випадково тією дорогою йшов священик і, побачивши того чоловіка, пройшов повз. Так і Левит, коли прийшов на те місце і побачив його, пройшов повз з іншого боку. Але самарянин, подорожуючи, прийшов до того чоловіка; і, побачивши його, змилосердився над ним. Він підійшов до нього і перев'язав йому рани, поливаючи олією та вином. Тоді він посадив чоловіка на свого віслюка, відвіз його до заїжджого двору й подбав про нього. Наступного дня він дістав дві срібні монети і дав їх господареві. «Потурбуйтеся про нього, — сказав він, — і коли я повернуся, я відшкодую вам усі ваші додаткові витрати». «Як ви думаєте, хто з цих трьох був сусідом того чоловіка, що потрапив до рук розбійників?» Законознавець відповів: «Той, хто помилював його». Ісус сказав йому: «Іди й роби так само!» (Луки 10:25-37).

«Ісус виганяв демона, який був німим. Коли демон пішов, чоловік, який був німий, заговорив, і натовп був вражений. Але деякі з них сказали: Клянусь Вельзевулом, князем демонів, Він виганяє демонів. Інші випробовували його, просячи знаку з неба. ... Коли натовп збільшувався, Ісус сказав: «Це лукаве покоління. Він просить чудесного знака, але ніхто не отримає його, крім знака Йони. Бо як Йона був знаменням для ніневітян, так і Син Людський буде для цього покоління» (Лк. 11:14-16; 29-30).

Коментар: чуда Ісуса було недостатньо. Дехто хотів чуда прямо з Неба. Вони відмовлялися визнавати чуда Ісуса як такі, що походять від Бога.

«Коли Ісус закінчив говорити, один фарисей запросив Його пообідати з Ним; тож він увійшов і сів за стіл. Але фарисей, помітивши, що Ісус не вмився перед обідом, був здивований. Тоді Господь сказав йому. А тепер ви, фарисеї!

- Очистіть чашу й миску зовні, а всередині ви сповнені жадібності й злоби. Дурні люди! Хіба Той, Хто створив зовнішність, не створив і внутрішнього? А те, що всередині (страву), роздай бідним, і все буде чистим у тебе.

- ти віддаєш Богові десяту частину своєї м'яти, рути та всякого іншого садового зілля, а нехтуєш справедливістю та любов'ю до Бога. Вам слід було практикувати останнє, не залишаючи попереднього скасованим.
- ви любите найголовніші місця в синагогах і вітання на ринках.
- ви схожі на безіменні могили, по яких люди ходять, не знаючи цього.

Ви знавець права

- горе вам, бо ви обтяжуєте людей тягарями, які вони не можуть нести, а самі й пальцем не поворухнете, щоб допомогти їм.
- ви будете гробниці для пророків, а ваші предки вбивали їх.
- ваші прабатьки вбивали пророків, ви свідчите, що схвалюєте, і будете їм гробниці.
- це покоління відповідатиме за кров усіх пророків, яка була пролита від початку світу.
- Горе вам, знавці права, бо ви забрали ключ до знання. Ви самі не ввійшли, а тим, хто входив, перешкодили».

«Коли Ісус пішов звідти, фарисеї та законовчителі почали люто противитися Йому й облягати Його запитаннями, чекаючи, щоб спіймати Його на чомусь, що Він може сказати». (Луки 11:37-54)

«Стережіться закваски фарисейської, яка є лицемірством. Немає нічого таємного, що не стало б явним, і таємного, що не стало б відомим. ... Хто визнає Мене перед людьми, того визнає й Син Людський перед ангелами Божими. А хто зречеться мене перед людьми, той зречеться перед ангелами Божими. І кожному, хто скаже слово проти Сина Людського, буде прощено, а хто зневажатиме Святого Духа, не буде прощено». (Луки 12:1-2; 8-10)

«Обережно! Стережіться всякої жадібності; Життя людини не полягає в достатку її майна». І він розповів їм цю притчу: «Земля одного багатого чоловіка дала добрий урожай. Він думав про себе: «Що мені робити? Мені нема де зберігати свій урожай». «Тоді він сказав: «Ось що я зроблю. Я розіб'ю комори свої і збудую більші, і зберу там усе своє збіжжя та свій добро. І скажу собі: Ти маєш багато добра на багато років. Будь спокійним, їж, пий і веселися». «Але Бог сказав йому: «Ти, дурень! Цієї ж ночі зажадають від тебе життя твоє?» Так буде з кожним, хто збирає собі речі, але не багатіє в Бога». Тоді Ісус сказав своїм учням: "Не турбуйтеся про своє життя, про своє тіло, ніж про їжу. Подумайте про воронів, вони не мають ні комори, ні комори, але хто з вас може додати хоч одну годину до свого життя?" Оскільки ви не можете зробити цю малу річ, чому ви турбуєтеся про інше?» (Лк. 12:15-26).

«Ісус проходив містами й селами, навчаючи, прямуючи до Єрусалиму. Хтось запитав Його: «Господи, чи мало людей спасеться?» Він сказав їм: «Постарайтеся увійти через вузькі двері, бо багато хто, кажу вам, спробують увійти та не зможуть. Коли власник будинку встане і зачинить двері, ви будете стояти на вулиці, стукати й благати: «Сер, відкрийте нам двері». «Але він відповість: «Я не знаю вас і звідки ви». Тоді ти скажеш: Ми їли та пили з тобою, і ти навчав на наших вулицях. А він відповість: Не знаю ні вас, ні звідки ви геть від мене, всі злочинці!» (Лк. 13:22-27).

«Великі натовпи йшли з Ісусом, і, звертаючись до них, він сказав: «Якщо хтось приходить до мене і не зненавидить свого батька і матір, свою дружину і дітей, своїх братів і сестер — так, навіть своє власне життя — той не може бути Моїм учнем. І кожен, хто не несе свого хреста і не йде за Мною, не може бути Моїм учнем. ... Кожен із вас, хто не відмовляється від усього, що має, не може бути Моїм учнем». (Луки 14:25-27; 33)

Коментар: ніщо не може бути вище Христа, ані матеріальні речі життя, ані навіть сім'я.

«Ісус сказав: «Був чоловік, що мав двох синів. Молодший сказав батькові: «Батьку, дай мені мою частку маєтку». Тому він розділив між ними своє майно. "Невдовзі молодший син зібрав усе, що мав, і подався в далеку країну, і там розтринькав своє багатство, живучи дико. Після того, як він витратив усе, настав лютий голод у всій тій країні, і він почав відчувати потребу. Тож він пішов і найнявся до громадянина тієї країни, а той послав його на свої поля, щоб годувати свиней. Він прагнув наповнити свій шлунок стручками, які їли свині, але не Коли він

опам'ятався, він сказав: "Скільки наймитів мого батька є в запасі, а я помру з голоду і скажу йому: я згрішив проти неба і проти тебе". Отже, він встав і пішов до свого батька». Але коли він був ще далеко, батько його побачив його і змилосердився над ним. Він підбіг до свого сина, обійняв його і поцілував». Син сказав йому: «Батьку, я згрішив проти неба і проти тебе». Я вже недостойний зватися твоїм сином». Але батько сказав своїм слугам: «Швидше! Принеси найкращий халат і одягни його. Одягніть йому перстень на палець і сандалі на ноги. Приведіть відгодоване теля та заріжте його. Будемо бенкетувати та святкувати. Бо цей син мій був мертвий і ожив; він був втрачений і знайшовся». Тож почали святкувати. А старший син тим часом був у полі. Підійшовши до будинку, він почув музику і танці. Тож він покликав одного зі слуг і запитав його, що відбувається. «Твій брат прийшов, — відповів він, — і твій батько зарізав відгодоване теля, бо повернув його цілим і здоровим». Старший брат розлютився і відмовився зайти. Тож батько вийшов і благав його. Але він відповів батькові: «Дивись! Усі ці роки я служив тобі й ніколи не порушував твоїх наказів. Але ти так і не дав мені навіть козенятко, щоб я міг святкувати з друзями. Але коли цей твій син, який розтринькав твоє майно з повіями, прийде додому, ти заріжеш для нього відгодоване теля! «Сину мій, — сказав батько, — ти завжди зі мною, і все, що я маю, твоє». Але ми мали радіти й радіти, бо цей брат твій був мертвий і ожив; пропав і знайшовся» (Луки 15:11-32).

Коментар: Тут представлено кілька позицій:

- a) Молодший син думав тільки про себе і про веселий час. Деякий час його гордість заважала покаятися, тому він потопав у жалі до самого себе, виконуючи огидну роботу. Чудово, усвідомивши своє становище, він змінився (він покався), смиренно повернувся, шукаючи допомоги без умов. Таким має бути ставлення людини, яка шукає прощення гріхів.
- b) Старший син був ревнивий, сповнений жалю до себе, не бажав радіти з батьком зміні ставлення братів і повертатися, готовий стати слугою.
- c) Незважаючи на те, що це було важко, батько не змусив свого молодшого сина залишитися, але дозволив йому навчитися приймати власні рішення, знаючи, що це може принести горе.
- d) Постійне бажання батька покаятися і повернення сина демонструється тим, що він дивиться і бачить свого сина здалеку.
- e) Ставлення батька до прощення та радості з приводу покаятися та повернення сина — це ставлення, яке Бог продемонстрував, давши Ісуса як жертву за людські гріхи всім, хто бажає відновити Його любовні стосунки через своє покаятися та повернення до Нього.

Жоден слуга не може служити двом панам. Або одного буде ненавидіти, а іншого любити, або одному буде відданий, а іншого зневажатиме. Ви не можете служити і Богу, і грошам». Почули все це фарисеї, які любили гроші, і насміхалися з Ісуса. Він сказав їм: «Ви виправдовуєте себе в очах людей, але Бог знає ваші серця». Те, що високо цінується серед людей, гідота в очах Бога» (Луки 16:13-15).

«Кожен, хто розлучається (від грецького слова *arolio*; ASV і YLT відсилають) зі своєю дружиною та одружується з іншою жінкою, чинить перелюб, а чоловік, який одружується з розлученою жінкою, чинить перелюб». (Луки 16:18)

Коментар: Грецьке слово *arolio* означає відправляти (помістити) без свідцтва про розлучення, вони все ще одружені. Тоді як грецьке слово відступництво означає розлучення зі свідцтвом про розлучення. Вони вже не одружені. Вчинення перелюбу має місце, коли відлучена дружина без свідцтва про розлучення виходить заміж, вчиняючи таким чином перелюб, оскільки вона все ще перебуває в шлюбі з чоловіком, який відіслав її без свідцтва про розлучення.

«Був один багатий чоловік, який одягався в пурпур і вісон і щодня жив у розкоші. Біля його воріт лежав жебрак на ім'я Лазар, укритий виразками і прагнув з'їсти те, що падало зі столу багатого. Навіть собаки приходили й лизали його рани. «Настав час, коли жебрак помер, і ангели віднесли його до Авраама. Багач теж помер і його поховали. У пеклі, де він мучився, він підвів очі й побачив далеко Авраама з Лазарем біля нього. Тож він закликав його: «Отче Аврааме, змилуйся наді мною і пошли Лазаря, щоб він занурив кінчик свого пальця у воду й охолодив мій язик, бо я страждаю в цьому вогні». Але Авраам відповів: «Сину, пам'ятай, що за життя ти отримав своє добро, а Лазар отримав зло, але тепер він утішається тут, а ти в агонії. І крім усього цього, між

нами і вами закладена велика прірва, так що ті, хто хоче перейти звідси до вас, не можуть, і ніхто не може перейти звідти до нас». Він відповів: «Тоді благаю тебе, отче, пошли Лазаря до дому мого батька, бо маю п'ятеро братів. Нехай попередить їх, щоб і вони не прийшли в це місце мук». Авраам відповів: «У них є Мойсей і пророки; нехай слухають їх». «Ні, отче Аврааме, — сказав він, — але якщо хтось із мертвих прийде до них, вони покаються». «Він сказав йому: «Якщо не слухатимуть Мойсея та пророків, то навіть коли хтось із мертвих воскресне, не переконаються» (Луки 16:19-31).

Коментар: Здавалося б, багатий знав про бідного чоловіка біля входу в його власність, а не про якогось невідомого незнайомця, про якого він нічого не знав, стверджуючи, що він нужденний. Зосереджуючись на своєму легкому житті, він не міг усвідомити та співчувати тяжкому становищу нещастя того, хто стояв біля його порогу.

«Те, що змушує людей грішити, обов'язково прийде, але горе тій людині, через яку вони приходять. Краще б йому було вкинуто в море з жорнами, прив'язаними на шию, ніж щоб він увів у гріх одного з цих малих. Тож стежте за собою». (Луки 17:1-3)

«Якщо згрішить брат твій, докори йому, а коли покається, прости йому. Якщо він згрішить проти тебе сім разів на день і сім разів повернеться до тебе та скаже: «Каюсь», — прости йому». (Луки 17:3-4)

«На запитання фарисеїв, коли прийде Царство Боже, Ісус відповів: «Царство Боже не прийде, коли ви уважно спостерігаєте, і люди не скажуть: «Ось воно» або «Ось воно», бо Царство Боже всередині вас»» (Лк. 17:20-21).

Коментар: Лідери та всі люди шукали земного царства, подібного до Давидового. Майбутнє царство — це не уряд і правителі, а ставлення та спосіб життя в природі Бога — любов, мир, милосердя, істина, вірність — речі в серці людини, а не самовдоволення. Який шок для євреїв, які шукають земної влади.

Коментар: Царство Боже – це не церковна будівля (святиня) чи якась релігійна організація, а організм, діюче тіло людей.

«Деяким, хто був упевнений у власній праведності та дивився на інших зверхньо, Ісус розповів цю притчу: «Два чоловіки пішли до храму помолитися, один фарисей, а другий збирач податків. Фарисей підвівся і помолвився про себе: «Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди — розбійники, лиходії, перелюбники — і навіть не такий, як цей митник. Я постую двічі на тиждень і даю десятину з усього, що маю». «А митар стояв здалека. Він навіть не дивився на небо, а бив себе в груди і говорив: «Боже, помилуй мене, грішного». «Я кажу вам, що цей чоловік, а не інший, пішов додому виправданий перед Богом. Бо кожен, хто підноситься, буде принижений, а хто принижується, той піднесеться» (Луки 18:9-14).

Хтось запитав Ісуса, що мені робити, щоб успадкувати вічне життя, я дотримувався закону з юності? Ісус відповів: дотримуючись закону, ви не можете отримати вічне життя, ви повинні покладатися на Бога, щоб стати подібним до Нього, а не покладатися на своє багатство. (Від Луки 18:18-22)

«Ісус відвів дванадцятьох і сказав їм: «Ми йдемо в Єрусалим, і все, що написано пророками про Сина Людського, сповниться». Він буде виданий язичникам. Вони будуть знущатися над ним, ображати його, плювати на нього, бичувати і вбивати. На третій день Він воскресне» (Луки 18:31-33).

«На шляху до Єрусалиму. ... він послав двох своїх учнів «Ідіть у село, що перед вами, і, увійшовши туди, ви знайдете там прив'язане осля, на якому ніхто ніколи не їздив верхи». Відв'яжи його і принеси сюди. Якщо хтось запитає вас: «Навіщо ви його розв'язуєте?» скажи йому: «Це потрібно Господу». Послані попереду пішли й знайшли, як він їм сказав. Коли вони відв'язували ося, його господарі запитали їх: «Чому ви відв'язуєте ося?» Вони відповіли: «Це потрібно Господу». Вони принесли його до Ісуса, накинули свої плащі на ося і посадили на нього Ісуса. Коли він ішов, люди стелили свої плащі на дорозі. Коли він наблизився до місця, де дорога спускається з Оливної гори, увесь натовп учнів почав гучним голосом прославляти Бога за всі чуда, які вони бачили: Благословенний Цар, що йде в ім'я Господне! «Мир на небі і слава на висоті!» Дехто з фарисеїв у натовпі сказали Ісусові: Учителю, докори Своїм учням! «Кажу вам, — відповів він, — якщо вони замовкнуть, то каміння закричить» (Луки 19:34-40).

«Коли він наблизився до Єрусалиму й побачив місто, він заплакав над ним і сказав: «Якби ти, навіть ти, тільки знав цього дня, що принесе тобі мир, — але тепер це приховано від твоїх очей. Прийдуть на тебе дні, коли твої вороги збудують проти тебе вал, і оточать тебе, і затиснуть тебе з усіх боків. Вони розб'ють тебе на землю, тебе та дітей у стінах твоїх. Вони не залишать каменя на камені, тому що ти не впізнали часу приходу Бога до вас». (Луки 19:41-44)

Потім він увійшов до храму і почав виганяти тих, хто продавав. «Написано, — сказав він їм, — Мій дім буде домом молитви»; а ви зробили з нього вертеп розбійників. Щодня він навчав у храмі. Але первосвященики, законовчителі та провідники народу намагалися його вбити. Але вони не могли знайти способу зробити це, тому що всі люди трималися на його словах». (Луки 19:28-48)

«Деякі з його учнів розповідали про те, що храм був прикрашений гарним камінням і дарами, присвяченими Богу. Але Ісус сказав: «Щодо того, що ви тут бачите, прийде час, коли не залишиться каменя на камені; кожен із них буде скинутий додолу». «Учителю, — запитали вони, — коли це станеться? І що буде ознакою того, що вони ось-ось відбудуться?» ... «Коли ви побачите, що Єрусалим оточений армією, ви знатимете, що його спустошення близько. Тоді ті, хто в Юдеї, нехай тікають у гори, а ті, що в місті, нехай виходять, а ті, хто в селі, нехай не входять до міста. Бо це час кари за виконання всього написаного». ... це покоління точно не мине, доки все це не станеться. Небо й земля минуться, але слова мої не минуться. Стережіться, а то ваші серця будуть обтяжені розпустою, пияцтвом і життєвими тривогами, і той день несподівано замкнеться на вас, як пастка» (Лк. 21:5-7; 20; 32-35).

«Наближалася Пасха, первосвященики та законовчителі шукали способу позбутися Ісуса, бо боялися народу. Тоді сатана увійшов до Юди. Він пішов до первосвящеників і сторожів храму і радився з ними, як би він зрадив Ісуса». (Луки 22:1-4)

Час спокутної жертви

«Тоді настав день Опрісноків, у який треба було принести в жертву пасхальне ягня. Ісус послав Петра та Івана, кажучи: «Ідіть і приготуйте нам їсти Пасху». "Де ви хочете, щоб ми підготувалися до цього?" запитали вони. Він відповів: «Коли ви входите в місто, зустрінете вас чоловік, який несе глек з водою». Ідіть за ним до дому, куди він увійде, і скажіть господареві дому: «Учитель питає: де кімната для гостей, де я можу їсти пасху з моїми учнями?» Він покаже вам велику верхню кімнату, усю мебльовану. Зробіть там приготування». Вони пішли й знайшли все так, як сказав їм Ісус. Отже, готували Пасху. Коли настала година, Ісус і його апостоли сіли за стіл. І він сказав їм: Я дуже бажав їсти цю Пасху з вами, перш ніж страждати. Бо кажу вам, що я більше не буду їсти його, аж поки воно не сповниться в Царстві Божому". Взявши чашу, Він подякував і сказав: Візьміть це та розділіть між собою. Бо кажу вам, що я більше не буду пити від плоду виноградного, доки не прийде Царство Боже. І взяв хліб, віддав подяку, поламав і дав їм, кажучи: Це тіло Моє за вас; це робіть на спомин про Мене. Так само після під час вечері взяв чашу, кажучи: «Ця чаша — новий заповіт у моїй крові, що за вас проливається. Але рука того, хто збирається зрадити мене, лежить з моєю на столі. Син Людський піде, як наказано, але горе тому чоловікові, який зрадить Його» (Лк. 22:7-23).

«Ісус, як завжди, вийшов на Оливну гору, а учні Його пішли за Ним. Прийшовши туди, він сказав їм: Моліться, щоб не впасти в спокусу. Він відійшов від них на кидок каменя, став навколішки й молився: «Отче, якщо хочеш, прийми цю чашу від мене; але не Моя воля, а Твоя нехай буде! Йому з'явився ангел з неба і зміцнив його. І, перебуваючи в скорботі, він ще ревніше молився, і піт його був, як краплі крові, що падали на землю». (Луки 22:39-44)

«Коли Ісус ще розмовляв зі Своїми учнями, підійшов натовп, а чоловік, якого звали Юда, один із дванадцятьох, йшов перед ними. Він підійшов до Ісуса, щоб поцілувати його, Ісус запитав його: «Юдо, ти поцілунком зраджуєш Сина Людського?» ...схопивши його, вони відвели його і завели до дому первосвященика. ... Чоловіки, які охороняли Ісуса, почали знущатися над ним і бити його. Вони зав'язали йому очі і вимагали: «Пророкуй! Хто тебе вдарив?» І сказали йому багато іншого образливого. На світанку зібралася рада старійшин

народу, як первосвященики, так і законовчителі, і Ісуса повели перед ними. Вони сказали: «Якщо Ти Христос, то скажи нам». Ісус відповів: «Якщо Я скажу тобі, ти не повіриш Мені, і якби Я запитав тебе, ти не відповів би». Але віднині Син Людський сидітиме по правиці Бога могутнього». Усі запитали: «Тож Ти Син Божий?» Він відповів: «Ви маєте рацію, кажучи, що я». Тоді вони сказали: «Навіщо нам ще якісь свідчення?» Ми чули це з його власних вуст». Тоді вся громада встала і повела Його до Пилата. І вони почали звинувачувати його, кажучи: «Ми знайшли цього чоловіка, який підриває нашу націю». Він виступає проти сплати податків кесарю і називає себе Христом, царем». Отже, Пилат запитав Ісуса: «Ти Цар Юдейський?» «Так, це так, як ти кажеш», — відповів Ісус. Тоді Пилат оголосив первосвященикам і натовпу: «Я не знаходжу жодної підстави для цього чоловіка» (Лк. 22:47-48; 54, 63; 23:1-4).

«Після того, як Пилат послав Ісуса до Ірода, той повернув Його до Пилата без суду. Пилат, скликавши первосвящеників, начальників і народ, сказав їм: «Ви привели мені цього чоловіка, як того, що підбурює народ до бунту». Я допитав його у вашій присутності і не знайшов підстав для ваших звинувачень проти нього. Ні Ірод, бо він послав його назад до нас; як бачите, він не зробив нічого такого, щоб заслужити смерть. Тому я його покараю, а потім відпущу». Вони в один голос кричали: «Геть цього чоловіка! Бажаючи відпустити Ісуса, Пилат знову звернувся до них. Але вони кричали: «Розіпни, розіпни!» Втретє він звернувся до них: «За що?» Я не знайшов у ньому підстав для смертної кари, а потім відпущу його. Але вони з великими криками наполегливо вимагали, щоб його розіп'яли, і їхні крики переважали. (Луки 23:13-25)

«Коли вони прийшли на місце, що зветься Череп, там розіп'яли Його разом із злочинцями — одного праворуч, другого ліворуч. Ісус сказав: «Отче, прости їм, бо не знають, що чинять». Народ стояв і дивився, а правителі навіть глузували з нього. Вони сказали: «Він рятував інших; нехай спасеться сам, якщо він Христос Божий, Обраний». Солдати також підійшли і знущалися з нього. Вони запропонували Йому винний оцет і сказали: «Якщо Ти Цар Юдейський, рятуйся». Над ним була напис: ЦЕ ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ». (Луки 23:33-38)

«Було вже близько шостої години, і настала темрява по всій землі аж до дев'ятої години, бо сонце перестало світити. І завіса храму розірвалася надвоє. Ісус скрикнув гучним голосом: «Отче, у Твої руки віддаю дух мій». Сказавши це, він видихнув. Сотник, побачивши те, що сталося, прославив Бога і сказав: Справді, праведний був цей чоловік. (Луки 23:44-47)

«Джозеф, член Ради, добрий і чесний чоловік, який не погоджувався з їхнім рішенням і діями. Він походив з юдейського міста Ариматея і чекав Царства Божого. Підійшовши до Пилата, він попросив тіло Ісуса. Тоді він зняв його, загорнув у полотно і поклав у гробницю, вирубану в скелі, де ще ніхто не був покладений. Був день Приготування, і мала початися субота». (Луки 23:50-54)

«У перший день тижня, дуже рано вранці, жінки взяли пахощі, які приготували, і пішли до гробу.

- a) Камінь був відвалений від могили.
- b) Тіла Ісуса не знайшли.
- c) Двоє чоловіків у сяючому, як блискавка, одязі стояли біля них і сказали: «Чому ви шукаєте живого серед мертвих?» Його тут немає; він воскрес! Згадайте, як він сказав вам, що Син Людський має бути переданий у руки грішних людей, бути розп'ятим і на третій день воскреснути». Тоді вони згадали його слова» (Луки 24:1-8).

«Того самого дня двоє з них йшли до села, яке зветься Еммаус, близько семи миль від Єрусалиму. Вони говорили між собою про все, що сталося. Коли вони розмовляли та обговорювали це одне з одним, сам Ісус підійшов і пішов з ними. але вони не впізнали його. ... Ісус, починаючи з Мойсея та всіх пророків, пояснив їм те, що сказано в усіх Писаннях про Нього. Коли вони наближалися до села, до якого йшли, Ісус поведився так, ніби йшов далі. Але вони настійно благали його, говорячи: «Залишся з нами, бо вже близько до вечора». день майже закінчився». Отже, він увійшов, щоб залишитися з ними. Коли він сидів з ними за столом, то взяв хліб, подякував, поламав і почав їм подавати. Тоді їхні очі відкрилися, і вони впізнали його, і він зник з їхніх очей. ... вони встали й негайно повернулися до Єрусалиму. Там вони знайшли Одинадцятьох і тих, хто з ними, зібраними разом. ... Коли вони

ще говорили про це, сам Ісус став серед них і сказав їм: «Мир вам!» Вони були здивовані та налякані, думаючи, що бачать привида. Він сказав їм: Чого ви тривожитесь, і чого сумніви виникають у вашій душі? Подивіться на руки Мої та на ноги Мої, це Я Сам! Доторкніться до Мене й побачте: дух не має плоті та кісток, як бачите, що я маю. Сказавши це, він показав їм руки та ноги. І коли вони ще не вірили від радості та подиву, він запитав їх: Чи є у вас тут що поїсти? Вони дали йому шматок печеної риби, і він узяв і з'їв у їхній присутності. Він сказав їм: «Оце те, що Я вам говорив, коли був ще з вами: має збутися все, що написано про Мене в Законі Мойсеєвому, у Пророків і в Псалмах». Тоді він відкрив їхній розум, щоб вони могли зрозуміти Святе Письмо. Він сказав їм: «Ось що написано: Христос постраждає і воскресне з мертвих третього дня, і покаєння та прощення гріхів буде проповідане в Його ім'я всім народам, починаючи від Єрусалиму». Ви є свідками цих речей. Я пошлю тобі те, що Мій Отець обіцяв; але залишайся в місті, доки не зодягнешся силою з висоти». Вивівши їх до околиць Віфанії, Він підняв руки і поблагословив їх. Поки він їх благословляв, покинув їх і був узятий на небо. Тоді вони вклонилися йому і з великою радістю повернулися до Єрусалиму. І вони постійно перебували в храмі, прославляючи Бога». (Луки 24:13-16; 27-31; 33-34; 36-53)

Ключові моменти від Луки

- Бог прийшов на землю через дію Святого Духа як Ісус із Назарету.
- Ісус жив безгрішним життям, навіть коли його спокушав сатана.
- Він чинив дії, які міг зробити тільки Бог; напр., воскресити когось із мертвих.
- Запропонував своє безгрішне людське тіло Богові, Батькові, як єдину жертву для спокутування гріха.
- Після смерті та поховання він воскрес до життя, і багато хто бачив його протягом 40 днів.
- Багато хто бачив вознесіння Ісуса назад на небо.

Питання - Яке значення Воскресіння Христового?

ДЖОН

Початком усього було Слово

- Слово було з Богом.
- Слово було Богом.
- Слово створило все.
- Слово було життям, яке було світлом для людей.
- Слово було у світі, але не було визнане людиною.
- Слово дає право бути духовними дітьми Божими.
- Слово стало тілом, що живе серед людей.

Свідчення Івана Хрестителя

- Той, Ісус, що йде за мною, набагато більший за мене.
- Цей Ісус є Агнцем Божим, який бере на себе гріхи світу.
- Я бачив, як Дух зійшов на Ісуса.

Ісус починає своє служіння

Деякі з учнів Івана залишили його, щоб піти за Ісусом, вірячи, що Він є Месією.

«Никодим, член правлячої ради, прийшов до Ісуса вночі (ймовірно, не бажаючи, щоб його бачили) і сказав: Раббі, ми знаємо, що ти вчитель, який прийшов від Бога. Бо ніхто не міг би чинити тих чуд, які ви чините, якби не було з ним Бога. У відповідь Ісус сказав: «Істинно кажу вам: ніхто не може побачити Царства Божого, якщо не народиться знову». «Як людина може народитися, коли вона стара?» — запитав Никодим. Ісус відповів:

«Істинно кажу вам: ніхто не може увійти в Царство Боже, якщо не народиться від води й Духа. Тіло породжує тіло, а Дух народжує духа. Як це може бути?» Спитав Никодим: Я говорив вам про земне, а ви не вірите, як же ви повірите, якщо я буду говорити про небесне?»

«Ніхто ніколи не сходив на небо, крім того, хто прийшов з неба — Сина Людського. Як Мойсей підняв змія в пустелі, так має бути піднятий Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав життя вічне. Ось чому Бог дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». (Івана 3:2-15)

Коментар: «Бо ніхто не міг би вчинити тих чудес, які ви чините, якби не було з ним Бога». Яке глибоке твердження, яке члени ради Никодима або не могли побачити, або відмовилися визнати.

Коментар: у Царство Боже неможливо увійти будь-якими земними засобами, походженням, владою, становищем чи грошима, оскільки воно є духовним і вимагає духовного народження через прийняття Ісуса як Бога та через послух Його посланню прощення та примирення.

«Ісус покинув Юдею і знову пішов у Галілею, пройшовши через місто Самарії, що зветься Сихар, там була криниця Якова; Отже, Ісус, втомлений своєю дорогою, сидів біля криниці. Було близько шостої години. ... Прийшла самарянка набрати води. Ісус сказав їй: Дай мені напитися. Самарянка сказала йому: «Як це ти, юдей, просиш пити в мене, самарянки?» (Юдеї не мали справи з самарянами.) Ісус відповів їй: «Якби ти знала дар Божий і хто той, що говорить тобі: Дай мені напитися», ти б просила в нього, і він дав би тобі води живої». Жінка сказала йому: «Пане, ти не маєш чим води набрати, а криниця глибока». Де взяти ту живу воду? Хіба ти більший від нашого батька Якова? Він дав нам ту криницю, і сам пив із неї, і його сини, і його худоба». Ісус сказав їй: «Кожен, хто п'є цю воду, знову буде відчувати спрагу, а хто нап'ється води, що Я йому дам, не буде спраглим повік». Вода, яку Я йому дам, стане в ньому джерелом води, що тече в життя вічне». Жінка сказала до нього: «Пане, дай мені цієї води, щоб я не відчувала спраги й не приходила сюди черпати воду». Ісус сказав їй: «Іди, поклич свого чоловіка та йди сюди». Жінка відповіла йому: Нема в мене чоловіка. Ісус сказав їй: Правду ти кажеш, що не маю чоловіка. бо ти мала п'ятьох чоловіків, а той, що маєш тепер, тобі не чоловік. Те, що ви сказали, правда». Жінка сказала йому: Пане, я бачу, що Ти пророк. Наші батьки поклонялися на цій горі, а ви кажете, що в Єрусалимі місце, де люди повинні поклонятися. Ісус сказав їй: Жінко, повір Мені, що надходить година, коли ні на цій горі, ні в Єрусалимі ви не будете вклонятися Отцеві. Ви вклоняєтеся тому, чого не знаєте; ми вклоняємось тому, що знаємо, бо спасіння від юдеїв. Але правдиві поклонники будуть вклонятися Отцеві в душі та правді. Бог є дух, і ті, хто вклоняється йому, повинні вклонятися в душі та в правді». Жінка сказала йому: Я знаю, що прийде Месія (той, що зветься Христос, коли він прийде, то розповість нам усе). Ісус сказав їй: «Я, що говорю з тобою, є Месія». (Івана 4:3-26)

«Жінка залишила свій глек і пішла в місто, і сказала людям: «Ходіть, подивіться на чоловіка, який розповів мені все, що я робила». Чи може це бути Христос?» Вони вийшли з міста і йшли до нього. Багато самарян з того міста увірували в нього через свідчення жінки: «Він розповів мені все, що я зробила». Тому, коли самаряни прийшли до нього, вони попросили його залишитися з ними, і він пробув там два дні. І багато більше увірували через Його слово. Вони сказали жінці: «Вже не через те, що ти говорив, ми віруємо, бо ми самі чули, і знаємо, що Він справді Спаситель світу» (Івана 4:28-30; 39-42).

«Ісус покинув Самарію і знову пішов до Галілеї, де Він зцілив сина царського чиновника, не будучи в присутності сина урядовця, а лише промовивши своє зцілення. Чиновник повірив, що його син вилікувався, і пішов». (Івана 4:52)

«Ісус пішов до Єрусалиму, де зцілив хворого, який сидів біля купальні Овечої брами. Євреї переслідували Ісуса, тому що він робив це в суботу. Але Ісус відповів їм: Отець мій працює досі, і я працюю. Це розлютило їх ще більше, тому що Він навіть називав Бога своїм власним Батьком, роблячи себе рівним Богу (Ісус щойно зробив людське неможливе). Ісус відповів: «Що робить Отець, те саме робить і Син». Бо Отець любить Сина і показує йому все, що Сам робить. І більші діла від цих покаже йому, щоб ви дивувалися. Бо як Отець воскрешає мертвих і оживляє, так і Син оживляє, кого хоче. Отець нікого не судить, а весь суд віддав Синові, щоб усі шанували

Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, той не шанує Отця, що послав Його. Поправді, поправді кажу вам: хто слухає Мого слова та вірує в Того, Хто послав Мене, той має життя вічне. Він не приходять на суд, але перейшов від смерті до життя». (Івана 5:1-24)

«Істинно, істинно кажу вам: надходить година, і вже настала, коли мертві почують голос Сина Божого, а ті, хто почує, оживуть. Бо як Отець має життя в Собі, так і Сину дав мати життя в Собі. І дав Йому владу чинити суд, бо Він Син Людський. Не дивуйтеся цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, почують його голос і вийдуть: ті, що чинили добро, на воскресіння життя, а ті, що чинили зло, на воскресіння суду». (Івана 5:25-29)

Коментар: Духовно мертві не можуть почути послання Христа. Вони не хотіли чути нічого іншого, крім своїх традицій, які впроваджували протягом багатьох років їхні лідери.

«Але я знаю, що ти не маєш любові Божої в собі. Я прийшов в ім'я Отця мого, і ви не приймаєте мене. Якщо інший прийде від свого імені, ви його приймете. Як ви можете вірувати, коли ви приймаєте славу один від одного, а не шукаєте слави, що від єдиного Бога? Не думайте, що Я буду звинувачувати вас перед Отцем. Є хто тебе звинувачує: Мойсей, на якого ти покладаєш надію. Якби ви вірили Мойсею, ви б вірили мені; бо він писав про мене. Але якщо ви не вірите його писанням, як ви повірите моїм словам?» (Івана 5:42-47)

Коментар: «Господь, Бог твій, поставить тобі Пророка, як я, з-поміж братів твоїх. Ви повинні слухати його». (Повт. 18:15-16)

«Ісус перейшов на інший берег озера. Натовпи йшли туди, шукаючи Його. Ісус сказав: «Ви шукаєте Мене не тому, що бачили знамення, а тому, що ви наситилися хлібами. Працюйте не про їжу, що гине, а про їжу, що зостається на життя вічне (слова Христа), яку вам дасть Син Людський. Бо на Ньому поставив Свою печать Бог Отець». Тоді вони сказали Йому: «Що нам робити, щоб творити діла Божі?» Ісус відповів їм: «Це діло Боже, щоб ви вірували в Того, Кого Він послав». І сказали йому: «Яке ж знамення ти робиш, щоб ми побачили та повірили тобі? Тоді Ісус сказав їм: «Істинно, істинно кажу вам: не Мойсей дав вам хліб з неба, а мій Отець дає вам правдивий хліб з неба. Вони сказали йому: «Пане, давай нам завжди цей хліб». Ісус сказав їм: «Він є їжа для життя вічного», і кожен, хто вірує в Мене, не буде спраглий. Але Я сказав вам, що ви бачили Мене, і все, що дає Мене, Я не вижену геть Воля Того, Хто послав Мене, щоб із усього, що Він дав Мені, Я не погубив нічого, але воскресив це в останній день. Бо це воля Мого Отця, щоб кожен, хто дивиться на Сина і вірує в Нього, мав життя вічне, і Я воскресну його в останній день» (Івана 6:26-40).

Коментар: Віра вимагає більше, ніж усвідомлення, вона вимагає дій. Бо якщо ви справді вірите, що ось-ось помрете фізично, ви вживете певних заходів, щоб запобігти своїй смерті. Те ж саме вірно і духовно, бо якщо ви справді вірите, що Ісус є Богом і дає вічне життя, ви зробите будь-які дії, необхідні для отримання вічного життя з Ним.

«Юдеї нарікали на Нього, бо Він сказав: «Я хліб, що з неба зійшов». Вони сказали: «Чи це не Ісус, син Йосифа, якого батька й матір ми знаємо?» Як він тепер каже: «Я зійшов із небес?» Ісус відповів їм: Не нарікайте між собою. Ніхто не може прийти до Мене, якщо Отець, який послав Мене, не притягне його (через послання Ісуса). Я воскресну його в останній день. У пророків написано: «І всі будуть навчені Богом». Кожен, хто чув і навчився від Отця, приходять до Мене; не те, щоб хтось бачив Отця, крім того, хто від Бога. він бачив Отця. Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує, той має життя вічне. Я – хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустелі, та й померли. Це той хліб, що з неба сходить, щоб, хто їсть його, не вмер. Я хліб живий, що з неба зійшов. Хто їсть цей хліб, той житиме вічно. А хліб, який Я дам, за життя світу — це тіло Моє» (Івана 6:41-51).

Коментар: Хліб живий – це Син Божий, Ісус Христос, бо Він є життя вічне. Його послання, яке виконується від усього серця, а не з обов'язку чи якогось ритуалу, дає прощення гріхів і вічне життя.

«Тоді юдеї почали гостру суперечку між собою. Як цей чоловік може дати нам їсти своє тіло? Ісус сказав їм: «Істинно кажу вам: якщо не споживатимете тіла Сина Людського і не питимете Його крові, не матимете в собі життя». Кожен, хто їсть моє тіло і п'є мою кров (поглинає саму Свою істоту як вічного Бога, який є в людській формі, і стане жертвою, що спокутує гріх), має вічне життя, і я воскресну його в останній день. Бо моє тіло — правдива їжа, а моя кров — справжній напій. Хто їсть моє тіло і п'є мою кров, той перебуває в мені, а я в ньому.

Як живий Отець послав Мене, і Я живу Отцем, так і той, хто Мене споживає, житиме Мною. Це хліб, що зійшов з неба. Ваші предки їли манну й померли, а хто їсть цей хліб, той житиме повік». Він сказав це під час навчання в синагозі в Капернаумі. Почувши це, багато його учнів сказали: «Це тяжке вчення. Хто може це прийняти?» (Івана 6:52-60)

Коментар: Бог поміщає тих у Тіло Христа, Свою Церкву, після їхнього покаяння, зміни способу життя та поховання шляхом занурення – хрещення.

«Ісус, знаючи, що Його учні нарікають на це, сказав їм: Чи це вас ображає? Що, якщо ви побачите, як Син Людський піднімається туди, де він був раніше (назад до Батька)! Дух дає життя; плоть не має значення. Слова, які я сказав вам, це дух і життя. Але є деякі з вас, які не вірять». Бо Ісус від початку знав, хто з них не вірить і хто зрадить Його. Далі він сказав: «Ось чому Я сказав вам, що ніхто не може прийти до Мене, якщо Отець не дозволить йому». Відтоді багато його учнів повернулися назад і більше не йшли за Ним». (Івана 6:61-66)

Коментар: Висловлювання Ісуса «Слова, які я вам говорив», дають прощення і спасіння – вічне життя – через спокутну жертву Христа.

«Наближалось юдейське свято Кучок; Ісус пішов, але таємно. Натовп шукав його, шепочучи: «Він хороша людина». Інші відповіли: «Ні, він обманює людей». Але ніхто нічого публічно не говорив про нього через страх перед євреями». (Івана 7:12-13)

У половині свята Ісус пішов у храм і почав навчати. Юдеї були здивовані й запитали: «Як цей чоловік отримав таку науку, не навчаючись?» Ісус відповів: «Моє вчення не належить мені». Це від Того, Хто послав мене. Коли хто захоче чинити Божу волю, той дізнається, чи моя наука від Бога, чи я сам від себе говорю». (Івана 7:14-17)

Хіба не Мойсей дав вам закон? Та ніхто з вас не дотримується закону. Чому ти намагаєшся вбити мене?» «Ти одержимий демоном», — відповів натовп. Дехто з ерусалимлян почав питати: «Чи це не той чоловік, якого вони намагаються вбити?» Ось він, публічно виступає, а йому ні слова не говорять. Чи справді влада прийшла до висновку, що він Христос?» (Івана 7:19-26).

«Ісус сказав: Я з вами ненадовго, а потім піду до Того, Хто послав Мене. Ви будете шукати мене, та не знайдете; і де Я, ви не можете прийти. Куди ця людина має намір піти, що ми не можемо її знайти? (Івана 7:33-35)

Коментар: Як часто Ісус казав їм, що Він від Отця, про що свідчать Його чудеса? Їхні традиції про те, що Христос буде земним, заважали їм повірити.

Приходь до мене, я шлях

«В останній і найбільший день свята Ісус став і промовив гучним голосом: Хто спраглий, нехай прийде до Мене і п'є. Хто вірує в Мене, як сказано в Писанні, з його нутра потечуть потоки води живої». Під цим він мав на увазі Духа, Якого мали пізніше отримати ті, хто в Нього увірував. До того часу не було дано Духа, бо Ісус ще не був прославлений». (Івана 7:37-39)

«Я світло для світу (Боже послання про спасіння). Хто йде за Мною, той ніколи не ходитиме в темряві, але матиме світло життя». (Івана 8:12)

«Ісус сказав їм: Я йду, а ви будете шукати Мене, і помрете в своєму гріху. Куди Я йду, ви не можете прийти» (Івана 8:21).

«Ти знизу; Я згори. Ви з цього світу; Я не від світу цього. Я сказав тобі, що ти помреш у своїх гріхах; якщо ви не вірите, що я є (той, за кого я себе видаю), ви справді помрете у своїх гріхах». (Івана 8:23-24)

Коментар: якщо хтось не діє відповідно до своєї віри в те, що Ісус є Богом, йому не можуть бути прощені гріхи.

«Вони не розуміли, що Він розповідав їм про свого Отця. Отже, Ісус сказав: «Коли ви піднесете Сина Людського (коли буде розп'ято на хресті), тоді ви дізнаєтеся, що Я є (той, за кого я видаю себе) і що Я нічого не роблю сам

від себе, але говорю те, що навчив Мене Отець. Той, Хто послав Мене, перебуває зі Мною; Він не залишив Мене одного, бо Я завжди чиню те, що Йому до вподоби». (Івана 8:27-30)

«Якщо ви дотримуетесь мого вчення, ви справді мої учні. Тоді ви пізнаєте правду, і правда зробить вас вільними». (Івана 8:31-32)

Коментар: якщо ви не дотримуетесь Його вчень, ви перестаете бути Його учнем, оскільки ви не є віруючим послідовником.

«Кожен, хто грішить, той раб гріха. Тепер раб не має постійного місця в родині, а син належить їй назавжди. Отже, якщо Син вас визволить, ви справді будете вільні. Я знаю, що ви нащадки Авраама. Але ти готовий мене вбити, бо тобі немає місця для мого слова. Я розповідаю тобі те, що бачив у присутності Отця, а ти роби те, що чув від свого батька». (Івана 8:34-38)

«Якби Бог був вашим Отцем, ви б любили Мене, бо Я прийшов від Бога і тепер тут. Я прийшов не сам; але він мене послав. Чому моя мова вам незрозуміла? Тому що ти не в змозі почути, що я кажу. Ти належиш своєму батькові, дияволу, і хочеш виконати бажання свого батька. Він був убивця від початку, не тримався правди, бо правди в ньому немає. Коли він бреше, то говорить рідною мовою, бо він брехун і батько брехні. Але оскільки я кажу правду, ви мені не вірите! Чи може хтось із вас довести, що я винний у гріху? Якщо я говорю правду, чому ви мені не вірите? Той, хто належить Богу, чує, що Бог говорить. Причина того, що ви не чуєте, полягає в тому, що ви не належите Богові». (Івана 8:42-47)

«Проходячи повз, Ісус побачив чоловіка, сліпого від народження, плюнув на землю і зробив грязюку слиною, помазав грязюкою очі чоловікові й сказав йому: «Йди, умийся в купелі Сілоам». Він пішов, умився і повернувся видючим. Сусіди й ті, хто бачив його раніше жебраком, казали: «Чи це не той чоловік, що сидів жебракувати?» Деякі стверджували, що він був. Інші сказали: «Ні, він лише схожий на нього». Але він сам наполягав: «Я — чоловік». ... Отже, вони привели чоловіка, який був сліпим, до фарисеїв. Була субота, коли Ісус зцілив сліпого. Тому фарисеї також запитали його, як він прозрів. Чоловік відповів: «Ісус помазав мені очі грязюкою, і я вмився, і тепер бачу». Дехто казав, що цей чоловік не від Бога, бо він не дотримується суботи. Інші ж казали: «Як грішна людина може чинити такі чуда?» Але інші запитували: «Як грішник може творити такі чуда?» Нарешті вони знову звернулися до сліпого: «Що ти скажеш про нього? Він відкрив твої очі. Чоловік відповів: «Він пророк». Євреї все ще не вірили, що він був сліпим і прозрів, поки не послали покликати батьків чоловіка. «Це ваш син?» запитали вони. — Це той, про кого ти кажеш, що народився сліпим? Як сталося, що він тепер бачить?» «Ми знаємо, що він наш син, — відповіли батьки, — і знаємо, що він народився сліпим». ... Вдруге покликали чоловіка зі словами: «Віддай славу Богу». Ми знаємо, що цей чоловік грішний». Він відповів: «Не знаю, чи він грішник». Одне я знаю, що хоч я був сліпим, тепер бачу». ... Чоловік відповів: «Це дивовижна річ! Ви не знаєте, звідки він, а він відкрив мені очі. Ми знаємо, що Бог не слухає грішників, але коли хто шанує Бога і виконує Його волю, того Бог слухає». ... Вони відповіли Йому: «Ти народився в повному гріху, і ти навчиш нас?» І вони вигнали його» (Івана 9:1-34).

Коментар: Вони знали, що чоловік сліпий – «Це не той чоловік, який сидів і жебрав?» Але вони відмовлялися визнавати неможливе. О, сила традиції.

«Ісус сказав, що той, хто не входить у кошару дверима, а лізе іншим шляхом, той злодій і розбійник. А хто входить дверима, той пастир овець. Їхній пастир іде перед ними, а вівці йдуть за ним, бо знають його голос». (Івана 10:1-5)

«Я є двері і добрий пастир, який покладе своє життя за вівці. Якщо хтось увійде через мене, той спасеться, і ввійде, і вийде, і пасовисько знайде. Я знаю Своїх і Мої знають Мене, як Отець знає Мене і Я знаю Батька; і я кладу своє життя за овець». (Івана 10:7-17)

«У мене є інші вівці, які не з цієї кошари (інші вівці є послідовниками, які не є євреями). Я мушу привести й їх, і вони послухають мого голосу. Отже, буде одна отара, один пастир. Тому Отець любить Мене, що Я кладу своє

життя, щоб знову прийняти його. Ніхто не забирає його від мене, але я віддаю його сам від себе. Я маю владу віддати його, і маю владу знову взяти його. Це доручення Я отримав від Мого Отця». (Івана 10:16-18)

«Була зима, Ісус ходив у храмі. Євреї зібралися навколо нього і сказали йому: «Доки ти будеш тримати нас у невіданні?» Якщо Ти Христос, скажи нам прямо. Ісус відповів їм: Я сказав вам, і ви не вірите. Діла, які я чиню (чудеса, очевидні для вас, що Він був від Бога, але неприйнятні для їхніх лідерів) в ім'я Мого Отця, свідчать про Мене, але ви не вірите, тому що ви не є частиною моєї отари. Мої вівці слухаються мого голосу, і я знаю їх, і вони йдуть за мною. Я даю їм вічне життя, і вони не загинуть повік, і ніхто не вирве їх із моєї руки. Отець мій, що дав їх мені, більший за всіх, і ніхто не може вирвати їх із руки Отця. Я й Отець одно» (Івана 10:22-30).

Воскресіння Лазаря з мертвих

Ісусові сказали, що Лазар із Віфанії хворий. Ісус сказав, що ця хвороба не веде до смерті. Воно на славу Божу, щоб через нього прославився Син Божий. Трохи пізніше Він сказав: «Наш друг Лазар заснув, але я йду його розбудити». Учні сказали Йому: «Господи, якщо він заснув, то видужає». Ісус говорив про його смерть, але вони думали, що він мав на увазі відпочинок уві сні. Тоді Ісус сказав їм прямо: «Лазар помер, і ради вас я радий, що мене не було, щоб ви увірували. Але підемо до нього». (Івана 11:11-16)

«Коли Ісус прийшов, то побачив, що Лазар був у гробі вже чотири дні. ... Марта сказала Ісусу: «Господи, якби Ти був тут, мій брат не помер би. Але й тепер я знаю, що чого тільки попросиш у Бога, Бог дасть тобі». Ісус сказав їй: «Твій брат воскресне». Марта сказала Йому: «Я знаю, що Він воскресне у воскресінні останнього дня». Ісус сказав їй: Я є воскресіння і життя. Хто вірує в Мене, хоч і помре, але житиме, а кожен, хто живе та вірує в Мене, не вмре повіки. Ви вірите в це?» Вона сказала Йому: Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що приходить у світ» (Івана 11:17, 21-27).

«Ісус, знову глибоко зворушений, прийшов до гробу. Це була печера, і камінь лежав на ній. Ісус сказав: «Віднесіть камінь». «Господи, до цього часу буде запах, бо він уже чотири дні мертвий». Ісус сказав їй: «Чи не казав Я тобі, що коли ти будеш вірувати, то побачиш славу Божу?» Ісус звів очі й сказав: «Отче, дякую Тобі, що Ти почув Мене». Я знав, що ти завжди слухаєш мене, але я сказав це для людей, які стоять навколо, щоб вони повірили, що ти послав мене. Сказавши це, Він скрикнув гучним голосом: Лазарю, вийди! Померлий чоловік вийшов, його руки й ноги були зв'язані лляною стрічкою, а обличчя було загорнуте в полотно. Ісус сказав їм: «Розв'яжіть його, і нехай іде!» (Івана 11:38-44).

«Тож багато юдеїв, які прийшли з Марією і бачили, що Він зробив, увірували в Нього, але деякі з них пішли до фарисеїв і розповіли їм, що зробив Ісус. Отже, первосвященики та фарисеї зібрали Раду і сказали: «Що нам робити? Бо ця людина робить багато знаків. Якщо ми дозволимо йому продовжувати так, то всі повірять у нього, і прийдуть римляни та заберуть і наше місце, і наш народ». ... Кайяфа, який був первосвящеником того року, сказав їм: «Ви нічого не знаєте. І ви не розумієте, що для вас краще, щоб одна людина померла за народ, а не щоб загинув увесь народ. З того дня вони планували його вбити» (Івана 11:45—49, 53).

Час спокутної жертви вже близький

«Наближалася Пасха юдейська, і багато-хто пішли з поля до Єрусалиму перед Пасхою, щоб очиститися. Вони шукали Ісуса і, стоячи в храмі, говорили один одному: «Що ти думаєш, що він зовсім не прийде на свято?» А первосвященики та фарисеї наказали, щоб, коли хтось дізнається, де Він, нехай повідомить, щоб схопити Його». (Івана 11:55-57)

«За шість днів до Пасхи Ісус прийшов до Віфанії, де був Лазар, якого Ісус воскресив із мертвих, Марія намазала ноги Ісуса і витерла ноги Його своїм волоссям. Юда Іскаріот, один із його учнів (той, хто мав його зрадити), сказав: «Чому це миро не було продано за триста денаріїв і не роздано бідним?» Він сказав це не тому, що піклувався про бідних, а тому, що він був злодієм і, маючи опіку над мішком з грошима, він використовував собі те, що в нього клали. Ісус сказав: «Залиште її, щоб вона зберегла це на день мого поховання». Убогих завжди маєте з собою, а Мене не завжди маєте» (Івана 12:1; 4-8).

«Тому первосвященики задумали вбити й Лазаря, бо через нього багато юдеїв відходили й увірували в Ісуса». (Івана 12:10-11)

Коментар: Вбивство було заборонено Законом Мойсея, який вони мали намір ігнорувати. Влада, престиж, багатство і честь були для них важливішими за Божі заповіді.

«Великий натовп, який прийшов на свято, почув, що Ісус йде до Єрусалиму. Тож вони взяли пальмове віття і вийшли йому назустріч, вигукуючи: «Осанна!» (що означає Спаси нас!) Благословен, хто йде в ім'я Господне, Цар Ізраїлів! І знайшов Ісус молодого осла, і сів на нього, як написано: Не бійся, дочко Сіону! Ось Цар твій іде, сидячи на осляті!» (від Захарія 9:9) (Івана 12:12-15).

«Прийшла година прославлення Сина Людського. Поправді, поправді кажу вам: якщо пшеничне зерно, впавши в землю, не вмере, то залишиться одне; якщо ж помре, то принесе багато плодів. Хто любить життя своє, той погубить його, а хто ненавидить життя своє на цьому світі, той збереже його для життя вічного. Хто Мені служить, нехай іде за Мною; і де я, там буде і слуга мій. Коли хто Мені служить, того пошанує Отець». (Івана 12:23-26)

«Тепер суд цьому світові; тепер правитель цього світу (Сатана) буде вигнаний. Коли я буду піднятий із землі (будучи розп'ятим на хресті), я притягну до себе всіх людей». (Івана 12:31-32)

«Світло (Ісус) ще ненадовго серед вас. Ходіть, поки маєте світло, щоб темрява вас не огорнула. Хто ходить у темряві, той не знає, куди йде. Поки маєте світло, вірте в світло, щоб ви стали синами світла. Сказавши це, Ісус відійшов і сховався від них». (Івана 12:35-37)

«Багато хто й з начальства увірували в Нього, але через страх перед фарисеями не признавалися, щоб їх не відлучили від синагоги; бо вони більше полюбили славу від людини, ніж славу від Бога». (Івана 12:42-43)

«Ісус скрикнув і сказав: «Хто вірує в Мене, вірує не в Мене, а в Того, Хто послав Мене». Хто бачить мене, той бачить того, хто послав мене. Я прийшов у світ, як світло, щоб кожен, хто вірує в мене, не залишався в темряві. Якщо хто слухає моїх слів і не дотримується їх, я не суджу його; бо Я не прийшов судити світ, але спасти світ. Хто відкидає мене й не приймає слів моїх, той має суддю; слово, яке я сказав, судитиме його останнього дня. Бо Я не від Себе говорив, але Отець, Який послав Мене, Сам дав Мені заповідь, що говорити і що говорити. І я знаю, що Його заповідь — життя вічне. Отже, що Я говорю, те говорю так, як сказав Мені Отець» (Івана 12:44-50).

Коментар: Послання Ісуса, Його Слово, було і є Євангелієм, прощення гріхів через Христа. Прийняття через віру, довіру та послух дає вічне життя, а відмова дає вічну смерть. Таким чином, чиїсь дії або приймають, або відкидають Його Слово, яке судить.

«Ісус знав, що прийшла Його година. Він почав обмивати ноги учням і витирати їх рушником, яким був обгорнутий. Коли Він обмив їм ноги, одягнув свій верхній одяг і сів на своє місце, Він сказав їм: Чи розумієте ви, що Я вам зробив? Ви називаєте мене Вчителем і Господом, і ви маєте рацію, бо я таким є. Коли Я, Господь і Учитель, умив вам ноги, то й ви повинні один одному вмивати ноги. Слуга не більший за свого пана, ані посланець не більший за того, хто його послав. Якщо ви знаєте це, благословенні ви, якщо ви це робите. Я не кажу про всіх вас; Я знаю, кого я вибрав. Але сповниться Писання: «Хто їв мій хліб, той підняв на мене свою п'яту». Поправді, поправді кажу вам: один із вас зрадить Мене» (Івана 13:1, 5, 12-21).

«Я пробуду з тобою ще трохи. Ви будете шукати мене, і як я сказав юдеям, так і тепер кажу вам: куди я йду, ви не можете прийти». (Івана 13:33)

«Нову заповідь даю вам: любіть один одного. Як Я полюбив вас, так і ви повинні любити один одного. По тому пізнають усі, що ви мої учні, якщо будете любити один одного». (Івана 13:34-35)

Коментар: Бог є любов, тому, щоб бути подібним до Нього, потрібно також любити.

«Куди я йду, ти не можеш піти зараз, але ти підеш пізніше». «Ти знаєш дорогу до місця, куди я йду». Хома сказав Йому: «Господи, ми не знаємо, куди Ти йдеш, то звідки нам знати дорогу?» Ісус відповів: Я є дорога, і правда, і життя. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене. Якби ви справді знали Мене, то знали б і Мого Отця. Відтепер ти його знаєш і бачив». Пилип сказав: «Господи, покажи нам Отця, і нам цього буде достатньо». Ісус відповів: «Хіба ти не знаєш мене, Пилипе, навіть коли я був серед вас стільки часу? Кожен, хто бачив Мене, бачив Отця. Як ви можете говорити: «Покажи нам Отця»? Хіба ви не вірите, що Я в Отці, і що Отець у Мені? Слова, які я кажу тобі, не тільки мої. Навпаки, це Батько, який живе в мені, виконує свою роботу. Повірте мені, коли я кажу, що я в Отці і Отець у мені; або принаймні вірити в докази самих чудес. Правду кажу вам: кожен, хто вірить у мене, зробить те, що я робив. Він зробить ще більші від цих, бо Я йду до Отця. І все, чого попросите в Ім'я Моє, Я зроблю, щоб Син прославив Отця. Ви можете просити Мене про щось в Моє Ім'я, і Я зроблю це» (Івана 13:36; 14; 4-14).

Дух Істини

«Якщо ти любиш мене, ти будеш коритися тому, що я наказую. І Я вблагаю Отця, і Він дасть вам іншого Утішителя, щоб був із вами навіки, — Духа правди. Світ не може прийняти Його, бо не бачить і не знає Його. Але ви знаєте Його, бо Він живе з вами і буде в вас. Я не залишу вас сиротами; Я прийду до вас. Невдовзі світ мене більше не побачить, але ти побачиш мене. Бо Я живу, то й ти будеш жити. Того дня ти зрозумієш, що Я в Отці Моєму, а ти в Мені, а Я в тобі. Хто має накази Мої та виконує їх, той любить Мене. Хто любить Мене, того полюбить мій Отець, і Я теж полюблю його і покажусь йому». (Івана 14:15-21)

Усе це я говорив ще з вами. Але Утішитель, Дух Святий, якого Отець пошле в моє ім'я, навчить вас усього і нагадає вам усе, що я вам говорив. ... Я не буду довго говорити з вами, бо князь цього світу приходить. Він не має влади наді мною, але світ повинен дізнатися, що я люблю Батька і роблю саме те, що мій Батько заповів мені». (Івана 14:25-26, 30-31)

«Мій батько — садівник. Він відсікає в мені кожну галузку, що плоду не приносить. Перебувайте в мені, і я перебуваю в вас. Жодна гілка сама по собі не може плодоносити; вона повинна залишатися в лозі. І ви не можете принести плід, якщо не перебуваєте в мені. Хто в Мені не перебуває, той подібний до гілки, що викинута геть і всохне; такі гілки збирають, кидають у вогонь і спалюють» (Івана 15:1-2, 4).

Коментар: будь-хто, кого Бог помістив у Церкву Христа, може вирішити не залишатися в Ньому, таким чином, скасовуючи вчення про те, що «одного разу спасений, завжди буде спасений», тому що якщо ви не ходите у світлі, то кров Христа не зможе продовжувати очищати від гріхів - якщо ми ходимо у світлі, як Він у світлі, ми маємо спільність один з одним, і кров Ісуса, Його Сина, очищає нас від усіх гріхів. (1 Івана 1:7)

«Коли прийде Утішитель, Якого Я пошлю вам від Отця, Дух правди, що від Отця виходить, Він свідчитиме про Мене. І ти також повинен свідчити, бо ти був зі мною від початку». (Івана 15:26-27)

«Ісус сказав Своїм учням: «Настане час, коли кожен, хто вб'є вас, думатиме, що служить Богу». ... «Тепер Я йду до Того, Хто послав Мене... але, коли прийде Дух правди, Він наставить вас на всю правду. Він не буде говорити сам від себе; Він буде говорити лише те, що чує, і Він скаже вам, що ще буде. Він принесе Мені славу, взявши з того, що є Моїм, і об'явить це вам. Усе, що належить Отцеві, є Моє. Ось чому Я сказав, що Дух візьме з того, що є Моїм, і сповістить це вам. недовзі ви мене більше не побачите, а потім недовзі побачите мене». (Івана 16:2-3, 5, 13-16)

Ісусова молитва

«Сказавши це, Ісус подивився на небо і помолився: «Отче, час настав. Прослав Сина Свого, щоб Син Тебе прославив. Бо Ти дав Йому владу над усіма людьми, щоб Він дав життя вічне всім, кого Ти Йому дав. А це життя вічне, щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, та Ісуса Христа, що Ти послав Його» (Івана 17:1-3).

«Я йду до вас зараз, але це говорю, коли я ще на світі, щоб вони мали повну міру моєї радості в собі. Я дав їм Твоє слово, і світ зненавидів їх, бо вони не від світу так само, як і Я від світу. Моя молитва полягає не в тому, щоб Ти забрав їх зі світу, але в тому, щоб Ти захистив їх від лукавого. Вони не від світу, як і я не від нього. Осяяти їх правдою; твоє слово правда. Як Ти мене послав у світ, так і я їх у світ послав». (Івана 17:13-18)

«Моя молитва не лише за них. Молюся також за тих, хто повірить у Мене через їхнє послання (включно з поганями), щоб усі були одно, Отче, як Ти в Мені, так і Я в Тобі. Нехай і вони будуть у нас, щоб світ повірив, що Ти послав Мене. Я дав їм славу, яку Ти дав Мені, щоб вони були одно, як ми одно: я в них, а ти в мені. Нехай вони будуть доведені до повної єдності, щоб світ знав, що Ти послав Мене і полюбив їх, як полюбив Мене». (Івана 17:20-23)

Тине прийшов

«Коли Він закінчив молитися, Ісус пішов із Своїми учнями та перетнув долину Кедрон. Юда прийшов, ведучи загін воїнів і деяких чиновників з числа первосвящеників і фарисеїв. Вони мали смолоскипи, ліхтарі та зброю. Тоді загін воїнів зі своїм командиром і єврейськими чиновниками схопили Ісуса. Вони зв'язали його і привели спочатку до Анни, який був тестем Кайяфи, первосвященика того року. Кайяфа був тим, хто порадив євреям, що було б добре, якби одна людина померла за людей. Потім євреї повели Ісуса від Кайяфи до палацу римського правителя. Пилат вийшов до них і запитав: У чому ви звинувачуєте цього чоловіка? «Візьміть його самі та судіть його за своїм законом». «Але ми не маємо права нікого страчувати» (Івана 18:1, 3, 12-14, 28-31).

«Тоді Пилат повернувся до палацу, покликав Ісуса і запитав Його: Ти Цар Юдейський?» «Це ваша власна думка, — запитав Ісус, — чи інші говорили вам про мене?» «Я єврей?» — відповів Пилат. «Твій народ і твої первосвященики передали тебе мені. Що ти зробив? Ісус сказав: «Моє Царство не від цього світу». Якби це було так, мої слуги боролися б, щоб не допустити мене арештувати євреї. Але тепер моє царство з іншого місця». — Тоді ти — король! — сказав Пилат. Ісус відповів: «Ти правильно кажеш, що я цар». Я, власне, на те народився і на те прийшов у світ, щоб свідчити про правду. Кожен, хто на стороні правди, слухає мене» (Івана 18:33-37).

«Пилат знову вийшов до юдеїв і сказав: Я не знаходжу жодної підстави для звинувачення проти нього. Це ваш звичай, щоб я відпустив вам одного в'язня на час Пасхи. Хочеш, щоб я відпустив «царя юдейського?» Вони кричали у відповідь: «Ні, не він! Дай нам Варавву!» (Івана 18:38-40).

«Пилат узяв Ісуса і звелів бичувати. Воїни сплели терновий вінок і поклали йому на голову. Вони зодягли Його в багрянлицю і знову й знову підходили до Нього, кажучи: «Радуйся, Царю Юдейський!» І били його по обличчю. Знову вийшов Пилат і сказав до юдеїв: Ось я вивожу його до вас, щоб ви знали, що я не знаходжу жодної підстави для звинувачення проти нього. Побачивши Його, первосвященики та їхні урядники закричали: Розіпни! Розіпни!» Він повинен померти, тому що він заявив, що він Син Божий. Почувши це, Пилат ще більше злякався і повернувся всередину палацу. «Звідки ти?» запитав він Ісуса, але Ісус не дав йому відповіді. «Ви відмовляєтеся говорити зі мною?» Пилат сказав. «Хіба ти не розумієш, що я маю силу або звільнити тебе, або розіп'яти?» Ісус відповів: «Ти не мав би наді мною влади, якби не було дано тобі згори». Отже, той, хто видав мене тобі, має більший гріх». Відтоді Пилат намагався звільнити Ісуса, але євреї продовжували кричати: «Якщо ви відпустите цього чоловіка, ви не друг кесаря». Кожен, хто називає себе царем, противиться кесарю» (Івана 19:1-12).

«Зрештою, Пилат передав Його їм на розп'яття і наказав підготувати та прикріпити на хресті табличку. На ньому було написано: ІСУС НАЗАРЯНИН, ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ». (Івана 19:16, 19)

«Пізніше Йосип з Ариматеї попросив у Пилата тіло Ісуса. Йосип був учнем Ісуса, але таємно, бо боявся євреїв. З дозволу Пилата він прийшов і забрав тіло. Його супроводжував Никодим, чоловік, який раніше відвідав Ісуса вночі. Никодим приніс суміш мирри й алое, близько сімдесяти п'яти фунтів. Взавши тіло Ісуса, вони двоє загорнули його разом із пахощами в лляні смуги. Це відповідало єврейським похоронним звичаям». (Івана 19:38-40)

Воскресіння

«Рано в перший день тижня, коли було ще темно, Марія Магдалина прийшла до гробу і побачила, що камінь від входу відвалено. Вона прибігла до Симона Петра та Івана й сказала: «Вони взяли Господа з гробу, і ми не знаємо, де Його поклали!» (Івана 20:1-2).

«Петро та Іван пішли до гробу. Обидва бігли, але другий учень випередив Петра і першим дійшов до гробу. Він нахилився й подивився на полотнища, що там лежали, але не зайшов. Тоді прийшов Симон Петро, який був позаду нього, і увійшов до гробу. Він побачив смужки полотна, що лежали там, а також похоронну тканину, яка була навколо голови Ісуса. Полотно складалося само по собі, окремо від білизни. Вони увійшли до гробниці, побачили і повірили». (Івана 20:3-9)

«Увечері того першого дня тижня, коли учні були разом, а двері були замкнені через страх перед юдеями, прийшов Ісус, став посеред них і сказав: «Мир вам!» Знову Ісус сказав: «Мир вам! Як Отець послав Мене, так і Я посилаю вас». І при цьому дихнув на них і сказав: «Прийміть Духа Святого». Кому простите гріхи його, простяться йому; якщо не простите їм, не прощено їм» (Івана 20:19-23).

«Багато інших чуд учинив Ісус перед своїми учнями, про які не записано в цій книзі. Але це написано, щоб ви вірували, що Ісус є Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, ви мали життя в ім'я Його». (Івана 20:30-31)

«Рано-вранці Ісус стояв на березі Тиверіадського моря, але учні не зрозуміли, що це Ісус. Він гукнув до них: «Друзі, у вас немає риби?» «Ні», — відповіли вони. Він сказав: «Закинь свою сітку з правого боку човна, і ти знайдеш». Тоді учень, якого любив Ісус, сказав Петрові: Це Господь! ... Ісус сказав їм: «Принесіть риби, яку ви щойно зловили». «Йди снідай». ... Коли вони закінчили їсти, Ісус сказав Симону Петру: «Симоне, сину Йонів, чи справді ти любиш мене більше, ніж вони?» Ісус сказав до Симона Петра: «Симоне, сину Йонів, чи справді ти любиш мене більше, ніж вони?» «Так, Господи, — сказав він, — Ти знаєш, що я люблю Тебе». Ісус сказав: «Паси ягнят Моїх». Знову Ісус сказав: «Симоне, сину Йонів, чи справді ти любиш Мене?» Він відповів: «Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе». Ісус сказав: «Бережи моїх овець». Третій раз сказав йому: Симоне, сину Йонів, чи кохаєш ти мене? Петро був болячий, бо Ісус втретє запитав його: «Чи любиш ти мене?» Він сказав: «Господи, Ти знаєш усе; ти знаєш, що я тебе люблю». Ісус сказав: «Паси моїх овець». Правду кажу тобі, коли ти був молодшим, ти сам одягався і ходив, куди хотів; але коли постарієш, простягнеш руки, і хтось інший одягне тебе та поведе, куди ти не хочеш». Ісус сказав це, щоб показати, якою смертю Петро прославить Бога. Тоді він сказав йому: «Іди за мною!» (Івана 21:4-15).

Ключові моменти від Джона

- Ісус був і є Богом.
- Через Ісуса все було створено.
- Ісус є єдиним шляхом до вічного життя.
- Його чудеса були доказом того, що Ісус був Богом у людському тілі.
- Замкнутий розум, просякнутий традиціями, не може прийняти те, що вони бачать або чують.
- Вічне життя доступне всім, хто вірить; наприклад, покластися на Христа і діяти згідно зі знанням Його заповідей.
- Іван був з Ісусом від початку Його служіння. Отже, очевидець того, що він написав.
- Той, хто має Ісуса, виконує накази, той любить мене.

Запитання. Що такого важливого у висловлюванні Івана «Спочатку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог?»

Дії

Встановлена Церква Христом

«У першій книзі, о Теофіле, я (Лука) описав усе, що Ісус почав робити і навчати, аж до дня, коли Він був вознесений, після того, як дав накази через Святого Духа апостолам, яких Він вибрав. Він показав їм Себе живим після страждань (розп'яття) багатьма доказами, являючись їм протягом сорока днів і розповідаючи про Царство Боже. Перебуваючи з ними, він наказав їм не відходити від Єрусалиму, але чекати обітниць Отця, яку, як він сказав, ви чули від мене; Бо Іван хрестив водою, а ви будете охрещені Святим Духом через кілька днів».

Вознесіння Ісуса назад на небо

«Господи, ти в цей час відновиш царство Ізраїлю (Примітка: -відновити Ізраїль - вони все ще думали про земне царство)?» Він сказав їм: «Не вам знати часи чи пори, які Отець установив Своєю владою». Але ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий, і будете Моїми свідками в Єрусалимі, і в усій Юдеї, і в Самарії, і аж до краю землі. І коли Він сказав це, як вони дивилися, Він піднявся вгору, і хмара забрала Його з очей їхніх. І коли вони дивилися на небо, як він ішов, ось двоє чоловіків стали перед ними в білих одежах і сказали: «Мужі галілейські, чого ви стоїте, дивлячись на небо?» Цей Ісус, що вознісся від вас на небо, прийде так само, як ви бачили, як він сходив на небо» (Дії 1:7-11).

Даний Святий Дух

«Коли настав день П'ятидесятниці, усі вони були в одному місці. Раптом почувся з неба шум, немов поривчастий вітер, і наповнив увесь дім, де вони сиділи. Розділені язиками, як вогняні, з'явилися їм і спочивали на кожному з них. Усі вони сповнилися Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти».

«Тепер в Єрусалимі жили юдеї, побожні люди з усіх народів під небом (прибули до Єрусалиму через П'ятидесятницю). На цей звук зібрався натовп, і вони були збентежені, бо кожен чув, як вони говорили своєю мовою. Вони дивувалися та дивувалися, кажучи: «Чи не всі ці, що говорять, галілеяни? Як це так, що кожен із нас чує свою рідну мову... і євреїв, і прозелітів? Критяни й араби — ми чуємо, як вони розповідають про чудеса Божі нашими мовами! «Ми чуємо, як вони розповідають нашими мовами про могутні діла Бога». Усі дивувалися та дивувалися, кажучи один одному: Що це означає? Інші ж, насміхаючись, казали: Напилися молодого вина (п'яні)» (Дії 2:1-13).

«Петро, ставши з одинадцятьма, підніс свій голос і звернувся до них: «Мужі юдейські та всі, хто живе в Єрусалимі, нехай це буде вам відомо, і прислухайтесь до моїх слів. Бо ці люди не п'яні, як ви думаєте, оскільки зараз лише третя година дня (9 годин). Ось що було сказано через пророка Йоїла: «І буде в останні дні, проголошує Бог, виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуватимуть сини ваші та дочки ваші, і юнаки ваші будуть бачити видіння, а старим вашим сниться сни; навіть на рабів Моїх і на рабинь у ті дні Я виллю Свого Духа, і вони будуть пророкувати. І покажу чуда на небі вгорі, і знаки на землі внизу, кров, і вогонь, і випар диму; сонце обернеться на темряву, а місяць на кров, перш ніж настане день Господній, день великий і величний. І станеться, що кожен, хто покличе ім'я Господнє, спасеться» (з Йоїла 2:28-32) (Дії 2:14-21).

«Мужі ізраїльські, послухайте ці слова: Ісуса з Назарету, чоловіка, засвідченого вам від Бога могутніми ділами, і чудами, і знаками (чудесами), які Бог учинив через Нього серед вас, як ви самі знаєте, цього Ісуса, виданого руками беззаконників згідно з певним планом і передбаченням Божим, ви розіп'яли та вбили. Бог воскресив його, послабивши муки смерті, бо вона не могла його втримати. Бо Давид говорить про нього: «Я завжди бачив Господа перед собою, бо Він праворуч мене, щоб я не захитався». тому серце моє зраділо, і язик мій зрадив; і моє тіло буде жити в надії. Бо ти не покинеш мою душу в ад, і не даси Твоєму Святому побачити тління. Ти відкрив мені стежки життя; Ти наповниш мене радістю Своєю присутністю» (Пс 16:8-11) (Дії 2:23-28).

«Браття, про патріарха Давида можу сказати вам з упевненістю, що він і помер, і був похований, і гріб його в нас аж донині. Будучи, отже, пророком і знаючи, що Бог клятвою присягнув йому посадити одного з нащадків своїх на свій престол, він передбачив і говорив про воскресіння Христа, що він не був покинутий в ад (обитель душ людських), і тіло його не бачило тління. Цього Ісуса Бог воскресив, і ми всі тому свідки. Отож, вознесений по правиці Божій і отримавши від Отця обітницю Святого Духа, Він вилив те, що ви самі бачите й чуєте (шум

бурхливого вітру, що говорить і чує різними мовами). Бо Давид не вознісся на небо, але він сам каже: «Сказав Господь Господеві моєму: Сядь праворуч Мене, доки не покладу ворогів Твоїх підніжком ніг Твоїх». Тож нехай увесь Ізраїлів дім точно знає, що Господом і Христом учинив Бог цього Ісуса, Якого ви розіп'яли. Почувши це, вони розчулились серцем і сказали Петру та іншим апостолам: Що нам робити, браття? Петро сказав їм: «Покайтеся, і нехай кожен із вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на прощення ваших гріхів, і ви отримаєте дар Святого Духа (дар, а не злиття Святого Духа, яке щойно відбулося). Бо обітниця для вас, і для дітей ваших, і для всіх, хто далеко, кожного, кого Господь, Бог наш, покличе до Себе. І багатьма іншими словами він свідчив і заохочував їх, кажучи: Рятуйтеся від цього лукавого покоління. Тож ті, що прийняли його слово, охрестилися, і приєдналося того дня близько трьох тисяч душ». (Дії 2:14-41)

Братство віруючих

«Вони присвятили себе науці апостолів і спільності, ламанню хліба та молитвам. Благоговіння охопило кожную душу, і через апостолів творилося багато чудес і знамен. Усі віруючі були разом і мали все спільне. Вони продавали своє майно та майно, а виручені кошти роздавали всім, хто мав потребу. День-у-день, разом відвідуючи храм і ламаючи хліб у своїх домівках, приймали їжу з радістю та щедрістю серця, прославляючи Бога та маючи прихильність у всього народу. Господь день за днем додавав до їхнього числа (Тіла слухняних віруючих, які Бог додав до Церкви, встановленої Христом) тих, хто спасався». (Дії 2:42-47)

Кульгавий жебрак зцілюється

«Петро та Іван йшли до храму на годину молитви, годину дев'яту. Несли чоловіка, кульгавого від народження, і клали його щодня біля воріт храму, які називаються Прекрасними воротами, щоб просити милостиню в тих, хто входить до храму. Побачивши Петра та Іоанна, що збираються входити до храму, він попросив милостиню. Петро поглянув на нього, як і Іван, і сказав: «Срібла й золота в мене немає, але те, що маю, даю тобі». В ім'я Ісуса Христа з Назарету встань і ходи!» Негайно зміцнилися його ноги й щиколотки, і він, підскочивши, увійшов із ними до храму, ходячи, стрибаючи та славлячи Бога. Увесь народ бачив, як він ходив і славив Бога, і впізнав у ньому того, що сидів біля Прекрасних воріт храму й просив милостині».

«Коли він чіплявся до Петра та Іоанна, увесь народ збігся до них у портик вражений. Коли Петро побачив усіх людей, він звернувся до них: «Мужі ізраїльські, чому ви дивуетесь на нас, ніби своєю силою чи благочестям ми змусили його ходити? Бог Авраама, Бог Ісаака і Бог Якова, Бог батьків наших, прославив Свого слугу Ісуса, якого ви видали і від якого відреклися в присутності Пилата, коли він вирішив його відпустити. Відрікся від Святого і Праведного і просив дати тобі вбивцю, і ти вбив Творця життя, якого Бог воскресив із мертвих. Через віру в Його ім'я цей сильний чоловік, якого ти бачиш і знаєш, і віра, що через Ісуса, дав йому це досконале здоров'я перед усіма вами».

«Я знаю, що ви діяли через невігластво, як і ваші правителі (книжники, фарисеї та садукєї). Але те, що Бог передвіщав устами всіх пророків, що Його Христос постраждає, Він таким чином виконав. Покайтеся, отже, і наверніться знову, щоб ваші гріхи були стерті, щоб часи відсвіження прийшли від присутності Господа, і щоб він послав призначеного вам Христа, Ісуса, якого небо має прийняти до часу відновлення всього того, про що Бог говорив устами своїх святих пророків давно. Мойсей сказав: «Господь Бог поставить тобі пророка, як я, з братів твоїх». Ви будете слухати його в усьому, що він вам скаже. Кожна душа, яка не слухатиме цього пророка (Месію), буде знищена з народу». Усі пророки, що говорили, від Самуїла та тих, що були після нього, також проголошували ці дні. Ви сини пророків і заповіту, який Бог уклав із вашими батьками, кажучи до Авраама: «У твоєму потомстві благословляться всі племена землі». Бог, воскресивши Свого слугу, послав його спочатку до вас, щоб благословити вас, відвернувши кожного з вас від вашої нечестивості». (Дії 3)

Петро та Іван перед Собором

«Коли вони розмовляли з народом, священники, начальник храму та садукєї натрапили на них, дуже роздратовані тим, що вони навчали людей і проголошували в Ісусі воскресіння з мертвих (садукєї не вірили у воскресіння).

Їх заарештували і посадили до наступного дня. Багато-хто з тих, хто чув слово, увірували, і число мужів стало близько п'яти тисяч». (Дії 4:1-4)

«На другий день зібралися в Єрусалимі їхні начальники, старші та книжники, і первосвященик Анна, і Кайяфа, і Іван, і Олександр, і всі, хто був із первосвященицького роду. І коли вони поставили їх посередині, вони запитали: Якою силою або яким іменем ви це зробили? Тоді Петро, сповнений Святого Духа, сказав їм: Начальники народу й старійшини, якщо нас сьогодні випитують про добро, зроблене каліці, як цей чоловік уздоровився, то нехай буде відомо всім вам і всьому народу Ізраїля, що Ім'ям Ісуса Христа Назарянина, Якого ви розіп'яли, Якого Бог воскресив із мертвих, Ним цей чоловік стоїть перед вами здоровий. Цей Ісус є тим каменем, який відкинули ви, будівничі, і став нарижним. Нема в нікому іншому спасіння, бо немає іншого імені під небом, даного людям, яким би ми могли спастися» (Дії 4:5-12).

«Тепер, коли вони побачили сміливість Петра та Івана і зрозуміли, що вони неосвічені (не навчені ними в їхніх школах рабинів), прості люди, вони були здивовані. Вони визнали, що були з Ісусом. Але побачивши зціленого чоловіка, який стояв поруч із ними, вони не мали нічого сказати проти. Але коли вони наказали їм залишити раду, вони радилися між собою, кажучи: «Що нам робити з цими людьми? Бо те, що через них було здійснене визначне знамення, є очевидним для всіх мешканців Єрусалиму, і ми не можемо цього заперечити. Але щоб це більше не поширювалося серед людей, давайте попередимо їх, щоб більше ні з ким не говорили в це ім'я». Тож вони покликали їх і наказали їм не говорити й не навчати взагалі в ім'я Ісуса. Але Петро та Іван відповіли їм: Чи справедливо перед Богом слухати вас, а не Бога, самі розсудіть, бо ми не можемо не говорити про те, що бачили й чули. І, погрожуючи їм далі, відпустили їх, не знайшовши способу покарати їх, через людей, бо всі славили Бога за те, що сталося. Бо чоловікові, над яким було вчинене це знамення зцілення, було більше сорока років». (Дії 4:13-22)

Сміливість

«Коли вони були звільнені, вони пішли до своїх друзів і розповіли, що сказали їм первосвященики та старші. Коли вони це почули, вони разом піднесли свої голоси до Бога та сказали: «Владико, що створив небо, і землю, і море, і все, що в них, устами нашого батька Давида, слуги Твого, сказав: Чому погани бунтуються, а народи замишляють марно? Царі землі повстали, і володарі зібралися разом проти Господа та проти Його Помазанця, бо справді в цьому місті зібралися разом проти Твого святого слуги Ісуса, Якого Ти помазав, і Ірод, і Понтій Пилат, разом з поганями та народом Ізраїлю, щоб зробити все, що Твоя рука та Твій план наперед призначили. І тепер, Господи, зглянься на їхні погрози і дай Своїм слугам продовжувати проповідувати Твоє слово з усією сміливістю, поки Ти простягаєш Свою руку на зцілення, і чиняться знамення та чуда через ім'я Твого святого слуги Ісуса». І коли вони помолилися, місце, де вони були зібрані, затрясло, і всі вони сповнилися Святим Духом і продовжували проповідувати слово Боже з відвагою». (Дії 4:23-31)

Товариство – все спільне

«Всі ж ті, що увірували, були одного серця та одної душі, і ніхто не називав нічого з того, що належало йому, своїм, але все було в них спільне. І апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Господа Ісуса, і велика благодать була на них усіх. Серед них не було жодного нужденного, бо всі, хто був власником земель чи будинків, продавали їх і приносили виручку від проданого та клали до ніг апостолів, і кожному роздавали, як хто мав потребу». (Дії 4:32-35)

Здійснено багато ознак і чудес

«Руками апостолів регулярно творилося в народі багато знамен і чудес. Вони були всі разом у Соломоновому портику. Ніхто з решти не наважувався приєднатися до них, але люди дуже їх шанували. І більше, ніж будь-коли, віруючих було додано до Господа, безліч чоловіків і жінок, так що вони навіть виносили хворих на вулиці і клали їх на ліжечках і циновках, щоб, коли Петро проходив, принаймні його тінь могла впасти на когось із них. Зібралися також люди з міст навколо Єрусалиму, приносячи хворих і вражених нечистими духами, і всі вони були зцілені». (Дії 5:12-16)

Апостолів заарештовано

«Підстався первосвященик і всі, хто був з ним (тобто садукей), і, сповнені ревності, схопили апостолів і посадили їх у громадську в'язницю. Але вночі ангел Господній відчинив двері в'язниці, вивів їх і сказав: «Ідіть, станьте в храмі та промовляйте до людей усі слова цього життя». Почувши це, вони ввійшли в храм на світанку і почали навчати. Коли ж первосвященик і ті, що були з ним, прийшли, то скликали раду та весь ізраїльський сенат і послали до в'язниці привести їх. Але коли прийшли слуги, вони не знайшли їх у в'язниці, тому вони повернулися та доповіли: «Ми знайшли в'язницю надійно зачинену, і сторожі стояли біля дверей, але коли ми відчинили їх, ми не знайшли всередині нікого». Коли начальник храму та первосвященики почули ці слова, вони були дуже здивовані з цього приводу, дивуючись, до чого це приведе. Хтось прийшов і сказав їм: «Дивіться! Люди, яких ти посадив у в'язницю, стоять у храмі й навчають людей» (Дії 5:17-25).

«Тоді пішов сотник зі слугами і привів їх, але не силою, бо боялися, щоб їх не побили камінням люди. Коли привели їх, поставили перед синедріоном. Первосвященик запитав їх, кажучи: «Ми суворо заборонили вам навчати в це ім'я, але ви наповнили Єрусалим своїм вченням і хочете навести на нас кров цього чоловіка». Але Петро та апостоли відповіли: «Ми повинні слухатися Бога більше, ніж людей». Бог наших батьків воскресив Ісуса, якого ви вбили, повісивши на дереві. Бог підніс його праворуч Своєю як Начальника і Спасителя, щоб дати Ізраїлеві покаєння та прощення гріхів».

«Почувши це, вони розлютились і хотіли їх убити. Але один фарисей у синедріоні на ім'я Гамалііл сказав до синедріону: «Мужі ізраїльські, бережіть себе, що збираєтеся робити з цими людьми. Тримайтеся подалі від цих людей і залиште їх у спокої, бо якщо цей план чи це починання належить людині, воно зазнає краху; але якщо це від Бога, ти не зможеш їх повалити. Ви навіть можете виявитися противником Бога!» Вони прислухалися до його поради, а потім побили їх і заборонили їм говорити в ім'я Ісуса, і відпустили. Тоді вони залишили присутність ради, радіючи, що їх визнали гідними зазнати ганьби за ім'я. І кожен день у храмі та по домах не переставали навчати та проповідувати Ісуса як Христа». (Дії 5:26-42)

Стівена схопили та побили камінням

«Стефан, повний благодаті та сили, творив великі чуда та знамена серед людей. Тоді деякі з тих, хто належав до синагоги вільновідпущеників, повстали й сперечалися зі Степаном. Але вони не могли протистояти мудрості й Духу, якими він говорив. Тоді вони таємно підбурювали людей, які казали: Ми чули, як він говорив блюзнірські слова проти Мойсея та Бога. Вони підбурили народ, і старших, і книжників, вони натрапили на нього, схопили його і привели до синедріону, і поставили лжесвідків, які казали: «Цей чоловік ніколи не перестає говорити слова проти цього святого місця та закону, бо ми чули, як він говорив, що цей Ісус із Назарету зруйнує це місце і змінить звичаї, які передав нам Мойсей». І, дивлячись на нього, усі, хто сидів у синедріоні, побачили, що обличчя його було, як обличчя ангела». (Дії 6:8-15)

«Стефан закінчив свою промову словами «Ви, твердоші люди, з необрізаними серцями та вухами! Ви такі самі, як ваші батьки: ви завжди противитеся Святому Духу! Чи був колись пророк, якого не переслідували ваші батьки? Вбивали навіть тих, хто передрікав прихід Праведника. А тепер ви зрадили й убили його, ви, що прийняли закон, наданий через ангелів, але не послухалися його» (Дії 7:51-53).

«Почувши це, вони розлютились і заскреготали на нього зубами. Але він, сповнений Духа Святого, поглянув на небо і побачив славу Божу та Ісуса, що стояв праворуч Бога. І сказав: Ось я бачу небо відкрите, і Сина Людського, що стоїть праворуч Бога. Але вони закричали гучним голосом, і заткнули вуха свої, і разом кинулися на нього. Тоді вони вигнали його за місто і побили камінням. І свідки поклали свою одежу в ногах юнака, на ймення Савл. І коли Степана побивали камінням, він закричав: Господи Ісусе, прийми мій дух! І, впавши на коліна, він скрикнув гучним голосом: Господи, не залічи їм цього гріха! І, сказавши це, заснув». (Дії 7:54-60)

«Того дня почалося велике гоніння на церкву в Єрусалимі, і всі вони, крім апостолів, розпорошилися по краях Юдеї та Самарії. Благочестиві люди поховали Стефана і вчинили по ньому великий плач. А Савл спустошував

церкву, входив у будинок за домом, витягував чоловіків і жінок і віддавав їх до в'язниці». (Дії 8:1-3)
thebiblewayonline.com/html/ChurchChristBuilt.html

Христос проголошений у Самарії

«Ті ж, що розпорошилися, ходили, проповідуючи слово. Пилип зійшов до міста Самарії і проповідував їм Христа. Натовпи однодушно звернули увагу на те, що говорив Пилип, коли чули його і бачили ознаки, які він робив. Бо нечисті духи виходили з багатьох одержимих, кричачи гучним голосом, і багато паралізованих або кульгавих одужали. Отже, у тому місті було багато радості. Був чоловік на ім'я Симон, який раніше займався магією в місті і дивував жителів Самарії, кажучи, що він сам був кимось великим. Усі дивилися на нього, від малого до великого, кажучи: «Цей чоловік — сила Бога, яка зветься великою». Але коли вони повірили Пилипу, коли він проповідував добру новину про Царство Боже та ім'я Ісуса Христа, вони охрестилися, як чоловіки, так і жінки. Навіть сам Симон увірував і після хрещення продовжував з Пилипом. Побачивши знамення та великі чуда, він був вражений. Коли апостоли в Єрусалимі почули, що Самарія прийняла слово Боже, вони послали до них Петра та Івана, які зійшли й помолитися за них, щоб вони прийняли Святого Духа, бо Він ще не зійшов ні на одного з них, але вони були тільки охрещені в ім'я Господа Ісуса. Тоді вони поклали на них руки, і вони отримали Святого Духа. Коли ж Симон побачив, що Дух дається через покладання рук апостолів, він запропонував їм гроші, кажучи: «Дайте й мені цю владу, щоб кожен, на кого я покладу руки, міг отримати Святого Духа». Петро сказав йому: «Нехай твоє срібло пропаде разом з тобою, бо ти думав отримати дар Божий за гроші! Нема тобі в цій справі ні частини, ні долі, бо твоє серце неправе перед Богом. Покайся, отже, в цьому нечестиві своєму, і молися Господу, щоб, коли можливо, був тобі прощений намір серця твого. Бо я бачу, що ти в гіркій жовчі та в кайданах беззаконня». Симон відповів: Помоліться за мене до Господа, щоб нічого з того, що ви сказали, не спіткало мене» (Дії 8:4-24).

Ефіопський євнух

«Ангел Господній сказав Пилипу: «Встань і йди на південь, на дорогу, що спускається з Єрусалиму до Гази. Це пустельне місце. Він підвівся і пішов. Був ефіоп, євнух, придворний чиновник Кандаки, цариці ефіопів, який відповідав за всі її скарби. Він приїхав до Єрусалиму на богослужіння і повертався, сидячи на своїй колісниці, і читав пророка Ісаю. Дух сказав Пилипу: «Піди й приєднайся до цієї колісниці». Пилип підбіг до нього і почув, як він читає пророка Ісаю, і запитав: «Ти розумієш, що читаєш?» Він сказав: «Як я можу, якщо хтось мене не направить?» Він запросив Філіпа підійти й сісти з ним. Уривок зі Святого Письма, який він читав, був такий: «Як вівцю, ведено його на заклання, і як ягня перед стригальцем мовчить, тому він не відкриває своїх уст». Через приниження йому було відмовлено в правосудді. Хто може описати його покоління? Бо його життя забрано з землі». Євнух сказав до Пилипа: «Про кого, я питаю вас, говорить це пророк, чи про себе, чи про когось іншого?» Тоді Пилип відкрив свої уста і, почавши з цього місця Писання, розповів йому добру новину про Ісуса. Ідучи вони дорогою, вони натрапили на воду, і євнух сказав: «Ось вода! Що заважає мені охреститися?» Отже, він наказав колісниці зупинитися, і вони обидва зійшли у воду, Пилип і євнух, і він охрестив його. І коли вони вийшли з води, Дух Господній забрав Пилипа, і скопець більше не бачив його, і пішов своєю дорогою, радіючи». (Дії 8:26-40)

thebiblewayonline.com/html/BaptismIntoChrist.html

Навернення Савла

«Савл, який все ще дихав погрозами та вбивством на учнів Господніх, пішов до первосвященника і попросив у нього листи до синагог у Дамаску, щоб, якщо він знайде когось, що належать до Дороги, чоловіків чи жінок, зв'язаними привести їх до Єрусалиму. Коли він ішов своєю дорогою, він наближався до Дамаску, і раптом світло з неба спалахнуло навколо нього. І, впавши на землю, він почув голос, що говорив йому: Савле, Савле, чому ти мене переслідуєш? І він сказав: «Хто ти, Господи?» Він сказав: «Я Ісус, Якого ти переслідуєш». Устань і ввійди до міста, і тобі скажуть, що ти маєш робити». Чоловіки, що їхали з ним, стояли безмовні, чуючи голос, але нікого не бачачи. Савл піднявся з землі, і, хоча очі його були відкриті, він нічого не бачив. І повели його за руку, і привели в Дамаск. І три дні він не бачив, не їв і не пив». (Дії 9:1-9)

«У Дамаску був учень на ім'я Ананія. Господь сказав йому у видінні: «Ананій». «Встань і піди на вулицю, яка називається Пряма, і в домі Юди пошукай чоловіка з Тарсу на ім'я Савл, бо ось він молиться, і він бачив у видінні чоловіка на ім'я Ананія, який увійшов і поклав на нього руки, щоб він міг повернути собі зір». Але Ананія відповів: «Господи, я чув від багатьох про цього чоловіка, скільки зла вчинив він Твоїм святим в Єрусалимі». Він має владу від первосвящеників зв'язувати всіх, хто кличе ім'я Твоє. Але Господь сказав йому: «Іди, бо він — моє обране знаряддя, щоб нести моє ім'я перед язичниками, царями та синами Ізраїля». Бо я покажу йому, скільки він мусить постраждати заради мого імені». Отже, Ананій пішов і увійшов до дому. Поклавши на нього руки, він сказав: «Брате Савле, Господь Ісус, який явився тобі на дорозі, якою ти йшов, послав мене, щоб ти прозрів і сповнився Святого Духа». Відразу ж відпало щось, схоже на луску, і він прозрів, і охрестився, і, прийнявши їжу, зміцнився». (Дії 9:10-19)

«Кілька днів він був з учнями в Дамаску. Він негайно проповідував Ісуса в синагогах, кажучи: Він є Син Божий. Усі, хто слухав його, дивувалися й говорили: «Чи не той це чоловік, що вчинив у Єрусалимі спустошення тих, хто призиває ім'я це?» Хіба не для того він прийшов сюди, щоб привести їх зв'язаних до первосвящеників?» Але Савл дедалі більше ставав сильним і збентежив євреїв, які жили в Дамаску, довівши, що Ісус був Христом. Коли минуло багато днів, юдеї задумали вбити його, але Савлу стало відомо про їхню змову. Вони стерегли ворота день і ніч, щоб убити його, але учні взяли його вночі і спустили через отвір у стіні, опустивши в коші». (Дії 9:20-25)

«Коли він прибув до Єрусалиму, він спробував приєднатися до учнів. Усі боялися його, бо не вірили, що він учень. Але Варнава взяв його і привів до апостолів, і розповів їм, як у дорозі він бачив Господа, який говорив із ним, і як у Дамаску він сміливо проповідував в ім'я Ісуса. Отже, він входив і виходив серед них в Єрусалимі, сміливо проповідуючи в ім'я Господа. І він виступав і диспутував проти елліністів. Але вони хотіли його вбити. Довідавшись про це, брати привели його до Кесарії і відіслали до Тарсу. Отже, церква по всій Юдеї, Галілеї та Самарії мала мир і розбудовувалася. Ходячи в страху Господньому та в потісі Святого Духа, воно розмножилося». (Дії 9:26-31)

Петро зцілює Енея і Тавіту

«У Лідді чоловік на ім'я Еней був паралізований і прикутий до ліжка вісім років. Петро сказав йому: «Енею, Ісус Христос зцілює тебе; встань і застели своє ліжко». Він одразу підвівся. Усі жителі Лідди та Сарону бачили його, і навернулися до Господа».

«В Йоппії учениця на ім'я Тавіта. Вона захворіла і померла. Учні послали до Петра двох чоловіків із проханням: «Будь ласка, не зволікай до нас». Петро встав і пішов, коли він прибув, вони відвели його до горниці. Усі вдови стояли біля нього, плачучи й показуючи хітони та інший одяг, який Сарна пошила, коли була з ними. Петро, вивівши їх усіх, став на коліна й молився. і, повернувшись до тіла, сказав: «Тавіта, вставай». Він подав їй руку і підняв її. Тоді, покликавши святих і вдів, він поставив її живою. Про це стало відомо по всій Йоппії, і багато хто вірував у Господа. Він пробув у Йоппії багато днів у якогось Симона, гарбаря». (Дії 9:32-43)

Корнилій

«Був один чоловік на ім'я Корнилій, чоловік побожний, який боявся Бога з усім своїм домом, роздавав щедрю милостиню людям і постійно молився Богу. Близько дев'ятої години дня він ясно побачив у видінні ангела Божого, який сказав: «Корнилію». Він з жахом подивився на нього і сказав: «Що це, Господи?» І він сказав йому: Твої молитви та твоя милостиня зійшли на пам'ять перед Богом. Пошли людей до Йоппії і приведи одного Симона, якого звать Петро. Він гостює в якогось гарбаря Симона, дім якого на березі моря. Коли ангел, що говорив з ним, відійшов, він покликав двох своїх слуг і одного побожного воїна з-поміж тих, що його слугували, і, розповівши їм усе, відіслав їх до Йоппії» (Дії 10:1-8).

Видіння Петра

«Назавтра, коли вони були в дорозі й наближалися до міста, Петро близько шостої години зійшов на дах будинку помолитися. Він зголоднів і хотів щось їсти, але коли вони готували це, він упав у транс і побачив, як відкрилося

небо і щось схоже на велике простирадло, яке опускалося вниз за чотири кути на землю. У ньому були всякі звірі, і плазуни, і птахи небесні. До нього почувся голос: «Встань, Петре! вбивай і їж». Але Петро сказав: Ні в якому разі, Господи! бо я ніколи не їв нічого поганого чи нечистого». Знову вдруге почувся до нього голос: Що Бог очистив, того не вважай нечистим! Це сталося тричі, і ця річ одразу була піднесена на небо». (Дії 10:9-16)

«Коли Петро був внутрішньо збентежений, що може означати видіння, яке він бачив, ось люди, послані Корнилієм, розпитавши про дім Симона, стали біля воріт і крикнули, щоб запитати, чи Симон, якого звали Петром, ночує там. Коли Петро розмірковував над видінням, Дух сказав йому: «Ось троє чоловіків шукають тебе». Вставай і спускайся, і супроводжуй їх без вагань, бо Я послав їх». Петро зійшов до людей і сказав: «Я той, кого ви шукаєте». Яка причина вашого приходу?» Вони сказали: «Корнилій, сотник, чоловік праведний і богобоязливий, про якого славить увесь юдейський народ, був наказаний святим ангелом послати по тебе до його дому та послухати, що ти маєш сказати». Петро запросив їх у гості». (Дії 10:17-23)

«Наступного дня він встав і пішов з ними, а деякі з братів з Йопії супроводжували його. Корнилій чекав їх і скликав своїх родичів і близьких. Петро, відкривши свої уста, сказав: «Воістину я розумію, що Бог не дивиться на обличчя, але в кожному народі Йому приємний кожен, хто боїться Його і чинить праведне». Щодо слова, яке він послав до Ізраїля, проповідуючи добру новину миру через Ісуса Христа (Він Господь над усіма), то ви самі знаєте, що сталося по всій Юдеї, починаючи від Галілеї, після хрещення, яке проповідував Іван: як Бог помазав Ісуса з Назарету Святим Духом і силою. Він ходив, роблячи добро та зціляючи всіх, кого гнобив диявол, бо Бог був із ним. Ми є свідками всього, що він зробив і в юдейській країні, і в Єрусалимі. Вони вбили його, повісивши на дереві, але Бог воскресив його на третій день і показав не всім людям, але нам, вибраним Богом за свідків, які їли та пили з ним після того, як він воскрес із мертвих. Він наказав нам проповідувати людям і свідчити, що Він призначений Богом суддею живих і мертвих. Про Нього свідчать усі пророки, що кожен, хто вірує в Нього, отримує відпущення гріхів через Його Ім'я». (Дії 10:24-43)

Святий Дух сходить на язичників

«Коли Петро ще говорив це, зійшов Дух Святий на всіх, хто слухав слово. Віруючі з числа обрізаних (євреїв з Йопії), які прийшли з Петром, були вражені, тому що дар Святого Духа вилився навіть на язичників. Бо вони чули, як вони говорили іншими мовами та прославляли Бога. Тоді Петро сказав: «Чи може хтось затримати воду для хрещення цих людей, які отримали Святого Духа, як і ми?» Він наказав їм охреститися в ім'я Ісуса Христа. Тоді вони попросили його залишитися на кілька днів». (Дії 10:44-48)

Петро звітує перед Церквою

«Апостоли й брати почули, що й погани прийняли слово Боже. Отже, коли Петро пішов до Єрусалиму, євреї-християни критикували його, кажучи: «Ти ходив до необрізаних людей і їв з ними» (це суперечило їхнім традиціям). Петро почав і пояснив видіння, яке він отримав у Йопії, і те, що Дух сказав йому йти з ними, не роблячи різниці. Ці шестеро братів також супроводжували мене. Коли я почав говорити, (до Корнилія), Святий Дух зійшов на них так само, як і на нас у І згадав я слово Господне, як Він сказав: Іван хрестив водою, а ви будете хрещені Духом Святим. Якщо Бог дав їм такий самий дар, як і нам, коли ми увірували в Господа Ісуса Христа, то хто я такий, щоб стати на заваді Богові?» Почувши це, вони замовкли і прославили Бога, кажучи: «Тож і поганам дав Бог покаєння, що веде до життя». (Дії 11:1-18)

Церква в Антіохії

«Ті ж, що розпоршилися через гоніння, що настало через Степана, дійшли аж до Фінікії, Кіпру та Антіохії, нікому не проповідуючи слово, крім юдеїв. Але були деякі з них, чоловіки з Кіпру та Кірінеї, які, прибувши до Антіохії, також говорили з елліністами, проповідуючи Господа Ісуса. Рука Господня була з ними, і велика кількість тих, хто увірував, навернулася до Господа. Звістка про це дійшла до єрусалимської церкви, і вони послали Варнаву до Антіохії. Коли він прийшов і побачив благодать Божу, він зрадів і закликав усіх залишатися вірними Господеві з непохитною метою, бо він був чоловік добрий, повний Святого Духа та віри. І дуже багато людей було додано до Господа. Отже, Варнава пішов до Тарсу шукати Савла (пізніше названого Павлом), коли

він знайшов його, він привіз його до Антіохії. Цілий рік вони зустрічалися з церквою і навчали дуже багато людей. А в Антіохії учнів спочатку назвали християнами».

«Пророки зійшли з Єрусалиму до Антіохії. Один із них на ім'я Агав підвівся і передрік Духом, що буде великий голод по всьому світу (це сталося за днів Клавдія). Отже, учні вирішили, кожен за своїми можливостями, послати допомогу братам, які живуть в Юдеї». (Дії 11:18-29)

Починається переслідування

«Приблизно в той час цар Ірод наклав руки на декого з церкви. Він убив мечем Якова, брата Івана, а коли побачив, що це сподобалось юдеям, то схопив і Петра. Це було в дні Опрісноків. Схопивши його, він посадив до в'язниці, віддавши чотирьом воякам, щоб стерегли його, маючи намір після Пасхи вивести його до людей. Отже, Петро був у в'язниці, але церква щиро молилася за нього до Бога».

«Коли Ірод збирався вивести його, тієї самої ночі Петро спав між двома воїнами, закутий двома ланцюгами, а вартові перед дверима стерегли в'язницю. Ангол Господній став біля нього, і світло осяяло келію. Він ударив Петра в бік і розбудив його, кажучи: «Вставай швидше». І ланцюги спали з його рук. Ангел сказав йому: «Одягнись і взуй сандалі». «Закутайся в плащ і йди за мною». Він вийшов і пішов за ним. Він не знав, що те, що робить ангел, було реальним, але думав, що бачить видіння. Пройшовши першу і другу варту, вони підійшли до залізних воріт, що вели в місто. Воно відкрилося їм само собою, і вони, вийшовши, пішли однією вулицею, і ангел одразу покинув його. Коли Петро прийшов до тями, він сказав: «Тепер я певний, що Господь послав Свого Ангола і визволив мене з руки Ірода та від усього, чого чекав юдейський народ».

«Петро пішов до дому Марії, матері Йоана, якого інше ім'я було Марко, де багато зібралися разом і молилися. Коли він постукав у двері воріт, відповіла служниця на ім'я Рода. Впізнавши голос Петра, вона з радості не відчинила воріт, а вбігла й повідомила, що Петро стоїть біля воріт. Відчинивши ворота, вони побачили Петра і здивувалися. Давши їм знак рукою, щоб вони мовчали, він розповів їм, як Господь вивів його з в'язниці. Він сказав: «Скажи це Якову та братам». Тоді він пішов і пішов у інше місце». (Дії 12:1-19)

Рукопокладені, щоб проповідувати Христа

«У церкві в Антіохії були пророки та вчителі: Варнава, Симеон, якого звали Нігер, Луцій Кірінейський, Манаїн, член двору тетрарха Ірода, і Савл. Коли вони поклонялися Господу та постили, Дух Святий сказав: Виділіть Мені Варнаву та Савла на діло, до якого Я їх покликав. Тоді після посту й молитви вони поклали на них руки й відпустили». (Дії 13:1-3)

Діяльність Тіла Христового

Пафос

«Тож вони, послані Святим Духом, зійшли в Саламін і проповідували Слово Боже в юдейських синагогах. Коли вони пройшли весь острів аж до Пафосу, то натрапили на одного чарівника, юдейського лжепророка на ім'я Вар-Ісус. Він був із проконсулом Сергієм Павлом, чоловіком розумним, який викликав Варнаву та Савла і прагнув почути слово Боже. Але Еліма виступив проти них, прагнучи відвернути проконсула від віри. Тепер Савл, названий Павлом, сповнений Святого Духа, пильно подивився на нього і сказав: «Ти, сину диявола, ти, ворог усієї правди, повний усякого обману та злодійства, чи не перестанеш ти кривити прямі стежки Господні?» Ось рука Господня на тобі, і ти будеш сліпим і не зможеш бачити сонця на час». І миттєво впали на нього туман і темрява, і він ходив, шукаючи людей, які б вели його за руку. Проконсул увірував, коли побачив, що сталося, бо був здивований наукою Господньою». (Дії 13:4-12)

Антіохія в Пісідії

«Павло та його супутники відпливли до Антіохії в Пісідії. У суботу вони ввійшли до синагоги й сіли. Після читання Закону та Пророків начальники синагоги послали до них послання, кажучи: «Браття, якщо маєте якесь слово заохочення до людей, кажіть». Павло встав і, показавши рукою, сказав: Ізраїльтяни та ви, що боїтеся Бога, послухайте. Бог цього Ізраїлевого народу вибрав наших батьків і звеличив народ під час його

перебування в єгипетській землі, і піднесеною рукою вивів його звідти. І близько сорока років він терпів їх у пустелі. Знищивши сім народів у землі Ханаан, він дав їм їхню землю у спадок. На все це пішло близько 450 років. Тоді він дав їм суддів аж до пророка Самуїла. Тоді вони просили царя, і Бог дав їм Саула, коли він усунув його, він підняв Давида, щоб бути їхнім царем, про якого він засвідчив і сказав: «Я знайшов у Давиді, сині Єссея, чоловіка за своїм серцем, який виконає всю мою волю». Із нащадків цього чоловіка Бог привів Ізраїлю Спасителя, Ісуса, як Він і обіцяв. Перед своїм приходом Іван (Хреститель) проголосив хрещення покаяння (а не прощення чи спасіння) всьому народу Ізраїлю. Коли Іван закінчував свою подорож, сказав: Ось за мною йде (Ісус Месія), Якому я недостойний розв'язати сандалі на Його ногах». (Дії 13:13-25)

«Ті, хто мешкає в Єрусалимі, і їхні правителі, оскільки вони не впізнали Його і не зрозуміли слів пророків, які читаються щосуботи, виконали їх, засудивши Його. Вони, ані Пилат не знайшли в ньому провини, гідної смерті, і попросили Пилата стратити його. Виконавши все, що про нього було написано, вони зняли його з дерева і поклали в гріб. Бог воскресив його з мертвих, і протягом багатьох днів він являвся тим, що прийшли з ним із Галілеї до Єрусалиму, які тепер є свідками Його перед народом. Ми приносимо вам добру новину про те, що те, що Бог обіцяв батькам, виповнилося, як написано в другому псалмі: «Ти Син Мій, Я сьогодні Тебе породив». В іншому псалмі Давид сказав: «Ти не даси Твоєму Святому побачити тління». Як ви знаєте, Давид помер, був покладений зі своїми батьками і бачив тління, але той, кого Бог воскресив, не бачив тління. Нехай через цього чоловіка (Ісуса з Назарету, Христа) звіщається вам прощення гріхів, і кожен віруючий через нього звільняється від усього, від чого ви не могли бути звільнені законом Мойсея». (Дії 13:26-39)

«Отож стережіться, щоб не сталося сказаного в пророків: «Ось, насмішники, здивуйтеся й загиніть! бо я чиню діло за твоїх днів, діло, якому ти не повіриш, навіть якщо хтось тобі розкаже». Коли вони виходили, люди благали, щоб їм розповіли про це наступної суботи. Після того, як зібрання синагоги розійшлося, багато євреїв і побожних навернених до юдаїзму пішли за Павлом і Варнавою, які закликали їх продовжувати в благодаті Божій. Наступної суботи майже все місто зібралось послухати слово Господнє. Але юдеї, побачивши натовп, сповнилися заздрощів і почали суперечити сказаному Павлом, лаючи його. Павло та Варнава сміливо промовили, кажучи: «Спочатку вам треба було звіщати слово Боже». Оскільки ви відкидаєте це вбік і вважаєте себе недостойними вічного життя, то ось ми звертаємося до язичників. Бо так заповів нам Господь, кажучи: Я зробив тебе світлом для поган, щоб ти приніс спасіння аж до краю землі. Іногени, почувши це, почали радіти та славити слово Господнє, багато хто увірував, і слово Господнє поширювалося по всій країні. Але євреї підбурили благочестивих жінок і старших людей міста, розпалили переслідування і вигнали їх зі своєї місцевості. Учні були сповнені радості та Святого Духа». (Дії 13:40-52)

Іконія

«В Іконії вони говорили (проголошували Боже Слово) у синагозі так, що увірувало велике число як євреїв, так і греків. Але невіруючі юдеї підбурили язичників і отруїли їх розум проти братів. Вони залишалися надовго, сміливо промовляючи за Господа, Який засвідчив слово благодаті Своєї, даючи ознаки та чуда діятися їхніми руками. Люди міста розділилися; одні стали на бік євреїв, а деякі — на бік апостолів. Коли язичники та юдеї разом із своїми правителями спробували погано поводитися з ними та побити камінням, вони, дізнавшись про це, втекли до Лістри та Дервії, щоб проповідувати Євангеліє». (Дії 14:1-7)

Лістра

«У Лістрі був чоловік, каліка від народження і ніколи не ходив. Він слухав розмову Павла. Павло, пильно поглянувши на нього і побачивши, що він має віру одужати, сказав гучним голосом: Стань на ноги свої! Він підвівся і пішов. Натовп, побачивши, що зробив Павло, підніс свій голос, кажучи лікаонською мовою: «Боги зійшли до нас у подобі людини!» Варнава, якого вони називали Зевсом, і Павло, Гермес, священик Зевса, чий храм був при вході в місто, привів до воріт волів і вінків і хотів принести жертву разом з натовпом. Але Варнава і Павло роздерли свою одягу і кинулися в натовп, кричачи: «Люди, що ви це робите? Ми також люди, подібні до вас, і звіщаємо вам добру новину (спасіння), щоб ви навернулися від цих марних речей до Бога живого, який створив небо, і землю, і море, і все, що в них. У минулих поколіннях він дозволив усім

народам ходити своїми шляхами. Але Він не залишив Себе без свідчення, бо Він чинив добро, даючи вам дощі з неба та врожайні пори, насичуючи ваші серця їжею та радістю». Навіть цими словами вони ледве стримали людей від принесення їм жертви. Прибули юдеї з Антіохії та Іконії, і, підмовивши натовп, побили Павла камінням і витягли його з міста, вважаючи, що він мертвий. Коли учні зібралися навколо нього, він устав і ввійшов до міста». (Дії 14:8-20)

Дервія і назад до Лістри, Іконії та Антіохії

«Наступного дня вони пішли до Дервії. Проповідуючи Євангеліє в цьому місті і набувши багатьох учнів, вони повернулися до Лістри, Іконії та Антіохії, зміцнюючи душі учнів, заохочуючи їх перебувати у вірі, і кажучи, що через багато скорбот ми повинні увійти в Царство Боже. Поставивши їм пресвітерів у кожній церкві, з молитвою та постом віддали їх Господеві, в Якого вони увірували. Потім вони пройшли через Писидію і прийшли до Памфілії, Перги та Аталії, проповідуючи Христа. Звідти вони відпливли до Антіохії, де були віддані Божій благодаті за працю, яку виконали».

Суперечки щодо обрізання

«Деякі люди прийшли з Юдеї й навчали: «Якщо не обрижешся за звичаєм Мойсея, не можеш спастися». Після того, як у Павла та Варнави виникла невелика суперечка та суперечка з ними, вони послали делегацію в Єрусалим до апостолів і старших щодо цього питання. Їх вітала церква, апостоли та старійшини оголосили про все, що Бог зробив з ними. Деякі віруючі, які належали до партії фарисеїв, повстали й сказали: «Треба обрізати їх і наказати їм зберігати закон Мойсея» (Дії 15:1-6).

«Апостоли та старійшини обміркували це питання, і після довгих суперечок Петро сказав: «Браття, ви знаєте, що в перші дні Бог зробив вибір між вами, щоб моїми устами язичники почули слово Євангелія та повірили. Серцезнавець засвідчив їм, дав їм Духа Святого, як і нам, і не зробив різниці між нами та ними, вірою очистивши їхні серця. Отже, чому ви випробовуєте Бога, поклавши на шию учнів ярмо, якого не змогли винести ні наші батьки, ні ми? Але ми віримо, що будемо спасенні через благодать Господа Ісуса, як і вони». (Дії 15:7-11)

«Варнава і Павло розповідали, які знамення та чуда Бог учинив через них між поганями. Після того, як вони закінчили говорити, було добре послати, щоб вони прислали Юду, і Сила пішов до Антіохії з Павлом і Варнавою з таким листом: «Браття, і апостоли, і старші, братам з язичників, що в Антіохії, Сирії та Кілікії, вітають. Бо ми чули, що деякі люди вийшли від нас і непокоїли вас словами, які бентежили ваші думки, хоча ми їм не дали нічого. Тому ми послали Юду та Силу, які самі скажуть вам те саме на словах, і послали їх до вас разом із нашими улюбленими Варнавою та Павлом: щоб ви утримувалися від того, що було покладено на вас. ідольські жертви, і від задушеної, і від блудства. Прощай». (Дії 15:12-29)

«В Антіохії, зібравши громаду, вони передали листа. Прочитавши його, вони зраділи його підбадьоренням. Юда і Сила, які самі були пророками, підбадьорили і зміцнили братів багатьма словами, а потім повернулися до Єрусалиму. А Павло та Варнава залишилися в Антіохії, навчаючи та проповідуючи слово Господнє з багатьма іншими». (Дії 15:30-35)

Пол повертається

Через кілька днів Павло сказав до Варнави: «Повернімося й відвідаймо братів у кожному місті, де ми проповідували слово Господнє, і побачимо, як вони». Варнава хотів взяти з собою Івана, якого звали Марком. Павло вважав за краще не брати з собою того, хто відійшов від них у Памфілії і не пішов з ними на роботу. Так, що вони відокремилися один від одного. Варнава взяв із собою Марка і відплив на Кіпр, а Павло вибрав Силу і пройшов через Сирію та Кілікію, зміцнюючи церкви». (Дії 15:36-41)

«Павло також прибув до Дервії та Лістри. Там був учень на ім'я Тимофій, про якого добре відгукувалися брати в Лістрі та Іконії. Тимофій супроводжував Павла, коли вони проходили по містах, вони передали їм для дотримання рішення, прийняті апостолами та старшими, які були в Єрусалимі». (Дії 16:1-5)

македонська

«Вони пройшли через Фрігію та Галатію. Підійшовши до Місії, вони намагалися піти до Віфінії, але Дух Ісуса не дозволив їм. Отож, проминувши Місію, вони спустилися до Троади. Уночі Павлові було видіння: стояв один македонянин, благав його й казав: «Прийди до Македонії та допоможи нам». Коли Павло побачив це видіння, ми негайно почали шукати шлях до Македонії, переконавшись, що Бог покликав нас проповідувати їм Євангелію». (Дії 16:6-10)

Лідія

Отже, відпливши з Троади, вони прибули до Филипіїв. Суботнього дня ми вийшли за ворота до річки, де, як ми гадали, було місце молитви, і ми сіли та поговорили з жінками, які зібралися. Нас почула одна жінка, на ймення Лідія, з міста Тіатир, продавщиця пурпуру, яка була шанувальником Бога. Господь відкрив її серце, щоб вона звернула увагу на слова Павла. Після того, як вона охристілася, а також її дім, вона благала нас, кажучи: «Якщо ви визнали мене вірною Господеві, приходьте до мого дому та залишайтеся». (Дії 16:11-15)

Тюремник

«Рабиня, яка мала ворожбитський дух і ворожінням приносила своїм господарям багато прибутку, пішла за ними, вигукуючи: «Ці люди — слуги Всевишнього Бога, що звіщають вам дорогу спасіння». Вона продовжувала це робити багато днів. Павло обернувся і сказав духу: «Іменем Ісуса Христа я наказую тобі вийти з неї». Вийшло тієї ж години. Її господарі побачили, що їхня надія на вигоду зникла, вони схопили Павла і Силу і потягли їх на ринок до правителів і сказали: «Ці люди євреї, і вони непокоять наше місто». Вони захищають звичаї, які нам, римлянам, заборонено приймати або практикувати». Судді здерли з них одяг, побили палицями і кинули до в'язниці, наказавши тюремнику зберігати їх у безпеці. Отримавши цей наказ, він посадив їх у внутрішню в'язницю, а їхні ноги заперли в колоди. Близько півночі Павло і Сила молилися і співали Богам, а в'язні слухали їх, раптом стався великий землетрус, так що захиталася основа в'язниці. Відразу всі двері відчинилися, і пута всіх розв'язали. Коли тюремник прокинувся і побачив, що двері в'язниці відчинені, він вихопив меч і збирався вбити себе, вважаючи, що в'язні втекли. Але Павло закричав гучним голосом: Не роби собі зла, бо ми всі тут! В'язничний сторож викликав світло, кинувся і, тремтячи від страху, впав перед Павлом і Силою. Тоді він вивів їх і сказав: «Панове, що мені робити, щоб спастися?» Вони сказали: «Віруй в Господа Ісуса, і спасешся ти та дім твій». Тоді вони проповідували слово Господнє до нього та до всіх, хто був у його домі. Він узяв їх тієї години ночі та обмив їм рани, і зараз же охрестився сам та вся родина його. Радів він із усім домом своїм, що увірував у Бога» (Дії 16:16-34).

«Наступного дня судді послали поліцію, сказавши: «Відпустіть цих людей». В'язничний сторож доніс Павлові ці слова, кажучи: «Влада послала відпустити тебе з миром». Але Павло сказав: «Вони побили нас публічно, незасуджених, людей римських громадян, кинули нас до в'язниці; а тепер нас таємно викинути? ні! Нехай самі прийдуть і виведуть нас». Поліцейські донесли ці слова магістратам, і ті злякалися, коли почули, що вони римські громадяни. Прийшли, вибачилися, вивели і попросили покинути місто. Вони вийшли з в'язниці, відвідали Лідію, підбадьорили братів і пішли». (Дії 16:35-40)

Салоніки

«Павло ввійшов до синагоги і три суботні дні міркував з ними з Писання, пояснюючи та доводячи, що треба було Христу постраждати й воскреснути з мертвих, і кажучи: Цей Ісус, про Якого я проголошую, є Христос». Дехто з них був переконаний і приєднався до Павла та Сили, як і багато побожних греків і немало провідних жінок. Але євреї заздрили, і, взявши кілька злих людей із натовпу, вони сформували натовп, сколихнули місто та напали на дім Ясона, намагаючись вивести їх до натовпу. Коли вони не знайшли їх, вони потягли Ясона та деяких братів до міської влади, кричачи: «Ці люди, які перевернули світ, також прийшли сюди, Ясон прийняв їх, і всі вони діють проти указів кесаря, кажучи, що є інший цар, Ісус». Люди та міська влада були схвильовані, почувши ці речі. Коли вони взяли гроші під заставу від Джейсона та решти, вони відпустили їх». (Дії 17:1-9)

Верія

«Брати негайно відіслали Павла і Силу вночі до Верії, коли вони прибули, вони зайшли в юдейську синагогу. Ці євреї були знатнішими, ніж ті в Солуні; вони прийняли слово з усією охотою, щодня досліджуючи Святе Письмо, щоб побачити, чи це так. Тому багато з них увірували, а також немало гречан, які були високопоставлені, а також чоловіків. Але коли юдеї з Солуня довідалися, що Павло проповідує Слово Боже й у Верії, то прийшли туди, підбурюючи та підбурюючи натовп. Тоді брати негайно відіслали Павла до Афін». (Дії 17:10-15)

Афіни

«Коли Павло чекав на них в Афінах, то побачив, що місто повне ідолів. Він міркував у синагозі з юдеями та побожними, а на базарі кожного дня з тими, хто там був. Деякі філософи-епікурейці та стоїки казали: «Здається, він проповідник чужих божеств», оскільки він проповідував Ісуса та воскресіння. Вони відвели його до Ареопагу, сказавши: «Чи можемо ми знати, що це за нове вчення, яке ти представляєш?» Павло сказав: «Афіняни, я бачу, що ви в усьому дуже релігійні. Бо коли я проходив і оглядав предмети вашого поклоніння, я знайшов також жертвник із таким написом: «Невідомому богу». Отже, чому ви поклоняєтеся як невідомому, те я вам звіщаю (Павло проповідував Христа). Бог, який створив світ і все, що в ньому, будучи Господом неба і землі, не живе в храмах, зроблених людиною, і не служить Йому людськими руками, як би він потребував чогось, оскільки Він сам дає всьому людству життя, і дихання, і все. Він створив з однієї людини кожну націю людства, щоб жити по всій поверхні землі, визначивши відведені періоди та межі місця їхнього проживання, щоб вони шукали Бога, в надії, що вони зможуть відчутти шлях до Нього і знайти Його. Але насправді Він недалеко від кожного з нас, бо в Ньому ми живемо, рухаємося та існуємо; як навіть деякі з ваших власних поетів сказали: «Бо ми справді Його нащадки». Будучи нащадком Бога, ми не повинні думати, що божественна істота подібна до золота, срібла чи каменю, образу, створеного мистецтвом і уявою людини. Бог не помітив часів невігластва, але тепер Він наказує всім людям повсюди покаятися, тому що Він визначив день, коли Він буде судити світ справедливо через людину, яку Він призначив; і в цьому Він дав запевнення всім, воскресивши Його з мертвих». Коли ж почули про воскресіння мертвих, деякі насміхалися. Але інші сказали: «Ми ще почуємо вас про це». Отже, Павло вийшов з їхнього середовища. Деякі чоловіки приєдналися до нього й увірували, між ними також Діонісій Ареопагіт і жінка на ім'я Дамарія та інші». (Дії 17:16-34)

Коринф

«Павло покинув Афіни та пішов у Коринф, і знайшов юдея на ім'я Акіла, родом із Понту, який нещодавно прибув з Італії з його жінкою Прісциллою, тому що Клавдій наказав усім євреям покинути Рим. Він залишився з ними, бо за фахом вони виготовляли намети. Щосуботи він міркував у синагозі та намагався переконати юдеїв і греків, свідчити юдеям, що Христос — це Ісус. Коли ж вони противились і зневажали його, він обтрусив свою одягу й сказав до них: «Кров ваша на ваші голови! Я невинний, віднині піду до поган». Він пішов до дому чоловіка на ім'я Тітій Юст, який був поруч із синагогою. Крисп, старший синагоги, увірував у Господа разом із усім своїм домом. Багато коринтян, почувши Павла, увірували й охристілися. Господь сказав до Павла: «Не бійся, але говори й не мовчи, бо Я з тобою, і ніхто не нападе на тебе, щоб тобі заподіяти зло, бо я маю багато в цьому місті моїх людей». Він залишився півтора року, навчаючи Слово Божому». (Дії 18:1-18)

Ефес

«Один юдей на ім'я Аполлос, родом з Олександрії, прибув до Ефеса. Він був красномовною людиною, компетентною у Святому Письмі. Він був навчений Господньою дорогою. Будучи гарячим духом, він говорив і навчав точно про Ісуса, хоч знав лише про хрещення Івана. Він почав сміливо промовляти в синагозі, але, почувши його, Прискилла й Акіла взяли його й точніше пояснили йому дорогу Божу. З Ефесу він пішов до Ахаї і дуже допоміг тим, хто увірував через благодать, бо він сильно спростував юдеїв публічно, показуючи через Писання, що Христос був Ісус». (Дії 18:19-24)

«Павло прийшов до Ефеса і знайшов там учнів. Він сказав їм: Чи ви отримали Святого Духа, коли увірували? Вони сказали: «Ні, ми навіть не чули, що існує Святий Дух». Отже, Павло запитав: «У що ж ви хрестилися?» Вони сказали: «В Іванове хрещення». Павло відповів: Іван хрестив хрещенням покаяння, кажучи людям вірувати в Того, Хто має прийти по ньому, тобто в Ісуса. Почувши це, вони охрестилися в Ім'я Господа Ісуса. Тоді Павло поклав на них руки, зійшов на них Святий Дух, і вони почали говорити мовами та пророкувати. Всього було близько дванадцяти чоловіків. Тоді Павло ввійшов до синагоги і три місяці сміливо промовляв, міркуючи та переконуючи їх про Царство Боже. Але коли дехто став упертим і продовжував невірувати, зневажаючи Дорогу перед громадою, він відійшов від них і взяв із собою учнів, щодня міркуючи в залі Тирана. Так тривало два роки, так що всі жителі Азії почули слово Господнє, і юдеї, і греки. Бог творив надзвичайні чудеса руками Павла, тож слово Господнє продовжувало зростати й могутньо переважати». (Дії 19:1-20)

«На Шляху виникла невелика хвилювання. Чоловік на ім'я Деметрій, срібник, який виготовляв срібні святини Артеміди, приносив немалий прибуток майстрам. Він зібрав їх разом із робітниками, які займалися подібними ремеслами, і сказав: «Люди, ви знаєте, що завдяки цій справі ми маємо наше багатство (жадібність — це завжди проблема). Ви бачите і чуєте, що не тільки в Ефесі, але майже в усій Азії цей Павло переконав і відвернув дуже багато людей, кажучи, що боги, зроблені руками, не є богами. Існує небезпека не тільки того, що це наше ремесло може стати поганою славою, але й того, що храм великої богині Артеміди може бути вирахований ні до чого, і що вона може навіть бути скинута зі своєї пишноти, тієї, якій поклоняється вся Азія та весь світ». Почувши це, вони розлютились і закричали: Велика Артеміда Ефеська! Вони продовжували близько двох годин вигукувати в один голос: «Велика Артеміда Ефеська!» Коли міський писар заспокоїв натовп, він сказав: «Ефесяни, якщо Деметрій і ремісники з ним мають на когось скаргу, суди відкриті, і є проконсули. Нехай звинувачують один одного. Але якщо ви шукатимете ще щось, це буде вирішено на чергових зборах. Тому що ми справді в небезпеці бути звинуваченими в заворушеннях сьогодні, оскільки ми не можемо навести жодної причини, щоб виправдати цю метушню». Потім він розпустив збори. Коли заколот утих, Павло покликав учнів і, підбадьоривши їх, попрощався, пішов до Македонії та прибув до Троади». (Дії 19:21-41)

Троада

«Першого дня тижня, коли ми зібралися на ламання хліба, Павло розмовляв з ними, маючи намір відійти наступного дня, і продовжив свою промову аж до півночі. У горішній кімнаті, де ми зібралися, було багато ламп. Молодий чоловік на ім'я Євтих, який сидів біля вікна, глибоко заснув, коли Павло продовжував говорити. Охоплений сном, він упав з третього поверху і був піднятий мертвим. А Павло, зійшовши, схилився над ним і, обійнявши його, сказав: Не лякайся, бо душа його в ньому! Павло, підійшовши, поламав хліб і поїв, довго з ними розмовляв, аж до світанку, і пішов. Павло вирішив пропливти повз Ефес, щоб не проводити часу в Азії, бо він поспішав бути в Єрусалимі, якщо можливо, в день П'ятидесятниці». (Дії 20:1-16)

Повернення до Єрусалиму

«Тепер із Мілета він послав до Ефеса й покликав пресвітерів церкви, щоб вони прийшли до нього. Він попередив їх, щоб пильнували себе і всю отару, в якій Дух Святий поставив вас наглядачами, щоб дбали про церкву Божу, яку Він здобув своєю кров'ю. Я знаю, що після мого відходу ввійдуть до вас люті вовки, які не щадять отари; і з-поміж вас самих постануть люди, які будуть говорити перекручені речі, щоб відвести учнів за собою. Тому будьте пильні, пам'ятаючи, що три роки я не переставав ні вдень, ні вночі зі сльозами напоумляти всіх. А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, що може збудувати вас і дати вам спадщину між усіма освяченими. Ні срібла, ні золота, ні одягу я не бажав нічиєї. Ви самі знаєте, що ці руки служили потребам моїм і тим, хто був зі мною. У всьому я показав вам, що, працюючи таким чином, ми повинні допомагати слабким і пам'ятати слова Господа Ісуса, як Він сам сказав: «Більше щастя давати, ніж брати». (Дії 20:1-38)

«Відірвавшись від них, ми вийшли в море й пристали до Тиру. Знайшовши там учнів, ми пробули з ними сім днів. Вони благали Павла не йти до Єрусалиму. Ми продовжили нашу подорож до Кесарії і зупинилися в домі євангеліста Пилипа, одного із семи. Після того, як ми пробули там кілька днів, прийшов з Юдеї пророк на ім'я Агав. Підійшовши до нас, він узяв пояс Павла, зв'язав ним собі руки й ноги й сказав: «Дух Святий говорить: «Так єрусалимські юдеї зв'яжуть власника цього пояса й віддадуть його поганам». Коли ми це почули, ми та люди благали Павла не ходити до Єрусалиму. Тоді Павло відповів: Чого ти плачеш і розбиваєш мені серце? Я готовий не тільки бути зв'язаним, але й умерти в Єрусалимі за ім'я Господа Ісуса». Коли він не відповів, ми здалися і сказали: «Нехай буде воля Господня». Після цього ми зібрались і пішли в Єрусалим. Деякі з учнів із Кесарії супроводжували нас і привели нас до дому Мнасона, де ми мали зупинитися. Він був чоловіком з Кіпру і одним із перших учнів». (Дії 21:1-16)

«Коли ми прибули в Єрусалим, брати прийняли нас тепло. Наступного дня Павло та всі ми пішли до Якова, і всі старші були присутні. Павло привітав їх і докладно розповів, що Бог зробив між поганам через його служіння. Почувши це, вони прославили Бога. Тоді вони сказали Павлу: «Бачиш, брате, скільки тисяч юдеїв увірували, і всі вони ревні до закону (християни-юдеї все ще дотримуються своїх традицій і закону Мойсея). Їм було сказано, що ти навчав усіх юдеїв, які живуть серед поган, відвернутися від Мойсея, кажучи їм не обрізати своїх дітей і не жити за нашими звичаями. що будемо робити Вони неодмінно почують, що ви прийшли, тому робіть те, що ми вам скажемо. З нами четверо чоловіків, які дали обітницю. Візьміть цих чоловіків, приєднайтеся до їхніх обрядів очищення (традицій) і сплатіть їхні витрати, щоб вони могли поголити голови. Тоді всі дізнаються, що в цих повідомленнях про вас немає правди, а ви самі живете згідно із законом. Щодо віруючих поган, то ми написали до них наше рішення, щоб вони утримувалися від їжі, принесеної ідолам, від крові, від м'яса задушених тварин і від статевої аморальності». (Дії 21:17-25)

Початок гоніннь на Павла

«Наступного дня Павло взяв тих людей і очистився з ними. Потім він пішов до храму, щоб повідомити дату, коли закінчатся дні очищення і буде зроблено приношення за кожного з них. Коли сім днів майже закінчилися, деякі євреї з Азії побачили Павла в храмі. Вони підбурили весь натовп і схопили його, кричачи: «Мужі ізраїльські, допоможіть нам! Це той чоловік, який навчав всіх людей усюди проти нашого народу, нашого закону та цього місця. Крім того, він привів греків у храм і осквернив це святе місце». (Раніше вони бачили Трохима ефесьянина в місті з Павлом і припустили, що Павло привів його в територію храму.) Все місто збудилося, і люди збіглися з усіх боків. Схопивши Павла, вони витягли його з храму, і зараз же зачинилися ворота. Коли його намагалися вбити, до начальника римського війська дійшла звістка, що все місто Єрусалим збунтувалося. Він одразу взяв кількох офіцерів і солдатів і побіг до натовпу. Побачивши воєначальника та його воїнів, бунтівники перестали бити Павла. Начальник підійшов, схопив його і наказав скувати двома ланцюгами. Тоді він запитав, хто він і що зробив. У натовпі одні кричали одне, а інші інше, а оскільки тисяцький через шум не міг довідатися правди, то наказав відвести Павла в казарми. Коли Павло підійшов до сходів, насильство натовпу було настільки великим, що його довелося нести солдатам. Натовп, що йшов слідом, кричав: «Геть його!» (Дії 21:26—36).

«Коли солдати збиралися відвести Павла в казарму, він запитав командира: «Можна я вам щось сказати?» «Ви розмовляєте грецькою?» — відповів він. «Хіба ви не той єгиптянин, який деякий час тому підняв повстання і вивів чотири тисячі терористів у пустелю?» Павло відповів: «Я юдей із Тарса Кілікійського, громадянин незвичайного міста. Будь ласка, дозвольте мені поговорити з людьми». Отримавши дозвіл командира, Павло став на східцях і махнув на натовп. Коли всі замовкли, він сказав їм арамейською: «Браття й батьки, послухайте тепер мій захист». Коли вони почули, як він говорить до них арамейською, вони дуже замовкли». (Дії 21:37-22:2)

Тоді Павло сказав: «Я юдей, народився в Тарсі Кілікійському, але виріс у цьому місті. Під керівництвом Гамаліїла я був ретельно навчений закону наших батьків і був таким же ревним для Бога, як будь-хто з вас сьогодні. Я переслідував послідовників цього шляху до їхньої смерті, арештовуючи чоловіків і жінок і кидаючи їх до в'язниці, про що також можуть свідчити первосвященик і вся Рада. Я навіть отримав від них листи до їхніх

братів у Дамаск і поїхав туди, щоб привести цих людей як в'язнів до Єрусалиму для покарання. Близько полудня, коли я наблизився до Дамаску, раптом мене осяяло яскраве світло з неба. Я впав на землю і почув голос, який сказав мені: «Савле! Саул! Чому ти мене переслідуєш?» «Хто ти, Господи?» Я запитав. «Я Ісус із Назарету, Якого ти переслідуєш», — відповів він. Мої супутники бачили світло, але не розуміли голосу того, хто говорив зі мною. «Що мені робити, Господи?» запитав я. «Вставай, — сказав Господь, — і йди в Дамаск. Там тобі скажуть усе, що тобі доручено зробити». Мої супутники повели мене за руку в Дамаск, тому що блиск світла засліпив мене. До мене прийшов чоловік на ім'я Ананій. Він був побожним дотримувачем закону і його дуже поважали всі євреї, що жили там. Він став біля мене і сказав: «Брате Савле, прозрій!» І в ту саму мить я зміг його побачити. Тоді він сказав: «Бог батьків наших вибрав тебе, щоб ти знав Його волю, і бачив Праведника, і чув слова з Його уст. Ти будеш Його свідком перед усіма людьми про те, що ти бачив і чув. Тепер чого ти чекаєш? Устань, охрестись і змиє гріхи свої, прикликавши ім'я Його». Коли я повернувся в Єрусалим і молився в храмі, я впав у транс і побачив Господа, що говорить. "Швидко!" сказав він мені. негайно покиньте Єрусалим, бо вони не приймуть вашого свідчення про мене. «Господи, — відповів я, — ці люди знають, що я ходив від однієї синагоги до іншої, щоб ув'язнювати й бити віруючих у Тебе. Коли була пролита кров твого мученика Степана, я стояв там, висловлюючи схвалення та охороняючи одяг тих, хто його вбивав». Тоді Господь сказав мені: Іди! Я пошлю тебе далеко до поган» (Дії 22:3-21).

Синедріон вимагає смерті Павла

«Натовп слухав Павла, поки він не сказав це. Тоді вони підняли голос і закричали: «Позбавте землю від нього! Він не придатний для життя! (Ставлення ненависті веде до замкнутого розуму). Коли вони кричали, скидали плащі та кидали пил у повітря, командир наказав відвести Павла в казарми. Він наказав бичувати його і допитати, щоб з'ясувати, чому люди так на нього кричать. Коли його простягли, щоб бити, Павло сказав до сотника, що стояв там: «Чи законно вам бити римського громадянина, який навіть не був визнаний винним?» Полководець був стривожений, коли зрозумів, що закув у кайдани Павла, римського громадянина. Намагаючись точно з'ясувати, чому євреї звинуватили Павла, він привів Павла перед первосвящениками та синедріоном. Павло поглянув прямо на синедріон і сказав: «Браття мої, я донині з чистою совістю виконав свій обов'язок перед Богом». Знаючи, що одні з них садукєї, а інші фарисеї, закликав у синедріоні: «Браття мої, я фарисей, син фарисея». Мене судять за мою надію на воскресіння мертвих». Коли він сказав це, почалася суперечка між фарисеями та садукєями, і збори розділилися. (Садукєї кажуть, що немає воскресіння і що немає ані ангелів, ані духів, але фарисеї визнають їх усіх.) (Істина не мала значення, але мала значення групова традиція.) Піднявся великий галас, і деякі вчителі закону, які були фарисеями, встали й активно сперечалися. "Ми не знаходимо нічого поганого в цій людині", - сказали вони. «А що, якби до нього заговорив дух чи ангел?» Суперечка стала настільки жорстокою, що полководець злякався, щоб вони не розтерзали Павла. Він наказав військам зійти, силою забрати його від них і привести в казарми». (Дії 22:22; 23:10)

«Наступної ночі Господь став біля Павла і сказав: «Будь мужнім! Як ти свідчив про мене в Єрусалимі, так маєш свідчити й у Римі. Наступного ранку юдеї склали змову і присягнули не їсти й не пити, доки не вб'ють Павла. У цій змові було задіяно понад сорок чоловіків. Вони пішли до первосвящеників і старших і сказали: Ми присягнули нічого не їсти, доки не вб'ємо Павла. Отже, ви та синедріон звертаєтесь до командира з проханням привести його до вас під приводом того, що ви хочете отримати точнішу інформацію про його справу. Ми готові вбити його, перш ніж він прийде сюди». Але коли син сестри Павла почув про цю змову, він пішов у казарму і розповів Павлу. Тоді Павло покликав одного з сотників і сказав: Відведіть цього юнака до тисяцького. йому є що йому сказати». Тож він відвів його до командира. Сотник сказав: «Павло, в'язень, послав мене і просив привести цього юнака до вас, бо він має вам щось сказати». Командир узяв юнака за руку, відвів убік і запитав: «Що ти хочеш мені сказати?» Він сказав: «Юдеї погодилися попросити вас привести Павла завтра перед Синедріон під приводом того, що вони хочуть отримати точнішу інформацію про нього. Не піддавайся їм, бо їх більше сорока чекають на нього в засідці. Вони дали присягу не їсти й не пити, доки не вб'ють його. Зараз вони готові, чекають вашої згоди на їхній запит». Воєначальник відпустив юнака і застеріг його: «Не кажи нікому, що ти мені про це доніс»» (Дії 23:11-22).

«Тоді полководець покликав двох своїх сотників і наказав їм: «Зберіть загін із двохсот воїнів, сімдесяти вершників і двохсот списників, щоб сьогодні о дев'ятій ночі вирушити до Кесарії». Забезпечте скакунів для Павла, щоб його безпечно відвезти до правителя Фелікса». Він написав листа до його високоповажності, намісника Фелікса від Клавдія Лісія. Отже, воїни також відвезли Павла до Кесарії, вони передали листа до правителя і передали йому Павла. Губернатор прочитав листа і запитав, з якої він губернії. Дізнавшись, що він із Кілікії, він сказав: «Я вислухаю твою справу, коли прийдуть твої обвинувачі». Тоді він наказав тримати Павла під вартою в палаці Ірода. Через п'ять днів первосвященик Ананій зі старійшинами та законником на ім'я Тертул пішов до Кесарії, і вони висунули свої обвинувачення проти Павла перед намісником. Коли Павла покликали, Тертул представив свою справу Феліксу: «Ми насолоджувалися довгим періодом миру під вами, і ваша далекоглядність спричинила реформи в цьому народі. Скрізь і в усьому, преподобний Феліксе, ми визнаємо це з глибокою вдячністю. Але щоб не втомлювати вас ще більше, я прошу, щоб ви були ласкаві вислухати нас коротко. Ми виявили, що цей чоловік був порушником спокою, який викликав заворушення серед євреїв у всьому світі. Він ватажок секти назарянів і навіть намагався осквернити храм; ми його схопили. Опитавши його самостійно, ви зможете дізнатися правду про всі ці звинувачення, які ми висуваємо проти нього». Євреї приєдналися до звинувачення, стверджуючи, що це правда. Коли намісник попросив його говорити, Павло відповів: «Я знаю, що ти багато років був суддею над цим народом. тому я із задоволенням виступаю на свій захист. Ви можете легко переконатися, що не більше дванадцяти днів тому я ходив до Єрусалиму на поклоніння. Мої обвинувачі не знайшли, щоб я сперечався з кимось у храмі чи підбурював натовп у синагогах чи деінде в місті. Вони не можуть довести вам звинувачення, які висувають проти мене. Однак я визнаю, що я поклоняюся Богу наших батьків як послідовник Шляху, який вони називають сектою. Я вірю всьому, що узгоджується з Законом і що написано в Пророків, і маю таку ж надію на Бога, як і ці люди, що буде воскресіння праведних і нечестивих. Я прагну завжди мати чисте сумління перед Богом і людьми. Після кількох років відсутності я прибув до Єрусалиму, щоб принести моїм людям дари для бідних і принести приношення. Я був церемоніально чистим, коли вони знайшли мене за цим у дворах храму. Зі мною не було натовпу, і я не був залучений до будь-яких порушень. Але є деякі євреї з провінції Азії, які повинні бути тут перед вами і висунути звинувачення, якщо вони мають щось проти мене. Або ті, хто тут, нехай скажуть, яку провину вони знайшли в мені, коли я стояв перед синедріоном, хіба що це було те, що я вигукнув, стоячи перед ними: «Сьогодні я перед вами суджуся за воскресіння мертвих» (Дії 24:11-21).

«Фелікс, який був добре обізнаний із Шляхом, відклав розгляд, сказавши: «Коли прийде полководець Лісій», він сказав: «Я вирішу вашу справу». Минуло два роки, Фелікса змінив Порцій Фест, але, оскільки Фелікс хотів зробити ласку євреям, він залишив Павла у в'язниці. Фест скликав суд і наказав привести до нього Павла. Коли Павло з'явився, юдеї, що прийшли з Єрусалиму, стали навколо нього, висуваючи проти нього багато серйозних звинувачень, яких вони не могли довести. Павло захищався: «Я не зробив нічого поганого ні проти закону юдейського, ні проти храму, ні проти кесаря». Фест, бажаючи прислужитися юдеям, сказав до Павла: «Чи хочеш ти піти в Єрусалим і постати переді мною там за ці звинувачення?» Павло відповів: «Тепер я стою перед судом кесаря, де мене треба судити». Я не зробив нічого поганого євреям, як ви самі добре знаєте. Однак якщо я винен у вчинку, що заслуговує смерті, я не відмовляюся померти. Але якщо звинувачення, висунуті проти мене цими євреями, не відповідають дійсності, ніхто не має права віддавати мене їм. Я звертаюся до кесаря! Після того, як Фест порадився зі своєю радою, він заявив: «Ви звернулися до Цезаря. До кесаря підеш! (Дії 24:22-27; 25:12)

Павло їде до Риму

«Агріппа сказав, що «цього чоловіка можна було б звільнити, якби він не звернувся до Цезаря». Коли було вирішено, що ми пливемо до Італії, Павла та деяких інших в'язнів віддали сотнику на ім'я Юлій, який належав до імператорського полку. Ми сіли на корабель з Адрамітію, який мав відплисти до портів узбережжя провінції Азії, і вирушили в море. Наступного дня ми прибули до Сідона; Далі в Мірах Лікійських. Там сотник знайшов александрійський корабель, що плыв до Італії, і посадив нас на борт. Багато днів ми рухалися повільно, і нам було важко дістатися до Кніда. Коли вітер не дозволяв нам тримати курс, ми відпливли на підвітряний бік Криту, навпроти Салмоне. Ми насилу рухалися вздовж узбережжя і прийшли до місця, яке зветься Гарні Гавані, поблизу міста Ласея. Було втрачено багато часу, а плавання вже стало небезпечним. Павло попередив їх: «Люди, я бачу,

що наша подорож буде згубною і завдасть великих збитків кораблю та вантажу, а також нашим власним життям». Але сотник замість того, щоб послухати слова Павла, послухався поради лоцмана та власника корабля. Оскільки гавань була непридатною для зимівлі, більшість вирішила, що нам слід плисти далі, сподіваючись дістатися до Фенікса й перезимувати там. Коли почав дути легкий південний вітер, вони зняли якір і попливли вздовж берега Криту. Невдовзі з острова налетів ураганний вітер, який називають північно-східним. Корабель потрапив у шторм і не міг йти проти вітру; тому ми поступилися дорогою, і нас погнали. Нас так сильно вразив шторм, що наступного дня вантаж почали викидати за борт. На третій день вони своїми руками викинули за борт корабельні снасті. Коли протягом багатьох днів не з'являлося ні сонця, ні зірок, а буря продовжувала лютувати, ми остаточно втратили надію на порятунок».

«Після того, як чоловіки довго не харчувалися, Павло встав перед ними і сказав: «Люди, вам слід було прислухатися до моєї поради не відпливати з Криту; тоді ви б уберегли себе від цієї шкоди та втрат. Але тепер я закликаю вас зберігати свою мужність, тому що ніхто з вас не буде втрачений; тільки корабель буде знищений. Минулої ночі ангел Бога, Який я є і Якому служу, став біля мене і сказав: «Не будь Боїшся, Павле, ти маєш постати перед кесарем, і Бог дарував тобі життя всім, хто пливе з тобою. Отже, мужність, люди, бо я вірю в Бога, що все станеться так, як він сказав мені, але ми повинні сісти на мілину на якомусь острові. Чотирнадцятої ночі нас ще гнали через Адріатичне море, коли близько півночі моряки відчували, що наближаються до землі. Вони провели зондування і виявили, що глибина води сто двадцять футів. Трохи пізніше вони знову провели зондування і виявили, що глибина дев'яносто футів. Боячись, що нас розіб'є об каміння, вони кинули чотири якорі з корми й помолитися, щоб світло було. Перед світанком Павло закликав їх усіх їсти. «Останні чотирнадцять днів, — сказав він, — ти був у постійній напрузі й обходився без їжі — ти нічого не їв. А тепер я прошу вас поїсти. Вам це потрібно, щоб вижити. Ні в кого з вас не впаде жодна волосина з голови». Сказавши це, він узяв хліб і подякував Богові перед усіма. Тоді він розламав його і почав їсти. Усі вони підбадьорилися й самі поїли. Загалом нас на борту було 276 осіб. Наївшись, скільки хотіли, вони полегшили корабель, кинувши зерно в море. Коли настав день, вони не впізнали землі, але побачили бухту з піщаним пляжем, де вирішили посадити корабель на мілину, якщо зможуть. Знявши якорі, вони залишили їх у морі й водночас розв'язали мотузки, що тримали керма. Потім вони підняли переднє вітрило за вітром і рушили до берега. Але судно натрапило на піщану косу і сіло на мілину. Нос застряг і не міг рухатися, а корму розбило на шматки стукіт прибою. Солдати планували вбити полонених, щоб ніхто з них не втік і не втік. Але сотник хотів зберегти життя Павла і не дав їм здійснити свій план. Він наказав тим, хто вмів плавати, першими стрибнути за борт і вийти на сушу. Решта мали дістатися туди на дошках або на шматках корабля. Таким чином усі безпечно дісталися землі».

«Безпечно опинившись на березі, ми дізналися, що острів називається Мальта. Остров'яни проявили до нас незвичайну доброту. Вони розвели багаття і привітали нас усіх, тому що йшов дощ і холодно. Павло назбирав купу хмизу і, коли поставив її на вогонь, гадюка, вигнана жаром, причепилася до його руки. Коли жителі острова побачили змію, що звисала з його руки, вони сказали один одному: «Цей чоловік, мабуть, убивця; бо хоч він і втік із моря, справедливість не дала йому вижити». Але Павло струснув змію у вогонь і не постраждав. Люди очікували, що він опухне або раптово впаде мертвим, але, почекавши довгий час і не побачивши нічого незвичайного, змінили свою думку і сказали, що він бог. Поруч був маєток Публія, головного урядовця острова. Він прийняв нас у своєму домі і три дні гостинно приймав. Його батько лежав хворий, страждав від лихоманки та дизентерії. Павло увійшов до нього і, помолившись, поклав на нього руки і зцілив його. Коли це сталося, решта хворих на острові приходили й одужали. Вони вшанували нас різними способами, і коли ми були готові відплисти, вони постачали нам необхідні припаси. Через три місяці ми вийшли в море на кораблі, який зимував на острові. Це був олександрійський корабель із зображенням богів-близнюків Кастора і Поллукса. Ми відпливли і через два дні прибули до Путолі. Там ми знайшли кількох братів, які запросили нас провести з ними тиждень. Отже, ми приїхали до Риму».

Тамтешні брати почули, що ми збираємось, і поїхали аж до Аппієвого форуму та трьох таверн, щоб зустріти нас. Побачивши цих людей, Павло подякував Богові і підбадьорився. Коли ми приїхали в Рим, Павлу дозволили жити окремо, а його охороняв солдат. Через три дні він скликав лідерів євреїв. Коли вони зібралися, Павло сказав

до них: «Браття мої, хоч я нічого не зробив ні проти нашого народу, ні проти звичаїв наших предків, мене схопили в Єрусалимі й видали римлянам. Мене оглядали і хотіли відпустити, бо я не був винний у жодному злочині, який заслуговував би смерті. Але коли юдеї заперечували, я був змушений звернутися до кесаря — не тому, щоб я мав звинувачення проти свого народу. З цієї причини я попросив побачити вас і поговорити з вами. Через надію Ізраїля я зв'язаний цими ланцюгами». Вони відповіли: «З Юдеї ми не отримували ніяких листів про вас, і ніхто з братів, які прийшли звідти, не повідомляв і не говорив нічого поганого про вас». Але ми хочемо почути ваші погляди, бо ми знаємо, що люди всюди говорять проти цієї секти». Вони домовилися зустрітися з Павлом у певний день і ще більше прибули туди, де він зупинився. З ранку до вечора він пояснював і проголошував їм Царство Боже і намагався переконати їх про Ісуса з Закону Мойсея та пророків. Одних його слова переконали, а інші не повірили. Вони не погодилися між собою і почали відходити після того, як Павло зробив цю останню заяву: Святий Дух говорив правду вашим праотцям, коли сказав через пророка Ісаю: «Ідіть до цього народу та скажіть: ви завжди будете слухати, але ніколи не зрозумієте; ти завжди будеш бачити, але ніколи не сприймати». Бо очерствіло серце цього народу; вони майже не чують вухами, і вони заплющили очі. Інакше вони могли б побачити очима, почути вухами, зрозуміти серцем і навернутися, і Я зцілив би їх». «Отже, я хочу, щоб ви знали, що Боже спасіння послано поганам, і вони почують!» Цілих два роки Павло пробув там у своєму власному орендованому будинку і приймав усіх, хто приходив до нього. Він сміливо і безперешкодно проповідував Царство Боже і навчав про Господа Ісуса Христа».

Ключові пункти Божого послання з Дії

- Його учні стали свідками смерті Ісуса.
- Протягом сорока днів після Свого воскресіння Христос був зі Своїми учнями, перш ніж повернутись до Бога.
- У день П'ятидесятниці, як і обіцяв Ісус, Він вилив Святого Духа, про що свідчать шуми вітру та слова апостолів мовою, яку вони не знали.
- Апостоли були свідками повернення Ісуса на небо і сміливо проголошували прощення гріхів і спасіння всім, хто слухався Його вчень.
- Невіруючих євреїв почали переслідувати, що призвело до поширення Христового послання про примирення за межі Єрусалиму.
- Спасіння і вічне життя пропонується всьому людству – не тільки євреям.

Питання

Яка мета книги Дії?

Хіба Христос будував; структуру (святинище, місце зустрічей), релігійну організацію чи відновити новий єврейський синедріон?

РИМЛЯНИ

Павло

Усім у Римі, кого любить Бог і покликаний бути святими:

«Дякую моєму Богові через Ісуса Христа за всіх вас, бо про вашу віру чують по всьому світу. Бог, якому я служу всім своїм серцем, проповідуючи Євангеліє Його Сина, є мій свідок того, як постійно я згадую вас у своїх молитвах у будь-який час; і я молюся, щоб тепер, нарешті, з волі Божої мені відкрився шлях до вас. Я прагну побачити вас, щоб я міг передати вам якийсь духовний дар, який зробить вас сильними—щоб ми з вами могли взаємно підбадьорюватися вірою один одного. Я не хочу, щоб ви не знали, брати, що я багато разів планував прийти до вас, але мені не вдалося це зробити. Я зобов'язаний і грекам, і негрекам, і мудрим, і дурним. Ось чому я так охоче проповідую Євангеліє також вам, хто в Римі. Я не соромлюсь Євангелія, бо це сила Бога для спасіння кожного, хто вірує. Бо в Євангелії відкривається праведність від Бога, праведність вірою від початку до останнього, як написано: «Праведний вірою житиме». (Римлянам 1:8-17)

Злочестивість

«Гнів Божий відкривається з неба на всю безбожність і злочестивість людей, які пригнічують істину своєю злочестивістю, тому що те, що можна знати про Бога, є ясным для них, тому що Бог відкрив їм це ясным. Бо від створення світу невидимі якості Бога — Його вічна сила і божественна природа — ясно видно, розуміючись із створеного, так що людям немає виправдання. Бо вони, хоч і пізнали Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували Йому, але їхні думки стали марними, а їхні нерозумні серця затьмарилися». (Римлянам 1:18-21)

«Хоча вони називали себе мудрими, вони стали дурнями і проміняли славу безсмертного Бога на зображення смертної людини, птахів, тварин і рептилій. Тому Бог віддав їх у гріховних бажаннях їхніх сердець на статево нечистоту для приниження їхніх тіл одне одним. Вони замінили правду Бога на брехню, поклонялися і служили створеним речам, а не Творцеві. Через це Бог віддав їх на ганебні похоті. Навіть їхні жінки проміняли природні стосунки на неприродні. Таким же чином чоловіки також покинули природні стосунки з жінками і запалилися пожадливістю один до одного. Чоловіки чинили непристойні вчинки з іншими чоловіками і отримували на собі належне покарання за своє збочення. Крім того, оскільки вони вважали недоцільним зберігати знання про Бога, він віддав їх розбещеному розуму, щоб вони робили те, чого робити не слід. Вони сповнилися всякого роду злочестивості, зла, жадібності та розпусти. Вони сповнені задрощів, убивств, чвар, обману та злоби. Вони пліткарі, наклепники, богоненависники, зухвалі, зарозумілі та хвалькуваті; вони винаходять способи чинити зло; не слухаються батьків; вони безглузді, безвірні, безсердечні, нещадні. Хоча вони знають праведний наказ Бога, що ті, хто робить такі речі, заслуговують на смерть, вони не тільки продовжують їх робити, але й схвалюють тих, хто це робить». (Римлянам 1:22-32)

Коментар: Бог не змушує Своїх створених істот виконувати Його волю, оскільки Він створив їх із можливістю вибору. Тому Він дозволив їм робити те, що вони хотіли. Він також не вжив заходів, щоб завадити їм вибрати безглузді та бунтарські дії Сатани.

судження

«Ти, хто засуджуєш когось іншого, не маєш виправдання, бо коли б ти не засуджував іншого, ти засуджуєш себе, тому що робиш те саме. Тепер ми знаємо, що Божий суд проти тих, хто робить такі речі, заснований на правді. Отже, коли ти, проста людина, засуджуєш їх, але робиш те саме, чи ти думаєш, що уникнеш Божого суду? Або ти зневажаєш багатство Його доброти, толерантності та терпіння, не розуміючи, що Божа доброта веде тебе до покаяння? Але через свою впертість і своє нерозкаяне серце ти збираєш проти себе гнів на день Божого гніву, коли відкриється Його праведний суд. Бог «кожному віддасть згідно з його вчинками». Тим, хто наполегливістю в доброму чиненні шукає слави, честі й безсмертя, він дасть вічне життя. Але для тих, хто шукає себе, хто відкидає правду та йде за злом, буде гнів і гнів. Для кожної людини, яка чинить зло, буде біда і страждання: спочатку для єврея, потім для язичника; але слава, честь і мир кожному, хто робить добро: спочатку юдеєві, потім язичнику. Бо Бог не прихильників». (Римлянам 2:1-11)

Коментар: Ті, хто мав упертість і нерозкаяне серце, ймовірно, були людьми, зануреними в традиції.

«Усі, хто грішить без закону, без закону й загинуть, і всі, хто грішить під законом, за законом будуть суджені. Бо не ті, хто слухає Закон, справедливі в очах Бога, а ті, хто дотримується Закону, будуть оголошені праведними. (Справді, коли язичники, які не мають закону, від природи роблять те, що вимагає закон, вони є законом для себе, навіть якщо вони не мають закону, оскільки вони показують, що вимоги закону записані в їхніх серцях, їхня совість також свідчить про це, а їхні думки то звинувачують, то навіть захищають їх.) Це станеться в день, коли Бог судитиме таємниці людей через Ісуса Христа, як проголошує моє Євангеліє». (Римлянам 2:12-16)

«Тепер ви, якщо ви називаєте себе євреєм; якщо ти покладаєшся на закон і хвалишся своїм відношенням до Бога; якщо ви знаєте його волю і схвалюєте те, що вище, тому що ви навчені законом; якщо ти впевнений, що ти провідник для сліпих, світло для тих, хто в темряві, наставник нерозумних, учитель немовлят, бо маєш у законі втілення знання та істини, то ти, навчаючи інших, сам себе не навчаєш? Ви, що проповідуєте проти крадіжки, ви крадете? Ти, який кажеш, що люди не повинні чинити перелюбу, ти чиниш перелюб? Ти, що ненавидиш ідолів, ти грабуєш храми? Ти, що вихваляєшся законом, ти зневажаєш Бога, порушуючи закон? Як написано: через вас ім'я Боже зневажається між поганями» (Римлянам 2:17-24).

праведність

«Обрізання має цінність, якщо ти дотримуєшся закону, але якщо ти порушуєш закон, ти стаєш таким, ніби ти не був обрізаний. Якщо ті, хто не обрізані, дотримуються вимог закону, чи не вважатимуться вони обрізаними? Той, хто фізично не обрізаний, але дотримується закону, засудить вас, хто, хоч і маєте письмовий кодекс і обрізання, є порушником закону. Чоловік не є євреєм, якщо він такий тільки зовні, і обрізання не є лише зовнішнім і фізичним. Ні, людина є єврей, якщо вона внутрішньо; а обрізання — це обрізання серця Духом, а не писаним кодексом. Такій людині похвала не від людей, а від Бога. Яка ж тоді перевага бути євреєм, або яка цінність є в обрізанні? Багато в усіх відношеннях! Перш за все, їм довірено самі слова Бога». (Римлянам 2:25-3:2)

«Тепер ми знаємо, що все, що говорить закон, це стосується тих, хто під законом. Отже, ніхто не буде визнаний праведним в його очах через дотримання закону; скоріше через Закон ми усвідомлюємо гріх. Але тепер відома правда від Бога, про яку свідчать Закон і Пророки. Ця праведність від Бога приходить через віру в Ісуса Христа до всіх, хто вірить у те, що всі згрішили і позбавлені слави Божої, і отримують виправдання безкоштовно завдяки Його благодаті через викуплення, яке прийшло Ісусом Христом. Бог представив його як жертву спокути через віру в його кров. Він зробив це, щоб продемонструвати свою справедливість, тому що у своїй терпеливості він залишив безкарними гріхи, скоєні раніше,— він зробив це, щоб продемонструвати свою справедливість у теперішній час, щоб бути справедливим і тим, хто виправдовує тих, хто вірить в Ісуса. Де ж тоді хвастощі? Це виключено. За яким принципом? Про дотримання закону? Ні, але про віру. Бо ми стверджуємо, що людина виправдовується вірою, незалежно від дотримання закону. Чи Бог є Богом лише євреїв? Хіба Він також не Бог язичників? Так, і поган також, оскільки є лише один Бог, який виправдає обрізаних вірою і необрізаних цією самою вірою. Чи ми скасовуємо закон цією вірою? Зовсім ні! Навпаки, ми дотримуємося закону». (Римлянам 3:19-31)

«Авраам повірив Богові, і це (його віра, що підтверджується його вчинками) було зараховано йому як праведність». Тепер, коли людина працює, її заробітна плата зараховується їй не як дар, а як зобов'язання. Для людини, яка не працює, але довіряє Богові, який виправдовує нечестивих, її віра зараховується як праведність. Давид говорить те саме, коли говорить про блаженство людини, якій Бог зараховує праведність. крім діл: «Блаженні, кому прощені гріхи;

Коментар: Віра Авраама вважалася йому праведністю перед тим, як Бог уклав заповіт з Мойсеєм. Він отримав знак обрізання, печать праведності, яку мав вірою, коли ще був необрізаний. Отже, він є батьком усіх, хто вірить у євреїв і язичників.

Обіцянка

«Авраам і його нащадки отримали обітницю, що він буде спадкоємцем світу, але через праведність, яка приходить через віру. Він батько всіх нас. Як написано: Я зробив тебе батьком багатьох племен (народів). Він є нашим батьком перед Богом, в якого він увірував, — Богом, який оживляє мертвих і закликає те, що не існує, як воно було. Всупереч усій надії, Авраам у надії повірив і став батьком багатьох народів, як було сказано йому: «Таким буде твоє потомство». Не послаблюючи своєї віри, він зіткнувся з фактом, що його тіло було ніби мертве — оскільки йому було близько ста років — і що утроба Сарі також була мертва. Але він не похитнувся через невірство щодо Божої обітниці, але зміцнився у своїй вірі та віддав славу Богові, будучи цілком упевненим, що Бог має силу виконати те, що Він обіцяв. Ось чому «це вважалася йому за праведність». Слова «йому зараховано» були написані не для нього одного, але й для нас, кому Бог зараховує праведність — для нас, хто вірує в Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса, Господа нашого. Він був виданий на смерть за наші гріхи і воскрес до життя для нашого виправдання». (Римлянам 4:16-25)

«Отже, виправдавшись вірою, ми маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою отримали доступ до цієї благодаті, в якій тепер стоїмо. Ми радіємо надією на славу Божу. Не тільки так, але ми також радіємо нашим стражданням, бо знаємо, що страждання породжує витривалість; наполегливість, характер; і характер, надія. Надія не розчаровує нас, тому що Бог влив Свою любов у наші серця Святим Духом,

Якого Він нам дав. Розумієте, якраз у потрібний час, коли ми ще були безсилі, Христос помер за безбожних. Дуже рідко хтось помре за праведну людину, хоча за добру людину хтось, можливо, наважиться померти. Але Бог показує Свою любов до нас у цьому: коли ми ще були грішниками, Христос умер за нас. Оскільки тепер ми виправдані Його кров'ю, то наскільки більше ми врятуємося від Божого гніву через нього! Бо якщо, коли ми були ворогами Бога, ми примирилися з Ним через смерть Його Сина, то наскільки ж більше ми, примирившись, спасемося через Його життя! Це не тільки так, але й хвалимося в Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми тепер примирилися». (Римлянам 5:1-11)

Коментар: Людина виправдовується вірою. Без будь-яких дій для утвердження віри немає віри. Вони мають лише усвідомлення.

Коментар: Якби Христос продемонстрував свою власну любов до людини спокутною жертвою, то людина продемонструвала б свою любов до Божого прощення своєю вірою, коли відвернулася від гріха і була похована в крові цієї жертви.

«Отже, як через одну людину гріх увійшов у світ, а через гріх смерть, так і смерть прийшла до всіх людей, бо всі згрішили, бо до того, як було дано Закон, гріх був у світі. Але гріх не береться до уваги, коли немає закону. Тим не менш, смерть панувала від часів Адама до часів Мойсея (смерть панувала до Закону), навіть над тими, хто не згрішив, порушивши заповідь, як Адам, який був зразком того, хто прийде. Але дар не схожий на переступ. Бо якщо через провину однієї людини померло багато, то наскільки більше Божою благодать і дар, що прийшов через благодать (дар спасіння для всіх, хто слухняний) однієї людини, Ісуса Христа, переливаються на багатьох! Знову ж таки, дар Божий не схожий на результат гріха однієї людини: суд прийшов за одним гріхом і приніс осуд, але дар приніс багато гріхів і приніс виправдання. Бо якщо через провину однієї людини смерть запанувала через одну людину, то тим більше ті, що одержують рясну Божу благодать і дар праведності, царюватимуть у житті через одну людину, Ісуса Христа. Отже, як наслідком одного проступку було осудження для всіх людей, так і наслідком одного вчинку праведності було виправдання, яке приносить життя (вічне життя) для всіх людей. Бо як через непослух одного чоловіка багато стали грішними, так і через послух одного багато хто стане праведним». (Римлянам 5:12-19)

Коментар: Божий дар спасіння прийшов через благодать, Ісус із Назарету, з любові (дар від Бога). Людина повинна вирішити, чи прийме вона Його дар через послух, чи відкине його.

Віра, праведність і завіти

«Бог дав обіцянку бути вірним і праведним Аврааму – «тобою ВСІ народи будуть благословенні (твій нащадок Христос)». Через сотні років Він уклав заповіт з ізраїльтянами через Мойсея, який виключав язичників. Угода з ізраїльтянами дозволила їм усвідомити гріх, але не прощення, а лише обіцянку Викупителя, який це зробить. Їхні щорічні жертвопринесення тварин були нагадуванням про минулі гріхи та обіцянкою майбутнього прощення. Обіцянка викупителя була виконана, коли Бог послав Ісуса, щоб укласти кращий завіт з усім людством, а не лише з євреями».

«Ця нова довговічна угода була введена в дію спокутною жертвою Сина Божого, Його воскресінням із могили – перемогою над смертю – владою сатани над людиною. Цей новий і кращий завіт пропонував Богові прощення, викуплення та примирення. Ті, хто вирішив прийняти Його дар спасіння, будуть поховані через хрещення в смерть Христа, щоб так само, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, вони також були з'єднані з Ним, щоб жити новим життям. Якщо ми були так з'єднані з Ним у Його смерті, то точно будемо з'єднані з Ним і в Його воскресінні. Бо ми знаємо, що наша стара людина була розп'ята з Ним, щоб тіло гріховне було знищено, щоб ми більше не були рабами гріха, бо кожен, хто помер, звільнився від гріха».

Коментар: Цей дар прощення, спокути, примирення – спасіння – можна або прийняти, або відкинути.

Коментар: Хрещення, таким чином, є похованням після смерті грішного життя в смерть і кров Христа – також називається зануренням.

Коментар: якщо хтось не похований у смерть Христа, то він також не буде об'єднаний у Його воскресінні.

«Щоб пояснити завіти римським християнам, Павло навів як приклад шлюбну угоду. - Хіба ви не знаєте, браття, - бо я говорю до людей, які знають закон (Мойсея), - що закон має владу над людиною, поки вона живе? Наприклад, за законом заміжня жінка пов'язана зі своїм чоловіком, поки він живий, але якщо її чоловік помре, вона звільняється від шлюбного закону. Отже, якщо вона вийде заміж за іншого чоловіка, поки її чоловік ще живий, вона називається перелюбницею. Але якщо її чоловік помре, вона звільняється від цього закону і не є перелюбницею, навіть якщо вийде заміж за іншого чоловіка».

Коментар: Оскільки подружжя зрада є порушенням завіту, а смерть розриває завіти, дружина, чий чоловік помер, більше не перебуває у шлюбі і не може бути перелюбницею, коли вона знову виходить заміж, оскільки немає шлюбного завіту, який слід порушувати.

Коментар: Людина вступає в угоду з Христом після його смерті до грішного життя. Але коли він поклоняється будь-чому, крім Бога, він стає перелюбником, тому що порушив свій завіт з Христом.

«Браття мої, і ви померли для закону через тіло Христове, щоб належати іншому, воскреслому з мертвих, щоб ми приносили плід Богові. Бо коли ми були під контролем грішної природи, гріховні пристрасті, збуджені законом, діяли в наших тілах, так що ми принесли плід смерті. Але тепер, померши за те, що колись зв'язувало нас, ми були звільнені від закону, щоб служити за новим способом Духа, а не за старим способом писаного кодексу». (Римлянам 7:5-6)

Коментар: Спокутна жертва, смерть Христа, сповнила старий завіт і встановила новий і кращий через Христа. Коментар: Євреї не могли стати перелюбниками, коли вони прийняли Христовий дар спасіння в новому завіті, оскільки старий завіт було скасовано через виконання.

«Я бачу, що діє такий закон: коли я хочу робити добро, зло прямо зі мною. Бо всередині я насолоджуюсь Божим законом; але я бачу інший закон, який діє в членах мого тіла, ведучи війну проти закону мого розуму і роблячи мене в'язнем закону гріха, що діє в моїх членах. Який же я нещасний! Хто визволить мене від цього тіла смерті? Слава Богу — через Ісуса Христа, Господа нашого!» (Римлянам 7:21-25)

«Тож я сам у своїй думці раб Закону Божого, але в гріховній природі раб Закону гріха. Тому тепер немає жодного осуду для тих, хто в Христі Ісусі, бо через Христа Ісуса закон Духа життя визволив мене від закону гріха і смерті. Бо те, що закон був безсилий, оскільки він був ослаблений гріховною природою, Бог зробив, пославши Свого власного Сина в подібності грішної людини в жертву за гріх. Він засудив гріх у грішній людині, щоб праведні вимоги закону могли бути повністю виконані в нас, які живуть не згідно з грішною природою, але згідно з Духом». (Римлянам 8:1-4)

«Ті, хто живе згідно з грішною природою, мають свій розум на тому, чого бажає ця природа; але ті, хто живе згідно з Духом, мають свій розум на тому, чого бажає Дух. Розум грішної людини є смерть, але розум, керований Духом, є життям і миром; грішний розум ворожий Богові. Воно не підкоряється Божому закону і не може цього зробити. Ті, хто перебуває під контролем гріховної природи, не можуть догодити Богові. Але вами керує не гріховна природа, а Дух, якщо Дух Божий живе в вас. Хто Духа Христа не має, той не Христовий. Але якщо Христос у вас, то ваше тіло мертво через гріх, але ваш дух живий через праведність. Якщо Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, живе в вас, то Той, Хто воскресив Христа з мертвих, оживить і ваші смертні тіла через Свого Духа, що живе в вас». (Римлянам 8:5-11)

Коментар: ви перебуваєте під контролем Духа, коли зсередини вашого внутрішнього єства, серця, ви постійно шукаєте і виконуєте Божу волю.

Дух

«Ми не знаємо, про що нам молитися, але сам Дух заступається за нас зі стогонами (глибокими почуттями горя, радості, надії чи розпачу внутрішньої людини), які неможливо передати словами. Той, Хто досліджує наші серця, знає думку Духа, бо Дух заступається за святих згідно з Божою волею. Ми знаємо, що Бог у всьому діє на благо тих, хто любить Його, хто покликаний згідно з Його наміром. Бо тих, яких Бог передбачив, Він і призначив бути подібними до подоби Його Сина, щоб Він був первородним між багатьма братами. Кого Він

призначив, тих Він і покликав; кого покликав, тих і виправдав; кого виправдав, тих і прославив. Хто відлучить нас від любові Христової? Невже біда, чи труднощі, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч? Ні, у всьому цьому ми перемаємо через Того, Хто полюбив нас. Бо я переконаний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні демони, ні теперішнє, ні майбутнє, ні ніякі сили, ні висота, ні глибина, ні будь-що інше в усьому творінні не зможе відлучити нас від любові Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашім». (Римлянам 8:26-30, 36-39)

Коментар: Усе людство було створене з можливістю вибору.

Коментар: Бог передбачив серце Свого творіння; тобто як вони можуть реагувати на життєві ситуації, що постають перед ними; наприклад, запальний або невимушений і спокійний, як я так чи ні, добрий або егоцентричний.

Коментар: Бог бажає спасіння всього людства.

Коментар: Бог передбачив спасіння і покликав усіх людей до Себе даром Ісуса (благодаттю), але лише деякі прийняли або приймуть Його покликання.

«Тепер у дітей Ревеки був той самий батько, Ісак. Але ще до того, як близнюки народилися, щоб Божий намір вибрався: не ділами, а тим, хто кличе, їй було сказано: «Старший буде служити молодшому». «Якова я любив, а Ісава я ненавидів» (менше любити, нехтувати, ненавидіти (можливо, через ставлення). Що ж тоді ми скажемо? Чи Бог несправедливий? Зовсім ні! Бо Він каже Мойсеєві: «Я змилюся над тим, кого маю милосердя, і змилююся над тим, кого маю співчуття» (виходячи з Його знання їхніх сердець). Крім того, Святе Письмо говорить фараонові: «Я Піднявшись з цієї метою, що я міг би проявити свою силу, і що моє ім'я може бути проголошене на всій землі. ти створив мене таким? Хіба гончар (Бог) не має права виготовляти з одного шматка глини (людства) частину кераміки для благородних цілей (недолік глини може змінити виріб, який мав бути зроблений) ... Що тоді скажемо? Що погани, які не шукали праведності, досягли її, праведності вірою; але Ізраїль, який прагнув закону праведності, не досяг його. чому ні Тому що вони прагнули до цього не вірою, а ніби ділами. Вони спіткнулися об камінь спотикання. Дивіться, я кладу в Сіоні камінь (Христа), що спотикає людей, і скелю, що спотикає їх, і той, хто на Нього надіється, не буде посоромлений ніколи». (Римлянам 9:9-21; 30-33)

Коментар: Серце зачерствіє через постійне відкидання наданих Богом можливостей виконувати Його волю. Це закам'яніння серця було продемонстровано через фараона десятьма виборами, запропонованими йому Богом, які він відкинув.

«Я можу свідчити про них, що вони ревні для Бога, але їх ревність не заснована на знанні. Оскільки вони не знали праведності, яка походить від Бога, і прагнули встановити свою власну, вони не підкорилися Божій праведності. Христос — кінець закону, щоб кожному, хто вірує, була праведність». (Римлянам 10:2-4)

«Слово біля вас; воно в устах твоїх і в серці твоєму, тобто слово віри, яке ми проголошуємо: якщо ти устами своїми визнаєш, що Ісус є Господь, і в серці своєму віруватимеш, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся. Бо серцем своїм ти віруєш і виправдовуєшся, і своїми устами ти сповідаєшся і спасаєшся. Як сказано в Святому Писанні: «Кожен, хто вірує в Нього, ніколи не буде осоромлений» (як вони діяли згідно зі своєю довірою, визнанням і вірою). Як же вони можуть кликати того, в кого не вірили, або як можуть вірити в того, про кого не чули. І як вони можуть почути, якщо хтось їм не проповідує? Як вони можуть проповідувати, якщо вони не послані?» (Римлянам 10:8-15)

Коментар: Боже покликання – це Його Слово, Євангеліє – Христос.

Коментар: можна подумки прийняти щось; тобто мати знання, але не бути відданими цьому – не зсередини свого серця.

Боже Милосердя

«Подібно до того, як ви, хто колись був непокірним Богові, тепер отримали Його дари, Його заклик і Його милість (Його пропозицію спасіння). О, глибино багатства премудрості й знання Божого! Які незбагненні суди

Його і недосяжні стежки Його! Хто пізнав розум Господній? Або хто був його радником? Хто коли дав Богові, щоб Бог йому відплатив? Бо все від Нього, через Нього і до Нього. Йому вічна слава! Тому прошу вас, браття, з огляду на Боже милосердя, щоб ваші тіла (як ви живете) принесли в жертву живу, святую і богоугодну — це ваш духовний акт поклоніння. Не пристосовуйтеся більше до зразків цього світу, а змінюйтеся оновленням свого розуму (розум має бути частиною духовного акту поклоніння). Тоді ви зможете випробувати і ствердити, що таке воля Божа — Його добра, приємна і досконала воля». (Римлянам 11:28-36; 12:1-2)

Слуги

«Не думайте про себе вище, ніж вам належить, але краще думайте про себе з тверезим судженням, відповідно до міри віри, яку дав вам Бог. Подібно до того, як кожен із нас має одне тіло з багатьма членами, і всі ці члени не виконують однакової функції. Отже, у Христі ми, багатьох, утворюємо одне тіло, і кожен член належить до всіх інших. Ми маємо різні функції, справи, відповідно до даної нам благодаті. Якщо:

- пророкуючи, нехай вживає його відповідно до своєї віри;
- подаючи, хай служить;
- навчаючи, нехай навчає;
- заохочуючи, нехай заохочує;
- сприяючи потребам інших, нехай віддає щедро;
- керівництво, нехай керує старанно;
- виявляючи милосердя, нехай робить це з радістю». (Римлянам 12:3-8)

«Любов має бути щирою. Ненавидь зло; чіплятися за те, що добре. Будьте віддані один одному в братерській любові. Шануйте один одного понад себе. Ніколи не бракуй ревності, але зберігай духовний запал, служачи Господу. Будьте радісні в надії, терпеливі в скорботі, вірні в молитві. Поділіться з Божими людьми, які потребують. Благослови тих, хто тебе переслідує; благословляй і не проклинай. Радійте з тими, хто радіє; сумувати з тими, хто сумує. Живіть у злагоді один з одним. Не будьте гордими, але будьте готові спілкуватися з людьми низького становища. Не будь зарозумілим. Не відплачуй нікому злом за зло. Будьте обережні, щоб робити те, що правильно в очах усіх. Якщо це можливо, наскільки це залежить від вас, живіть у мирі з усіма. Не мститься, друзі мої, але дайте місце Божому гніву, бо написано: «Мені помститися; Я відплачу, — говорить Господь. Навпаки: «Якщо твій ворог голодний, нагодуй його; якщо він відчуває спрагу, дайте йому чогось напитися. Роблячи це, ви насипаєте йому на голову розпалене вугілля». Не будь переможений злом, але перемагай зло добром». (Римлянам 12:9-21)

«Кожен повинен підкорятися владі, бо немає влади, крім тієї, яку Бог встановив. Влада, яка є, встановлена Богом. Отже, той, хто бунтує проти влади, бунтує проти того, що встановив Бог, і ті, хто так чинять, самі себе осудять. Бо правителі не жахають тих, хто чинить добре, а тих, хто чинить зло. Ви хочете бути вільними від страху перед тим, хто має владу? Тоді роби те, що правильно, і він тебе похвалить. Бо він слуга Божий, щоб робити вам добро. Але якщо ти зробиш зло, то бійся, бо він не даремно носить меча. Він є слугою Бога, агентом гніву, щоб покарати грішника. Тому необхідно підкорятися владі не тільки через можливе покарання, а й через совість. Для цього ви також платите податки, бо влада – це слуги Бога, які весь свій час віддають управлінню. Віддай кожному те, що ти йому винен: Якщо маєш податки, плати податки; якщо виручка, то виручка; якщо повага, то повага; якщо честь, то честь. Нехай жоден борг не залишається непогашеним, крім постійного боргу любити один одного, бо той, хто любить ближнього, виконав закон. Заповіді: «Не чини перелобу», «Не вбивай», «Не кради», «Не пожадай» і будь-яка інша заповідь підсумовується в цьому єдиному правилі: «Люби свого ближнього, як самого себе». Любов не чинить зла ближньому. Тому любов є виконанням закону». (Римлянам 13:1-10)

«Прийшла тобі година прокинутися від сну, бо спасіння наше тепер ближче, ніж тоді, коли ми ввірували. Ніч майже закінчилася; день майже тут. Отже, відкиньмо вчинки темряви й зодягнімося в зброю світла. Поводьмося пристойно, як удень, не в оргіях і пияцтві, не в розпусті і розпусті, не в розбраті і заздрості. Краще зодягніться в Господа Ісуса Христа і не думайте про те, як задовольнити бажання грішної природи. Прийми того, чия віра слабка, не виносячи судження щодо спірних справ. Одній людині віра дозволяє їсти все, а інша, чия віра слабка,

їсть тільки овочі. Людина, яка їсть все, не повинна дивитися зневажливо на того, хто не їсть, а людина, яка не їсть усе, не повинна засуджувати людину, яка їсть, бо Бог прийняв її. Хто ти такий, щоб судити чужого слугу? Для свого господаря він стоїть або падає. І він встоїть, бо Господь може його встояти. Одна людина вважає один день більш священним, ніж інший; інша людина вважає кожен день схожим. Кожен повинен бути повністю переконаний у своїй свідомості. Той, хто вважає один день особливим, робить це для Господа. Хто їсть м'ясо, для Господа їсть, бо дякує Богові; а хто стримується, робить це для Господа і дякує Богові». (Римлянам 13:11-14; 14:6)

Коментар: Слуги Божі мають працювати, бути вірними, покірними, шанувати інших і не судити інших.

«Ніхто з нас не живе сам для себе і ніхто з нас не вмирає сам для себе. Коли живемо, то для Господа живемо; і якщо ми помираємо, ми помираємо для Господа. Отже, живемо ми чи помremo, ми належимо Господу. Саме з цієї причини Христос помер і повернувся до життя, щоб бути Господом і мертвих, і живих. Ти ж чому судиш свого брата? Або чому ти зневажаєш свого брата? Бо всі ми станемо перед Божим судом». (Римлянам 14:7-10)

судження

«Як живий Я, — говорить Господь, — кожне коліно вклониться передо Мною; кожен язик визнає Бога». Отже, кожен із нас за себе дасть звіт перед Богом. Тому припинимо судити один одного. Натомість виріши не ставити каменю спотикання чи перешкоди на шляху свого брата. Як той, хто в Господі Ісусі, я повністю переконаний, що жодна їжа сама по собі не є нечистою. Але якщо хтось вважає щось нечистим, то для нього воно нечисте. Якщо ваш брат засмучений через те, що ви їсте, ви більше не поведіться з любов'ю. Не губи своїм їдством брата свого, за якого помер Христос. Не дозволяй, щоб про те, що ти вважаєш добрим, говорили як про зло. Бо Царство Боже — це не їжа й пиття, а праведність, мир і радість у Святому Дусі, бо кожен, хто так служить Христові, угодний Богу і схвалений людьми. Тож докладаймо всіх зусиль, щоб робити те, що веде до миру та взаємного напущення. Не руйнуйте діла Божого заради їжі. Уся їжа чиста, але людині погано їсти те, що спотикає інших. Краще не їсти м'яса, не пити вина і не робити чогось іншого, що спричинить падіння брата твого». (Римлянам 14:11-21)

Коментар: Служіння Богу має бути їхніми діями та мовами, які призводять до прославлення Бога.

«У що б ви не вірили про ці речі, зберігайте між собою і Богом. Блаженна людина, яка не осуджує себе тим, що схвалює. А хто сумнівається, якщо їсть, осуджується, бо їжа її не від віри; а все, що не від віри, то гріх. Ми, сильні, повинні терпіти недоліки слабких, а не догоджати собі. Кожен із нас повинен догоджати ближньому на добро, щоб розбудовувати його. Бо й Христос не Собі догоджав, але, як написано: «Зневага тих, що ображають Тебе, впала на Мене». Бо все, що було написано в минулому, було написано для того, щоб навчити нас, щоб терпінням і підбадьоренням Писання ми мали надію. Нехай Бог, який дає витривалість і підбадьорення, дасть вам духа єдності між вами, коли ви йдете за Христом Ісусом, щоб ви одним серцем і устами прославляли Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа. Приймайте один одного, як Христос прийняв вас, щоб принести хвалу Богові. Бо я кажу вам, що Христос став юдеям слугою за правду Божу, щоб підтвердити обітниці, дані патріархам, щоб погани прославляли Бога за Його милосердя». (Римлянам 14:22-15:9)

Коментар: Особисті думки та тлумачення не можна нав'язувати іншим як перевірку на товаришування.

Ключові моменти з Римлян

- Божими невидимими якостями є любов, мир, милосердя, істина, доброта, справедливість, святість, і Його вічна сила ясно видима.
- У день Його гніву Божий праведний суд буде відкритий, коли Він «віддасть кожному згідно з його вчинками».
- Праведність приходить від Бога через віру в Ісуса Христа до всіх, хто вірить, бо всі згрішили і позбавлені слави Божої. Це часто називають «приписаною» праведністю.
- Вони виправдовуються безкоштовно завдяки Його благодаті через викуплення, яке прийшло через спокутну жертву Ісуса Христа, через поховання в Його кров і постійний послух.

➤ Ті, хто живе згідно з гріховною природою, мають свій розум на тому, чого хоче ця природа; але ті, хто живе згідно з Духом, мають свій розум на тому, чого бажає Дух.

Питання: як людина стає праведною?

1 КОРИНТЯНАМ

Павло і Сосфен,

До церкви Божої в Коринті,

«Я завжди дякую Богові за вас через Його благодать, дану вам у Христі Ісусі. Бо в Ньому ти збагатився в усьому, у всьому своєму слові й у всьому своєму пізнанні, бо на тобі утвердилось наше свідчення про Христа. Тому вам не бракує жодного духовного дару, коли ви з нетерпінням чекаєте об'явлення нашого Господа Ісуса Христа. Він зміцнить вас до кінця, щоб ви були непорочні в день Господа нашого Ісуса Христа. Вірний Бог, що покликав вас до Свого Сина Ісуса Христа, Господа нашого». (1 Кор 1:10)

Сварки і поділ

«Благаю вас, браття, щоб усі ви були в згоді між собою, щоб не було поміж вами розділень, і щоб ви були єдині в розумі та в думках. Брати мої, деякі з дому Хлої повідомили мені, що між вами виникають сварки. Я маю на увазі ось що: один із вас каже: «Я слідую за Павлом»; інший: «Я слідую за Аполлосом»; інший: «Я слідую за Кифою»; ще інший: «Я йду за Христом» (1 Кор. 1:10-12).

Коментар: Поділ Коринфських церков був не над особистим тлумаченням Писання, а надаючи значення тому, хто хрестив. Для них об'єднання в Христі через Його криваву жертву було не таким важливим, як хрещення кимось, кого вважали важливим.

«Христос послав мене (Павла) не хрестити, а проповідувати Євангеліє, хрест Христовий. Бо звістка про хрест — глупота для тих, що гинуть, а для нас, що спасаємося, — це сила Божа. Бо написано: Я знищу мудрість мудрих; інтелект розумних я розчарую». Юдеї вимагають чудодійних знаків, а греки шукають мудрості, а ми проповідуємо Христа розп'ятого: камінь спотикання для євреїв і глупота для поган, але для тих, кого Бог покликав, і євреїв, і греків, Христа, Божу силу і Божу мудрість. Бо глупота Божа мудріша за людську мудрість, а неміч Божа сильніша за людську силу». (1 Кор. 1:13-25)

Коментар: Бог кличе всіх людей, але ті, хто шукає вічного життя з Ним через євангелію Христа, чують Його голос.

«Браття, подумайте, ким ви були, коли вас покликали. Не багато з вас були мудрими за людськими мірками (не еліта, заможні та/або самовпевнені); небагато були впливовими; не так багато були шляхетного походження. Але Бог вибрав нерозумне світу, щоб посоромити мудрих; Бог вибрав слабкі речі світу, щоб посоромити сильних. Він вибрав низькі речі цього світу і зневажливі речі, і те, чого немає, щоб знищити те, що є, щоб ніхто не хвалився перед Ним. Через нього ви в Христі Ісусі, який став для нас мудрістю від Бога, тобто нашою праведністю, святістю і відкупленням». (1 Кор. 1:26-30)

«Я прийшов не з красномовством чи вищою мудрістю, щоб проголошувати вам свідчення про Бога. Моя звістка і моя проповідь були не мудрими й переконливими словами, але виявленням сили Духа, щоб ваша віра не спиралася на людську мудрість, а на Божу силу. Ми говоримо послання мудрості серед зрілих, але не мудрість цього віку чи правителів цього віку. Ні, ми говоримо про таємну Божу мудрість, мудрість, яка була прихована і яку Бог призначив для нашої слави ще до початку часу. Ніхто з правителів цього віку не зрозумів цього, бо якби

вони зрозуміли, то не розіп'яли б Господа слави. Але, як написано: «Не бачило око, не чуло вухо, не спало на думку, що Бог приготував для тих, хто любить Його», але Бог відкрив нам Духом Своїм». (1 Кор. 2:1-10)

«Дух досліджує все, навіть глибини Бога. Бо хто з людей знає думки людини, крім людського духу всередині неї? Так само ніхто не знає думок Божих, крім Духа Божого. Ми прийняли не духа світу, але Духа, що від Бога, щоб зрозуміти те, що Бог дарував нам. Це те, що ми говоримо не словами, яких навчила нас людська мудрість, а словами, яких навчив Дух, виражаючи духовні істини духовними словами. Людина без Духа не приймає речей, що походять від Духа Божого, бо для неї це глупота, і вона не може зрозуміти їх, бо вони розуміються духовно. Духовна людина судить про все, але сама вона не підлягає жодному судженню: «Бо хто пізнав розум Господній, щоб навчити Його?» Але ми маємо розум Христовий». (1 Кор. 2:10-16)

«Браття, ви немовлята у Христі. Ви все ще світські. Серед вас заздрість і сварка. Ви поведіться як прості люди, коли один каже: «Я за Павлом», а інший: «Я за Аполлосом», хіба ви не прості люди? Що таке Павло і Аполлос? Лише слуги, через яких ви повірили кожному у своє завдання. Я посадив насіння, Аполлос полив його, але Бог дав йому вирости. Отже, ані той, хто садить, ані той, хто поливає, не є нічим, але тільки Бог, який робить все росте. Людина, яка садить, і людина, яка поливає, мають одну мету, і кожен отримає винагороду відповідно до своєї праці. Бо ми — Божі співробітники; ти Божа нива, Божа будівля». (1 Кор 3:1-9)

Коментар: Важливим є послання прощення, примирення, викуплення та відновлення; а не тих, хто доносить Боже послання.

«Я заклав фундамент як досвідчений будівельник, а хтось інший будує на ньому. Але кожен слуга повинен стежити, як він будує, бо ніхто не може закласти іншої основи, крім тієї, що вже закладена, якою є Ісус Христос. Якщо хтось будує на цьому фундаменті з золота, срібла, дорогоцінного каміння, дерева, сіна чи соломи, його праця буде показана такою, якою вона є, бо День виведе її на світло. Це відкриється вогнем, і вогонь перевірить якість праці кожного. Якщо те, що він збудував, уціліє, він отримає свою винагороду. Якщо воно згоріло, він зазнає збитків; він сам буде врятований, але тільки як той, хто втече крізь полум'я». (1 Кор. 3:10-1)

Коментар: Питання, на яке повинен відповісти кожен християнин - Якщо хтось вирішив не будувати; чи буде винагорода?

Слуги в храмі Божому

«Хіба ви не знаєте, що ви храм Божий і що Дух Божий живе в вас? Коли хто храм Божий зруйнує, того зруйнує Бог; бо храм Божий є святим, а цим храмом є ви. Не обманюйте себе. Якщо хтось із вас вважає себе мудрим за мірками цього віку, він повинен стати «дурнем». «Господь знає, що думки мудрих марні». Отже, більше не вихваліться чоловіками! Ми є слугами Христа, яким довірено таємниці Бога, і ті, кому довірено, повинні бути вірними. Бог виведе на світло те, що приховано в темряві, і викриє мотиви людських сердець. «Не виходьте за межі написаного». Тоді ти не будеш пишатися однією людиною над іншою. Бо хто відрізняє вас від інших? Що у вас є, чого ви не отримали? Якщо ти отримав, чому хвалишся, наче не отримав?» (1 Кор 3:16 -4:7)

Боротьба з гріхом і конфліктами в Церкві

«Насправді повідомляється, що серед вас є статева розпуста (розпуста), і такого роду, якого немає навіть серед язичників: чоловік має жінку свого батька (живе з дружиною свого батька - RSV), і ви пишаєтеся! Хіба не варто було б тобі сповнитися скорботи й виключити зі свого спілкування людину, яка це вчинила? Хоча я фізично не присутній, я з вами духом. Я вже виніс вирок тому, хто це зробив, як би був присутній. Коли ви будете зібрані в ім'я нашого Господа Ісуса, і я буду з вами духом, і буде присутня сила нашого Господа Ісуса, віддайте цього чоловіка сатані, щоб грішна природа була знищена, а його дух врятований у день Господній. Ваше хвальба (про цей статевий гріх) недобре. Хіба ви не знаєте, що трохи дріжджів діє на всю порцію тіста? Позбудься старих дріжджів (гріха), що ти можеш бути новою партією без дріжджів — якою ти є насправді». (1 Кор. 5:1-8)

Коментар: Сексуальна аморальність і подружня зрада не є еквівалентними термінами статева розпуста, грец. pornos - розпуста; блуд, ідолопоклонство; нецнотливість; блуд; будь-які незаконні статеві зносини).

перелюбство, перелюбний, грецьке *moichos* — порушення завіту через статеві стосунки з кимось, що не є їхнім подружжям, або іншим способом; наприклад, невиконання обов'язків шлюбної угоди.

Коментар: Гріх у Тілі Христовому не можна ігнорувати. Цьому потрібно протистояти від люблячого серця, яке бажає повернути людину до Христа.

«У своєму листі я писав тобі не спілкуватися з людьми статевої розпусти — зовсім не маючи на увазі людей цього світу, які є аморальними, жадібними, шахраями, п'яницями чи ідолопоклонниками. У такому випадку вам доведеться покинути цей світ. Тому з таким так званим братом не зв'яжуйся і не їж. Ви повинні судити тих, хто всередині? Бог розсудить тих, хто назовні. Вижени нечестивого з-посеред себе». (1 Кор. 5:9-13)

Коментар: Не спілкуватися з братом не означає відсутність контакту з нерозкаяним грішним братом. Щоб виявляти любов до грішного брата та турботу про гріх у його житті, потрібно вміти передати свою любов та турботу, пояснюючи природу свого грішного життя та як покаятися та повернутися до Христа. Слід уникати будь-яких контактів, які залишають враження схвалення вчення.

«Якщо хтось із вас має суперечку з іншим, чи сміє він винести її на суд перед нечестивими, а не перед святими? Хіба ви не знаєте, що святі судитимуть світ? Якщо ти маєш судити світ, то хіба ти не вмієш судити дріб'язкові справи? Хіба ви не знаєте, що ми будемо судити ангелів? Наскільки більше речей цього життя! Тому, якщо ви маєте суперечки про такі справи, призначайте суддями навіть малозначущих людей у церкві! Я кажу це, щоб присоромити вас. Чи можливо, що серед вас немає нікого настільки мудрого, щоб розсудити суперечку між віруючими? Але натомість один брат судиться з іншим — і це на очах у невірних! Сам факт того, що між вами є судові процеси, означає, що ви вже зазнали повної поразки. Чому б краще не бути скривдженим? Чому б краще не бути обдуреним? Натомість ви самі обманюєте та чините зло, і це робите своїм братам». (1 Кор 6:1-8)

«Хіба ви не знаєте, що нечестиві Царства Божого не успадкують? Не обманюйтеся: ані блудники, ані ідолопоклонники, ані перелюбники, ані розпусники, ані гомосексуалісти, ані злодії, ані жадібні, ані п'яниці, ані наклепники, ані шахраї не успадкують Царства Божого. І саме такими були деякі з вас. Але ти був обмитий, ти освячений, ти був виправданий ім'ям Господа Ісуса Христа і Духом нашого Бога». (1 Кор 6:9-11)

Коментар: ті, хто практикує продовження грішного життя, не успадкують вічного життя. Ті, хто отримав прощення і тепер живуть праведно перед Богом, отримують вічне життя.

«Мені все дозволено, але не все на користь, ніщо мене не опанує. Їжа для шлунка і шлунок для їжі", але Бог знищить їх обох. Тіло не для розпусти, але для Господа, а Господь для тіла. Своєю силою Бог воскресив Господа з мертвих, і Він воскресить і нас. Хіба ви не знаєте, що ваші тіла є членами самого Христа? Тож чи візьму я члени Христові та з'єднаю їх із повією? Ніколи! Хіба ви не знаєте, що той, хто з'єднується з повією, є одним із нею. Бо сказано: «Обидва стануть одним тілом». (1 Кор. 6:12-17)

«Утікайте від статевої аморальності. Усі інші гріхи, які чинить людина, відбуваються поза її тілом, але хто грішить статевим шляхом, грішить проти свого тіла. Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Святого Духа, який у вас, якого ви прийняли від Бога? Ти не свій; ви куплені дорогою ціною. Тому шануй Бога своїм тілом». (1 Кор. 6:18-20)

Шлюб

«Бог за задумом у процесі створення заявив, що людині недобре бути самотньою і що їй потрібен відповідний супутник, її двійник, помічниця, дружина. Він об'єднав чоловіка та жінку завітними стосунками, які ми називаємо шлюбом, щоб задовольнити їхні тілесні бажання товариства та сексуальної пристрасті. Тому шлюб — це честь, а не гріх. «Нехай буде шлюб у всіх у пошані, а ложе нехай буде непорочне, бо Бог розсудить блудників і перелюбників» (Євреїв 13:4-5).

«Чоловікові добре не одружуватися (в стресовій ситуації переслідування). Але оскільки існує так багато аморальності (люди не можуть контролювати свої статеві бажання), кожен чоловік повинен мати власну

дружину, а кожна жінка — свого чоловіка. Чоловік повинен виконувати свій подружній обов'язок перед дружиною, а також дружина перед чоловіком. Тіло дружини належить не тільки їй, а й її чоловікові. Так само тіло чоловіка належить не тільки йому, а й його дружині. Не позбавляйте один одного (статевим або будь-яким іншим способом), крім як за взаємною згодою і на час, щоб ви могли присвятити себе молитві. Тоді зберіться знову, щоб сатана не спокушав вас через ваш брак самовладання. Я кажу це як поступку, а не як наказ». (1 Кор. 7:1-6)

Коментар: Аморальність походить від грецького слова *Náptesthai*, що означає статевий акт (блуд) і співжиття – спільне життя, як у шлюбі.

Коментар: Шлюб — це об'єднання чоловіка та жінки в одне тіло, неначе склеєне разом з утратою всього егоїзму та егоцентризму та з бажанням робити те, що найкраще фізично та духовно для подружжя.

Неодружений

А неодруженим і вдовам кажу: Добре їм залишатися неодруженими, як я. Але якщо вони не можуть контролювати себе, вони повинні одружитися, бо краще одружитися, ніж палати пристрастю». (1 Кор. 7:1-9)

Коментар: Неодруженими вважаються ті, хто ніколи не був одружений, розлучений або овдовів – будь-яка доросла особа без подружжя.

Одружений

«Одруженим даю таку заповідь (не я, а Господь): нехай жінка не розлучається з чоловіком своїм. Але якщо вона це зробить, вона повинна залишитися незаміжньою або помиритися зі своїм чоловіком. Чоловік не повинен розлучатися зі своєю дружиною». (1 Кор. 7:10-17)

Коментар: той, хто розлучається, від'їжджає або залишає (грецьке слово *chorizo*) свого чоловіка або його дружину назавжди без розлучення, все ще залишається одруженим.

Коментар: грецьке слово *afénaí*, перекладене тут як розлучення, означає розлучення з дружиною без свідoctва про розлучення, тому вони все ще одружені.

Чоловік не християнин

Іншим кажу (я, а не Господь): якщо хтось із братів має невіруючу жінку, і вона хоче жити з ним, нехай не розлучається з нею. Якщо жінка має чоловіка невіруючого і він хоче жити з нею, вона не повинна розлучатися з ним. Бо невіруючий чоловік освячений через свою дружину, а невіруюча дружина освячена через свого віруючого чоловіка. Інакше ваші діти були б нечисті, а як є, то святі. Але якщо невіруючий піде, нехай це зробить. Віруючий чоловік чи жінка не зв'язані за таких обставин; Бог покликав нас жити в мирі. Звідки ти знаєш, дружино, чи врятуєш чоловіка? Або звідки ти знаєш, чоловіку, чи врятуєш свою жінку?» (1 Кор. 7:12-16)

Коментар: Переплетене походить від грецького слова *deo* - зв'язувати, скріплювати; наприклад, шлюбним договором. Їх уже не двоє, а одне. Отже, незв'язаний був звільнений або звільнений від шлюбної угоди.

«Проте кожен повинен зберігати те місце в житті, яке призначив йому Господь і до якого Бог його покликав. Це правило, яке я встановлюю в усіх церквах. Чи був чоловік уже обрізаний, коли його покликали? Він не повинен стати необрізаним. Чи був чоловік необрізаний, коли його покликали? Йому не слід робити обрізання. Обрізання ніщо і необрізання ніщо. Важливо дотримуватись Божих заповідей. Кожен повинен залишатися в тій ситуації, в якій він був, коли його покликав Бог. Ви були рабом, коли вас покликали? Нехай це не турбує вас — хоча, якщо ви можете отримати свободу, зробіть це. Бо той, хто був рабом, коли був покликаний Господом, є відпущеником Господнім; так само той, хто був вільною людиною, коли був покликаний, є Христовим рабом. Ви куплені дорогою ціною; не ставайте рабами людей. Брати, кожна людина, як відповідальна перед Богом, повинна залишатися в ситуації, до якої її покликав Бог». (1 Кор. 7:17-24)

Сімейний стан

«Тепер про дів: я не маю наказу від Господа, але даю суд, як той, хто з милості Господа заслуговує довіри. Через нинішню кризу я вважаю, що для вас добре залишатися такими, як ви є. Ви одружені? Не шукайте розлучення.

ти незаміжня? Не шукай дружини. (Чи прив'язаний ти до жінки? Не шукай звільнення. Чи звільняєшся від жінки? Не шукай дружини. НАНУ) Але, якщо одружишся, ти не згрішив; і якщо діва вийде заміж, вона не згрішила. Але тих, хто одружується, чекає багато проблем у цьому житті, і я хочу позбавити вас від цього». (1 Кор. 7:25-28)

Коментар: Діви зазвичай вважаються неодруженими жінками, але також можуть бути неодруженими чоловіками.

Коментар: вільний або безкоштовний (грецьке слово *lúsin* - розведене слово Тайєра); більше не перебувають у шлюбній угоді.

«Я хотів би, щоб ви були вільні від турбот. Неодружений чоловік дбає про Господні справи — як йому догодити Господеві. Але одружений чоловік турбується про справи цього світу — як він може догодити своїй дружині — і його інтереси розділені. Незаміжня жінка чи дівчина турбується про справи Господа: її мета — бути відданою Господу як тілом, так і духом. А заміжня жінка дбає про справи цього світу, як їй догодити чоловікові. Я кажу це для вашого власного блага, не для того, щоб обмежувати вас, але щоб ви могли жити правильно в безроздільній відданості Господу». (1 Кор. 7:29-35)

«Якщо хтось думає, що він поводить неналежним чином щодо незайманої дівчини, з якою він заручений, і якщо вона живе в літах, і він відчуває, що повинен одружитися, він повинен робити, як хоче. Він не грішить. Вони повинні одружитися. Але людина, яка вирішила це питання у власному розумі, яка не піддається примусу, але контролює власну волю, і яка вирішила не одружуватися з незайманою, — ця людина теж робить правильно. Отже, хто одружується з дівчиною, робить добре, а хто не одружується з нею, робить ще краще». (1 Кор. 7:36-38)

Смерть розриває завіти

«Жінка прив'язана до свого чоловіка, поки він живий. Але якщо її чоловік помре, вона може вийти заміж за будь-кого, кого забажає, але він повинен належати Господу. На мою думку, вона щасливіша, якщо залишиться такою, як є, і я думаю, що я теж маю Духа Божого. (1 Кор. 7:39-40)

Ідольські жертви

Тепер про їжу, принесену в жертву ідолам: ми знаємо, що всі ми маємо знання. Знання надихає, а любов будує. Людина, яка думає, що вона щось знає, ще не знає так, як повинна знати. Але людину, яка любить Бога, Бог пізнає. Отже, про споживання ідольських жертв: ми знаємо, що ідол ніщо в світі, і що немає Бога, крім одного. Бо навіть якщо існують так звані боги, чи то на небі, чи на землі (як насправді є багато «богів» і багато «панів»), все ж для нас є лише один Бог, Отець, від якого все походить і для якого ми живемо; і є тільки один Господь, Ісус Христос, через Якого все сталося і через Якого ми живемо. Але не всі це знають. Деякі люди ще настільки звикли до ідолів, що, споживаючи таку їжу, думають, що вони були принесені в жертву ідолам, і оскільки їхня совість слабка, вона (їхня совість) осквернена. Але їжа не наближає нас до Бога; ми не гірші, якщо не їмо, і не кращі, якщо їмо». (1 Кор 8:1-8)

«Однак будьте обережні, щоб використання вашої свободи не стало каменем спотикання для слабких. Бо якщо хтось із слабким сумлінням побачить, що ви, що маєте це знання, їсте в храмі ідольському, то чи не підбадьориться він їсти те, що було принесене в жертву ідолам? Отже, цей слабкий брат, за якого помер Христос, знищений вашим знанням. Коли ви таким чином грішите проти своїх братів і раните їхнє слабе сумління, ви грішите проти Христа. Тому, якщо те, що я їм, спонукає мого брата до гріха, я ніколи більше не їстиму м'яса, щоб не спокусити його». (1 Кор. 8:9-13)

«Хіба я не вільний? Хіба я не апостол? Хіба я не бачив Ісуса, Господа нашого? Хіба ти не результат моєї праці в Господі? Навіть якщо я не можу бути апостолом для інших, я точно є для вас! Бо ти печать мого апостольства в Господі. Це мій захист перед тими, хто мене судить. Хіба ми не маємо права на їжу та пиття? Хіба ми не маємо права брати з собою віруючу дружину, як і інші апостоли, і брати Господні, і Кифа? Або тільки я і Варнава повинні працювати, щоб заробляти на життя? Хто служить солдатом за свій рахунок? Хто садить виноградник

і не їсть його винограду? Хто пасе отару і не п'є молока? Я кажу це лише з людської точки зору? Хіба Закон не говорить те саме? Бо написано в Законі Мойсея: «Не зав'язуй рота волів, коли він молотить». Хіба Бог дбає про волів? Звичайно, він говорить це для нас, чи не так? Так, це було написано для нас, тому що коли орач оре, а молотарка молотить, вони повинні робити це в надії розділити врожай. Якщо ми посіяли серед вас духовне зерно, чи це забагато, якщо ми пожинаємо від вас матеріальний врожай? Якщо інші мають таке право на підтримку від вас, хіба ми не повинні мати його тим більше?» (1 Кор. 9:1-12)

«Але ми цим правом не скористалися. Навпаки, ми радше терпимо будь-що, ніж перешкоджаємо євангелії Христа. Хіба ви не знаєте, що ті, хто працює в храмі, одержують їжу з храму, а ті, хто служить жертovníку, беруть участь у жертві на жертovníку? Так само Господь наказав, щоб ті, хто проповідує Євангеліє, жили від Євангелія». (1 Кор. 9:13-14)

«Але я не скористався жодним із цих прав. І я пишу це не в надії, що ти зробиш для мене такі речі. Краще я помру, ніж хтось позбавить мене цієї похвали. Але коли я проповідую Євангеліє, я не можу хвалитися, бо я змушений проповідувати. Горе мені, якщо я не проповідую Євангелія! Якщо я проповідую добровільно, я маю нагороду; якщо не добровільно, я просто виконую надану мені довіру. Яка тоді моя винагорода? Тільки ось що: щоб, проповідуючи Євангеліє, я міг пропонувати його безкоштовно, а тому не користувався своїми правами проповідувати його». (1 Кор. 9:15-18)

Вільний у Христі

«Хоч я вільний і не належу нікому, я роблю себе рабом для всіх, щоб завоювати якомога більше. Для євреїв я став як єврей, щоб завоювати євреїв. Для тих, хто під Законом, я став як підзаконний (хоча сам не під Законом), щоб перемагати підзаконних. Для тих, хто не має Закону, я став як той, хто не має Закону (хоча я не вільний від Закону Божого, але перебуваю під Законом Христовим), щоб завоювати тих, хто не має Закону. Для слабких я став слабким, щоб перемогти слабких. Я став усім для всіх, щоб усіма можливими засобами врятувати деяких. Я роблю все це заради євангелії, щоб мати участь у її благословеннях». (1 Кор. 9:19-23)

«Хіба ви не знаєте, що на змаганнях біжать усі бігуни, а нагороду отримує лише один? Біжіть так, щоб отримати приз. Кожен, хто змагається в іграх, проходить сувору підготовку. Вони роблять це, щоб отримати корону, яка не протримається; але ми робимо це, щоб отримати корону, яка триватиме вічно. Тому я не біжу, як людина, що біжить без мети; Я не борюся, як людина, що б'є повітря. Ні, я б'ю своє тіло і роблю його своїм рабом, щоб, проповідуючи іншим, мене самого не позбавили права на нагороду». (1 Кор. 9:24-27)

«Бо я не хочу, щоб ви, брати, не знали, що всі наші предки були під хмарою і що всі вони перейшли через море. Усі вони хрестилися в Мойсея в хмарі та в морі. Усі вони їли ту саму духовну їжу і пили той самий духовний напій; бо вони пили з духовної скелі, яка супроводжувала їх, і цією скелею був Христос. Проте Бог не був задоволений більшістю з них; їхні тіла були розкидані по пустелі. Тепер ці події сталися як приклади, щоб ми не зосереджувалися на злі речі, як вони. Не будьте ідопоклонниками, як деякі з них; як написано: «Люди сіли їсти та пити, і встали, щоб гуляти поганські». Ми не повинні чинити розпусту, як деякі з них робили, — і в один день двадцять три тисячі їх померло. Не варто випробовувати Господа, як це зробили деякі з них — і були вбиті зміями. Не ремствуйте, як деякі з них — і загинули від ангела-губителя. Це сталося з ними як приклад і було записано як попередження для нас, на яких прийшло сповнення віків. Отже, якщо ви думаєте, що твердо стоїте, будьте обережні, щоб не впасти! Жодна спокуса не охопила вас, окрім того, що властиве людині. Бог вірний; він не дозволить тобі спокуситися понад те, що ти можеш витримати. Але коли ви піддаєтеся спокусі, Він також дасть вихід, щоб ви могли встояти під нею». (1 Кор. 10:1-13)

Коментар: Божим дітям Старого Завіту, даного через Мойсея, які не сподобалися Богу, не було дозволено увійти в земну землю обітовану, Ханаан. Подібним чином Божі діти завіту Христа, які не подобаються Богу, не увійдуть до духовної Обітованої землі, Неба.

Честь і повага

«Тепер я хочу, щоб ви зрозуміли, що кожному чоловікові голова Христос, а жінці голова чоловік, а Христу голова Бог. Кожен чоловік, який молиться або пророкує з покритою головою, ганьбить свою голову. Кожна жінка, яка молиться або пророкує з непокритою головою, ганьбить свою голову — це так само, як якщо б вона була поголена. Якщо жінка не покриває голову, їй слід обстригти волосся; і якщо жінці ганьба стригти чи голити волосся, вона повинна покрити голову. Чоловік не повинен покривати голови, бо він образ і слава Божа; а жінка — слава чоловіка. Бо не чоловік від жінки, а жінка від чоловіка; і не чоловік створений для жінки, але жінка для чоловіка. З цієї причини та через ангелів жінка повинна мати знак влади на своїй голові. Проте в Господі жінка не є незалежною від чоловіка, а також чоловік не є незалежною від жінки. Бо як жінка від чоловіка, так і чоловік від жінки. Але все від Бога. Розсудіть самі: чи годиться жінці молитися Богу з непокритою головою? Хіба сама природа речей не вчить вас, що якщо чоловік має довге волосся, це для нього ганьба, а якщо жінка має довге волосся, це її слава? Бо довге волосся дається їй як покриття. Якщо хтось хоче сперечатися з цього приводу, ми не маємо іншої практики — як і церкви Бога». (1 Кор 11:3-16)

Коментар: І чоловіки, і жінки молилися і пророкували. Їхнє головне покриття вказувало на бажання вшановувати того, хто відповідальний за їхній добробут, тобто голову.

Коментар: Жінка з поголеною головою вказала, що вона повія.

Християни збираються разом

«Я чую, що коли ви збираєтеся разом як церква, між вами виникають розбіжності, і певною мірою я в це вірю. Безсумнівно, між вами повинні бути розбіжності, щоб показати, кого з вас схвалює Бог. Коли ви збираєтеся разом, то не Вечерю Господню їсте, як їсте, кожен із вас йде вперед, не чекаючи нікого. Один залишається голодним, інший напивається. Хіба у вас немає будинків, щоб їсти та пити? Або ви зневажаєте церкву Божу і принижуйте тих, хто нічого не має? Що я тобі скажу? Хвалити вас за це? Звісно ні!» (1 Кор 11:18-22)

Коментар: Схоже, християни в Коринті домовилися збиратися, щоб спілкуватися, їсти разом. Натомість заможні, на свій сором, принижували та ігнорували бідних братів (імовірно, багато рабів) і їли досхочу, залишаючи мало для бідних, які поверталися додому голодними – без любові та спілкування. Можливо, пам'ять про Христа стала безглуздим ритуалом, оскільки їхні дії не прославляли життя Христа чи Його жертву.

«Господь Ісус тієї ночі, коли його видали, взяв хліб і, віддавши подяку, переломив його та сказав: «Це тіло Моє, яке для вас; чиніть це на спомин про мене». Після вечері він узяв чашу, кажучи: «Ця чаша — новий заповіт у моїй крові; Робіть це, коли будете пити його, на спомин про мене». Бо кожного разу, коли ви їсте цей хліб і п'єте цю чашу, ви звіщаєте смерть Господню, аж поки Він прийде. Отже, хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, той буде винний у гріху проти тіла і крові Господньої. Людина повинна перевірити себе (зважити на свої минулі дії, ставлення та теперішні думки про Христа) перед тим, як їсти хліб і пити чашу. Бо кожен, хто їсть і п'є, не розпізнаючи тіла Господнього, їсть і п'є суд собі. Тому багато серед вас немічних і хворих, а багато з вас заснули. Але якби ми судили себе, то не потрапили б під суд. Коли нас судить Господь, ми караємось, щоб не бути засудженими зі світом». (1 Кор 11:23-32)

«Отож, брати мої, коли збираєтеся їсти, чекайте один одного. Коли хтось голодний, нехай їсть удома, щоб не було осуду під час зустрічі». (1 Кор 11:33-34)

Духовні дари,

«Існують різні види (різноманітності) дарів, служіння та дій, які Дух дає кожному, як Він визначає. Кожному дається виявлення Духа для загального блага.

- мудрість,
- знання
- віра
- загоєння
- чудодійні сили,

- пророцтво,
- розрізнення духів,
- розмовляючи різними мовами (мовами) і
- тлумачення мов». (1 Кор 12:1-11)

У Тілі Христовому

«Фізичне тіло є єдиним цілим, хоча воно складається з багатьох частин; і хоча всі його частини багато, вони утворюють одне тіло. Так і з Христом. Бо всі ми були охрещені (занурені) одним Духом в одне духовне тіло — чи євреї, чи елліни, раби чи вільні — і всі ми були наповані одним Духом. Тепер тіло складається не з однієї частини, а з багатьох, і Бог розташував частини так, як Він хотів, щоб вони були. Ті частини тіла, які здаються слабшими, є незамінними, до частин, які ми вважаємо менш почесними, ми ставимося з особливою шанобою, а до частин, які є непрезентабельними, ставимося з особливою скромністю, тоді як наші презентабельні частини не потребують особливого ставлення. Але Бог поєднав члени тіла і дав більшу честь тим частинам, яким її не вистачає, щоб не було розділення в тілі, але щоб його частини однаково дбали один про одного. Якщо одна частина страждає, кожна частина страждає разом з нею; якщо одна частина вшановується, кожна частина радіє з нею». (1 Кор 12:12-26)

Тепер ви тіло Христове, і кожен з вас є його частиною. У церкві (тілі християн) Бог призначив:

- апостоли
- пророки
- треті вчителі (євангелісти, пастори-вчителі, інші вчителі)
- творці чудес
- маючи дари зцілення
- здатні допомагати іншим
- подарунки адміністрації
- розмовляти різними мовами (мовами).

«Чи всі апостоли? Чи всі пророки? Чи всі вчителі? Чи всі творять чудеса? Чи всі мають дари зцілення? Чи всі говорять мовами? Чи всі тлумачать? Але бажайте більших дарів».

«Зараз я покажу тобі найчудовіший шлях. (1 Кор 12:27-31)

- Коли я говорю мовами (усіма мовами), чи то людськими, чи то ангельськими, але любові не маю, то я мідь, що дзвінка, або цимбал, що дзвенить.
- Якщо я маю дар пророцтва і можу осягнути всі таємниці та все знання.
- коли маю віру, що гори пересуваю, а любові не маю, то я ніщо.
- Якщо я віддам усе, що маю, бідним і віддам своє тіло вогню, але не маю любові, я нічого не отримаю, бо Любов є:
 - пацієнт
 - вид
 - не заздрісно
 - не хвалькуватий
 - не гордий
 - не грубий
 - не шукає себе
 - не легко розгнівитися
 - не веде облік помилок
 - не тішиться злом

«Радіє правдою. Завжди захищає, завжди довіряє, завжди сподівається, завжди витримує. Любов ніколи не перестає. Але там, де є пророцтва, вони припиняться; де є язика, вони замовкнуть; де є знання, воно минає. Бо

ми частково знаємо і частково пророкуємо, але коли приходить досконалість, недосконале зникає. Коли я був дитиною, я говорив як дитина, я думав як дитина, я міркував як дитина. Коли я став чоловіком, я залишив дитинство позаду. Тепер ми бачимо лише погане відображення, як у дзеркалі; тоді ми побачимося віч-на-віч. Тепер я знаю частково; тоді я повністю пізнаю, як я повністю пізнаний. Тепер залишилося ці три: віра, надія і любов. Але найбільше з них — любов. (У вічності віра і надія є теперішньою реальністю, а не чимось у майбутньому.) Тому йдіть дорогою любові і палко бажайте духовних дарів, особливо дару пророцтва. Бо кожен, хто говорить чужою мовою, говорить не до людей, а до Бога. Дійсно, ніхто його не розуміє; він вимовляє таємниці своїм духом. Але кожен, хто пророкує, промовляє до людей для зміцнення, підбадьорення та розради. Хто говорить чужою мовою, той себе будує, а хто пророкує, той Церкву будує. Я хотів би, щоб кожен із вас говорив мовами, але хотів би, щоб ви пророкували. Той, хто пророкує, більший від того, хто говорить мовами, якщо він не тлумачить, щоб церква була збудована». (1 Кор 13:1-14:5)

«Отже, брати, якщо я прийду до вас і буду говорити мовою, яку ви не розумієте, яка користь від мене буде для вас, якщо не буду говорити вашою мовою, навіть якщо принесу вам якийсь одкровення, чи знання, чи пророцтво, чи слово настанови? Навіть у випадку неживих речей, які видають звуки, таких як флейта чи арфа, як хтось дізнається, яка мелодія грається, якщо немає відмінності в нотах? Якщо сурма не прозвучить ясно, хто буде готуватися до бою? Отже, це з вами. Якщо ви не говорите зрозумілих слів своїм язиком, як хтось дізнається, що ви говорите? Ви просто будете говорити в повітря. Безсумнівно, у світі існує безліч мов, але жодна з них не позбавлена значення. Якщо тоді я не розумію сенсу того, що хтось говорить, я іноземець для того, хто говорить, і він для мене. Отже, це з вами. Оскільки ви прагнете мати духовні дари, намагайтеся досягти успіху в дарах, які розбудовують церкву». (1 Кор 14:6-12)

«Кожен, хто говорить мовою, незрозумілою для інших, нехай молиться, щоб він міг витлумачити те, що він говорить, інакше ваша мова буде безплідною і нікого не повчає. Отже, у зібраній церкві п'ять зрозумілих слів для навчання інших краще, ніж десять тисяч слів мовою, яку не знають слухачі». (1 Кор 14:13-19)

«Мови, отже, є знаком не для віруючих, а для невіруючих (хто знає мову); пророцтво, однак, для віруючих, а не для невіруючих. Отже, якщо вся церква прийде розмовляти мовами, які вони не розуміють, і придуть невіруючі, чи не скажуть вони, що ти з глузду з'їхав? Але якщо хтось невіруючий або хтось нерозуміючий увійде, коли всі пророкують, він буде переконаний усіма, що він грішник, і буде суджений усіма, і таємниці його серця будуть розкриті. Тож він упаде й поклониться Богові, вигукуючи: «Справді Бог між вами!» (1 Кор. 14, 20-25).

“Отже, коли ви збираєтесь разом, у кожного є гімн, або слово настанови, одкровення, мова чи тлумачення. Все це необхідно робити для зміцнення (розбудови) зібраного Тіла. Якщо хтось говорить мовою, нехай говорять двоє, або щонайбільше троє, по одному, а хтось має тлумачити. Якщо немає перекладача, оратор повинен мовчати в церкві і говорити собі і Богу. Два чи три пророки повинні говорити, а інші повинні ретельно зважувати сказане. Якщо комусь із тих, хто сидить, приходить одкровення, той, хто говорить, повинен зупинитися. Бо ви можете всі по черзі пророкувати, щоб кожен отримав настанову та підбадьорення. Духи пророків підпорядковуються контролю пророків. Бо Бог не є Бог безладу, але миру». (1 Кор 14:25-33)

Коментар: Асамблеї Тіла мають бути впорядкованими, а не хаосом і плутаниною - а не ораторами, які намагаються говорити голосніше або перекривати когось іншого, ніби прагнучи визнання своєї важливості чи влади.

«Як і в усіх конгрегаціях святих, жінки повинні зберігати тишу в церквах. Їм заборонено говорити, але вони повинні підкорятися, як говорить Закон. Якщо вони хочуть про щось запитати, вони повинні запитати своїх чоловіків вдома; бо ганьба жінці говорити в церкві». (1 Кор 14:33-39)

Коментар: «Їм заборонено» немає в грецькому тексті. Жінки, які повинні були мовчати та підкорятися, були дружинами християнського чоловіка, який, можливо, говорив. Мовчанням вона демонструє повагу до чоловіка і може повноцінно обговорити цю тему вдома, не соромлячи його. Якби це було не так, то жінка без чоловіка-

християнина не могла б зрозуміти послання, оскільки було б марно запитувати її невіруючого чи язичницького чоловіка.

Проповідуйте Христа

«Тепер, брати, я хочу нагадати вам про євангелію (жертву за гріх Христа, Його спокутну жертву; воскресіння, Його перемогу над смертю; і вознесіння, Його повернення до Бога на Небесах). Цією Євангелією ви спасенні, якщо твердо тримаєтеся слова, яке я проповідував вам. Інакше ти вірив даремно (тому, якщо ти не залишишся вірним, то не будеш спасений). Бо те, що я отримав, я передав тобі як першочергове: що Христос помер за наші гріхи згідно з Писанням, що Він був похований, що Він воскрес на третій день згідно з Писанням і що Він явився Петру, а потім Дванадцятьом. Після цього він одночасно з'явився більше ніж п'ятистам братам, більшість із яких живі й досі, хоча деякі вже спочили. Потім він з'явився Якову, потім усім апостолам, а нарешті з'явився і мені, як ненормально народженому. Я найменший з апостолів і навіть не заслуговую називатися апостолом, бо я переслідував церкву Божу. Але завдяки Божій милості я є тим, ким я є, і Його благодать для мене не залишилася безслідною. Ні, я працював більше за всіх, але не я, а благодать Божа, яка була зі мною. Тож чи я, чи вони, це те, що ми проповідуємо, і це те, у що ви вірили». (1 Кор 15:1-11)

«Але коли проповідується, що Христос воскрес із мертвих, то як деякі з вас можуть казати, що немає воскресіння мертвих? Якщо немає воскресіння мертвих, то навіть Христос не воскрес. Якщо Христос не воскрес, наша проповідь марна, як і ваша віра. Більше того, ми виявляємося неправдивими свідками про Бога, бо ми свідчили про Бога, що Він воскресив Христа з мертвих. Але Він не воскресив Його, якщо насправді мертві не воскресають. Бо коли мертві не воскресають, то й Христос не воскрес. Якщо Христос не воскрес, то віра ваша марна; ти все ще в своїх гріхах. Тоді загинуть і ті, хто заснув у Христі. Якби тільки в цьому житті ми мали надію на Христа, ми були б жалісніші від усіх людей». (1 Кор 15:12-19)

«Але Христос справді воскрес із мертвих, первісток із тих, що померли. Оскільки через людину смерть, то через людину й воскресіння мертвих. Бо як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть. Але кожен у свою чергу: Христос, первоплід; потім, коли він прийде, ті, що належать йому. Тоді прийде кінець, коли він передасть царство Богові Отцю після того, як знищить усе панування, владу та силу. Бо він має царювати, доки не покладе під ноги Своїх усіх ворогів. Останнім ворогом, якого треба знищити, є смерть. Бо він «поклав усе під ноги». Тепер, коли сказано, що «все» було підпорядковане Йому, зрозуміло, що це не включає самого Бога, Який підпорядкував усе під Христа. Коли Він це зробить, тоді й сам Син підкориться Тому, Хто підкорив Йому все, щоб Бог був усім у всьому». (1 Кор 15:20-28)

«Тепер, якщо не буде воскресіння, що будуть робити ті, хто хреститься за мертвих? Якщо мертві взагалі не воскресають, то чому за них хрестяться? Що стосується нас, чому ми щогодини наражаємо себе на небезпеку? Я вмираю кожного дня, я маю це на увазі, браття, так само, як я хвалюся вами в Христі Ісусі, Господі нашім. Якщо я бився з дикими звірами в Ефесі з чисто людських міркувань, що я отримав? Якщо мертві не воскресають». (1 Кор 15:29-32)

Коментар: Можливо, люди думали, що можуть змінити життя померлої людини (покаятися), визнати, що Христос був Сином Божим, Месією, і охреститися за них. Спростовуючи віру в відсутність воскресіння, він поставив риторичне запитання: якщо люди вважали, що воскресіння не було, чому б вони хрестили тих, хто вже помер? Якби ця віра була істинною, то на суді родич взяв би на себе відповідальність за вчинки іншого, а не той, хто особисто не послухався Христа.

Воскресле Тіло Померлого

«Але хтось може запитати: «Як мертві воскреснуть? З яким тілом вони прийдуть?» Як нерозумно! Те, що ти посієш, не оживе, якщо не вмере. Коли ви сієте, ви не садите тіло, яке буде, а лише насіння, можливо, пшениці чи чогось іншого. Але Бог дає йому тіло, як Він визначив, і кожному роду насіння Він дає своє тіло. Не кожна плоть однакова: у людей одна плоть, у тварин інша, у птахів інша, у риб інша. Є також небесні тіла і є земні тіла; але блиск небесних тіл — один вид, а блиск земних — інший. Сонце має один вид блиску, місяць інший, а зірки

інший; і зірка від зірки відрізняється блиском. Так буде і з воскресінням мертвих. Тіло (земне) посіяне тлінне, воскресне нетлінне; сіється в безчесті, встає в славі; сіється в немочі, встає в силі; сіється тіло природне, встає тіло духовне». (1 Кор 15:33-44)

«Якщо є тіло природне, то є й тіло духовне. Отже, написано: «Перша людина Адам став живою істотою»; останній Адам, животворний дух. Першим було не духовне, а природне, а потім духовне. Перша людина була з земного порошу, друга – з неба. ... Я проголошую вам, брати, що плоть і кров не можуть успадкувати Царства Божого, ані тлінне не успадкує нетлінного. Слухайте, я кажу вам таємницю: не всі ми помremo, але всі перемінімося — миттєво, в мить ока, при останній сурмі. Бо засурмить, мертві воскреснуть нетлінними, а ми змінімося. Бо тлінне мусить зодягнутися в нетлінне, а смертне в безсмертя. Коли тлінне зодягнеться в нетлінне, а смертне в безсмертя, тоді збудеться написане: «Поглинута смерть перемогою». «Де, смерте, твоя перемога? Де, смерте, твоє жало?» Жало смерті — гріх, а сила гріха — закон. Але слава Богу! Він дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа». (1 Кор 15:45-57)

Зверніться до:

thebiblewayonline.com/html/BodySoulSpirit.html

Ключові моменти з 1 Коринтян

- Дії чи видимість переваги серед християн з будь-якої причини призводять до сварок і розколів.
- Ті, хто усвідомлює гріх у Тілі, повинні піти до грішного брата, висловити свою любов, протистояти гріху та викликати покаєння.
- Шлюб не є обов'язковим, але рекомендований для запобігання сексуальній аморальності через сексуальні пристрасті.
- Шлюб — це завітні стосунки, засновані на довірі.
- Сексуальна невірність чи іншим чином порушує шлюбну угоду.
- Знання надихає, а любов будує. Той, хто має більше знань чи здібностей, не повинен дивитися зверхньо на того, хто має менші знання чи здібності. Це може спричинити втрату віри обох і стати невірними.
- Віра і надія на вічне життя є тільки в цьому житті. Тоді як любов присутня як у фізичному, так і в духовному житті – бо Бог є Любов.
- Фізичне тіло живих і тіла померлих праведників буде змінено на тіло аморальності. Фізичне тіло бунтівника буде змінено на тіло нетлінне.

Запитання – Чи була і чи є церква в Коринті прикладом для інших церков?

2 КОРИНТЯНАМ

Павло і Тимофій

До церкви Божої в Коринті

Раніше Павло написав болісний лист (1 Коринтянам) до коринтських християн про свою стурбованість деякими серйозними проблемами поділу та їхньою гордістю та браком любові до члена, чий гріх навіть не сприймався серед язичницької громади.

Занепокоєння щодо болючого листа

Брати, ми не хочемо, щоб ви були непоінформовані про труднощі, яких ми зазнали в провінції Азії. Ми перебували під сильним тиском, який не міг витримати, так що ми втратили надію навіть на життя. Справді, серцем ми відчували смертний вирок. Але це сталося для того, щоб ми не на себе поклалися, а на Бога, Який воскрешає мертвих. Він визволив нас від такої смертельної небезпеки і визволить нас. На Нього ми покладаємо

нашу надію, що Він продовжуватиме визволяти нас, оскільки Ви допомагаєте нам своїми молитвами. Тоді багато хто подякує від нашого імені за милість, надану нам у відповідь на молитви багатьох». (2 Кор. 1:8-11)

«Тож (через мій болісний лист) я вирішив більше не відвідувати вас із болісним візитом. Бо якщо я засмучую вас, то хто залишить мене потішити, як не ви, кого я засмутив? Я написав, щоб, коли прийду, мене не засмучували ті, хто повинен мене тішити. Я був упевнений у всіх вас, що ви всі розділите мою радість. Бо я написав тобі з великої скорботи та болю серця та з багатьма сльозами, не щоб засмутити тебе, але щоб ти знав глибину моєї любові до тебе». (2 Кор. 2:1-4)

«Якщо хтось завдав горя, то він засмутив не стільки мене, скільки засмутив усіх вас, певною мірою, якщо не дуже суворо. Для нього достатньо покарання (не спілкування з), яке накладає на нього більшість. Натомість тепер ви повинні пробачити і втішити його, щоб він не був пригнічений надмірним смутком. Тому я закликаю вас підтвердити свою любов до нього. Причина, чому я написав тобі, полягала в тому, щоб побачити, чи ти витримаєш випробування і будеш слухняним у всьому. Якщо ти комусь прощаєш, я теж йому прощаю. Що я простив, якщо було що прощати, я простив перед Христом ради вас, щоб сатана не перехитрив нас. Бо ми не знаємо про його плани». (2 Кор. 2:5-11)

Проповідуйте Євангеліє Христа

«Коли я пішов у Троаду проповідувати Євангеліє Христове і побачив, що Господь відкрив мені двері, я все ще не мав спокою, бо не знайшов там свого брата Тита. Тож я попрощався з ними й пішов до Македонії». (2 Кор. 2:12-13)

«Бог зробив нас компетентними служителями Нового Завіту — не букви, а Духа; бо буква вбиває, а дух оживляє. Якщо служіння, яке принесло смерть, яке було вигравірувано літерами на камені, прийшло зі славою, так що ізраїльтяни не могли постійно дивитися на обличчя Мойсея через його славу, хоч і згасаючи, чи не буде служіння Духа ще більш славетним? Якщо служіння, яке засуджує людей, є славним, то наскільки ж славетніше служіння, яке приносить праведність! Бо те, що було славним, тепер не має слави в порівнянні з неперевершеною славою. Якщо те, що зникало, прийшло зі славою, то наскільки більша слава того, що триває!» (2 Кор. 3:6-11)

Коментар: Слава обличчя Мойсея згасла, як і Заповіт, укладений Богом через нього. Але слава Нового Завіту, встановленого Богом, Сином, ніколи не згасне.

«Тому, маючи таку надію, ми дуже сміливі. Ми не схожі на Мойсея, який поклав покривало на своє обличчя, щоб ізраїльтяни не дивилися на нього, поки сьйво зникало. Але їхній розум був притуплений. Навіть до цього дня, коли читають Мойсея, покривало покриває їхні серця. Але кожного разу, коли хтось звертається до Господа, завіса знімається. Тепер Господь є Дух, а де Дух Господній, там свобода. Ми, що всі з відкритими обличчями віддзеркалюємо славу Господню, перетворюємось на Його подобу з дедалі більшою славою, яка походить від Господа, Який є Духом». (2 Кор. 3:12-18)

«Навіть якщо наша євангелія закрита, вона закрита для тих, хто гине. Бог цього віку засліпив розуми невіруючих, щоб вони не бачили світла євангелії слави Христа, який є образом Бога. Бо ми не самих себе проповідуємо, але Ісуса Христа, як Господа, і себе, як ваших слуг заради Ісуса. Бо Бог, Який сказав: «Нехай із темряви засяє світло», засяяв Своє світло в наших серцях, щоб дати нам світло пізнання слави Божої в обличчі Христа». (2 Кор. 4:3-6)

«Але ми маємо цей скарб у глиняних глечиках (тіла з плоті та крові), щоб показати, що ця всеперевершена сила походить від Бога, а не від нас. Нас тиснуть з усіх боків, але не розчавлять; спантеличений, але не в розпачі; переслідуваний, але не покинутий; збитий, але не знищений. Ми завжди носимо в своєму тілі смерть Ісуса, щоб життя Ісуса також виявилось в нашому тілі. Бо ми, живі, завжди віддаємося на смерть за Ісуса, щоб життя Його виявилось в нашому смертному тілі». (2 Кор. 4:7-11)

«Написано: «Я повірив; отже, я говорив». З тим самим духом віри ми також віруємо і тому говоримо, бо знаємо, що Той, Хто воскресив Господа Ісуса з мертвих, воскресить і нас з Ісусом і поставить нас перед вами перед Його присутністю. Усе це для вашої користі, щоб благодать, яка охоплює все більше людей, викликала подяку на

славу Богу. Тому не падаємо духом. Хоча зовні ми втрачаємо (старіємо з кожним днем), але внутрішньо ми оновлюємося день у день (зростаємо в знанні та вірі). Бо наші легкі й миттєві труднощі досягають для нас вічної слави, яка значно переважає їх усі. Отже, ми фіксуємо свій погляд не на видимому, а на невидимому. Бо видиме тимчасове, а невидиме вічне». (2 Кор. 4:13-18)

«Тепер ми знаємо, що якщо земний намет, у якому ми живемо, буде зруйнований, ми маємо будівлю від Бога, вічний дім на небі, не рукою збудований. Тим часом ми стогнемо, бажаючи зодягнутися в наше небесне житло, бо, зодягнувшись, не знайдуться нагими. Бо перебуваючи в цьому наметі, ми стогнемо та обтяжені, бо не хочемо роздягнутися, а зодягнутися в наше небесне житло, щоб те, що смертне, було поглинене життям. Тепер Бог створив нас саме для цієї мети і дав нам Духа як депозит, який гарантує те, що має статися. Ми завжди впевнені і знаємо, що поки ми вдома в тілі, ми далеко від Господа. Ми живемо вірою, а не видінням. Я волів би бути далеко від тіла і вдома з Господом. Отже, ми ставимо за мету догодити йому, незалежно від того, чи ми вдома в тілі, чи поза ним. Бо всі ми повинні з'явитися перед судом Христовим, щоб кожен отримав належне за те, що вчинив у тілі, чи добре, чи зло». (2 Кор. 5:1-10)

Коментар: Оскільки Бог створив нас для вічного життя, чи прагнемо ми знайти й виконати Його мету в нашому житті?

«Оскільки ми знаємо, що таке страх Господній, то намагаємося переконати людей. Те, ким ми є, є зрозумілим для Бога, і я сподіваюся, що це також ясно для вашої совісті. ... Бо Христова любов змушує нас, тому що ми переконані, що один помер за всіх, і тому всі померли. Він помер за всіх, щоб ті, хто живе, жили вже не для себе, а для Того, Хто за них помер і воскрес. Відтепер ми нікого не розглядаємо зі світської точки зору. Хоча колись ми так ставилися до Христа, тепер так не ставимося. Отже, коли хто в Христі, той нове створіння; старий (грішна людина) пішов, новий став! Усе це від Бога, який примирив нас із Собою через Христа і дав нам служіння примирення: що Бог у Христі примирив із Собою світ, не зараховуючи гріхів людей. І він доручив нам послання примирення. Отже, ми послали Христа, ніби Бог звертається через нас. Ми благаємо вас від імені Христа: примиріться з Богом. Того, Хто не мав гріха, Бог зробив для нас гріхом, щоб ми в Ньому стали Божою праведністю». (2 Кор. 5:11-21)

Коментар: Служіння примирення – це служіння навчання Христа розп'ятого, не слухаючи. Так, послали Христа мають проголошувати Його послання.

«Кажу вам: тепер час Божої ласки, тепер день спасіння. Ми нікому не ставимо каменю спотикання, щоб наше служіння не було дискредитовано. Навпаки, як слуги Божі, ми виявляємо себе в усьому: у великій витривалості; в бідах, труднощах і бідах; у побоях, ув'язненнях і бунтах; у важкій праці, безсонних ночах і голоді; у чистоті, розумінні, терпінні та доброті; у Святому Дусі та щирій любові; у правдивому слові та в силі Божій; зі зброєю праведності в правиці й у лівиці; через славу та безчестя, поганий відгук і добрий відгук; справжні, але вважаються самозванцями; відомий, але вважається невідомим; вмираючи, але ми продовжуємо жити; побитий, та ще не вбитий; сумний, але завжди радісний; бідний, але робить багатьох багатими; не маючи нічого, але володіючи всім. Ми відкрито говорили з вами, коринтяни, і широко відкрили вам наші серця. Ми не приховуємо нашу прихильність до вас, але ви приховуєте свою від нас. Як справедливий обмін — я кажу як моїм дітям — також широко відкрийте свої серця». (2 Кор. 6:2-13)

Коментар: Якщо сьогодні день спасіння, то завтра може бути пізно для чуйного серця – НЕ ЧЕКАТИ.

«Не впрягайтесь у ярмо з невіруючими. Бо що спільного між праведністю і злочестивістю? Або яка спільнота між світлом і темрявою? Яка гармонія існує між Христом і Веліаром? Що спільного між віруючим і невіруючим? Яка згода між храмом Божим і ідолами? Бо ми — храм Бога Живого. Як сказав Бог: «Я житиму з ними і ходитиму серед них, і буду їм Богом, а вони будуть Моїм народом». Тому вийди з-поміж них і відділися, Я буду тобі за Батька, а ти будеш Моїм сином і дочкам, говорить Господь Саваот. Маючи ці обітничі, дорогі друзі, очистимося від усього, що сквернить тіло й дух, удосконалюючи святість із благоговіння перед Богом». (2 Кор. 6:14-18; 7:1)

Коментар: Бути в ярмі означає бути зв'язаним разом. Отже, зв'язування з кимось або допоможе, або завадить жити праведним життям.

Дарування

«Браття, ми хочемо, щоб ви знали про благодать, яку Бог дав македонським церквам. З найсуворішого випробування їхня переповнена радість і їхня надзвичайна бідність вилилися в багату щедрість. Бо я свідчу, що вони дали стільки, скільки могли, і навіть понад свої можливості. Абсолютно самостійно вони терміново благали нас про привілей брати участь у цьому служінні святим. І вони не зробили так, як ми очікували, але віддалися спочатку Господу, а потім нам згідно з Божою волею. Отже, ми благали Тита, оскільки він раніше почав, щоб також довести до кінця цей акт благодаті з вашого боку. Але так само, як ти перевершуєшся в усьому: у вірі, у слові, у знанні, у повній серйозності та у своїй любові до нас, дивись, щоб ти також перевищив цю благодать давання». (2 Кор. 8:1-7)

Коментар: чи ми робимо пожертвування з метою поширення євангелії чи для задоволення потреб, визначених у бюджеті, який може не відображати наше розуміння Божої волі?

«Минулого року ви перші не тільки дарували, але й мали бажання це робити. А тепер закінчіть роботу, щоб ваша прагнення виконати її відповідало тому, що ви завершите її відповідно до ваших можливостей. Бо якщо є охоча, то дар приймається відповідно до того, що хто має, а не згідно з тим, чого не має. Наше бажання полягає не в тому, щоб інші могли отримати полегшення, поки ви перебуваєте у важкій ситуації, а в тому, щоб існувала рівність. Зараз ваш достаток дасть те, що їм потрібно, так що, у свою чергу, їхній достаток дасть те, що вам потрібно. Тоді буде рівність, як написано: «Хто зібрав багато, той не мав зайвого, а хто зібрав мало, той не мав замало» (2 Кор. 8, 10-15).

«Пам'ятайте: хто скупко сіє, той скупко й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме. Кожна людина повинна давати те, що вона вирішила дати у своєму серці, не неохоче чи з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає. І Бог має силу збагатити вас усякою благодаттю, щоб ви в усьому завжди, маючи все, що потребуєте, були багаті на всяке добре діло. Як написано: Він розсипав свої дари вбогим; Його справедливість навіки». (2 Кор. 9:6-9)

«Це служіння (пожертвування), яке ви виконуєте, не лише забезпечує потреби Божого народу, але також переповнене багатьма виразами подяки Богові. Завдяки служінню, яким ви зарекомендували себе, люди прославлять Бога за послух, який супроводжує ваше визнання євангелії Христа, і за вашу щедрість у діленні з ними та з усіма іншими. У їхніх молитвах за вас їхні серця будуть до вас, через надзвичайну благодать, яку Бог дав вам. Слава Богу за його невимовний дар!» (2 Кор. 9:12-15)

Різне

«Через лагідність і лагідність Христа я звертаюся до вас — я, Павло, який «боязкий», коли віч-на-віч з вами, але «сміливий», коли далеко! Я прошу вас, щоб, коли я прийду, мені, можливо, не довелося бути таким сміливим, як я очікую, щодо деяких людей, які вважають, що ми живемо за стандартами цього світу. Бо ми, хоч і живемо на світі, не воюємо, як світ. Зброя, якою ми боремося, не є зброєю світу. Навпаки, вони мають божественну силу руйнувати твердині. Ми руйнуємо аргументи та всі претензії, які суперечать пізнанню Бога, і беремо в полон кожен думку, щоб зробити її слухняною Христу. Ми будемо готові покарати кожен акт непокори, коли ваша покора буде повна». (2 Кор 10:1-6)

«Я ревную до вас божественною ревністю. Я обіцяв тебе одному чоловікові, Христові, щоб представити тебе йому як чисту діву. З Але я боюся, що подібно до того, як Єва була введена в оману хитрістю змія, ваші розуми можуть якось збити з шляху від вашої щирої та чистої відданості Христу. Бо якщо хтось приходить до вас і проповідує Ісуса, відмінного від Ісуса, якого ми проповідували, або якщо ви отримуєте духа, відмінного від того, який ви отримали, або євангелію, відмінну від тієї, яку ви прийняли, ви досить легко змиритеся з цим. Але я не думаю, що я нітрохи не поступаюся тим «суперапостолам». Можливо, я не навчений оратор (як грецькі

професійні оратори, софісти, які брали чималі гроші за виступи), але я маю знання. Ми всіма способами пояснювали вам це. ... Бо такі люди є фальшивими апостолами, підступними робітниками, які видають себе за апостолів Христа. Не дивно, адже сам Сатана маскується під ангела світла. Тож не дивно, що його слуги маскуються під слуг праведності. Їхній кінець буде таким, якого заслуговують їхні дії». (2 Кор. 11:2-4; 13-15)
Коментар: Навчати Христа означає надавати знання про Христа, а не змушувати когось робити щось без знання. Дія людини має відбуватися від серця, а не від тиску чи емоційної реакції.

«Щоб утримати мене від зарозумілості через ці неймовірно великі одкровення, мені було дано колючку в моє тіло, посланця сатани, щоб мучити мене. Тричі я благав Господа забрати його від мене. Але Він сказав мені: Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя в немочі досконала. Тому тим радше хвалитимусь своїми слабкостями, щоб сила Христова спочивала на мені. Тому, Христа ради, я тішусь слабкостями, образами, труднощами, переслідуваннями, труднощами. Бо коли я слабкий, тоді я сильний. Я анітрохи не поступаюся «суперапостолам», хоч я ніщо. Те, що відзначає апостола, — знамення, чудеса й чуда — чинилися між вами з великою наполегливістю. Чим ви поступалися іншим церквам, крім того, що я ніколи не був для вас тягарем? Вибачте мені цю помилку!» (2 Кор 12:7-13)

«Тепер я готовий відвідати вас втретє, і я не буду для вас тягарем, тому що я хочу не вашого майна, а вас. Адже не діти мають відкладати на своїх батьків, а батьки на своїх дітей. Отже, я з великим задоволенням потрачу на вас усе, що маю, і витрачу себе також. Якщо я люблю тебе більше, ти будеш любити мене менше? Як би там не було, я не був для вас тягарем. ... Бо я боюся, що, коли я прийду, я не застану вас таким, яким я хочу, щоб ви були, і ви можете не знайти мене таким, яким хочете. Я боюся, що можуть виникнути сварки, ревності, спалахи гніву, суперечки, наклепи, плітки, зарозумілість і безлад. Я боюся, що коли я прийду знову, мій Бог упокорить мене перед вами, і я буду засмучений через багатьох, які раніше згрішили і не покаюлися в нечистоті, статевому гріху та розпусті, в яку вони вдалися». (2 Кор. 12:14-16, 20-21)

«Кожна справа повинна бути підтверджена свідченням двох або трьох свідків». Я вже дав вам попередження, коли я був з вами вдруге. Я повторюю це, коли я був відсутній: коли я повернуся, я не пощаджу ні тих, хто згрішив раніше, ні будь-кого з інших, оскільки ви вимагаєте доказів, що Христос говорить через мене. Він не слабкий у спілкуванні з вами, але є могутнім серед вас. Бо правда, він був розіп'ятий у слабкості, але він живе Божим. Так само ми слабкі в ньому, але силою Божою ми будемо жити з ним, щоб служити вам». (2 Кор 13:1-4)

«Випробуйте себе, чи ви у вірі; перевірте себе. Хіба ви не усвідомлюєте, що Христос Ісус у вас, якщо, звичайно, ви не провалите іспит? Я вірю, що ви побачите, що ми не провалили іспит. Зараз ми молимо Бога, щоб ти не зробив нічого поганого. Не тому, що люди побачать, що ми витримали випробування, а те, що ви будете робити те, що правильно, навіть якщо може здатися, що ми зазнали невдачі. Бо ми нічого не можемо зробити проти правди, але тільки за правду. Ми радіємо, коли ми слабкі, а ви сильні; і наша молитва за твою досконалість. Ось чому я пишу це, коли я відсутній, щоб, коли я прийду, мені не довелося бути суворим у використанні своєї влади — влади, яку Господь дав мені, щоб збудувати вас, а не руйнувати». (2 Кор 13:5-9)

Ключові моменти з 2 Коринтян

- Гріху в Тілі Христовому необхідно протистояти незалежно від того, наскільки це болісно
- Повернення і покаєння брата в товаристві демонструє Божу любов до вас і втішає його.
- Місія Тіла Христового полягає в навчанні євангелії, вірності, любові та виконанні діл, які призводять до прославлення Бога.
- Дарування від серця є виявом любові.
- Щоб залишатися вірним, потрібно постійно досліджувати та перевіряти себе на вчення Христа, а не інших.

Запитання: Що мав на увазі Павло, кажучи: «Бог, який примирив нас із Собою через Христа і дав нам служіння примирення».

ГАЛАТАМ

Павло, апостол

До церков у Галатії:

«Благодать і мир вам від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа, що віддав Себе за наші гріхи, щоб визволити нас від нинішнього злого віку, згідно з волею Бога й Отця нашого, Йому слава на віки вічні».

Повертаючись назад

«Мене дивує, що ви так швидко залишаєте того, хто покликав вас благодаттю Христа, і звертаєтесь до іншої євангелії, яка насправді не є євангелією. Очевидно, деякі люди вводять вас у замішання і намагаються спотворити євангелію Христа. Але навіть якщо б ми або ангел з неба проповідував інше Євангеліє, ніж те, що ми вам проповідували, нехай буде він навіки засуджений! Як ми вже сказали, так і тепер знову кажу: коли хтось благовістить вам інше Євангеліє, ніж те, що ви прийняли, нехай буде навіки засуджений! Я хочу, щоб ви знали, брати, що Євангелія, яку я проповідував, не є вигаданою людиною. Я не отримав цього від жодної людини і не був навчений цьому; радше, я отримав це через одкровення від Ісуса Христа». (Галатам 1:6-12)

Коментар: будь-хто в Тілі Христовому, хто покинув Його і Його пропозицію спасіння, більше не перебуває в ситуації спасіння, але вони можуть покаятися і повернутися до Нього, оскільки Він завжди приймає всіх, хто звертається до Нього. Це послання, яке Бог дав ізраїльтянам – покаятися і повернутися.

Євангеліє до поган

«Бо ви чули про мій попередній спосіб життя в юдаїзмі, як сильно я переслідував церкву Божу і намагався її знищити. Але коли Бог, Який виділив мене від народження і покликав Своєю благодаттю, схотів відкрити в мені Свого Сина, щоб я міг проповідувати Його між поганами, я ні з ким не радився і не ходив до Єрусалиму, щоб побачити тих, хто був апостолами до мене, але я негайно пішов до Аравії, а пізніше повернувся до Дамаску. Потім через три роки пішов я в Єрусалим, щоб познайомитися з Петром, і пробув у нього п'ятнадцять днів. Нікого з інших апостолів я не бачив — тільки Якова, брата Господнього». (Галатам 1:13-19)

Коментар: можна проповідувати Христа, не будучи мандрівним євангелістом.

Через чотирнадцять років я знову піднявся до Єрусалиму, цього разу з Варнавою. Я також взяв із собою Тітуса. Я пішов у відповідь на одкровення і представив їм євангелію, яку я проповідую серед язичників. Але я робив це приватно з тими, хто, здавалося, був лідером, бо боявся, що я марно біг або пробіг свою гонку. Але навіть Тит, який був зі мною, не був змушений обрізатися, хоча він був греком. (Ця справа виникла), тому що деякі фальшиві брати проникли в наші лави, щоб шпигувати за свободою, яку ми маємо в Христі Ісусі, і зробити нас рабами. Ми не піддалися їм ні на мить, щоб правда Євангелія залишилася з вами». (Галатам 2:5)

Коментар: Хто може бути «фальшивим братом», крім того, хто був у Тілі Христа, але тепер проголошує вчення, що суперечить Христовій добрій новині про спасіння, навіть заперечуючи Христа як Бога.

«Щодо тих, хто здавався важливим — для мене все одно, ким би вони не були; Бог не судить за зовнішнім виглядом — ці люди нічого не додали до мого послання. Навпаки, вони побачили, що мені було доручено проповідувати Євангеліє язичникам, так само як Петру було доручено євреям. Бо Бог, Який працював у служінні Петра як апостола для євреїв, також працював у моєму служінні як апостола для язичників. Яків, Петро та Іван, ті, хто вважався стовпами, дали мені та Варнаві правицю спілкування, коли визнали дану мені благодать. Вони погодилися, щоб ми пішли до язичників, а вони до євреїв. Все, що вони просили, це те, щоб ми продовжували пам'ятати про бідних, саме те, що я дуже прагнув зробити». (Галатам 2:6-10)

«Коли Петро прибув до Антіохії, я протистояв йому прямо в очі, бо він був явно неправий. Перш ніж деякі люди прийшли від Якова, він їв з поганами. Але коли вони прибули, він почав відступати та відділятися від язичників,

бо боявся тих, хто належав до групи обрізаних. Інші євреї приєдналися до нього в його лицемірстві, так що через їхнє лицемірство навіть Варнава був зведений з шляху. Коли я побачив, що вони діють не згідно з істиною євангелії, я сказав Петру перед усіма: «Ти єврей, але живеш як поган, а не як юдей. Як же ти змушуєш поган дотримуватися єврейських звичаїв?» Як записано в Діях 15. (Галатам 2:11-14)

Коментар: Гріху необхідно протистояти незалежно від того, наскільки важливим видається грішник, чи є він великим фінансовим вкладником, батьком, дружиною, дитиною, проповідником чи пастором.

Виправдано Вірою чи Законом

«Ми, євреї за походженням, а не «грішники-язичники», знаємо, що людина виправдовується не дотриманням закону (виконання ритуальних дій, які вважаються обов'язковими), а вірою в Ісуса Христа. Отже, і ми повірили в Христа Ісуса, щоб виправдатися вірою в Христа, а не дотриманням закону, бо дотриманням закону ніхто не виправдається. «Якщо, коли ми шукаємо виправдання в Христі, стає очевидним, що ми самі грішники, чи означає це, що Христос сприяє гріху? Абсолютно ні! Якщо я відновлю те, що я зруйнував, я доводжу, що я порушник закону. Бо через закон я помер для закону, щоб я міг жити для Бога. Я був розп'ятий з Христом і живу вже не я, але Христос живе в мені. Життя, яке я живу в тілі, я живу вірою. у Сині Божому, який полюбив мене і віддав себе за мене, я не відкидаю благодаті Божої, бо коли праведність здобути законом, то Христос помер дарма!» (Галатам 2:15-21)

Коментар: Християнин може стати грішником. Тому він повинен змінитися (покаятися) і шукати прощення у Бога.

Коментар: коли хтось помирає для гріха, шукаючи прощення, похований (хрещений; тобто занурений) у Його смерть, воскрес Бог і введений у Царство Христа, він був розп'ятий разом з Христом.

«Чи ви отримали Духа, дотримуючись закону, чи віруючи тому, що чули? Після того, як ви почали з Духа, чи намагаєтесь ви тепер досягти своєї мети людськими зусиллями (заслужити свою мету)? Чи Бог дає вам Свого Духа і творить серед вас чудеса, тому що ви дотримуетесь закону, чи тому, що ви вірите в те, що чули? Розглянемо Авраама (який жив понад 400 років до закону Мойсея): він вірив Богу (і діяв відповідно до своєї віри), і це було йому зараховано як праведність. Зрозумійте, отже, ті, хто вірує, є дітьми Авраама. Святе Письмо передбачило, що Бог виправдає язичників вірою, і заздалегідь сповістило Євангеліє Аврааму: \"Усі народи будуть тобою благословенні. Тож ті, хто має віру, благословенні разом з Авраамом, чоловіком віри\". (Галатам 3:2-9)

«Усі, хто покладається на дотримання закону, під прокляттям, бо написано: «Проклятий кожен, хто не виконує все, що написано в книзі закону». Зрозуміло, що законом ніхто не виправдовується перед Богом, тому що «праведний вірою житиме». Закон не базується на вірі; навпаки: «Людина, яка робить це, буде жити цим». Христос відкупив нас від прокляття закону, ставши за нас прокляттям, бо написано: «Проклят кожен, хто висить на дереві». Він відкупив нас, щоб благословення, дане Аврааму, прийшло до поган через Христа Ісуса, щоб вірою ми могли отримати обітницю Духа». (Галатам 3:10-14)

Коментар: чийсь дії можуть бути пов'язані з обов'язком виконати наказ або з любові до Христа та Його прощення.

«Брати, наведу приклад із повсякденного життя. Так само, як ніхто не може відмінити чи додати до людської угоди, яка була належним чином встановлена, так відбувається і в цьому випадку. Обітниця були дані Аврааму та його потомству. У Святому Письмі не сказано «і насінням», тобто багатьом людям, а «і твоєму потомству», тобто одній людині, якою є Христос. Я маю на увазі ось що: Закон, введений 430 років потому, не скасовує заповіт, раніше встановлений Богом, і таким чином не скасовує обітницю. Бо якщо спадщина залежить від закону, то вона вже не залежить від обітниці; але Бог у своїй благодаті дав це Аврааму через обітницю». (Галатам 3:15-18)

«Яка ж тоді була мета закону? Його було додано через злочини, поки не прийшло Насіння, до якого відносилася обітниця. Закон був введений в дію через ангелів посередником. Однак медіатор не представляє лише одну

сторону; але Бог один. Отже, чи закон суперечить обітницям Бога? Зовсім ні! Бо якби був даний закон, який міг би давати життя, то праведність напевно прийшла б через закон. Але Святе Письмо проголошує, що весь світ є в'язнем гріха, щоб обіцяне, дане через віру в Ісуса Христа, було дано віруючим. До того, як прийшла ця віра, ми були в'язнями закону, замкнені, доки віра не відкриється. Отже, Закону було покладено наказ привести нас до Христа, щоб ми могли виправдатися вірою. Тепер, коли прийшла віра, ми більше не під наглядом закону». (Галатам 3:19-25)

Сини Божі

«Ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса (через віру, а не через дотримання якоїсь вимоги, тому що це був наказ), бо всі ви, хто в Христа хрестився, у Христа зодягнулися. Немає юдея, ані грека, невольника, ані вільного, чоловіка, ані жінки, бо всі ви одне у Христі Ісусі. Якщо ви належите Христу, то ви насіння Авраамове і спадкоємці за обітницею. Я кажу, що поки спадкоємець є дитиною, він нічим не відрізняється від раба, хоча він і володіє всім маєтком. Він підпорядковується опікунам і піклувальникам до часу, встановленого батьком. Так само, коли ми були дітьми, ми були в рабстві під основними принципами світу. Коли ж час настав, Бог послав Свого Сина, народженого від жінки, народженого під законом, щоб відкупити підзаконних, щоб ми отримали повне право синів. Оскільки ви сини, Бог послав у наші серця Духа Свого Сина, Духа, який кличе: «Авва, Отче». Отже, ти вже не раб, а син; а як ти син, то Бог зробив тебе й спадкоємцем». (Галатам 3:26-29; 4-7)

Коментар: У Христі, Царстві Божому і Христі немає різниці між людьми. Ісус не дивиться на національність, расу чи багатство. Ісус дивиться на серце.

«Раніше, коли ви не знали Бога, ви були рабами тих, хто за своєю природою не є богами. Але тепер, коли ви знаєте Бога — або, радше, Бог вас знає, — як виходить, що ви повертаєтесь до тих слабких і жалюгідних принципів (Отже, християнин може повернутися назад і бути втраченим (поневоленим))? Ти хочеш бути їх поневоленим знову? Ви спостерігаєте особливі дні, місяці, пори року та роки! Я боюся, що якимось чином я витратив на вас свої зусилля. ... Скажіть мені, хто хоче бути під законом, чи ви не знаєте, що говорить закон? Бо написано, що Авраам мав двох синів, одного від рабині, а другого від вільної. Його син від невольниці народився звичайним шляхом; але його син від вільної жінки народився в результаті обітниці. ... Ви, брати, як і Ісак, діти обітниці. У той час син, народжений звичайним шляхом, переслідував сина, народженого силою Духа. Так само й зараз. Але що говорить Святе Письмо? «Позбудься рабині та її сина, бо син рабині ніколи не розділить спадку з сином вільної жінки». Отже, браття, ми діти не рабині, а вільної. Саме заради свободи Христос визволив нас. Тож стійте твердо і не дозволяйте знову бути обтяженими ярмом рабства». (Галатам 4:8-11, 21-23, 21-23, 28-31, 5:1)

Коментар: «Ви повертаєтесь назад» – уже не в Христі. Запам'ятайте мої слова! Я, Павло, кажу вам, що ті, хто прагне виправдатися законом, віддалилися від Христа; ти відпав від благодаті. Але вірою ми з нетерпінням чекаємо через Духа праведності, на яку сподіваємося. Бо в Христі Ісусі єдине, що має значення, це віра, яка виражається через любов. (Галатам 5:2-6)

Коментар: «Ви відпали від благодаті – відпали від Христа». Це правдиве чи хибне твердження? Якщо неправда, чому можна довіряти?

«Ви, мої брати, покликані бути вільними. Але не використовуйте свою свободу, щоб потурати грішній природі; радше служіть один одному в любові. Увесь закон міститься в одній заповіді: «Люби свого ближнього, як самого себе». Якщо ви продовжуєте кусати і пожирати один одного, будьте обережні, інакше ви будете знищені одним». (Галатам 5:13-15)

«Тож кажу: живи духом, і не будеш задовольняти бажання грішної природи. Бо грішна природа бажає протилежного Духові, а Дух – того, що противиться гріховній природі. Вони конфлікують між собою, щоб ви робили не те, що хочете. Але якщо ви ведені Духом, ви не під законом». (Галатам 5:16-18)

«Дії гріховної природи очевидні: статева розпуста, нечистота і розпуста; ідолопоклонство і чаклунство; ненависть, розбрат, ревності, напади гніву, егоїстичні амбіції, розбіжності, угруповання та заздрість; пияцтво,

оргії тощо. Я попереджаю вас (галатських християн), як і раніше, що ті, хто так живе, не успадкують Царства Божого». (Галатам 5:19-21)

Коментар: Ці дії гріховного характеру існували серед християн за часів Павла і відтоді аж до наших днів включно. Отже, його застереження стосується всіх християн у всіх поколіннях.

«А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, милосердя, вірність, лагідність і здержливість. Проти таких речей немає закону. Ті, хто належать Ісусу Христу, розіп'яли гріховну природу з її пристрастями та бажаннями. Оскільки ми живемо Духом, тримаймося в ногу з Духом. Не будемо пихатися, провокувати та задрити один одному». (Галатам 5:22-26)

Реставрація

«Браття, якщо хтось спійманий у гріху, ви, духовні, лагідно виправляйте його. Але слідкуйте за собою, інакше ви також можете піддатися спокусі. Несіть тягарі один одного, і таким чином ви виконаєте закон Христовий. Якщо хтось думає, що він щось, хоча він ніщо, той сам себе обманює. Кожен має перевіряти свої дії. Тоді він може пишатися собою, не порівнюючи себе з кимось іншим, бо кожен має нести свій власний тягар. Кожен, хто навчається в слові, повинен ділитися всім добром із своїм учителем». (Галатам 6:1-6)

Коментар: у доктрині «одного разу спасений завжди спасений» настанова Павла тим, «хто є духовним, повинен м'яко його відновити», є хибним твердженням, оскільки відновлення не є потрібним, оскільки вони завжди перебувають у спасеному стані і не потребують відновлення.

«Не обманюйте себе: Бога осміяти не можна. Людина (християнин із Галати, який сіє насіння гріха, погне знищення) погне те, що посіяв. Хто сіє, щоб догодити своїй грішній природі, той погне з цієї природи загибель; хто сіє на догоду Духові, той від Духа погне життя вічне. Не втомлюйся, роблячи добро, бо в свій час ми пожнемо врожай, якщо не здамося. Тому, коли маємо нагоду, робимо добро всім людям, а особливо тим, хто належить до родини віруючих». (Галатам 6:7-10)

Ключові моменти з послання до галатів

- Завіт через Мойсея було виконано, коли було встановлено завіт Христа.
- Ви не можете бути зобов'язані конкуруючими завітами, потрібно вибрати між ритуалом або вірою.
- Християнин, який повертається до колишнього грішного життя, отримає нагороду грішника, якщо він не повернеться, покається і не попросить прощення.

Питання

Хто були сини Божі через Христа через віру, які повернулися до слабких і жалюгідних принципів і відпали від благодаті?

ЕФЕСЯНИ

Павло

До святих, що в Ефесі

«Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що благословив нас у Христі всяким духовним благословенням на небесах, як і вибрав нас у Ньому перед заснуванням світу, щоб ми були святі й непорочні перед Ним. У любові Він наперед призначив нас для усиновлення через Ісуса Христа, згідно з метою Його волі, на хвалу Своєї славної благодаті, якою Він благословив нас у Улюбленому». (Ефесянам 1:1-4)

Ті, що вкладені в Тіло Христа – Його Церкву

«У Ньому ми маємо відкуплення Його кров'ю, прощення наших провин, згідно з багатством Його благодаті, якою Він щедро обдарував нас, у всій мудрості та проникливості відкривши нам таємницю Своєї волі, згідно зі Своєю метою, яку Він виклав у Христі як план для повноти часу, щоб об'єднати в Ньому все, що на небі, що на землі». (Ефесянам 1:7-9)

«У Ньому ми отримали спадщину, будучи наперед визначеними згідно з постановою Того, Хто чинить усе згідно з волею Своєї волі, щоб ми, перші, хто надіявся на Христа, були на хвалу Його слави». (Ефесянам 1:11-12)

«У Ньому й ви, почувши слово правди, Євангеліє свого спасіння, і повірили в Нього, були запечатані обіцяним Святим Духом, Який є запорукою нашої спадщини, аж поки не заволодіємо нею на хвалу Його слави. (Ефесянам 1:13-14)

Один у Христі

«Ви були мертві в провинах і гріхах, у яких ви колись ходили, ідучи за ходом цього світу, за князем влади повітря, за духом, який зараз діє в синах непокори, серед яких ми всі колись жили в пристрастях нашої плоті, виконуючи бажання тіла та розуму, і за своєю природою були дітьми гніву, як і решта людей. Але Бог, багатий на милосердя, через велику любов, якою Він полюбив нас, навіть коли ми були мертві через наші провини, оживив нас разом із Христом – благодаттю (Христос, дар Божий) ви були спасенні – і воскресив нас (від нашої смерті до гріха та поховання в Христовій крові) і посадив нас із Собою на небесах у Христі Ісусі, щоб у майбутніх віках Він міг показати безмірне багатство благодаті Його в доброті до нас у Христі Ісусі. Бо благодаттю ви спасенні через віру. І це не ваша рука; це дар Божий, а не результат діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми Його творіння, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них ходили». (Ефесянам 2:1-10)

Коментар: Добрі справи, які Бог підготував для нас, здаються такими, щоб розповідати іншим про спасіння у Христі та допомагати нужденним.

«Пам'ятайте, що свого часу ви, язичники, були відділені від Христа, відчужені від громади Ізраїлю та чужі завітам обітниць, не маючи надії та без Бога у світі. Але тепер у Христі Ісусі спасіння є близьким через кров Христа, і він зробив нас обох одним і зламав у своїй плоті роздільну стіну ворожнечі, скасувавши закон заповідей і постанов, щоб він міг створити в собі одну нову людину замість двох (тому ані юдей, ані язичник більше не були зв'язані Законом, даним Мойсееві), таким чином встановивши мир і примиривши нас обох з Богом в одному тілі через хрест. Отже, ви, язичники, вже не чужинці й чужинці, але співгромадяни дому Божого, побудованого на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, у якому вся будівля (тіло християн), з'єднавшись, виростає в святий храм у Господі. У Ньому й ви Духом будетеся в оселю для Бога». (Ефесянам 2:11-22)

Розкрита таємниця Євангелія

«З цієї причини таємниця Христа тепер була відкрита Його святим апостолам і пророкам через Духа, що язичники є співспадкоємцями, членами одного тіла і учасниками обітниць в Христі Ісусі через Євангелію. Цього Євангелія я став служителем згідно з даром Божої благодаті, щоб проповідувати язичникам незбагненні багатства Христа та висвітлювати для всіх, щоб через Церкву різноманітна мудрість Божа тепер могла бути відома правителям і владі на небесах. З цієї причини я схилию свої коліна перед Отцем, щоб Він дав вам укріпитися силою через Його Духа у вашому внутрішньому естві, щоб Христос міг оселитися у ваших серцях через віру, щоб ви, будучи вкоріненими й утвердженими в любові, мали силу осягнути з усіма святими, що таке ширина, довжина, висота й глибина, і пізнати любов Христову, яка перевищує знання, щоб ви могли бути сповнені всією повнотою Бога. А Тому, Хто може зробити набагато більше, ніж усе, про що ми просимо або думаємо, згідно з силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі в усіх поколіннях на віки віків». (Ефесянам 3:1-21)

Коментар: Таємниця Христа полягає в тому, що спасіння доступне для всіх людей, які довіряють Христу і слухаються Його послання спокути, Євангелія Христа.

Тіло, Душа і Дух

Тому я, в'язень для Господа, благаю вас поводитися гідно покликання, до якого вас покликано, з усією покорою та лагідністю, з терпеливістю, терплячи один одного в любові, прагнучи зберегти єдність Духа в узах миру. Є одне тіло і один Дух—так само, як ви були покликані до єдиної надії, яка належить вашому покликанню—один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх, який над усіма, через усіх і в усіх. Але кожному з нас дана благодать по мірі дару Христового. Тому там сказано: «Коли він вознісся на висоту, він привів сонм полонених (праведних душ, які померли до вознесіння Христа назад до Бога, які перебували в полоні на райській стороні Аїду. Аїд був місцем перебування душ людей, добрих чи злих.) і він дав людям дари». (Коли кажуть: «Він вознісся», що це означає, як не те, що Він також зійшов у нижню частину землі? Той, Хто зійшов, — це той, хто піднявся над усі небеса, щоб наповнити все.)» (Ефесянам 4:1-10) Це обговорюється в thebiblewayonline.com/HTML/BodySoulSpirit.html

Апостоли, пророки, євангелісти та пастори-вчителі

«Він дав апостолів, пророків, євангелістів, пасторів і вчителів (у деяких перекладах Він дав одних бути апостолами, інших — євангелістами, а інших — пасторами та вчителями), щоб спорядити святих для роботи служіння, для розбудови тіла Христового, доки ми всі не досягнемо єдності віри та пізнання Сина Божого, зрілої зрілості, мірою зросту. повнота Христа, щоб ми більше не були дітьми, яких кидають хвилі і носять усілякі вітри науки, людської хитрості, лукавства в обманних задумах. Натомість, говорячи правду в любові, ми маємо зростати в усіх відношеннях до Того, Хто є Головою, до Христа, від Якого все тіло, з'єднане й утримуване всіма суглобами, якими воно оснащено, коли кожна частина працює належним чином, сприяє зростанню тіла, щоб воно будувалося в любові». (Ефесянам 4:1-16)

Коментар: Слово «деякі» (грецьке *toús*) стоїть перед апостолами, пророками, євангелістами та пасторами, але не перед учителями, що вказує на те, що пастори та вчителі були однією групою. Деякі переклади містять пастирів-навчальників. У тексті вони передають їхню функцію – спорядження святих для їхньої праці. Проповідкування; наприклад, проповідкування з кафедри не згадується в Біблії, але робота з проповідкування Євангелія включена до роботи євангелістів. Більше про Боже вчення пасторів можна знайти в:

Яким ти був і яким маєш бути

«Тепер я кажу це і свідчу в Господі, що ви не повинні більше ходити так, як погани (язичники тут представляють тих, хто поза Христом), у марноті свого розуму. Вони затемнені в своєму розумінні, відчужені від життя Божого через невігластво, яке в них є, через їхню закам'янілість серця. Вони стали черствими і віддалися чуттєвості, жадібні до будь-якої нечистоти. Але не так ви пізнавали Христа! — припускаючи, що ви чули про Нього і були навчені в Ньому, як істина в Ісусі, щоб скинути старе себе, яке належить вашому попередньому способу життя і зіпсоване обманними бажаннями, і оновитися в душі вашого розуму, і зодягнутися в нового, створеного за подобою Божою в істинній праведності та святості. Отож, відкинувши неправду, нехай кожен із вас говорить правду своєму ближньому, бо ми члени один одному. Гнівайтесь і не грішіть; не дай сонцю зайти над гнівом своїм і не дай можливості дияволу. Нехай злодій більше не краде, а краще нехай працює, роблячи чесну працю своїми руками, щоб мати чим поділитися з нужденним. Жодна погана мова нехай не виходить із ваших уст, а лише така, яка корисна для збудування, як годиться, щоб вона дала благодать тим, хто слухає. І не засмучуйте Святого Духа Божого, Яким ви запечатані на день викупу. Нехай буде віддалена від вас усяка озлобленість, і гнів, і гнів, і крик, і наклеп разом із усією злобою. Будьте один до одного добрими, милосердними, прощаючи один одному, як і Бог у Христі вам простив». (Ефесянам 4:17-32)

Прогулянка в любові

Будьте наслідувачами Бога, ходіть у любові - уникайте

- статевая розпуста (статеві зв'язки з кимось, хто не є подружжям, блуд).

- будь-яка нечистота або жадібність (жадібність - поклоніння грошам або речам).
- бруднота, ні дурні розмови, ні грубі жарти.
- не обманюйся пустими словами.
- не спілкуватися з ними; бо ті, хто практикує, не мають спадку в Царстві Христа й Бога.

Натомість нехай буде подяка

- ходіть, як діти світла (бо плід світла знаходиться у всьому, що є добрим, правильним і істинним).
- намагайся розрізнити, що приємне Господу.
- не беріть участі в безплідних справах темряви, а натомість викривайте їх. Бо соромно навіть говорити про те, що вони роблять таємно.

Подивіться уважно, як живе,

- не будьте дурними, але зрозумійте, яка воля Господня.
- не напивайся вином, бо це розпушта.
- наповнюйтеся Духом, звертаючись один до одного псалмами, гімнами та духовними піснями, співаючи та співаючи Господу всім серцем, дякуючи завжди і за все Богові Отцю в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, підкоряючись (підкоряючись) один одному з благоговіння перед Христом. (Ефесеям 5:1-21)

стосунки

«Жінки, коріться своїм чоловікам, як Господу. Чоловіки несуть відповідальність за сім'ю, як Христос є членом Церкви, свого тіла. Отже, як церква кориться Христові, так і жінки повинні коритися в усьому своїм чоловікам. Коментар: «Підкорятися» не означає відсутність голосу чи обговорення, але не виявляйте неповаги та не вимагайте – говоріть від серця, а потім поступайтеся, дозволяючи чоловікові вирішувати на основі фактів і думок, роблячи те, що найкраще для фізичної та особливо духовної родини.

«Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї, щоб освятити її, очистивши її водним омріянням зі словом, щоб представити Собі Церкву в пишноті, без плями, чи зморшки, чи чогось такого, щоб вона була свята й непорочна. «Тому покине чоловік свого батька та матір і пристане до своєї жінки, і стануть двоє однією плоттю (склеєні разом, щоб зробити одне)».

«Діти, слухайтеся (слухайте, підкоряйтеся, будьте слухняними) своїх батьків у Господі. «Шануй свого батька та матір (це перша заповідь з обітницею), щоб добре було тобі і щоб ти довго жив на землі». Батьки, не дратуйте своїх дітей, але виховуйте їх у напученні й напученні Господньому».

«Раби (слуги і службовці) зі страхом і тремтінням слухайтеся своїх земних господарів, від щирого серця, як ви Христа, не через служіння очам, як угодники людям, але як слуги Христові, виконуючи від серця волю Божу, служачи з доброю волею, як Господеві, а не людині, знаючи, що будь-яке добро хто зробить, це він отримає від Господа, чи він раб, чи вільний».

«Пани, зробіть з ними те саме, і перестаньте погрожувати, знаючи, що Той, Хто є їхнім і вашим Господарем, перебуває на небі, і що перед ним нема сторони». (Ефесеям 5:22-6:9)

Озбройтеся проти злих духовних сил

«Зодягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли боротися проти космічних сил над теперішньою темрявою, проти духовних сил зла в небесних місцях».

«Стійте твердо, підперезавшись поясом правди, зодягніться в панцир праведності. Покладіться на Бога, взявши на себе

- а) щит віри, яким можна погасити всі палаючі стріли лукавого;
- б) шолом порятунку;
- в) меч духовний, який є слово Боже, з усякою молитвою та благанням».

Ключові положення Послання до ефесян

- Таємницею Христа є Євангеліє – спасіння для всього людства, яке вірить у Нього, покладається на Нього і слухається Його.
- Бог поміщає всіх, хто слухається Христа, у Царство, Тіло Христове, Його Церкву.
- Ті, хто приєднався до Христової Церкви, повинні зростати до природи Бога.
- Стосунки залежать від того, як кожен має Божу любов.
- Оточіть себе Божою зброєю, щоб захистити від духовного зла.

Запитання: які переваги перебування у Христі?

ФІЛІПІЙЦІ

Павло і Тимофій, раби Ісуса Христа

До всіх святих у Христі Ісусі в Филипах

«Це моя молитва: щоб ваша любов дедалі більше збагачувалася знанням і глибиною проникливості, щоб ви могли розрізнити, що найкраще, і могли бути чистими й непорочними аж до дня Христа, сповненими плодом праведності, що приходить через Ісуса Христа — на славу і хвалу Божу».

Коментар: Набуття знання про Божу волю через вивчення Його Слова допомагає розпізнати, що є чистим і непорочним. Вивчення може бути особистим або обговоренням з одновірцями.

“Я хочу, щоб ви знали, що те, що зі мною сталося, справді послужило просуванню євангелії. Усій палацовій варті й усім стало ясно, що я в кайданах за Христа. Завдяки моїм кайданам більшість братів у Господі були захочені проповідувати слово Боже більш відважно й безстрашно». (Фил 1:12-14)

«Я ні в якому разі не буду посоромлений, Христос возвеличиться в моєму тілі чи то життям, чи то смертю. Щоб не сталося, поведіться так, як є гідно євангелії Христа, будьте такою самою любов'ю, будучи єдиними в душі та меті. Нічого не робіть із егоїстичних амбіцій чи марнославства, але в смиренні вважайте інших кращими за себе. Кожен із вас має дбати не лише про свої інтереси, а й про інтереси інших. Ваше ставлення має бути таким же, як у Христа Ісуса. Робіть усе без нарікань і сварок, щоб ви стали бездоганними й чистими, дітьми Божими без вад». (Філ. 1:20-21; 27; 2:3-5; 14-15)

«Радійте в Господі! Стережіться тих собак, тих людей, які чинять зло, тих, хто калічить плоть (іудаїзує). Бо це ми є обрізанням (гріх усувається послухом), ми, які поклоняємося Духом Божим, які хвалимось Христом Ісусом і не покладаємося на тіло, хоча я сам маю причини для такої впевненості. ... Я теж єврей з племені Веніямина, єврей із євреїв; фарисей, який переслідував церкву, бездоганний (щодо Закону Мойсея). Але незалежно від того, що бути євреєм було для мене корисним, я тепер вважаю втратою заради Христа. Я вважаю їх сміттям, щоб я здобув Христа і був знайдений у Ньому, не маючи власної праведності, що походить від Закону, але те, що через віру в Христа, праведність, що походить від Бога і через віру». (Фил 3:1-9)

Коментар: Скалічили плоть, ймовірно, євреї, які вимагали обрізання язичників відповідно до Закону Мойсея, щоб бути в спілкуванні.

«Я роблю одне: забуваючи про те, що позаду, і прагнучи до того, що попереду, я прагну до мети, щоб отримати нагороду, заради якої Бог покликав мене до небес у Христі Ісусі». (Фил 3:13-14)

Коментар: Не живіть у висоті чи глибині минулого, але живіть праведно для вашого майбутнього вічного життя.

«Зверніть увагу на тих, хто живе за зразком, який ми вам дали. Бо, як я часто говорив вам раніше і тепер повторюю навіть зі сльозами, багато живуть як вороги хреста Христового. Їхня доля — погибель, їхній бог — їхній шлунок, а їхня слава — у їхній ганьбі. Їхній розум спрямований на земні речі. Але наше громадянство на небі». (Фил 3:17-20)

Коментар: Слово, перекладене як «шаблон», походить від грецького слова *typos*, що означає вчення, яке втілює суму та сутність (грецький лексикон Тайєра). «Ворогами хреста» є ті, хто перестав жити за змістом і суттю вчень Христа, виробивши вимогу дотримуватись певних вчинків або переконань, щоб належати до їх спільноти.

«Я благаю Еводію і я благаю Синтихію згодитися між собою в Господі. Так, і я прошу тебе, вірний товаришу по ярму, допоможи цим жінкам, які змагалися на моєму боці в справі євангелії, разом із Климентом та рештою моїх товаришів, імена яких у книзі життя». (Фил 4:2-3)

Коментар: Специфіка цих жіночих розбіжностей невідома. Справа в тому, що християнам потрібно вирішити свої розбіжності, а не вимагати, щоб усе було так, як я говорю і роблю.

«Ні про що не журіться, але в усьому молитвою й проханням з подякою виявляйте свої бажання Богові. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, стерегтиме ваші серця та ваші думки у Христі Ісусі. Що б не було правдою, що б не було благородним, що б не було правильним, що б не було чистим, що б не було прекрасним, що б не було чудовим — якщо щось чудове чи гідне похвали — думайте про такі речі». (Флп. 4:5-9)

Ключові положення послання до Филип'ян

- Коли ми дозволяємо Богу використовувати нас для виконання Його волі, тоді Бог контролює наше життя, і ми прославляємо Його.
- Спільність вимагає смирення, а не зосередження на особистій думці чи бажаннях.
- Кожен з вас повинен дбати не тільки про свої інтереси, а й про інтереси інших, це любов один до одного.
- Встановлення та вимога особистого тлумачення Писання призводять до відмови від хреста Христа або відходу від нього.

Запитання – Чому потрібно прагнути отримати більше знань і глибини розуміння Божої волі?

КОЛОСЯНИ

«Павло, апостол Христа Ісуса з волі Божої, і Тимофій, брат наш, до святих і вірних братів у Христі в Колосах. Ми чули про вашу віру в Христа Ісуса та про вашу любов до всіх святих — віру та любов, що впливають із надії, що збережена для вас на небі, і про яку ви вже чули в слові правди, Євангелії, що прийшла до вас. Ти навчився цього від Епафраса, нашого дорогого співслужителя».

Молитва

«Ми просили Бога наповнити вас знанням Його волі через усю духовну мудрість і розуміння. Ми молимося про це, щоб ви жили життям, гідним Господа, і могли догоджати Йому в усьому: приносячи плід у кожній добрій справі, зростаючи в пізнанні Бога, зміцнюючись усією силою згідно з могутністю Його слави, щоб ви мали велику витривалість і довготерпіння». (Кол 1:9-11)

«Він визволив нас від влади темряви і привів у Царство Сина, якого Він любить, в якому ми маємо відкуплення, прощення гріхів. Бо Ним створено все: те, що на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престולי, чи влади,

чи начальства, чи влади; усе створено ним і для нього. Він перед усім, і в Ньому все тримається. Він є головою тіла, Церкви; він початок і первороджений із-поміж мертвих, щоб у всьому він мав першість. Бо Богові було вгодно, щоб уся Його повнота перебувала в Ньому, і через Нього примирити з Собою все, чи те, що на землі, чи те, що на небі, утворивши мир Його кров'ю, пролитою на хресті». (Кол 1:13-14; 16-20)

«Колись ви були відчужені від Бога і були ворогами через вашу злу поведінку. Але тепер він примирив вас фізичним тілом Христа через смерть, щоб представити вас святими в Його очах, бездоганними і вільними від звинувачень, якщо ви перебуватимете у своїй вірі, твердій і міцній, не відхиляючись від надії, викладеної в євангелії». (Кол 1:21-23)

Коментар: якщо ви не перебуваєте у вірі, не буде примирення з Богом.

Мета листа

«Моя мета полягає в тому, щоб вони (всі, хто не зустрічався з Павлом особисто) могли бути підбадьорені в серцях і об'єднані в любові, щоб вони могли мати повне багатство повного розуміння, щоб вони могли пізнати таємницю Бога, а саме Христа, в Якому приховані всі скарби мудрості та знання. Я кажу вам це для того, щоб ніхто не обдурив вас красивими аргументами. Слідкуйте, щоб ніхто не взяв вас у полон порожньою та оманливою філософією, яка залежить від людської традиції та основних принципів цього світу, а не від Христа». (Кол 2:2-5; 8)

«В Ньому ви були поховані з Ним у хрещенні і воскресли з Ним через вашу віру в силу Бога, Який воскресив Його з мертвих. Бог оживив вас із Христом. Він простив нам усі наші гріхи, скасувавши писаний кодекс з його приписами, що були проти нас і протистояли нам; він забрав його, прибивши до хреста. І, роззброївши влади та влади, він їх показував, перемагаючи їх хрестом». (Кол 2:11-15)

«Не дозволяйте нікому судити вас за те, що ви їсте чи п'єте, або щодо релігійного свята, святкування Нового Місяця чи дня суботнього. Це тінь (Угода з Ізраїлем) того, що мало статися (Нова Угода з усім людством, встановлена Христом); однак реальність знаходиться в Христі. Не дозволяйте нікому, хто насолоджується фальшивим смиренням і поклонінням ангелам, позбавити вас права на нагороду. Така людина дуже докладно розповідає про те, що вона бачила, і її бездуховний розум надихає її марними поняттями. Він втратив зв'язок із Головою, з якої все тіло, підтримуване та утримуване своїми зв'язками та сухожиллями, росте так, як Бог змушує його рости». (Кол 2:16-19)

«Оскільки ви померли з Христом для основних принципів цього світу, чому, ніби ви все ще належите до нього, підкоряєтеся його правилам: - «Не торкайся! Не куштуй! Не торкайся!»? Усім їм судилося загинути з використанням, бо базуються на людських наказах і вченнях. Такі правила справді мають вигляд мудрості з їх самовільним поклонінням, їхньою фальшивою смиренністю та жорстоким ставленням до тіла, але вони не мають жодної цінності для стримування чуттєвої поблажливості». (Кол 2:20-23)

«Оскільки ви воскресли з Христом, зверніть свої серця на те, що вгорі, де Христос сидить праворуч від Бога.

- Думайте про те, що вище, а не про земне.
- Отож, убийте все, що належить вашій земній природі: розпусту, нечистоту, пожадливість, злі бажання та жадібність, що є ідолопоклонством. Ви колись ходили цими шляхами, у житті, яке ви колись жили.
- Ви повинні позбутися всього такого, як
 - гнів
 - лють
 - Злоба
 - Наклеп
 - Блюдна мова.
 - Бреше один одному
- Ви повинні одягнути
 - Співчуття

- Доброта
- Смирення
- Лагідність
- терпіння.
- Терпіть один одного
- Пробачте будь-які образи, які ви можете мати один проти одного.
- Над усіма цими чеснотами одягніться
 - Любов, яка пов'язує їх усіх разом у ідеальну єдність.
 - Мир Христовий, щоб панував у ваших серцях
 - Будьте вдячні.
 - Нехай слово Христове вселяється у вас щедро, коли ви навчаєте та наставляєте один одного з усією мудрістю, співаючи псалми, гімни та духовні пісні з вдячністю у своїх серцях Богові.
 - Усе, що б ви не робили словом чи ділом, усе робіть в Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові Отцеві. (Кол 3:1-2; 5-10; 12-17)

стосунки

- Дружини, коріться своїм чоловікам, як личить у Господі.
- Чоловіки, любіть своїх дружин і не будьте суворими з ними.
- Діти, у всьому слухайтеся батьків, бо це Господу до вподоби.
- Батьки, не озлобляйте своїх дітей, інакше вони занепадають духом.
- Раби, у всьому слухайтеся своїх земних панів; і робіть це не лише тоді, коли їхні очі звернені на вас і щоб завоювати їхню прихильність, але з щирим серцем і пошаною до Господа.
- Що б ви не робили, працюйте всім серцем, як працю для Господа.
- Господарі, забезпечте своїх рабів правильним і чесним, бо ви знаєте, що і у вас є Господар. (Кол 3:18-23; 4:1)

Ключові моменти з Послання до колосян

- Примирення з Богом заперечується тим, що ми не продовжуємо віру.
- Щоденне життя, приємне Богу, полягає у постійній вірі.

Запитання: які ключі до єдності у стосунках між людиною та людиною з Богом?

1 СОЛУНЯНАМ

До церкви солунян

«Ми завжди дякуємо Богові за всіх вас, згадуємо у своїх молитвах. Ми постійно пам'ятаємо перед нашим Богом і Отцем вашу працю, здійснену вірою, вашу працю, спонукану любов'ю, і вашу витривалість, натхненну надією на нашого Господа Ісуса Христа». (1 Фес.1:1-3)

Виражена любов і підбадьорення

«Ви стали наслідувачами нам і Господу; незважаючи на тяжкі страждання, ви прийняли звістку з радістю, дарованою Святим Духом. Ти став зразком для всіх віруючих у Македонії та Ахаї». (1 Фес.1:6-7)

Коментар: страждання за справу Христа можуть або наблизити людину до Нього, або відштовхнути її, щоб зняти стрес і напружити сприйняття – це вибір.

«Як ви знаєте, ми раніше страждали і були зневажені у Филипах, але з допомогою нашого Бога ми проповідували вам Його Євангеліє, незважаючи на сильний спротив. Звернення, яке ми зробили, не було результатом помилки

чи нечистих мотивів чи обману. Навпаки, ми говорили як люди, схвалені Богом, щоб їм було довірено Євангеліє. Ми намагалися догодити не людям, а Богові, який випробовує наші серця. Ми ніколи не лестощили і не надягали маску, щоб приховати жадібність. Ми не чекали похвали від чоловіків, ні від вас, ні від когось іншого». (1 Фес.2:2-6)

«Ми так вас любили, що були раді поділитися з вами не лише євангелією Бога, але й нашим життям, тому що ви стали для нас такими дорогими. Напевно, ви пам'ятаєте нашу працю і труднощі, бо ми працювали день і ніч, щоб нікому не бути тягарем, проповідуючи Євангеліє Боже. Ми поводитися з кожним із вас, як батько зі своїми дітьми, заохочуючи, втішаючи та заохочуючи вас жити гідно Бога, Який кличе вас у своє царство і славу». (1 Фес.2:8-9)

«Ви стали наслідувачами Божих церков в Юдеї, оскільки також постраждали від своїх земляків». (1 Фес. 2:14)

«Коли ми були відірвані від вас на короткий час (особисто, а не в думках), через нашу сильну тугу ми докладали всіх зусиль, щоб побачити вас — але Сатана зупинив нас». (1 Фес.2:17-19)

«Коли ми не могли більше терпіти, ми подумали, що краще залишитися в Афінах наодинці. Ми послали Тимофія, який є нашим братом і співробітником Божим у поширенні євангелії Христа, щоб зміцнити та підбадьорити вас у вашій вірі, щоб ніхто не збентежився цими випробуваннями. Насправді ми вам постійно говорили, що нас будуть переслідувати. З цієї причини я послав Тимофія дізнатися про твою віру. Я боявся, що якось спокусник міг спокусити вас і наші зусилля були б марними». (1 Фес.3:1-5)

Тимофій щойно прийшов до нас від вас і приніс добру новину про вашу віру та любов. Як ми можемо достатньо подякувати Богові за вас за всю радість, яку ми маємо через вас у присутності нашого Бога? Удень і вночі ми щиро молимося, щоб ми могли знову побачити вас і доповнити те, чого бракує вашій вірі». (1 Фес.3:6; 9-10)

«Нехай Господь зробить так, щоб ваша любов зростала і переповнювалася один до одного та до всіх інших, як наша до вас. Нехай він зміцнить ваші серця, щоб ви були бездоганні та святі перед нашим Богом і Отцем, коли Господь наш Ісус прийде з усіма святими своїми». (1 Фес.3:12-13)

«Божа воля полягає в тому, щоб ви були освячені (очищені, зроблені святими-ISBE), щоб ви уникали сексуальної аморальності; щоб кожен із вас навчився керувати своїм тілом у святий і чесний спосіб, а не в пристрасній пожадливості, як язичники, які не знають Бога; і що в цьому питанні ніхто не повинен ображати свого брата або використовувати його. Господь покарає людей за всі такі гріхи. Бо Бог не покликав нас бути нечистими, але жити святим життям. Тому той, хто відкидає цю настанову, відкидає не людину, а Бога, який дає вам Свого Святого Духа». (1 Фес.4:3-8)

«Поставте собі за мету вести спокійне життя, займатися своїми справами і працювати своїми руками, як ми вам казали, щоб ваше повсякденне життя могло завоювати повагу сторонніх і щоб ви ні від кого не залежали». (1 Фес.4:11-12)

Мертві у Христі

«Браття, ми не хочемо, щоб ви не знали про тих, хто засинає (вмирає), або сумували, як інші люди, які не мають надії. Ми віримо, що Ісус помер і воскрес, і тому ми віримо, що Бог приведе з Ісусом тих, хто заснув у Ньому. За словами самого Господа, ми говоримо вам, що ми, які ще живі, хто залишився до пришествя Господа (2-го пришествя), точно не випередимо тих, хто заснув. Бо сам Господь зійде з небес із гучним наказом, при голосі архангела та при голосі сурми Божої, і мертві у Христі воскреснуть першими. Після того ми, що залишилися живі, будемо разом з ними підхоплені на хмарах на зустріч з Господом у повітрі, щоб бути з Господом навіки». (1 Фес.4:13-18)

«Ви добре знаєте, що день Господній прийде, як злодій уночі. ... Але ви, браття, не в темряві, щоб цей день дивував вас, як злодій. Усі ви сини світла й сини дня. Ми не належимо ні ночі, ні темряві. Тож не будьмо такими, як інші, але будьмо пильні та стримані. ... Тому підбадьорюйте один одного і зміцнюйте один одного, як це ви

й робите. Живіть в мирі один з одним. Застерігайте тих, хто не працює, підбадьорюйте боязких, допомагайте слабким, будь-яким до всіх. Слідкуйте за тим, щоб ніхто не відплачував кривдою за кривду, але завжди намагайтеся бути добрими один до одного та до всіх інших. Будьте завжди радісними; постійно моліться; дякуйте за все, бо це Божа воля щодо вас у Христі Ісусі». (1 Фес.5:2-21)

Коментар: Попередження тих, хто не працює, може означати тих, хто здатний працювати, щоб забезпечувати свої потреби, але не робить цього. Це також може означати не робити те, що Бог бажає, щоб усі Його слуги робили; наприклад, проголошувати Євангеліє.

«Не гасіть вогонь Духа; не ставтеся до пророцтв з презирством. Тестуйте все. Тримайтеся за добро. Уникайте всякого зла».

Для дослідження на тему «Куди йдуть тіло, душа та дух, коли ти помреш?» thebiblewayonline.com/HTML/BodySoulSpirit.html

Ключові моменти 1 Фессалонікійців

- Любов до товаришів по службі продовжує зростати навіть у розлуці.
- Висловлення любові є великим заохоченням.
- По можливості позбавляйте іншого занепокоєння і тривоги.

Запитання – Чого має прагнути християнин – своїх життєвих амбіцій?

2 СОЛУНЯНАМ

«Павло каже солунянам, що він хвалиться їхньою стійкістю в усіх переслідуваннях. Усе це є доказом того, що Божий суд справедливий, і в результаті ти будеш визнаний гідним Царства Божого. Він поверне біду тим, хто турбує вас, і дасть полегшення вам, хто страждає, і нам також». (2 Фес.1:4)

Турбота про Друге пришестя

«Це станеться, коли Господь Ісус з'явиться з небес у палаючому вогні зі своїми могутніми ангелами (кінець віків, 2-ге пришестя). Він покарає тих, хто не знає Бога і не слухається євангелії Господа нашого Ісуса. Вони будуть покарані вічним знищенням і будуть віддалені від присутності Господа та від величі Його сили в день, коли Він прийде, щоб бути прославленим у Своїх святих людях і щоб їм дивуватися серед усіх тих, хто увірував. Це стосується і вас, тому що ви повірили нашому свідченню вам». (2 Фес.1:5-10)

«Щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа та нашого зібрання до Нього, не впадайте в занепокоєння чи тривогу через якесь пророцтво, повідомлення чи листа, які нібито прийшли від нас, і кажуть, що день Господній уже настав. Не дозволяйте нікому обдурити вас, бо той день не настане, доки не станеться повстання (відступництво, відступництво, відступництво (грецький лексикон Тайєра)) і не буде виявлено людину беззаконня (людину цілковитого знищення – Теєр), людину, приречену на знищення. Він буде противитися і підноситиметься над усім, що зветься Богом або поклоняється, так що він поміститься в храмі Божому, проголошуючи себе Богом». (2 Фес.2:1-4)

Коментар: Відпадиння або відступництво може статися лише у тих, хто входить до якоїсь групи. У цьому випадку це відпадиння тих, хто у Христі.

«Хіба ти не пам'ятаєш, коли я був з тобою, я говорив тобі ці речі? І тепер ви знаєте, що його тримає, щоб його викрили вчасно. Бо таємна сила беззаконня вже діє; але той, хто зараз стримує це, продовжуватиме це робити, доки його не приберуть із шляху. І тоді з'явиться беззаконник, якого Господь Ісус повалить диханням уст Своїх і знищить блиском Свого приходу. Прихід беззаконного буде відповідати ділу сатани, що виявляється у всіляких підроблених чудах, знаках і чудачках, а також у всякому злі, що обманює тих, хто гине. Вони гинуть, тому що відмовилися любити правду і бути врятованими. З цієї причини Бог посилає їм могутню оману, щоб вони повірили брехні і щоб були засуджені всі, хто не повірив правді, але насолоджувався злочестивістю». (2 Фес.2:5-12)

Коментар: ті, хто чує правду, мають вибір прийняти чи відкинути. Християни всюди повинні бачити, що Його послання проголошується.

«Але ми завжди повинні дякувати Богові за вас, брати, улюблені Господом, бо від початку Бог вибрав вас на спасіння освяченням Духа та вірою в правду. Він покликав вас до цього через нашу Євангелію, щоб ви мали участь у славі Господа нашого Ісуса Христа. Тож, брати, стійте твердо й тримайтеся вчень, які ми передали вам усно чи листом». (2 Фес.2:13-15)

«Нарешті, брати, моліться за нас, щоб Господня звістка швидко поширювалася і була шанована, як це було з вами. І моліться, щоб ми могли бути визволені від злих і злих людей, бо не всі мають віру. Але вірний Господь, Він зміцнить і захистить вас від лукавого». (2 Фес.3:1-3)

«Уникай кожного брата, який пустує і не живе згідно з наукою, яку ти отримав від нас. Не будь тягарем нікому з вас. Ми дали вам таке правило: «Якщо людина не хоче працювати, вона не їсть». Ми чуємо, що деякі з вас пустують. Дехто з вас пустує, не зайнятий; але метушливі. Спонукай їх осісти й заробляти те, що вони їдять». (2 Фес.3:6-13)

Коментар: Здатні християни повинні забезпечувати себе, свою родину та тих, хто потребує, а не тих, хто може, але не хоче.

«Якщо хтось не підкоряється нашим настановам у цьому листі, зверніть на це особливу увагу. Не спілкуйтеся з ним, щоб йому було соромно. Але не вважай його за ворога, але остерігай його, як брата». (2 Фес.3:13-14)

Ключовий момент з 2 Фессалонікійців

➤ Не піддавайтесь вченням деяких відомих християн, які здаються правдивими, але суперечать вченням Христа чи Його апостолів. Треба знати Христа та Його вчення, щоб не бути зведеними зі шляху.

Запитання - Що відбувається з християнами після смерті?

1 Тимофію

Павло, апостол Ісуса Христа

Тимофію, моєму правдивому сину у вірі:

«Я закликав вас залишитися в Ефесі, щоб наказати деяким людям більше не навчати фальшивих доктрин і не присвятити себе міфам і нескінченним родоводам. Метою цієї заповіді є любов, яка походить від чистого серця, чистого сумління та щирої віри. Деякі відійшли від них і почали говорити безглузді». (1 Тимофія 1:3-7)

Коментар: «Заблукали» були християнами, які, очевидно, залишили Христа та повернулися до юдаїзму.

Коментар: Генеалогія мала глибоке коріння в культурі євреїв. Вони шукали Месію з перевіреного роду Давида, який відновить Ізраїль як могутнє земне царство, яким було царство Давида. Ці генеалогічні записи були знищені руйнуванням римлянами їхнього храму та Єрусалиму в 70 році нашої ери. Отже, немає способу довести, що існує інший «месія» з роду Давида.

Закон і правопорушники

“Закон створено не для праведних, а для порушників і бунтівників, безбожних і грішних, нечестивих і нерелігійних; за тих, хто вбиває своїх батьків чи матерів, за вбивць, за перелюбників і збоченців, за работорговців, брехунів і клятвopорушників — і за все, що суперечить здоровій доктрині, яка відповідає славній евангелії благословенного Бога».

«Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників, серед яких я найгірший. Але саме тому я був помилуваний, щоб у мені, найгіршому з грішників, Христос Ісус показав Своє безмежне терпіння, як приклад для тих, хто увірує в Нього і отримає вічне життя». (1 Тимофія 1:17)

Відкидаючи Христа

Тимофію, сину мій, борися добрим подвигом, тримаючись віри та чистого сумління. Деякі відкинули їх і таким чином зазнали корабельної аварії своєї віри. Серед них Гіменей і Олександр, яких я передав сатані, щоб навчити їх не богохульити». (1 Тимофія 1:18-20)

Коментар: Ті, хто зазнав корабельної аварії своєї віри, це ті, хто після перебування в Христовому Царстві відкидає Христа як свого Спасителя, таким чином більше не є вірним християнином у Тілі Христовому.

Богоугодні дії

«Отож, передусім я прошу, щоб прохання, молитви, заступництво та подяка склалися за всіх за царів і всіх, хто має владу, щоб ми могли жити мирним і тихим життям у всій побожності та святості». (1 Тимофія 2:1-2)

«Бог, наш Спаситель, хоче, щоб усі люди спаслись і прийшли до пізнання правди. Бо один Бог і один Посередник між Богом і людьми, чоловік Христос Ісус, що дав Себе на викуп за всіх людей — свідчення своєчасно». (1 Тимофія 2:3-7)

«Я хочу, щоб люди всюди піднімали святі руки в молитві, без гніву чи суперечок».

Коментар: «Святі руки» — це руки, незаплямовані та незаплямовані гріхом, вільні від злочестивості. (Грецький лексикон Теєра)

«Я також хочу, щоб жінки одягалися скромно, з пристойністю та пристойністю, не з заплетеним волоссям, чи золотом, чи перлами, чи дорогим одягом, але з добрими вчинками, придатними для жінок, які стверджують, що поклоняються Богу». (1 Тимофія 2:8-10)

Коментар: у грецькій/римській культурі жіноче волосся було дуже еротичною частиною тіла. Прикрашання «заплетеним волоссям і золотом, або перлами, або дорогим вбранням» привернуло увагу до її багатства та чуттєвості та «не личить жінкам, які сповідують благочестя». Жіночий одяг у Римі та Греції першого століття обговорюється в

thebiblewayonline.com/HTML/Women.html#Women'sDress andHeadCovering)

«Жінка повинна вчитися в тиші та повній покорі. Я не дозволяю жінці навчати або мати владу над чоловіком; вона повинна мовчати. Бо спочатку створився Адам, а потім Єва. І Адам не був обманутий; це була жінка, яка була обманута і стала грішницею. Але жінки будуть врятовані через дітонародження, якщо вони продовжуватимуть у вірі, любові та святості з пристойністю». (1 Тимофія 2:11-15)

Коментар: Навчання жінки не має бути лекцією, оскільки вона має владу, а лагідна, лагідна та віддає перевагу одна одній, виявляючи свою повагу до всіх, особливо до чоловіка та лідерів церкви. Вона не повинна намагатися домінувати над своїм чоловіком через її провідну роль у підкоренні Сатані в саду.

Провідники конгрегації

«Якщо хтось бажає бути наглядачем (тими, хто наглядає, а також вартовими, охоронцями, пастухами, старійшинами), він прагне благородного завдання. Тепер наглядач має бути бездоганим, чоловіком лише однієї дружини, поміркованим, стриманим, поважним, гостинним, здатним навчати, не схильним до пияцтва, не жорстоким, але лагідним, не сварливим, не грошолюбом. Він повинен добре керувати своєю сім'єю і стежити, щоб діти слухалися його з належною повагою. (Якщо хтось не вміє керувати своєю родиною, як він може піклуватися про Божу церкву?) Він не повинен бути нещодавно наверненим, інакше він може стати зарозумілим і підпасти під той самий суд, що й диявол. Він також повинен мати добру репутацію серед сторонніх, щоб не впасти в ганьбу та в диявольську пастку». (1 Тимофія 3:1-7)

Коментар: Дехто перекладає «благородне завдання» як роботу, що здається більш точним, оскільки грецьке слово *érgou* — означає дію, вчинок або функцію, а не посаду чи посаду.

Коментар: у таблиці нижче риси тих, хто бажає бути сторожем, наглядачем, згруповані з рисами Тита з думкою упорядника щодо їх можливого значення. Бог визначив тип пастирів, вартових, наглядачів, яких Він хоче, використовуючи такі терміни.

poimen- постачальник духовної поживи і захисник від небезпек.

episkopeés, опікун, вартовий, той, хто сповіщає інших про небезпеку, що насувається, або той, хто спостерігає - наглядач.

presbuteros- прикметник на позначення стажу старший, похилий – духовна зрілість.

Характер (кваліфікація)	Можливе значення
твердо тримайтеся повідомлення	бути вірним Христу і знати Його та вчення Його апостолів
вище докору	не піддається осуду
добра репутація, бездоганий	хороша репутація серед сторонніх осіб
чоловік однієї дружини	не багатоженець
помірний, тверезий розум	використовує розсудливість
самоконтрольований, дисциплінований	дисциплінований, не розгублений
респектабельний	охайність, хороша поведінка
гостинний	піклується про потреби інших
здатний навчати (апт KJV)	потужний у спілкуванні
не піддається пияцтву	не пити надмірно не бешкетник
не нападаючий (жорстокий)	не бойовий або запальний
ніжний	добрий і уважний до інших
не сварливий	не суперечливий, той, хто сперечається
не жадібний	не ставить матеріальні речі на перше місце
керувати власною родиною	сім'я живе в межах доходу - не марнотратник
не бути нещодавно наверненим	потрібно стикатися з випробуваннями як християнин
діти не піддаються звинуваченням у дикості та неслухняності	діти не бунтують незалежно від того, християни вони чи ні

«Старійшини, які добре керують справами церкви, гідні подвійної шани, особливо ті, чия робота полягає в проповідуванні та навчанні. Бо в Писанні сказано: «Не зав'язуй рота волів, коли він молотить», і «Робітник заслуговує на свою плату». Не висувай звинувачення проти старійшини, якщо воно не висувається двома або трьома свідками. Ті, хто грішить, повинні бути публічно докорені, щоб інші могли отримати попередження». (1 Тимофія 5:17-20)

«Ці слуги мають бути гідними поваги, щирими, не вживати багато вина, не гнатися за нечесною вигодою, триматися глибоких істин віри з чистим сумлінням, бути випробуваними; і нічого проти них».

«Так само їхні дружини повинні бути жінками, гідними поваги, не злобними балакунами, але поміркованими та гідними довіри в усьому». 1 Тимофія 3:11

Коментар: «Так само їхніх дружин» немає в грецькому тексті. У YLT є «Жінки так само серйозні, не фальшиві обвинувачі, пильні, вірні в усьому». RSV каже: «Жінки також повинні бути серйозними, без наклепників, але поміркованими, вірними в усьому».

«Диякон повинен бути чоловіком лише однієї дружини і повинен добре керувати своїми дітьми та домом. Ті, хто добре служив, здобувають чудове становище та велику впевненість у своїй вірі в Христа Ісуса».

Коментар: Грецьке слово *diakonos*, перекладене як «диякон» (слуга англійською та міністр латинською), є гендерно нейтральним і означає той, хто виконує накази іншого, виконавця доручень, супроводжуючого, помічника — чоловіка чи жінки. (Грецький лексикон Thayer)

Коментар: *Diakonos* або його варіанти вживаються 28 разів у Новому Завіті, один з яких відноситься до Фіоби (служниці, без вказівок, що вона відповідала вимогам, визначеним вище) і двічі як диякона в Филип'янам 1:1.

Коментар. Діякони — це слуги, які виконують роботу чи функцію слуг, а не посаду чи посаду. Найпростіший спосіб визначити роботу дияконоса – це його значення слуги. Тому кожен християнин є дияконом. Здається, ті, хто має ці визначені риси характеру (кваліфікації), допомагають тим, хто наглядає за збором.

«Хоч я сподіваюся незабаром прийти до вас, я пишу вам ці настанови, щоб, якщо я затримаюся, ви знали, як люди повинні поводитися в Божому домі, який є церквою Бога живого, стовпом і основою правди. Поза всяким сумнівом, таємниця благочестя велика: Він з'явився в тілі, був підтверджений Духом, Його бачили ангели, Його проповідували між народами, у Нього увірували у світі, Його вознесли у славі». (1 Тимофія 3:12-16)

Відмова від Христа

«Дух ясно говорить, що в пізніші часи дехто відступить від віри й піде за обманливими духами та за тим, чого навчають демони. Такі вчення походять через лицемірних брехунів, чие сумління було обпечене, як розпечене залізо. Вони забороняють людям одружуватися і наказують їм утримуватися від певної їжі, яку Бог створив, щоб приймати її з подякою тим, хто вірить і хто знає правду. Бо все, що Бог створив, добре, і нічого не можна відкидати, якщо прийнято з подякою, бо воно освячене словом Божим і молитвою». (1 Тимофія 4:1-5)

Слуги взагалі

«Не докоряй старшому суворо, умовляй його, як свого батька». (1 Тимофія 5:1)

«Ставтесь до молодших чоловіків як до братів, до старших жінок як до матерів, а до молодших жінок як до сестер, з абсолютною чистотою». (1 Тимофія 5:2)

«Не мати нічого спільного з безбожними міфами та бабськими казками; радше привчай себе бути побожним». (1 Тимофія 5:7)

«Бо фізичне виховання має певну цінність, але благочестя має цінність для всього, обіцяючи як теперішнє життя, так і життя прийдешнє». (1 Тимофія 5:8)

«Покладайте надію на Бога Живого, Який є Спасителем усіх людей, а особливо віруючих». (1 Тимофія 5:9)

«Суворо наказуй і навчай цього. Нехай ніхто не зневажає вас через молодість, але будьте прикладом для віруючих у слові, у житті, у любові, у вірі та чистоті. Поки я не прийду, присвяти себе публічному читанню Святого Письма, проповіді та навчанню. Не хеґтуй своїм даром, який був даний тобі через пророчу звістку, коли тіло старійшин поклато на тебе руки». (1 Тимофія 4:10-15)

«Будьте старанними в цих справах; повністю віддайся їм, щоб усі бачили твій прогрес. Уважно стежте за своїм життям і доктриною. Тривай у них, бо якщо будеш так, то спасеш і себе, і своїх слухачів». (1 Тимофія 5:15-16)

«Заклинаю вас перед Богом і Христом Ісусом і вибраними ангелами дотримуватися цих настанов неупереджено і не робити нічого з прихильності». (1 Тимофія 5:21)

«Бережи себе чистим». (1 Тимофія 5:22)

«Не будь поспішним у покладанні рук і не бери участь у гріхах інших». (1 Тимофія 5:24)

«Гріхи деяких людей очевидні, досягають місця суду попереду; за ними тягнуться гріхи інших. Так само і добрі справи очевидні, і навіть ті, яких немає, не можна приховати». (1 Тимофія 5:25)

вдови

Якщо у вдови є діти чи онуки, вони повинні навчитися передусім застосовувати свою релігію (релігію можна було б перекласти як поклоніння або пошана) на практиці, піклуючись про свою власну сім'ю і таким чином відплачуючи своїм батькам, дідусям і бабусям.

Вдова, яка справді потребує і залишилася сама (без нікого, хто подбає про їхні потреби), покладає надію на Бога і продовжує ніч і день молитися і просити Бога про допомогу.

Вдова, яка живе для задоволення, мертва навіть за життя (ці вдови, очевидно, не покладають надії на Бога).

Хто не дбає про своїх родичів, особливо про своїх, той відрікся від віри і гірший від невіруючого.

Жодна вдова не може бути занесена до списку вдів, якщо їй більше шістдесяти років, вона була вірна своєму чоловікові і добре відома своїми добрими справами, такими як виховання дітей, виявлення гостинності, миття ніг святим, допомога тим, хто потрапив у біду, і присвята себе всіляким добрим справам.

Що стосується молодших вдів, то не вносьте їх у такий список. Бо коли їхні чуттєві бажання перемагають відданість Христу, вони хочуть одружитися. Таким чином вони накликають на себе суд, бо порушили свою першу обітницю. Крім того, у них з'являється звичка байдикувати й ходити по домівках. І стають не тільки ледарями, але й пліткарями та метушнями, які говорять те, чого не слід. Отже, я раджу молодшим вдовам виходити заміж, народжувати дітей, господарювати вдома і не давати ворогові жодної нагоди для наклепу. Деякі фактично вже відвернулися, щоб слідувати за Сатаною. (1 Тимофія 5:1-15)

Якщо якась віруюча жінка має в родині вдови, то вона повинна допомагати їм і не давати їм обтяжувати церкву, щоб церква могла допомогти тим вдовам, які справді потребують. (1 Тимофія 5:16)

Про вдови йдеться в

thebiblewayonline.com/HTML/widows.html.

Робота - Рабство та Наймання

«Усі, хто перебуває під ярмом рабства, нехай вважають своїх панів гідними повної поваги, щоб ім'я Боже та наше вчення не були зневажені. Ті, хто має віруючих господарів, не повинні виявляти до них меншої поваги, тому що вони брати. Натомість вони повинні служити їм ще краще, тому що ті, хто отримує користь від їхнього служіння, є віруючими і дорогими їм. Це те, чого ви повинні навчати і спонукати до цього». (1 Тимофія 6:1-2)

Коментар: незалежно від вашого статусу в житті, ви повинні жити, щоб прославляти Бога. Співробітники повинні виконувати роботу, для якої вони були найняті, і більше того – пройти зайву мильо.

Матеріалізм

«Якщо хтось навчає лжевчень і не погоджується на здорову науку Господа нашого Ісуса Христа та на побожну науку, той пихатий і нічого не розуміє. Він має нездоровий інтерес до суперечок і сварок про слова, які призводять до заздрості, суперечок, злих розмов, злих підозр і постійних суперечок між людьми зіпсованого розуму, які були вкрадені правдою і які думають, що благочестя є засобом для фінансової вигоди».

Коментар: безпринципні чоловіки є у всіх сферах життя. Тому всі християни повинні шукати правду в особистих вивченнях Біблії та бесідах з вірними та довіреними співхристиянами, щоб знати Боже слово, щоб спростувати фальшиві вчення та викрити вчителя таких.

«Але побожність із задоволенням є великим надбанням. Бо ми нічого не принесли на світ і не можемо нічого з нього винести. Але якщо ми маємо їжу та одяг, ми будемо цим задоволені. Люди, які бажають збагатитися, потрапляють у спокусу та в пастку, і в багато нерозумних і шкідливих бажань, які ввертають людей у загибель і загибель. Бо грошолобство є корінь усякого зла. Деякі люди, жадібні до грошей, відійшли від віри і завдали собі багатьох скорбот. Утікайте від усього цього і шукайте праведність, благочестя, віру, любов, витривалість і лагідність». (1 Тимофія 6:3-11)

«Воюйте добрим подвигом віри. Збери вічне життя, до якого ти був покликаний, коли склав добру сповідь у присутності багатьох свідків. Перед Богом, який дає життя всьому, і Христом Ісусом, який, свідчивши перед Понтієм Пилатом, склав добрі сповіді, я закликаю вас дотримуватися цієї заповіді бездоганно й бездоганно до приходу Господа нашого Ісуса Христа, який Бог виконає у свій час — Бог, блаженний і єдиний Правитель, Цар царів і Господь панів, який єдиний безсмертний і живе в неприступному світлі, якого ніхто не має. бачив або може бачити. Йому честь і сила навіки». (1 Тим 6:10-12)

«Накажи тим, хто багатий у цьому світі, не пихатись і не покладати надії на багатство, яке є таким непевним, але покладати надію на Бога, який щедро дає нам усе для нашої насолоди. Наказуй їм творити добро, бути багатими на добрі справи, бути щедрими та готовими ділитися. Таким чином вони зберуть собі скарби, як міцну основу для майбутнього віку, щоб вони могли взяти життя, яке є справжнім життям». (1 Тим 6:11-19)

«Бережи те, що тобі довірено. Відвернися від безбожних балачок і протилежних ідей того, що фальшиво називається знанням, яке деякі сповідують і через це відійшли від віри».

Ключові моменти з 1 Тимофія

- Деякі християни зазнали корабельної аварії та залишили свою віру – сатана переміг.
- Зовнішній вигляд людини не повинен викликати хтивих бажань.
- Християни повинні знати тип духовного життя їхніх пастирів (опікунів, вартових), щоб вони були готові наслідувати (впізнавати їхній голос).
- Усі християни є слугами, які виконують обов'язки, які подобаються Богу.
- Пастирі мають спорядити всіх християн, які збираються з ними, у пізнанні Христа та Його вчень, щоб вони могли протистояти фальшивим вченням.

Запитання. Оскільки грецьке слово *diakonos* означає слуга, хто є слугою в зборах і що вони повинні робити?

2 Тимофію

Павло

Тимофію, моїй улюбленій дитині:

«Я хочу побачити вас, щоб я міг бути сповнений радості. Мені пригадується твоя щира віра, віра, яка спочатку жила у твоїй бабусі Лоїді та твоїй матері Євнікії, а тепер, я впевнений, живе і в тобі. З цієї причини я нагадую вам розпалити дар Божий, який є в вас через покладання моїх рук, бо Бог дав нам духа не страху, але сили, любові та самовладання. Тому не соромся ні свідoctва про Господа нашого, ні мене, Його в'язня, але бери участь у стражданнях за Євангелію силою Бога, Який спас нас і покликав до святого покликання не через наші діла, але через Свою власну мету і благодать, яку Він дав нам у Христі Ісусі перед віками, і яка нині виявилася через появу нашого Спасителя Христа Ісуса, Який знищив смерть і висвітлив життя і безсмертя через Євангеліє, для якого я був призначений проповідником, і апостолом, і вчителем, через що я страждаю. Але я не соромлюся, бо я знаю, кому я вірив, і я переконаний, що він може зберегти до того дня те, що мені доручено. Дотримуйтесь зразка здорових слів, які ви чули від мене, у вірі та любові, що в Христі Ісусі. Духом Святим, що живе в нас, охороняй довірену тобі добру заставу». (2 Тимофія 1:4-14)

«Всі, хто в Азії, відвернулися від мене, серед них Фігел і Гермоген. Нехай Господь помилує дім Онисифора, бо він мене часто підкріпляв і не соромився кайданів моїх, але, прибувши до Риму, він пильно мене шукав і знайшов, — нехай дасть йому Господь знайти милість від Господа в той день! — і ви добре знаєте всю його службу в Ефесі». (2 Тимофія 1:15-18)

Добрий воїн Ісуса Христа

«Зміцнюйся тим, що почув від мене в присутності багатьох свідків. Те, що ти почув від мене, передай вірним мужам, які зможуть і інших навчити. Участь у стражданнях, як добрий воїн Ісуса Христа. Жоден солдат не вплутується в цивільну гонитву, оскільки його мета — догодити тому, хто його завербував».

«Спортсмен не отримує корону, якщо не змагається за правилами».

«Саме працьовитий фермер повинен отримати першу частку врожаю».

«Пам'ятай про Ісуса Христа, воскреслого з мертвих, потомство Давида, як проповідувано в моїй Євангелії, за що я страждаю, скований кайданами, як злочинець. Але слово Боже не зв'язане! Усе терплю задля обраних, щоб і вони одержали спасіння в Христі Ісусі з вічною славою». (2 Тимофія 2:8-10)

Доля вірних і невірних

Хто з ним помер, з ним і ми будемо жити;

- якщо витерпімо, то й царюватимемо з ним;
- якщо ми зречемося Його, то й Він зречеться нас;
- якщо ми невірні, Він залишається вірним, бо Він не може зректися Себе.

Настанови слугам Божим

«Нагадуй їм про це і наказуй їм перед Богом не сваритися про слова, що не приносить користі, а тільки губить слухачів».

Коментар: сварки через слова виникають сьогодні, можливо, через рівень знань, оточення, досвід роботи та здібності, що призводить до різних тлумачень, жодне з яких не може бути правильним. Сварка виглядає як небажання досліджувати та обговорювати відмінності у значенні якогось слова та вимога, щоб «моє» розуміння було єдиним значенням.

«Зробіть усе можливе, щоб представити себе перед Богом схваленим, працівником, який не має потреби соромитися, правильно користуючись словом правди».

«Уникайте неблагочестивого балаканину, бо воно призведе людей до все більшої й більшої безбожності, а їхні розмови поширюватимуться, як гангрена. Серед них Гіменей і Філет, які відійшли від правди, кажучи, що воскресіння вже відбулося. Вони підривають віру деяких».

«Тверда основа Божа стоїть, тримаючи цю печать: «Господь знає своїх» і: «Нехай відступиться від беззаконня кожен, хто називає ім'я Господнє».

«Тепер у великому домі є не тільки золоті та срібні посудини, але також дерев'яні та глиняні, одні для почесного вжитку, інші для нечесного. Отже, коли хто очиститься від нечесного, він буде посудиною для чесного вжитку, освяченою, корисною для господаря дому, готовою на всяке добре діло».

«Утікайте від юнацьких пристрастей і стежте за праведністю, вірою, любов'ю та миром разом із тими, хто взиває до Господа від чистого серця».

«Не майте нічого спільного з дурними, неосвіченими суперечками; ти знаєш, що вони породжують сварки. Слуга Господній повинен бути не сварливим, а добрим до всіх, здатним навчати, терпеливо зносити зло, з лагідністю виправляти супротивників. Можливо, Бог дарує їм покаяння, яке приведе до пізнання істини, і вони зможуть вирватися з пастки диявола, коли вони будуть схоплені ним для виконання його волі». (2 Тимофія 2:11-26)

Попередження про важкі часи

«Але зрозумійте це, в останні дні настануть часи труднощів. Бо люди будуть самолюбиві, грошолобні, горді, зарозумілі, образливі, неслухняні батькам, невдячні, нечесиві, бездушні, непримиренні, наклепницькі, нестримні, жорстокі, нелюблячі до добра, віроломні, нерозважливі, зарозумілі, більше люблять розкоші, ніж люблять Бога, маючи вигляд благочестя, але відкидаючи його силу. Уникайте таких людей. Бо серед них є ті, що влазять у домівки і ловлять слабких жінок, обтяжених гріхами і зведених різними пристрастями, завжди навчаються і ніколи не можуть дійти до пізнання істини. Подібно до того, як Янній і Ямврій протистояли Мойсеєві, так і ці люди протистоять істині, люди зіпсованого розуму й позбавлені віри. Але вони не зайдуть дуже далеко, бо їхня дурість буде очевидна всім, як і дурість тих двох чоловіків». (2 Тимофія 3:1-9)

Майбутнє переслідування

«Ти ж слідував моєму вченню, моїй поведінці, моїй меті в житті, моїй вірі, моїй терпеливості, моїй любові, моїй стійкості, моїм переслідуванням і стражданням, які сталися зі мною в Антіохії, в Іконії та в Лістрі — які переслідування я витримав; але від усіх їх Господь визволив мене. Справді, усі, хто бажає жити побожним життям у Христі Ісусі, будуть переслідувані, тоді як злі люди та самозванці будуть ставати все гіршим, обманюючи та обманюючись». (2 Тимофія 3:10-13)

Знання вчень Біблії

«А ти залишайся в тому, чого навчився і в що твердо увірував, знаючи, від кого навчився і як з дитинства ти знався на священних писаннях, які можуть умудрити тебе на спасіння вірою в Христа Ісуса».

«Усе Писання надихнуте Богом і корисне для навчання, для докору, для виправлення та виховання в праведності, щоб Божа людина була вправна, до всякого доброго діла готова». (2 Тимофія 3:14-17)

Коментар: У той час, коли Павло писав Тимофію, «все Писання» було Септуагінтою, грецьким перекладом Старого Завіту єврейською/арамейською мовами.

Проповідуйте Слово

«Я закликаю вас у присутності Бога та Христа Ісуса, Який має судити живих і мертвих, і через Його появу та Його царство: проповідуйте слово (Євангеліє — спокутна жертва, поховання, воскресіння та вознесіння) будьте готові вчасно та поза сезоном; докоряй, докоряй і напоумляй з цілковитим терпінням і навчанням». (2 Тимофія 4:1-2)

Коментар: На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. (Івана 1:1) Тому той, хто проповідує Слово, проповідує Христа – Його спокутну жертву, поховання, воскресіння та вознесіння.

«Бо настане час, коли люди не будуть терпіти здорового навчання, але, маючи свербіж за вухами, будуть накопичувати собі вчителів за своїми пристрастями, і відвернуться від слухання правди, і зникнуть у міфах. А ти будь завжди тверезий, терпи страждання, працю благовісника виконуй своє служіння». (2 Тимофія 4:3-5)

Останні дні Павла

«Бо я вже виливаюся як жертва лита, і час мого відходу настав. Добру боротьбу я змагав, біг закінчив, віру зберіг. Відтепер для мене готується вінець правди, яким Господь, праведний суддя, дасть мені того дня, і не тільки мені, але й усім, хто полюбив його прихід.

«Зробіть усе можливе, щоб швидше прийти до мене. Бо Димас, закоханий у цей світ, покинув мене й пішов до Фессалонік. Крескент пішов у Галатію, Тит — у Далмацію. Лука один зі мною. Візьми Марка і приведи його з собою, бо він дуже мені знадобиться для служіння. Тихика я послав до Ефеса. Коли прийдеш, то принеси плащ, який я залишив у Карпа в Троаді, а також книги, а перш за все пергаменти».

«Олександр-мідник зробив мені велику шкоду; Господь віддасть йому по ділах його. Стережіться його самі, бо він рішуче протривав нашому посланню».

«Під час мого першого захисту ніхто не підтримав мене, але всі залишили мене. Нехай це не звинувачується проти них! Але Господь стояв біля мене і зміцнював мене, щоб через мене ця звістка була повною мірою проголошена, і щоб усі погани її почули. Отже, мене врятували з лівової пащі. Господь визволить мене від усякого злого вчинку і безпечно приведе мене до свого небесного царства. Йому слава на віки вічні!

«Зробіть усе можливе, щоб приїхати до зими. Господь з духом твоїм. Благодать з тобою». (2 Тимофія 4:6-22)

Ключові моменти з 2 Тимофія

- Те, що ти почув від мене, передай вірним людям, які зможуть навчити інших.
- Божі слуги повинні підготуватися до Його Роботи і бути терплячими, чекаючи, поки Його Слово проросте і виросте.
- Небо — це доля тих, хто у Христі.
- Невірним, які повертаються до мирського життя, буде відмовлено в Небесах.
- Слуги мають проголошувати Христа – Його спокутну жертву, поховання, воскресіння та вознесіння.
- Підготуйтеся до своїх останніх днів на землі.

Запитання: що є результатом нешанобливого балаканини та сварок у церкві?

ТИТ

Павло послав Тита на Крит, щоб завершити те, що залишилося недоробленим, коли вони пішли.

Старійшини, наглядачі та пастухи

«Я залишив вас на Криті, щоб ви виправили те, що залишилося недовершеним, і призначили старійшин у кожному місті, як я вам наказав. Старійшина має бути бездоганним, чоловіком лише однієї дружини, чоловіком, чії діти вірять і не піддаються звинуваченням у дикості та непокірності. Оскільки наглядачеві довірена Божа робота, він повинен бути бездоганним — не владним, не запальним, не схильним до пияцтва, не жорстоким, не гнатися за нечесною наживою. Навпаки, він має бути гостинним, таким, який любить те, що є добрим, хто стриманий, чесний, святий і дисциплінований. Він повинен твердо триматися вірної звістки, як її навчали, щоб він міг підбадьорювати інших здоровою доктриною і спростовувати тих, хто їй протривиться». (Тита 1:5-9) Також записано в 1 Тимофія 3.

Бунтівний народ

«Є багато непокірних людей, просто балакунів і обманщиків. Їх треба заткнути, бо вони руйнують цілі господарства, навчаючи заради нечесної вигоди. Тому докори їм гостро, щоб вони були здорові у вірі і не звертали уваги ні на юдейські міфи, ні на накази тих, хто відкидає правду. Для чистих усе чисте, а для зіпсованих і невіруючих немає нічого чистого. Насправді їхній розум і совість зіпсовані. Вони стверджують, що знають Бога, але своїми вчинками заперечують Його. Вони огидні, непокірні і нездатні робити щось добре». (Тит 1:10-16)

Навчати

«Старші чоловіки мають бути тверезими, гідними, стриманими, здоровими у вірі, любові та непохитності».

«Старші жінки повинні бути благоговійними у поведінці, а не наклепниками чи рабами великої кількості вина. Вони мають навчати і тренувати молодих жінок:

- любити своїх чоловіків і дітей.
- бути стриманим, чистим, працювати вдома, добрим.
- коряться своїм чоловікам, щоб слово Боже не було зневажене.

«Молоді чоловіки повинні бути самоконтролем».

«Раби повинні коритися своїм панам у всьому; вони повинні догоджати, не сперечатися, не злодіяти, але виявляти всю щирю віру, щоб у всьому прикрашати науку Бога, нашого Спасителя». (Тит 2)

«Будьте в усьому взірцем добрих діл, і в навчанні виявляйте цілісність, гідність і здорову мову, яка не підлягає осуду, щоб супротивник був осоромлений, не маючи нічого поганого про нас».

Нагадайте братам

«Будьте коряться правителям і владі, будьте слухняні, будьте готові до всякого доброго діла, не лайте нікого, уникайте сварок, будьте лагідними і виявляйте повну ввічливість до всіх людей. Бо ми самі колись були нерозумні, непокірні, зведені, раби різних пристрастей і насолод, проводили дні в злості та заздрості, ненавиділи інших і ненавиділи один одного. Але коли з'явилась милосердя й милосердя Бога, нашого Спасителя, Він спас нас не через діла, які ми вчинили в праведності, але з власного милосердя, купелею відродження й оновлення Святого Духа, Якого Він рясно вилив на нас через Ісуса Христа, нашого Спасителя, щоб ми, виправдані Його благодаттю, стали спадкоємцями за надією на вічне життя».

«Будьте обережні, щоб присвятити себе добрим справам. Ці речі чудові і вигідні людям».

«Уникайте безглузких суперечок, родоводів, розбратів і сварок про закон, бо вони некорисні й марні. Що стосується людини, яка збуджує розділення, попередивши її один раз і потім двічі, не майте більше з ним нічого спільного, знаючи, що така людина спотворена і грішна; він самозасуджений». (Титу 3:1-14)

Старійшини, наглядачі та пастухи

Ці англійські терміни походять від грецьких слів:

poimen - постачальник їжі та захисник від небезпек. eepiskoreés, охоронець, вартовий, той, хто сповіщає про небезпеку, що наближається, наглядає або стежить.

presbuteros- прикметник для позначення старших духовних людей.

Кваліфікація персонажа	Можливе значення
твердо тримайтеся повідомлення	бути вірним Христу і знати Його та вчення Його апостолів
вище докору	не піддається осуду
добра репутація, бездоганний	хороша репутація серед сторонніх осіб

чоловік однієї дружини	не багатоженець
помірний, тверезий розум	використовує розсудливість
самоконтрольований, дисциплінований	дисциплінований, не розгублений
респектабельний	охайність, хороша поведінка
гостинний	піклується про потреби інших
здатний навчати (апт KJV)	потужний у спілкуванні
не піддається пияцтву	не пити надмірно не бешкетник
не нападаючий (жорстокий)	не бойовий або запальний
ніжний	добрий і уважний до інших
не сварливий	не сперечається, не сперечається
не жадібний	не ставить матеріальні речі на перше місце
керувати власною родиною	сім'я живе в межах доходу не марнотратник
не бути нещодавно наверненим	потрібно стикатися з випробуваннями як християнин
діти не піддаються звинуваченням у дикості та неслухняності	діти не бунтують незалежно від того, християни вони чи ні

Коментар: Жодна з наведених вище характеристик чи кваліфікацій не стосується прийняття рішень церковним органом.

Коментар: Рішення повинні прийматися всім церковним органом, а не делегуватися іншим.

«Можливо, розуміння пасти овець і кіз допоможе зрозуміти функцію пасти духовних овець».

«Добрий пастир піклується про своїх овець і хоче взяти на себе відповідальність за їхній добробут. Він постійно буде з ними, кликаючи їх по імені, тому що вони повинні впізнати його голос, щоб слідувати. Його відповідальність полягає в тому, щоб розташувати пасовища поблизу тихих або повільно поточних водойм і подалі від небезпеки. Він повинен знати та видаляти токсичні рослини на пасовищах, щоб вони не могли їх з'їсти, захворіти та померти. Він повинен бути фізично сильним, щоб захистити їх від злодіїв і хижаків. Це не робота для тих, хто просто потребує роботи чи грошей. Згадайте 23-й псалом Давида: «Господь — мій пастир; ні в чому я не буду мати потреби. Він дає мені лежати на зелених пасовищах. Він веде мене до тихих вод. ... Ти готуєш переді мною стіл перед моїми ворогами». Я довіряю ЙОМУ, бо ВІН піклується про мене!»

«З іншого боку, кози незалежні, допитливі, і їх важко пасти, тоді як вівці є послідовниками і потребують постійного догляду та захисту».

Духовним пастирям, охоронцям, вартовим або вартовим потрібно:

1. Тісні стосунки з Богом і тими, хто в Тілі Христовому.
2. Добре знання та розуміння вчення Христа та доктрини (вчення) Його апостолів, щоб підготувати християн до служіння, щоб привести їх до зрілості в Божій природі.
3. Здатність розпізнавати фальшиві вчення та надавати можливість тим, хто перебуває під їхньою опікою, вчитися, розпізнавати та набувати здатності спростовувати такі вчення. (Наприклад, у їхні часи було поширене вчення, що будь-яка плоть є злою. Ісус не міг бути у злій людській плоті; отже, Він був лише фантомом – гностицизм.
4. Знання різниці між думкою та лжевченням.
5. Здатність керувати, не нав'язуючи свою особисту думку іншим.

6. Оснащений духовними знаряддями, необхідними для виконання пастирських функцій і їхнього вмілого використання; напр., терпіння - не злетіти з ручки або швидко судити; але ніжний, коли висловлює занепокоєння; не бойовий, не вільна гармата, не суперечливий.
7. Бажання захистити своїх побратимів, навіть якщо це коштувало життя.
8. Здатність до ефективної комунікації. (грецький *didaktikos* вмілий у навчанні - Теер)

Функції Твори пастухів

1. Навчити, нагодувати, спорядити і довести до зрілості.
2. Заохочуйте, наставляйте, навчайте та зміцнюйте.
3. Засуджуйте лжевчителів та їхні лжевчення, такі як:
 - a. Той, хто заперечує Христа як Бога в людському тілі.
 - b. Людина спасається, не очистившись кров'ю Христа.
 - c. Спасіння отримується, заробляється тим, що людина виконує.
4. Сприяти єдності та злагоді.
5. Потіште слабких і хворих (фізично, але насамперед духовно).
6. Шукайте та відновлюйте тих, хто відійшов або відходить.
7. Моліться за себе, за тих, хто під вашою опікою, і за втрачених.
8. Попереджайте про безпеки, які підстерігають вас на життєвому шляху.
9. Готуйте святих Божих до праці служіння (покажіть і розкажіть).
(1 Тимофія 3:2-7; Тита 1:6-11; 1 Петра 5:2-4; Дії: 20:28-30; Ефесян 4:11-15; Єзекіїля 34:2-5; 1 Фессалонікійців 5:12-14; Якова 5:14 і Луки 15:3)

Коментар: Слово «робота» – від грецького слова *érgou* – означає дію, вчинок, функцію. Це не офіс і не посада.

Функції, від яких варто утриматися

1. Бути частковим.
2. Вимагаючи, щоб інші погоджувалися з його тлумаченням деяких вчень.
3. Прийняття влади Христа шляхом прийняття рішень, які має приймати Його Тіло в цілому.
4. Виконуючи роботу, Його тіло має виконувати, тим самим нехтуючи його роботою.
5. Взявши на себе функцію арбітра, врегулювача суперечок, для яких існує встановлений метод, який зрештою охоплює всю церкву.
6. Поступаючись голосу більш гучних і великих учасників.

Ключові думки Тита

- У церкві є люди, які навчають послань, що суперечать здоровій доктрині, заради фінансової вигоди. Їх треба зупинити.
- Обізнані та праведні чоловіки, які бажають бути духовними провідниками і які не вважають своє фізичне життя нічим іншим, щоб захистити духовне життя своїх братів, мають бути обрані для роботи з дотримання вчень Христа та Його апостолів. Їхня робота — це не почесна посада, влада чи престиж, а робота.

Запитання. Чи вказують кваліфікації на його здатність приймати рішення за інших чи на те, щоб він направляв і заохочував когось до праведного життя?

ФІЛЕМОН

«Филимону, Апфії, Архипу і Церкві, що збирається у вашому домі. Благодать вам і мир від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа. Я завжди дякую моєму Богові, коли згадую вас у своїх молитвах, бо чую про вашу віру в Господа Ісуса і вашу любов до всіх святих».

Коментар: Павло сказав церква, яка збирається, тобто люди зустрілися.

«Я молюся, щоб ви могли активно ділитися своєю вірою, щоб мати повне розуміння всіх добрих речей, які ми маємо в Христі. Твоя любов принесла мені велику радість і підбадьорення, бо Ти відсвіжив серця святих».

Коментар: Ділення вірою вимагає спілкування, яке відсвіжає та заохочує бути вірним у християнському житті.

«Я міг би бути сміливим і наказати тобі робити те, що ти повинен робити. Звертаюся до вас через любов до Онисима, який став мені сином, коли я був у кайданах. Раніше він був вам непотрібний, а тепер дуже корисний і вам, і мені».

«Я посилаю його назад до вас, хоча я хотів би зберегти його, щоб він міг зайняти ваше місце і допомагати мені, поки я в кайданах за євангелію. Але я не хотів нічого робити без вашої згоди, щоб будь-яка ваша послуга була спонтанною, а не вимушеною. Можливо, причина, чому він на деякий час розлучився з тобою, полягала в тому, що ти міг би повернути його назавжди — більше не як раба, а краще, ніж раба, як дорогого брата. Він дуже дорогий мені, але ще дорожчий тобі, і як людина, і як брат у Господі».

«Отже, якщо ви вважаєте мене партнером, прийміть його так, як приймете мене. Якщо він зробив тобі щось погане або винен тобі, стягни це з мене. Я поверну його. Я знаю, що ти зробиш навіть більше, ніж я прошу.

Любов один до одного обговорюється в

thebiblewayonline.com/HTML/OneAnother/OneAnother.html

Ключові моменти Филимона

- Не зберігайте щось, що по праву належить іншій людині, незалежно від того, наскільки це вигідно або буде для вас.
- Друзі можуть вільно обмінюватися бажаннями, потребами та перевагами, не відчуваючи зобов'язань просити або отримувати.
- Кохання невимірне.
- Товариство передбачає передачу Божого слова, любов до братів і забезпечення потреб тих, хто позбавлений життєвих потреб.

Запитання. Що означає «активний у діленні своєю вірою?»

ЄВРЕЇВ

«У минулому Бог багато разів і різними способами промовляв до наших прабатьків через пророків, але в ці останні дні Він промовляв до нас через Свого Сина, якого призначив спадкоємцем усього і через якого створив всесвіт. Син є сьйвом Божої слави і точним відображенням Його істоти, що підтримує все Своїм могутнім словом. Після того, як він очистив гріхи, він сів праворуч від величності на небі. Отже, він став настільки вищим за ангелів, наскільки ім'я, яке він успадкував, вище за їхнє. Престол Твій, Боже, буде на віки вічні, і праведність буде скіпетром Твого царства. Ти полюбив справедливість і зненавидів зло; тому Бог, Бог твій, поставив тебе над товаришами твоїми, помазав тебе оливою радості, кажучи: «Сиди праворуч від мене, доки не покладу ворогів твоїх підніжком для ніг твоїх». Але ангели — це духовні духи, послані служити тим, хто успадкує спасіння». (Євреям 1:1-14)

Син Людський

«Тому ми повинні уважніше звертати увагу на те, що ми чуємо, щоб не відійти. Бо якщо послання, проголошене ангелами, було обов'язковим (Заповіт, даний Богом через Мойсея), і кожне порушення та непослух отримували справедливе покарання, як ми втечемо, якщо ігноруємо таке велике спасіння? Це спасіння, яке вперше сповістив Господь (Христос), підтвердили нам ті, хто його слухав. Бог також засвідчив це знаменнями, чудами та різними чудами та дарами Святого Духа, розданими згідно з Його волею». (Євреям 2:1-4)

«Ти зробив його (Сина людського, Ісуса) трохи нижчим від ангелів; ти увінчав його славою та честю, і все поклав під ноги йому". Але ми бачимо Ісуса, який був зроблений трохи нижчим від ангелів, тепер увінчаний славою та честю, тому що він зазнав смерті, щоб з благодаті Божої він міг скуштувати смерті за всіх. Приводячи багатьох синів до слави, належало, щоб Бог, для якого і через якого все існує, зробив творця їхнього спасіння досконалим через страждання. І Того, Хто робить людей святими, і ті, хто став святим, належать до однієї родини, тому Ісус не соромиться називати їх братами». (Євреям 2:7-11)

Коментар: Ті, кого Ісус назвав братами, — це ті, кого Бог підняв із поховання через занурення (хрещення) у смерть Христа після їхньої смерті для гріха та поклав у Тіло Христа, Його церкву.

«Оскільки діти мають плоть і кров, він також розділив їхню людськість, щоб своєю смертю знищити того, хто тримає владу над смертю, тобто диявола, і звільнити тих, хто все життя був у рабстві своїм страхом смерті. Бо напевно він допомагає не ангелам, а нащадкам Авраама (віруючим). З цієї причини він мав бути уподібненим своїм братам у всьому, щоб він міг стати милосердним і вірним первосвященником у служінні Богові та щоб він міг спокутувати гріхи людей. Оскільки Він сам постраждав під час спокуси, Він може допомогти спокушаним». (Євреям 2:14-18)

«Отож, святі брати, що маєте участь у небесному покликанні, зосередьтеся на своїх думках про Ісуса, апостола і первосвященника, якого ми сповідуємо. Він був вірний тому, хто його поставив, як і Мойсей був вірний у всьому домі Божому. Ісус був визнаний гідним більшої честі, ніж Мойсей, так само, як будівничий дому має більшу честь, ніж сам дім. Бо кожен дім кимось будується, але Бог все будівничий. Мойсей був вірним, як слуга в усьому Божому домі, свідчачи про те, що буде сказано в майбутньому. Але Христос вірний, як син над Божим домом. Ми — Його дім, якщо збережемо свою мужність і надію, якою хвалимося». (Євреям 3:1-6)

Почуйте Його

«Сьогодні, якщо ви почуєте його голос, не робіть закам'янілими ваших сердець, як ви зробили під час повстання, під час випробування в пустелі, де ваші батьки випробовували та випробовували мене, і сорок років бачили те, що я зробив. Тому Я розгнівався на той рід і сказав: Їхнє серце завжди блукає, і вони не знають доріг Моїх. Тож я проголосив під присягою в своєму гніві: «Вони (ізраїльтяни) ніколи не увійдуть у мій відпочинок (землю Ханаан).» Стережіться, брати, щоб ніхто з вас (християнин) не мав грішного, невірничого серця, яке відвертається від живого Бога. Але підбадьорюйте один одного щоденно, доки воно зветься сьогодні, щоб ніхто з вас не закам'янів підступом гріха. Ми стали частиною Христа, якщо до кінця міцно зберігаємо впевненість, яку ми мали спочатку. Тому, оскільки обітниця увійти в Його спокій (вічне життя) все ще залишається в силі, то будьмо обережні, щоб хтось із вас не порушив її. Бо нам також проповідували Євангеліє (життя, смерть, поховання, воскресіння та вознесіння Сина Божого), як і вони; але звістка, яку вони чули, не мала для них жодної вартості, тому що ті, хто чув, не поєднали її з вірою. ... Все ще залишається те, що дехто увійде в цей відпочинок, а ті, кому раніше проповідували євангелію (ті, хто послухався, а потім повернувся назад), не увійшли через непослух. Тож докладаймо всіх зусиль, щоб увійти в той відпочинок, щоб ніхто не впав, наслідуючи їхній приклад непослуху (ізраїльтян). Бо Слово Боже живе й діяльне, гостріше від усякого двосічного меча, воно проникає аж до поділу душі й духа, суглобів і мозку; воно судить про думки й погляди серця. Ніщо в усьому творінні не приховано від Божих очей. Усе розкрито та оголене перед очима Того, Кому ми повинні дати звіт». (Євреям 3:7-4:10-13)

Коментарі: Дорогою до Ханаану ізраїльтяни не трималися твердо за Бога, тому вони не увійшли в свою земну обітовану землю. Подібним чином християни на шляху до Неба, які не твердо тримаються Бога, не увійдуть у свою духовну обітовану землю.

Коментар: Слово (Євангеліє) відокремить дух Божий, якого Він вклав у людину, який після смерті повертається до неї, від вічної душі лукавої та непокірної людини, яка після смерті йде на вічну смерть разом з дияволом та його кутами.

Ісус Христос - наш Первосвященик

«Ми маємо великого Первосвященика, що пройшов небеса, Ісуса, Сина Божого, тримаймося твердо віри, яку сповідуємо. Бо ми не маємо такого первосвященика, який не міг би співчувати нашим слабкостям, але маємо такого, який був у всьому спокушений, як і ми, але був без гріха. Тож приступаймо з довірою до престолу благодаті, щоб отримати милосердя і знайти благодать, яка допоможе нам у скрутний час».

«Кожен первосвященик вибирається з-поміж людей і призначається представляти їх у справах, пов'язаних з Богом, приносити дари та жертви за гріхи. Він здатний м'яко ставитися до тих, хто невіглас і заблукав, оскільки сам схильний до слабкості. Ось чому він повинен приносити жертви за власні гріхи, а також за гріхи людей. Ніхто не бере на себе цю честь; він повинен бути покликаний Богом, як і Аарон. Отже, Христос теж не взяв на себе славу первосвященика. Але Бог сказав йому: Ти Мій Син, сьогодні Я став Тобі Отцем. (Євреям 4:14-16; 5:1-5)

«В дні земного життя Ісуса з голосінням і слізьми підносив молитви і прохання до того, хто міг врятувати його від смерті, і був почутий через свою благоговійну покору. Незважаючи на те, що він був сином, він навчився послуху через те, що він страждав, і, ставши досконалим, він став джерелом вічного спасіння для всіх, хто слухається його, і був призначений Богом первосвящеником у чині Мелхиседека. ... Тому залишимо елементарні вчення про Христа й підемо до зрілості, не закладаючи знову основи покаяння від вчинків, що призводять до смерті, і віри в Бога, повчання про хрещення, покладання рук, воскресіння мертвих і вічний суд. Дасть Бог, так і зробимо. Неможливо, щоб ті, хто колись був просвітлений, хто скуштував небесного дару, хто прийняв участь у Святому Дусі, хто скуштував доброти слова Божого і сили майбутнього віку, якщо вони відпали, повернулися до покаяння, бо на свою втрату вони знову розпинають Сина Божого і піддають Його публічній ганьбі». (Євреям 5:7-10; 6:1-6)

Для обговорення елементарних вчень про Христа відвідайте:

thebiblewayonline.com/HTML/FirstPrinciples.html.

«Земля, яка п'є дощ, що часто випадає на неї, і яка дає врожай, корисний тим, для кого вона обробляється, отримує благословення Бога. Але земля, на якій родять тернина й будяки, не варта нічого, і їй загрожує прокляття. Зрештою його спалять».

Коментарі: Культивування вашої духовної землі здійснюється постійним вивченням Божого слова та бесідами з духовними братами, оскільки це є працею вашого спасіння зі страхом і трепетом.

Новий Завіт

“Господь сказав, що Я укладу новий завіт, у якому Я вкладу Свої закони в їхній розум і напишу їх на їхніх серцях. Я буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом. Назвавши цей завіт «новим», він зробив перший застарілим; а те, що застаріло і старіє, скоро зникне. Отже, перша угода мала правила поклоніння, а також земну святиню. Коли Христос прийшов як первосвященик добрих речей, які вже є, він пройшов через більшу та досконалішу скинію, яка не є рукотворною, тобто не є частиною цього творіння. Він увійшов у Святеє Святих раз і назавжди власною кров'ю, отримавши вічне відкуплення. Христе, що вічним Духом приніс Себе непорочного Богові, очисти нашу совість від учинків, що ведуть до смерті, щоб ми служили Богові Живому! З цієї причини Христос є посередником нової угоди, щоб покликані могли отримати обіцяну вічну спадщину — тепер, коли Він помер як викуп, щоб звільнити їх від гріхів, вчинених під першою угодою». (Євреїв 8:8,10,13; 9:1, 11, 12, 15)

«Коли Мойсей проголосив усі заповіді Закону всьому народові, він узяв кров телят, воду, червону вовну та гілки ісопу, і окропив сувій та весь народ. Він сказав: «Це кров заповіту, який Бог наказав тобі зберігати». Але Христос

не увійшов до рукотворної святині, яка була лише копією справжньої; він увійшов у саме небо, щоб тепер з'явитися за нас перед Божою присутністю. Він з'явився раз і назавжди наприкінці віків, щоб покінчити з гріхом своєю жертвою. Подібно до того, як людині судилося померти один раз, а потім постати перед судом, так і Христос був принесений у жертву один раз, щоб зняти гріхи багатьох людей; і з'явиться вдруге, не щоб понести гріх, але щоб принести спасіння тим, хто чекає на нього. Закон — це лише тінь хороших речей, які приходять, а не сама реальність».

Коментарі: Божі тіні та таємниці під Старим Завітом є реальністю Нового Завіту.

thebiblewayonline.com/HTML/ShadowsTypesProphecies.html

“По-перше, він сказав: “Жертви та приношення, цілопалення та приношення за гріх ти не бажав, і вони не були тобі до вподоби” (хоча закон вимагав їх принесення). Тоді він сказав: «Ось я, я прийшов виконати волю Твою». Він відкладає першу угоду, щоб встановити другу, кращу угоду. За цією волею ми стали святими через жертву тіла Ісуса Христа раз і назавжди. Потім він додає: «Я більше не згадаю їхніх гріхів і беззаконня». Там, де вони прощені, немає вже жодної жертви за гріхи. Тому наближаймося до Бога з щирим серцем у повній впевненості у вірі, маючи серця окроплені, щоб очистити нас від нечистої совісті, і тіло омите чистою водою. Неухильно тримаймося надії, яку сповідуємо, бо той, хто обіцяв, вірний. Давайте поміркуємо, як ми можемо спонукати одне одного до любові та добрих справ. Не відмовляймося від зустрічей разом, як це мають звичку деякі, але підбадьорюймо один одного — і тим більше, коли ви бачите, що День наближається». (Євреям 9:19-20, 24, 26-28; 10:1, 8-10, 17-18, 22-25)

«Якщо ми (християни) свідомо (без бажання припиняти) продовжуємо грішити після того, як ми отримали пізнання істини (Євангелія Христа через поховання, занурення в Його кров), то не залишиться жодної жертви за гріхи, а лише страшне очікування суду і шаленого вогню, який пожре ворогів Божих. Кожен, хто відкидав закон Мойсея, помирав без милості за свідченням двох чи трьох свідків. Наскільки суворіше, на вашу думку, заслуговує на покарання людина, яка потоптала Сина Божого, яка вважала нечестивою кров завіту, що її освятила, і яка образила Духа благодаті? Бо ми знаємо Того, Хто сказав: Мені належить помста; Я відплачу», і знову: «Господь судитиме свій народ». Страшно потрапити в руки живого Бога».

“Згадайте ті попередні дні після того, як ви отримали світло, коли ви вистояли у великій боротьбі перед лицем страждань. Іноді вас прилюдно піддавали образам і переслідуванням; в інший час ви стояли пліч-о-пліч з тими, з ким так поводитися. Ви співчували тим, хто був у в'язниці, і з радістю прийняли конфіскацію вашого майна, бо ви знали, що самі маєте краще і міцніше майно. Тож не втрачайте своєї впевненості; це буде щедро винагороджено. Тобі потрібно бути наполегливим, щоб, виконавши волю Бога, отримати те, що Він обіцяв. Бо ще зовсім небагато: "Той, Хто має прийти, прийде й не забариться, а мій праведний вірою житиме. Якщо він ухилиється, я не вподобаю його". Але ми не з тих, хто відступає і гине, а з тих, хто вірить і спасається». (Євреям 10:26-39)

Віра на роботі

Віра — це впевненість (впевненість, а не «можливо» або «я думаю») у тому, на що ми сподіваємося, і впевненість у тому, чого ми не бачимо. Ми розуміємо, що всесвіт створено за велінням Бога, а не з видимого. Вірою

Авель приніс Богові кращу жертву, ніж Каїн. Його славили як праведника,

Енох був забраний з цього життя - він не відчув смерті, тому що Бог забрав його.

Ной у святому страху побудував ковчег, щоб врятувати свою сім'ю, і став спадкоємцем праведності, яка приходиться через віру.

Авраам послухався і пішов, як наказав Бог, не знаючи, куди він йде.

Авраам зробив свій дім в обітованій землі, як чужинець, який живе в наметах, як Ісак і Яків,

Авраам отримав можливість стати батьком, тому що вважав вірним того, хто дав обітницю.

Авраам приніс Ісаака, сина обітниць, у жертву, міркуючи, що Бог може воскресити його з мертвих

Ісак благословив Якова та Ісава щодо їхнього майбутнього.

Яків, помираючи, поблагословив кожного з синів Йосипа і поклонився.

Йосип розповів про вихід ізраїльтян з Єгипту та дав настанови щодо своїх кісток.

Батьки ховали Мойсея три місяці, бо бачили, що він не звичайна дитина,

Мойсей відмовився бути відомим як син дочки фараона, який обрав народ Божий

Мойсей дотримувався Пасхи та кроплення кров'ю, зберігаючи ангела смерті від первістків Ізраїля.

Люди пройшли через Червоне море, як по суші

Стіни Єрихону впали після того, як люди обходили їх сім днів.

Повія Рахав, оскільки вона вітала шпигунів, не була вбита разом з тими, хто був непокірним.

«Без віри неможливо догодити Богові, тому що кожен, хто приходить до Нього, повинен вірити, що Він існує і що Він винагороджує тих, хто щиро шукає Його. Усі ці люди ще жили вірою, коли померли. Вони не отримали обіцяного; вони тільки бачили і вітали їх здалеку. Вони визнали, що були інопланетянами та чужинцями на землі, які шукали свій райський дім». (Євреям 11:1-13)

Коментар: Кожен із цих прикладів мав одну спільну нитку – дії, засновані на вірі та вірі (віра та віра – схожі слова. Біблійний словник Нельсона).

«Що мені ще сказати? Я не встигаю розповідати про Гедеона, Барака, Самсона, Єфтаха, Давида, Самуїла та пророків, які вірою перемагали царства, вершили правосуддя і здобули обіцяне; хто закрит паші левам, погасив лютість полум'я і врятувався від вістря меча; чия слабкість обернулася на силу; і хто став могутнім у боях і розгромив іноземні армії. Жінки повертали своїх померлих, воскресаючих до життя. Інших піддавали тортурам і відмовлялися відпускати, щоб отримати краще воскресіння. Деякі зіткнулися з насмішками та бичуванням, а ще інших закували в ланцюги та ув'язнили. Їх закидали камінням; їх розпиляли надвоє; вони були вбиті мечем. Вони ходили в овечих і козячих шкурах, знедолені, переслідувані та погано поводитися — світ був недостойний їх. Вони блукали в пустелях і горах, і в печерах, і в норах у землі. Усі вони були похвалені своєю вірою, але ніхто з них не отримав за життя свого обіцяного». (Євреям 11:32-39)

Божа дисципліна

«У вашій боротьбі з гріхом ви ще не чинили опору аж до пролиття своєї крові. Ви забули те слово підбадьорення, яке звернене до вас, як до синів: «Сину мій, не зневажай Господнього покарання і не втрачай духом, коли Він докоряє тобі, бо Господь карає тих, кого любить, і карає кожного, кого приймає як сина». Витримувати труднощі як дисципліну; Бог ставиться до вас як до синів. Бо якого сина батько не карає? У той час жодна дисципліна не здається приємною, але болючою. Однак пізніше воно приносить урожай праведності та миру для тих, хто був навчений ним. Докладайте всіх зусиль, щоб жити в мирі з усіма людьми і бути святими; без святості ніхто не побачить Господа. Слідкуйте, щоб ніхто не втратив благодаті Божої і щоб не виріс гіркий корінь, який завдав би лиха і не осквернив багатьох. Дивіться, щоб ніхто не був розпусним і не був безбожним, як Ісав, який продав своє спадщину як старший син». (Євреїв 12:4-11, 14-16)

«Ми отримуємо царство, яке неможливо похитнути, давайте будемо вдячні, і тому поклоняйтеся Богові прийнятно з благоговінням і благоговінням, тому що наш «Бог є вогонь, що палить». Продовжуйте любити один одного, як брати. Не забувайте розважати незнайомців (але не тих, хто навчає іншої Євангелії та заперечує, що Христос був Богом у людському тілі), бо, роблячи це, деякі люди розважали ангелів, не підозрюючи про це. Пам'ятайте про тих, хто перебуває у в'язниці (ваших братів-християн), як про їхніх співв'язнів, а про тих, з ким погано поводитися, ніби ви самі страждаєте. Шлюб повинні шанувати всі, а подружнє ложе зберігати в чистоті,

бо Бог судитиме перелюбників (порушників угоди) і всіх сексуально аморальних (секс з кимось, хто не є вашим чоловіком – блуд). Тримайте своє життя вільним від любові до грошей і будьте задоволені тим, що маєте. Не захоплюйтеся всілякими дивними вченнями». (Євреїв 12:28-29; 13:2-5, 9)

«Постійно приносьте Богові жертву хвали — плід уст, що сповідають ім'я Його. Не забувайте робити добро і ділитися з іншими, бо такі жертви приємні Богові. Слухайтеся своїх лідерів і підкоряйтеся (підкорятися владі та напоумленню, (Тейера)) їхній владі. Вони наглядають за вами (не диктують, а попереджають про небезпеки, щоб ви могли діяти) як люди (духовні лідери), які повинні звітувати (головному пастуху). Слухайся їх, щоб їхня праця була радістю, а не тягарем, бо це не принесе тобі ніякої користі». (Євреям 13:15-17)

Ключові моменти з послання до євреїв

- Оманливість гріха може закам'янити серце. Зверніть увагу на те, що ви почули, щоб не відійти.
- Стережіться, браття, щоб у жодного з вас, християн, не було грішного, невірного серця, яке відвернулося б від Бога Живого.
- Неможливо, щоб ті, хто колись був просвітлений, скуштував небесного дару, розділеного Святим Духом, і сили майбутнього віку, якщо вони відпадуть, повернулися до покаяння.
- Старий Заповіт був земною тінню та прообразами того, що мав включати Новий Завіт. Тому він поступався Новому Завіту.
- Якщо християни свідомо продовжують грішити після того, як ми отримали знання істини, євангелія, і підкорилися їм, жертви за гріхи не залишаться, оскільки вони віддалилися від Христа.
- Глибина їхньої віри та переконання виявляється в їхніх діях, коли вони роблять добро та живуть праведно.
- Господь карає тих, кого любить, оскільки це дає ворожай праведності та миру, якщо хтось навчений цим.

Запитання – Що таке віра і як стародавні виявляли свою віру?

ДЖЕЙМС

До дванадцяти племен, розсіяних між народами:

«Щоразу, коли ви стикаєтеся з різноманітними випробуваннями, ви знаєте, що вони призначені для випробування вашої віри. Ці випробування розвивають наполегливість, щоб ти міг бути зрілим і завершеним, ні в чому не відчуваючи браку. Але якщо тобі не вистачає мудрості, проси Бога, який дає всім щедро, не знаходячи провин. Але ви повинні вірити, що Він чує. Його відповідь така: що найкраще для Царства. Якщо ви не вірите, що Він відповість, навіщо молитися? Ти двоєдушний і нестабільний».

Коментар: не якщо, а коли ви стикаєтеся з випробуваннями, вони є метою випробування вашої віри. Те, як хтось відповідає, відображає рівень віри. Чи очікують вони допомоги від Бога, коли не прагнуть знати й розуміти Його слово?

Бажання і спокуси

«Блаженна людина, яка витримує випробування, бо, витримавши випробування, вона отримає вінець життя, який Бог обіцяв тим, хто любить Його. Під час спокуси ніхто не повинен казати: «Бог мене спокушає». Бо Бог не може бути спокушений злом, і Він нікого не спокушає. Але кожен піддається спокусі, коли власною злою пожадливістю тягнеться та зваблюється. Потім бажання зачало, породжує гріх; а гріх, коли він розвинувся, породжує смерть». (Якова 1:12)

Коментар: Тест – це коли людина бажає, бажає чи хотів би, але не обов'язково найкраще для неї, ставиться перед нею. Він поступається чи чинить опір? При постійному опорі гріху бажання, ймовірно, перестане бути бажанням. Це неконтрольовані бажання, які дозволяють спокуситися і піддатися гріху.

«Не обманюйтеся, мої любі брати. Кожен добрий і досконалий дар походить згори від Отця небесних світил, який не змінюється, як тіні, що міняться. Він вирішив народити нас через слово правди». (Якова 1:16-18)

Слухай

«Кожен має швидко слухати, повільно говорити й повільно гніватися, бо людський гнів не приносить праведного життя, якого бажає Бог. Тому позбудьтеся всякого морального бруду і зла, яке так поширене, і смиренно прийміть закладене в вас слово, яке може вас спасти. Не просто слухайте слово і таким чином обманюйте себе. Робіть те, що сказано. Хто слухає слова, але не виконує, той забуває. Але людина, яка пильно вдивляється в досконалий закон, що дає свободу, і продовжує це робити, не забуваючи про те, що чув, але виконуючи це, — вона буде благословенна в тому, що вона робить». (Якова 1:19-25)

Богослужіння

«Якщо хтось вважає себе релігійним, але не стримує свого язика, той обманює себе, і його релігія нікчемна. Релігія (релігійне поклоніння (Thayer Greek Lexicon)), яку Бог, наш Батько, приймає як чисту і бездоганну, така: піклуватися про (відвідати – KJV) сиріт і вдів у їхній біді та берегти себе від осквернення світом». (Якова 1:26-27)

Коментар: «доглядати» походить від грецького слова episképtesthai, що означає дивитися, щоб допомогти або принести користь (Гайер); наприклад, забезпечити необхідні речі. У той час, коли KJV було перекладено, слово «відвідати» означало відвідати когось, щоб подбати про незадоволені життєві потреби.

Фаворитизм

«Як віруючі в нашого славного Господа Ісуса Христа, не виявляйте прихильності до заможних, добре одягнених, і не зважайте на бідних і бідних. Хіба Бог не вибрав бідних в очах світу, щоб вони були багаті вірою і щоб успадкували Царство, яке Він обіцяв тим, хто любить Його? Ви образили бідних. Чи не багаті експлуатують вас? Чи не вони тягнуть вас до суду? Хіба не вони ганьблять благородне ім'я того, кому ти належиш? Люби ближнього свого, як самого себе. Але якщо ви виявляєте фаворитизм, ви грішите». (Якова 2:1-9)

Відображення віри вчинками

«Говоріть і дійте як ті, кого судитимуть за законом, що дає свободу, тому що безмилосердний суд буде виявлений кожному, хто не був милосердним. Милосердя перемагає суд! Яка користь, брати мої, якщо людина каже, що має віру, але не має вчинків (добрі дії показують віру)? Чи може така віра врятувати його? Припустімо, брат або сестра без одягу і щоденної їжі. Якщо хтось із вас скаже йому: «Іди, бажаю тобі добра», триматися в теплі та добре харчуватися», але нічого не робить для своїх фізичних потреб, яка з цього користь? Так само віра сама по собі, якщо вона (віра) не супроводжується дією, мертва. Але хтось скаже: «Ти маєш віру; У мене є справи». Покажи мені свою віру без діл, і я покажу тобі свою віру тим, що роблю. Ви вірите, що є один Бог. добре! Навіть демони вірять у це — і здригаються. Ти, дурний чоловіче, хочеш доказів, що віра без справ марна? Авраама вважали праведним за те, що він зробив, коли приніс свого сина Ісаака на жертвовник? Ви бачите, що його віра та його дії діяли разом. Людина виправдовується тим, що вона робить, а не лише вірою». (Якова 2:12-24)

язик

«Того, хто навчає, судитимуть суворіше. Якщо хтось ніколи не винен у тому, що він говорить, то він досконалий чоловік, здатний тримати все своє тіло під контролем. Микладаємо удила в пащі коней, щоб вони слухалися нас. Так само й язик — мала частина тіла, але він може вихвалитися. Великий ліс запалює маленька іскра. Язик також є вогонь, світ зла серед частин тіла. Воно розбещує всю людину, підпалює весь хід її життя і само запалюється пеклом».

«Всі види звірів, птахів, плазунів і морських істот приручаються і були приручені людиною, але ніхто не може приборкати язика. Це неспокійне зло, сповнене смертельної отрути. Язиком ми славимо нашого Господа й Отця, а ним проклинаємо людей, створених на подобу Божу. З одних уст виходять хвала і лайка - цього не повинно бути. Чи може і прісна, і солоня вода витікати з одного джерела, чи може фігове дерево давати оливки, чи виноградна лоза давати фіги, чи може солоне джерело давати прісну воду?» (Звичайно, ні.) (Якова 3:1-12)

«Виявляйте своє смирення вчинками, які походять від мудрості. Заздрість і егоїстичні амбіції у ваших серцях не сходять з неба, а земні, бездуховні, від диявола. Бо де у вас є заздрість і егоїстичне честолюбство, там ви знайдете безлад і всяке лихе. Але мудрість з неба чиста; миролюбний, уважний, покірливий, повний милосердя та добрих плодів, неупереджений і щирий. Миротворці, які сіють у мирі, збирають урожай праведності». (Якова 3:13-18)

бажання

«Ваші неконтрольовані бажання викликають бійки і сварки, ви чогось хочете, але не отримуєте. Не маєш, бо не просиш у Бога. Коли ви просите, ви не отримуєте, тому що ви просите з неправильними мотивами, щоб ви могли витратити отримане на свої задоволення». (Якова 4:1-3)

«Хіба ви не знаєте, що дружба зі світом є ненависть до Бога? Кожен у Христі, хто вибирає бути другом світу, стає ворогом Бога. Він стає перелюбником, оскільки порушив свій завіт із Христом і Богом». (Якова 4:4)

Скоритися Богу

«Бог гордим противиться, а смиренным дає благодать». (Якова 4:6)

«Тож підкоріться Богові. Проти диявола, і він утече від вас. Наблизьтесь до Бога, і Він наблизиться до вас. Очистіть ваші серця, двоєдушні. Упокоріться перед Господом, і Він вас підійме». (Якова 4:7-10)

Наклеп

«Не обмовляйте і не судіть один одного». (Якова 4:11-12)

Хвалитися і хвалитися

«Ти, хто каже: «Сьогодні-завтра я поїду в те чи інше місто, проживу там рік, буду займатися бізнесом і заробляти гроші». Ти ж навіть не знаєш, що буде завтра. яке твоє життя Ти - туман, який з'являється на деякий час, а потім зникає. Замість цього ви повинні сказати: «Якщо на це буде воля Господа, ми будемо жити і робитимемо те чи інше». Як же так, хвалишся та хвалишся. Будь-яке таке хвальби є злом. Отже, хто знає, яке добро має робити, але не робить, той грішить». (Якова 4:17)

Жадібність

Ви, багаті люди,

- Ваше золото й срібло поржавіло і свідчить проти вас.
- Заробітна плата, яку ви не спромоглися заплатити робітникам, які кричать проти вас.
- Ви жили на землі в розкоші та в самозадоволенні, ви відгодували себе в день заклання.
- Ви засудили і вбили невинних людей, які не протистояли вам. (Якова 5:1-6)

Терпіння

«Потерпіть, браття, до приходу Господнього, як хлібороб чекає осінніх і весняних дощів».

Бурчати

«Не нарікайте один на одного, брати, а то не будете суджені».

Коментар: ізраїльтяни постійно нарікали на Бога і зазнавали багатьох душевних болів. Вони не отримували своїх бажань, коли хотіли.

Клятви

«Найбільше, брати мої, не кляніться ні небом, ні землею, ні чим іншим. Нехай ваше «так» буде «так», а ваше «ні» — ні, інакше вас засудять. (Якова 5:12)

Коментар: Якщо життя і вчинки людини призводять до того, що її слову не довіряють, лайка нічого не дає навіть небом чи землею.)

Молитва і Хвала

«Хтось у біді? Моліться.

Хтось щасливий? Співайте пісні хвали.

Хтось хворий? Він повинен покликати старійшин церкви, щоб вони помолилися над ним і помазали його оливою в ім'я Господа. А молитва з вірою зцілить хворого; Господь його підійме. Якщо він згрішив, йому буде прощено. Тому визнавайте один одному свої гріхи і моліться один за одного, щоб ви зцілилися. Молитва праведника сильна і дієва».

Втрата віри

«Браття мої, якщо хтось із вас заблукає від правди і хтось його поверне, то пам'ятайте: хто наверне грішника з його омани, той спасе його від смерті й покрие безліч гріхів». (Якова 5:19-20)

Коментар: Відійти від істини означає залишити Бога таким, яким він є Істина. Повернення його до істини Христа дозволяє йому отримати прощення, таким чином, повернутися до спілкування з Христом і тими, хто в Христі.

Ключові моменти від Джеймса

➤ Ставлення людини до слухання, навчання та молитви або прославить Бога, або ні.

Запитання - Хто спокушає людину і чому Бог допускає спокусу людини?

1 ПЕТРА

«Для тих, хто є обраними вигнанцями розсіяння (розпорошення загалом стосується євреїв, але це також може стосуватися розсіяння християн через переслідування) згідно з передбаченням Бога Отця, в освяченні Духа, для послуху Ісусу Христу та для окроплення Його кров'ю». (1 Петра 1:1)

Послух Христу

«Він зробив так, щоб ми народилися знову для живої надії через воскресіння Ісуса Христа з мертвих». (1 Петра 1:3)

Коментар: Той, хто помер для гріха, був похований у крові Христа, воскрес Богом із водної могили зануренням (хрещення) і отримав нове життя (народився), введений Богом у Царство (Тіло Христа).

«Якщо потрібно, ви були засмучені різними випробуваннями, щоб перевірити істинність вашої віри». (1 Петра 1:6-7)

«Хоч ви не бачите його зараз, ви вірите в нього і сповнюєтеся невимовною і славною радістю, бо отримуєте мету вашої віри — спасіння ваших душ». (1 Петра 1:8-9)

«Тому готуй свій розум до дії. Не пристосовуйтеся до пристрастей вашого колишнього невігластва, але як святий Той, хто вас покликав, так і ви будьте святі в усьому своєму». (1 Петра 1:13-16)

«Оскільки ви звертаєтеся до Батька, який неупереджено судить роботу кожної людини, живіть тут як чужинці в благоговійному страху». (1 Петра 1:17)

«Ви очистили себе, послухавшись правди, щоб ви мали щиру любов до своїх братів, любили один одного глибоко, від усього серця». (1 Петра 1:22-23)

«Ви народжені згори не з тлінного насіння, але з нетлінного, через живе і міцне слово Бога». (1 Петра 1:23-24)

«Позбудьтеся всякої злоби і всякого обману, лицемірства, заздрощів і всякого роду наклепів». (1 Петра 2:1)

«Як новонароджені діти, жадайте чистого духовного молока, щоб ним виростати у своєму спасінні». (1 Петра 2:2)

Нагадування Обраним

«Коли ви приходите до Нього, живого Камея — відкинутого людьми, але обраного Богом і дорогоцінного для Нього, — ви також, як живе каміння, будуетесь в духовному домі, щоб бути святим священством, приносячи духовні жертви, прийнятні Богом через Ісуса Христа». (1 Петра 2:4-5)

Коментар: Духовні жертви — це принесення Богові того, що Він бажає. У Старому Завіті це була тваринна жертва, яку приносив священник. За Новим Заповітом християни є священниками. Вони повинні віддати своє життя, роблячи те, що Він бажає.

«Але ви вибраний народ, царське священство, народ святий, народ Божий». (1 Петра 2:9)

«Ви — народ Божий; колись ти не був помилуваний, а тепер помилуваний». (1 Петра 2:10)

«Утримуйтеся від гріховних бажань, які воюють проти вашої душі». (1 Петра 2:11)

«Живіть так добре серед язичників, щоб, хоча вони звинувачують вас у поганих діях, вони могли бачити ваші добрі вчинки та прославляти Бога в день, коли він відвідає нас». (1 Петра 2:12)

«Коріться ради Господа всій владі, встановленій між людьми». (1 Петра 2:13)

«Живіть як вільні люди, але не використовуйте свою свободу як прикриття зла; живіть як слуги Бога». (1 Петра 2:16)

«Майте належну повагу до кожного: любіть братство віруючих, бійтеся Бога, шануйте царя». (1 Петра 2:17)

«Раби, підкоряйтеся своїм панам з усією пошаною, не тільки тим, хто добрий і уважний, але й тим, хто суворий». (1 Петра 2:18-19)

«Якщо ти страждаєш, роблячи добро, і терпиш це, то це похвально перед Богом». (1 Петра 2:20)

«Він Сам тілом Своїм поніс наші гріхи на дерево, щоб ми вмерли для гріхів і жили для праведності». (1 Петра 2:24)

«Його ранами ви зцілилися. Бо ви заблукали, як вівці, а тепер повернулися до Пастиря й Наглядача ваших душ (охоронець душ - грецький лексикон Теєра)». (1 Петра 2:24-25)

Жити християнським життям

Чоловіки і дружини

«Дружини, так само будьте покірними (Будьте добрими дружинами своїм чоловікам, чуйними до їхніх потреб (The Message Bible)), щоб, якщо хтось із них не вірить слову, він міг бути завойований без слів поведінкою своїх дружин, коли вони побачать чистоту та благоговіння вашого життя. Ваша краса не повинна походити від зовнішніх прикрас, таких як заплетене волосся, носіння золотих прикрас і гарного одягу. Натомість це має бути ваше внутрішнє я, нев'януча краса лагідного й тихого духу, яка має велику цінність в очах Бога». (1 Петра 3:1-5)

«Чоловіки, так само будьте уважними, живучи зі своїми дружинами, і ставтеся до них з повагою, як до слабших партнерів і як до спадкоємців благодатного дару життя разом з вами, щоб ніщо не перешкоджало вашим

молитвам. Живіть усі в злагоді один з одним; будьте співчутливими, любіть як братів, будьте милосердними і скромними. Не відплачуйте злом за зло або за образу образою, але благословенням». (1 Петра 3:7-9)

Коментар: Слабший партнер – слабший може означати відсутність влади чи сили, тоді як партнер, ймовірно, означає рівного у Христі.

«Хто заповдіє тобі зло, якщо ти прагнеш робити добро? Але навіть якщо ви страждаєте за те, що є правильним, ви благословенні. «Не бійтеся того, чого бояться вони; не лякайтеся». Але у ваших серцях виділіть Христа як Господа. Завжди будьте готові дати відповідь кожному, хто просить вас пояснити причину надії, яку ви маєте. Але робіть це з лагідністю та пошаною, зберігаючи чисте сумління, щоб ті, хто злословить проти вашої доброї поведінки в Христі, посоромилися свого наклепу». (1 Петра 3:13-16)

«Христос був убитий у тілі, але оживлений Духом, через якого Він також пішов і проповідував духам у в'язниці, які давно не послухалися, коли Бог терпляче чекав за днів Ноя, коли будувався ковчег. У ній лише кілька людей, загалом восьмеро, були врятовані водою, і ця вода символізує хрещення, яке тепер спасає і вас — не видалення бруду з тіла, а обітницю чистого сумління перед Богом. Це спасає вас через воскресіння Ісуса Христа». (1 Петра 3:18-21)

«Христос постраждав у своєму тілі, озбройтеся також таким же ставленням, тому що той, хто страждав у своєму тілі, згрішив. В результаті він живе решту свого земного життя не для злих людських бажань, а радше для волі Божої». (1 Петра 4:1-3)

«Не живіть так, як хочуть язичники — живіть у розпусті, пожадливості, пияцтві, оргіях, гуляннях і огидному ідолопоклонстві. Їм здається дивним, що ти не поринаєш разом з ними в ту ж повільну розпусту, і вони знущуються над тобою. Але вони повинні будуть відповісти тому, хто готовий судити живих і мертвих». (1 Петра 4:3-5)

«Будьте чисті розумом і самовладання, щоб ви могли молитися. Перш за все любіть один одного глибоко, бо любов покриває безліч гріхів. Пропонуйте гостинність один одному без нарікання». (1 Петра 4:7-9)

«Кожен має використовувати будь-який дар, який він отримав, щоб служити іншим, сумлінно використовуючи Божу благодать у її різних формах». (1 Петра 4:10-11)

«Якщо хтось говорить, нехай говорить це як той, хто говорить самі слова Бога». (1 Петра 4:11)

«Якщо хтось служить, він повинен робити це з силою, яку дає Бог». (1 Петра 4:11)

«Якщо вас ображають через ім'я Христове, то ви блаженні, бо Дух слави й Божий спочиває на вас». (1 Петра 4:14)

Якщо ви страждаєте, то не як убивця чи злодій чи будь-який інший злочинець, або навіть як втручальник. (1 Петра 4:15)

«Будьте пастирями Божої отари, яка знаходиться під вашою опікою, служачи наглядачами — не тому, що ви повинні, а тому, що ви бажаєте, як Бог хоче, щоб ви були; не жадібний до грошей, але прагне служити; не пануйте над довіреними, але будьте прикладом для отари». (1 Петра 5:2-4)

«Гож упокоріться під могутню Божу руку, щоб Він підняв вас свого часу. Покладіть на Нього всі свої тривоги, бо Він піклується про вас». (1 Петра 5:6-7)

«Будьте самоконтроль і пильні. Ваш ворог, диявол, ричить навколо, як лев, шукаючи, кого б пожерти». (1 Петра 5:8-9)

Ключові моменти з 1 Петра

- Ваша віра буде перевірена – не можливо або якщо, але буде.
- Вас, як Божого слугу, судитимуть за Його роботою, яку ви виконуєте.

Запитання: чому християнин повинен готувати свій розум до дії?

2 ПЕТРА

«Симеон Петро, слуга і апостол Ісуса Христа, тим, хто здобув рівноцінну з нашою віру праведністю Бога нашого і Спасителя Ісуса Христа».

Коментар: Ті, хто в Христі, є слугами рівного становища не через те, чого вони досягли через різні здібності, а через Христову праведність.

«Його божественна сила дарувала нам усе, що стосується життя та благочестя, через пізнання Того, Хто покликав нас до Своєї власної слави та досконалості, якими Він дав нам Свої дорогоцінні та дуже великі обітниці, щоб через них ви могли стати учасниками божественної природи, уникнувши зітління, яке є у світі через гріховне бажання». (2 Петра 1:3-4)

Коментар: «Знання» про Нього вимагає слухання та обговорення Євангелія про спокутну жертву Христа для очищення гріха.

Коментар: «Покликання» — це запрошення прийняти Христа і виконувати Його слова, які ведуть до спасіння.

Щоб стати учасниками Божественної природи

Докладіть усіх зусиль, щоб доповнити свій

- віра з чеснотою,
- чеснота зі знанням,
- знання з самоконтролем,
- самовладання з непохитністю,
- стійкість із благочестям,
- благочестя з братерською любов'ю,
- братська прихильність з любов'ю.

«Бо якщо ці якості є у вас і зростають, вони не дають вам бути марними або безплідними в пізнанні нашого Господа Ісуса Христа». (2 Петра 1:5-8)

«Бо кожен, кому бракує цих якостей, настільки короткозорий, що він сліпий, забувши, що він був очищений від своїх колишніх гріхів». (2 Петра 1:9-10)

«Якщо ви практикуєте ці якості, ви ніколи не впадете». (2 Петра 1:10-11)

«Бо ми не слідували хитромудро вигаданим міфам, коли сповіщали вам про силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа, але ми були очевидцями Його величі». (2 Петра 1:16-17)

«Поміж вас увійдуть фальшиві вчителі, які таємно принесуть згубні ересі, навіть зрікаючись Вчителя, який купив їх». (2 Петра 2:10-19)

- Це сміливі та зарозумілі люди, які не бояться обмовляти небожителів.
- Вони плями й плями, які насолоджуються своїми задоволеннями, бенкетуючи з вами.
- У них очі, повні перелюбу.
- Вони спокушають нестабільних; вони експерти в жадібності
- Вони одразу покинули й заблукали, щоб послідувати за платою за зло.
- Вони говорять порожні, хвалькуваті слова, апелюючи до хтивих бажань грішної людської природи.
- Вони спокушають людей, які просто тікають від тих, хто живе в помилці.
- Вони обіцяють їм свободу.

- Вони самі є рабами розпусти.

«Бо коли вони, уникнувши скверни (тління) світу через пізнання Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа, знову заплутуються в них і перемагаються, то останнє стало для них гіршим від першого». (2 Петра 2:20)
 Коментар: після того, як людину помістили в Тіло Христа через довіру та послух, вона може вирішити повернутися до колишнього грішного життя, таким чином почувуючись гірше, оскільки вони покинули Христа.

Нагадування

«Останніми днями прийдуть насмішники, які будуть насміхатися та йти за своїми злими бажаннями». (2 Петра 3:3)

«Вони навмисне забувають, що давним-давно за словом Божим існувало небо, а земля створена з води і водою. Цими водами також був затоплений і знищений світ того часу». (2 Петра 3:5-7)

«Небо й земля збережені для вогню, збережені на день суду й знищення безбожних людей». (2 Петра 3:7)

«Не забувайте одну річ, дорогі друзі: для Господа день як тисяча років, а тисяча років як день». (2 Петра 3:8)

«Господь не зволікає з виконанням своєї обіцянки, як дехто розуміє повільність. Він не хоче, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння». (2 Петра 3:9)

«Але день Господній прийде, як злодій. З гуркотом зникнуть небеса; стихії будуть знищені вогнем, а земля і все, що на ній, будуть оголені». (2 Петра 3:9)

«Той день призведе до знищення небес вогнем, а елементи розтануть у жарі». (2 Петра 3:12)

«Відповідно до його обіцянки, ми з нетерпінням чекаємо нового неба і нової землі, дому праведності». (2 Петра 3:13)

«Будьте насторожі, щоб вас не захопили помилки беззаконників і ви не впали з надійного становища». (2 Петра 3:17)

«Але зростаєте в благодаті та пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа». (2 Петра 3:18)

Ключові моменти з 2 Петра

- Існує сходинка християнського зростання, яка зміцнює віру і допомагає розпізнавати фальшиві вчення.
- Вчителів фальшивої доктрини можна визначити, порівнявши їхні вчення, ставлення та дії з біблійними вченнями
- Християни можуть знову вплутатися в зіпсованість світу, так що їхній стан буде гіршим, ніж тоді, коли їхні гріхи були прощені, зодягнувшись у Христа після смерті для гріха, поховання та воскресіння з наступним приєднанням до Тіла Христа, Його церкви.

Запитання – Що означають слова Петра: «Якщо деякі втекли від скверни світу через пізнання Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа, то знову заплутуються в них і перемагаються, то останнє стало для них гіршим від першого» і чи це правда?

Послання, яке він почув

«Бог світло (праведний); в ньому взагалі немає темряви. Якщо ми стверджуємо, що маємо спільність з ним, але ходимо в темряві, ми обманюємо і не живемо за правдою. Але якщо ходимо у світлі, як Він у світлі, то маємо спільність один з одним, і кров Ісуса, Його Сина, очищає нас від усякого гріха». (1 Івана 1:5-7)

Коментар: «Світло», ймовірно, відноситься до Божої праведності, а не до світла, яке дозволяє бачити речі в темряві.

«Якщо ми кажемо, що ми безгрішні, ми обманюємо самих себе, і правди немає в нас». (1 Івана 1:8)

«Якщо ми визнаємо свої гріхи, то Він вірний і праведний, і простить нам наші гріхи, і очистить нас від усякої неправди. Якщо ми стверджуємо, що не згрішили, ми робимо його брехуном, і його слову немає місця в нашому житті». (1 Івана 1:9-10)

«Якщо хтось грішить, ми маємо того, хто говорить до Отця на наш захист — Ісуса Христа, Праведного. Він є спокутною жертвою за наші гріхи». (1 Івана 2:1-2)

«Ми знаємо, що пізнали Його, якщо виконуємо Його накази». (1 Івана 2:3)

«Той, хто стверджує, що живе в Ньому, повинен ходити так, як Ісус». (1 Івана 2:6)

Коментар: Ходити, як Ісус, означає жити згідно з Його волею.

«Кожен, хто каже, що він у світлі, але ненавидить брата свого, той ще в темряві». (1 Івана 2:9)

Коментар: той, хто бажає іншому зла, ненавидить.

«Хто ненавидить брата свого, той у темряві й у темряві ходить». (1 Івана 2:11)

«Не любіть ні світу, ні нічого на світі. Кожен любить світ; любові Отця немає в ньому». (1 Івана 2:15)

«Прийшло багато антихристів. Ось як ми знаємо, що остання година». (1 Івана 2:18-19)

Коментар: Антихристом є будь-який, хто заперечує, що Ісус був Богом у людському тілі, а лише фантомом, або заперечує існування Христа.

«Ви маєте помазання від Святого, і всі ви знаєте правду». (1 Івана 2:20)

«Людина, яка заперечує, що Ісус є Христос. Така людина є антихристом — вона зрікається Отця і Сина». (1 Івана 2:22)

«Дивіться, щоб те, що ви чули від початку, залишалось в вас». (1 Івана 2:24)

«Я пишу вам це про тих, хто намагається збити вас зі шляху». (1 Івана 2:26)

Антихристова дискусія – див thebiblewayonline.com/HTML/Gnosticism.html

Любов до Отця

«Ми діти Божі, і ще не відомо, ким ми будемо. Але ми знаємо, що коли він з'явиться, ми будемо подібні до нього». (1 Івана 3:2)

«Кожен, хто має на Нього цю надію, очищає себе, як Він чистий». (1 Івана 3:3)

«Він з'явився, щоб зняти наші гріхи. І в ньому немає гріха. Ніхто, хто живе в ньому, не грішить». (1 Івана 3:5-6)

«Ніхто, хто продовжує грішити, не бачив Його і не пізнав Його». (1 Івана 3:6)

«Не дозволяйте нікому ввести вас в оману, тому не можна одного разу врятуватися, завжди бути врятованим». (1 Івана 3:7)

«Ніхто, хто народився від Бога, не буде грішити, бо насіння Боже в ньому перебуває; він не може продовжувати (продовжувати і все ще жити праведно у Христі) грішити, тому що він був народжений від Бога». (1 Івана 3:9)

«Кожен, хто не робить того, що правильно, не є дитиною Бога; ні хто не любить брата свого». (1 Івана 3:10)

Коментар: Існує кілька типів або рівнів любові. Любов, про яку тут йдеться, — це бажання найкращого для фізичного та вічного життя брата.

«Повідомлення, яке ви чули з самого початку: ми повинні любити один одного». (1 Івана 3:11)

- Любов – це: Ісус Христос віддав своє життя за нас. (1 Івана 3:16)
- Якщо хтось має майно і бачить брата свого в потребі, але не жаліє його, то як може бути в ньому любов Бога? (1 Івана 3:17-18)
- Любімо не словами чи язиком, а діями та правдою. (1 Івана 3:18-19)
- Його заповідь: вірити в ім'я Його Сина, Ісуса Христа, і любити один одного. (1 Івана 3:23)
- Не кожному духу вірте, але перевіряйте духів, чи вони від Бога, бо багато лжепророків з'явилося на світ. (1 Івана 4:1-2)
- Кожен дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов у плоті, є від Бога, але кожен дух, який не визнає Ісуса, не є від Бога. (1 Івана 4:2-3)
- Його дух антихриста. (1 Івана 4:3)
- Бога ніхто ніколи не бачив; але якщо ми любимо один одного, Бог живе в нас. (1 Івана 4:12)
- Хто скаже: «Я люблю Бога», а брата свого ненавидить, той неправдомовець. Бо кожен, хто не любить брата свого, Якого бачить, не може любити Бога, Якого не бачить. (1 Івана 4:20-21)
- Саме з нього ми знаємо, що любимо дітей Божих: люблячи Бога і виконуючи Його заповіді. (1 Івана 5:2)
- Це любов до Бога: виконувати Його заповіді. І накази його не обтяжливі. (1 Івана 5:3-4)
- Кожен, народжений від Бога, перемагає світ. Це перемога. (1 Івана 5:4)

Життя вічне

«Це пишу до вас, віруючих в ім'я Сина Божого, щоб ви знали, що маєте життя вічне». (1 Івана 5:13-14)

Коментар: Ми маємо Заступника, Ісуса, Христа, між нами і нашим милосердним Богом, Який не хоче, щоб ніхто загинув.

«Якщо просимо чогось згідно з Його волею, Він слухає нас». (1 Івана 5:14)

«Коли хто бачить, що брат свій чинить гріх, який не веде до смерті, нехай молиться, і Бог дасть йому життя. Є гріх, який веде до смерті. Я не кажу, що він повинен молитися про це». (1 Івана 5:16)

- Фізична смерть – надто пізно молитися за тих, хто не має дихання життя, щоб слухатися Христа. Їхне вічне життя в руках справедливого Бога.
- Духовна смерть – для живих є надія на покаєння та повернення до Бога.
- Вічна смерть – Ймовірно, ті, хто заперечує, що Ісус був Богом у людській плоті, оскільки Він казав, що Він був лише фантомом, як стверджують гностики – антихристом.
- Усі злочини є гріхом, і є гріх, який не веде до смерті. (1 Івана 5:17)
- Кожен, хто народився від Бога, не продовжує грішити. (1 Івана 5:18)
- Народжений від Бога зберігає його (живим життям), і лукавий не може йому зашкодити. (1 Івана 5:18-19)
- Знайте також, що Син Божий прийшов і дав нам розум, щоб ми пізнали Його істинного. (1 Івана 5:20)

Ключові моменти з 1 Івана

- Когось можна ввести в оману, вирішивши припинити жити побожно.
- Вірні в Христовій Церкві постійно омиваються від гріха Його кров'ю, якщо живуть згідно з Його волею.
- Християнин не може ненавидіти (дуже не любити) брата, тому що Бог є Любов.

Запитання – Яке повідомлення побачив і почув Іван?

2 ІВАН

«Вибраній пані та її дітям, яких я люблю в правді, і не тільки я, але й усі, хто знає правду, через правду, яка живе в нас і буде з нами навіки: Благодать, милість і мир від Бога Отця та від Ісуса Христа, Сина Отця, будуть з нами в правді та любові. Я отримав велику радість, коли побачив, що деякі з ваших дітей ходять у правді, як заповідав нам Отець. А тепер, любя пані, я пишу вам не новий наказ, а той, який ми мали від самого початку. Я прошу любити один одного. І це любов: щоб ми ходили в покорі Його заповідям. Як ви чули від початку, його заповідь полягає в тому, щоб ви ходили в любові».

Коментар: Хто була обраницею, невідомо. Можна припустити, що це був а) друг Івана б) церква в) Марія, мати Ісуса – через вибране слово та г) будь-що, щоб зберегти особу в таємниці.

«Багато обманщиків, які не визнають Ісуса Христа, що прийшов у плоті, вийшло на світ. Будь-яка така людина є обманщиком і антихристом, гностиком. Слідкуйте за тим, щоб ви не втратили те, над чим працювали, але щоб ви могли отримати повну винагороду. Кожен, хто забігає вперед і не перебуває в науці Христа, не має Бога; хто перебуває в науці, має і Отця, і Сина».

Коментар: Здається, обманщики, гностики, ті, хто заперечує, що Христос прийшов у плоті, тому що вони вірять, що будь-яка плоть була злою. Отже, Христос не міг бути одночасно Богом і злом, тому Він був лише фантомом. Якщо ця віра та вчення істинні, тоді не було ні спокутної жертви, ні прощення, ні церкви, ні Тіла Христа.

«Коли хто приходить до вас і не несе цієї науки, не беріть його до свого дому і не приймайте його. Кожен, хто приймає його, бере участь у його злій справі».

Коментар: це вчення полягає в тому, що Ісус є і був Богом, який прийшов на землю, щоб стати спокутною жертвою для всіх, хто довірився Йому через послух Його посланню примирення.

Коментар: У цей час акт гостинності полягав у наданні допомоги мандрівному християнському братові. Але надання допомоги самопроголошеному християнському брату, чиє вчення було його думкою і суперечило Христу, вважалося погодженням з його лжевченням. Їм сказали: «Не беріть його в свій дім і не вітайте його».

Ключові моменти з 2 Івана

- Вчення про те, що Ісус не прийшов у плоті (Бог у людському тілі), є вченням антихриста, яке руйнує основу спокутної жертви – прощення гріхів.
- Прийом, піклування про фізичні потреби в їжі та житлі, виявляють гостинність і вказують на те, що ви підтримуєте їх навчання. Тому не давайте допомоги, розради та підтримки тим, хто заперечує існування Ісуса, Христа, приймаючи їх у свій дім.

Питання: що таке антихрист?

3 ІВАН

Моєму дорогому другу Гаю, якого я щиро люблю. Дорогий друже, я молюся, щоб ти був міцним здоров'ям і щоб у тебе все було добре, навіть якщо твоя душа відчувається добре.

“Мені було дуже приємно, що деякі брати прийшли і розповіли про вашу вірність правді та про те, як ви продовжуєте ходити в правді. Я не маю більшої радості, ніж чути, що мої діти ходять у правді».

«Ви вірні в тому, що робите для братів, навіть якщо вони вам чужі. Вони розповіли церкві про вашу любов. Ви зробите добре, якщо відправите їх у дорогу у спосіб, гідний Бога (справжня гостинність). Заради Імені вони вийшли».

«Діотреф, який любить бути першим, не матиме до нас нічого спільного. Отже, якщо я прийду, то зверну увагу на те, що він робить, злісно пліткуючи про нас. Не задовольняючись цим, він відмовляється вітати братів. Він також зупиняє бажаючих і виганяє з церкви. «

«Про Деметрія добре говорять усі — і навіть сама правда. Ми також говоримо про нього добре, і ви знаєте, що наше свідчення правдиве. «

Ключові моменти з 3 Івана

➤ Влада та відчуття власної значущості шляхом контролю тих, хто в Тілі, є протилежністю слуги, засуджується.

ДЖУД

Ця коротка книга написана до покликаних Богом, до християн. Я відчув, що мушу написати й закликати вас боротися (захищати як борця Слово, Христа як основу вашої віри) за віру, яка раз назавжди була довірена святим. Бо певні чоловіки (що нібито є співхристиянами), про засудження яких писали давно, таємно проникли до вас. Вони безбожні люди, які змінюють благодать нашого Бога на дозвіл на аморальність і заперечують Ісуса Христа, нашого єдиного Суверена та Господа. (3-4)

«Хоч ви все це вже знаєте, я хочу вам нагадати, що Господь визволив свій народ із Єгипту, але згодом знищив тих, хто не вірив. І ангелів, які не зберегли своїх владних позицій, але покинули свій власний дім, — їх Він зберіг у темряві, зв'язаних вічними кайданами для суду у великий День». (5-7)

«Цими самозванцями, фальшивими християнами є:

- як Содом і Гоморра та навколишні міста віддалися статевій розпусті та збоченню. Вони служать прикладом тих, хто зазнає кари вічного вогню. (7)
- сновидці оскверняють власні тіла, відкидають владу і зводять наклепи на небожителів, але навіть архангел Михаїл, коли сперечався з дияволом про тіло Мойсея, не наважився висунути проти нього наклепницького звинувачення, а сказав: «Нехай докорить тобі Господь!» (8-10)
- мовці, які нецензурно висловлюються проти того, чого вони не розуміють. (10)
- плями на ваших любовних бенкетах, їсти з вами без найменшого сумніву. (12)
- пастухи, які годують тільки себе. (12)
- хмари без дощу. (12)
- шалені морські хвилі, що пінять ганьбу свою; блукаючі зірки, для яких назавжди збереглася найчорніша темрява. (13)
- буркотуни і придирки; вони слідуєть своїм власним злим бажанням. (13)
- хвальки про себе та лестощі іншим заради власної вигоди. (16)

«Пам'ятайте, що сказали апостоли: в останні часи будуть насмішники, які підуть за своїми безбожними бажаннями. Це люди, які розділяють вас, керуються простими природними інстинктами і не мають Духа». (18-19)

Але ви повинні:

- будуйте себе у вашій найсвятішій вірі та моліться у Святому Дусі. (20)
- зберігайте себе в Божій любові, очікуючи милості нашого Господа Ісуса Христа, щоб привести вас до вічного життя. (21)

- будь милосердним до тих, хто сумнівається; інших вирвати з вогню і врятувати; до інших проявляй милосердя, змішане зі страхом-ненавистю навіть до одягу, забрудненого зіпсованою плоттю. (22-23)

Ключові моменти Джуди

- Є люди, які прикидаються, невірні, знають помилки та хвалькуваті, які прагнуть визнання та схвалення.
- Заохочуйте один одного не приймати ставлення або спосіб життя претендента
- Будьте милосердними і допоможіть їм та іншим змінитися (покаятися) і повернутися до праведності.

Запитання. Про що було попередження Юди?

ОДКРИТТЯ

вступ

До кінця першого століття нашої ери в усіх містах Азії були храми для поклоніння Риму та його імператорам. Джонс підсумовує вплив культу імператора на Малу Азію, роблячи висновок: «Немає сумнівів, що провінція Азія була світовим лідером у імперському культурі» (1998:154-57). Пілігрим підсумовує цей випадок ще сильнішими словами: «Мала Азія була справжнім осередком імперського культу» (1999:148; див. Barclay 1960:1.22-24 і Worth).

Християни були змушені поклонятися імператору через кілька десятиліть після того, як було написано Одкровення, про це задокументовано в листі Плінія Молодшого до Цезаря Траяна, який, очевидно, страчував християн і змушував тих, хто заперечував бути християнами, закликати язичницьких богів і пропонувати поклоніння, вино та ладан перед статуєю Цезаря (Лист 10.96; див. також Mart. Pol. 8).

Оскільки християни ставали все більш заможними завдяки торгівлі, яка була поширена в усій імперії, можливо, їхній матеріалізм і очікування багатства, а не відверте переслідування, спокусили християн поклонятися імператору. (Kraybill, 1996:117)

Доміціан був першим імператором, який офіційно титулував себе в Римі як «Бог Господь». Він наполягав на тому, щоб інші люди вітали його велич такими вигуками, як «Володар землі», «Непереможний», «Слава», «Святий» і «Ти один».

Коли він наказав людям віддавати йому божественні честі, євреї, і, безсумнівно, християни, заперечили. Результуюче переслідування євреїв добре задокументовано; у християн – ні. Однак звіра, якого описує автор Об'явлення, а також події в книзі, можливо, найкраще інтерпретувати як приховані натяки на правління Доміціана. Крім того, Флавій Клеменс, консул у 95 році, та його дружина Флавія Домітилла були страчені та вигнані відповідно за наказом Доміціана; багато істориків підозрюють, що це було тому, що вони були християнами.

[anabaptistwiki.org/mediawiki/index.php?title=Emperors and Emperor Worship](http://anabaptistwiki.org/mediawiki/index.php?title=Emperors_and_Emperor_Worship)

Повідомлення Голосу

Голос назвав Себе Іванові альфою й омегою, першим і останнім, живим, який колись був мертвим, а тепер живий, тримаючи ключі від смерті й обителі мертвих, Гадес. Він, Христос, відкрив Івану послання для християн наприкінці першого століття про те, що незабаром має статися (відбутися швидко (YLT)), щоб Його люди знали,

що незалежно від їхніх земних обставин Він контролює. Християнська спільнота знала значення образів, використаних у тому, що відкривалося, але не римляни. (Rev 1)

Група християн у семи містах Азії

Ефес

Ви залишили своє перше кохання - ви впали; покайся, виконуй перші діла, або я швидко прийду до тебе і зніму твій свічник.

Смірна

Я знаю твої діла, скорботу та бідність. Не бійтеся нічого з того, що ви збираєтеся страждати. Будь вірним до смерті, і я дам тобі вінець життя.

Пергам

У вас є ті, хто змушує інших поклонитися ідолам, споживаючи ідолоські жертви, і хто заохочує статеву розпусту поганства

Тиратира

Ви дозволяєте пророчиці (ймовірно, «язичницькій християнці») навчати і спокушати інших чинити блуд і їсти речі, принесені в жертву ідолам, як поклоніння їм. Тримайте те, що маєте, доки Я не прийду, бо Я дам кожному з вас згідно з вашими вчинками.

Сарди

Ви думаєте, що живі, але ваші роботи показують, що ви мертві. Будь пильним і зміцни тих, хто готовий померти. Я прийду на тебе, як злодій, і ти не дізнаєшся години, коли я прийду.

Філадельфія

Ти маєш трохи сили, дотримав Моє слово і не зрікся Мого імені. Оскільки ти дотримався Моєї заповіді вистояти, Я також убережу тебе від години випробування, яка прийде на весь світ, щоб випробувати тих, хто живе на землі.

Лаодикія

Ваші роботи не холодні і не гарячі, що показує вашу невдячність. Покайся, повернися і будь ревним

Коментар: ці церкви представляють типи християнських зборів;

1. Дехто повернувся до колишнього способу життя, ще збираючись як вірний – від Христа відійшов.
2. Сильний вірою.
3. Поклоніння стало безглуздим лише ритуалом.
4. Вірити в те, як ти живеш, нематеріально, тому насолоджуйся собою.
5. Деякі з них перестали існувати як група християн.
6. Вірний серед сильного переслідування.
7. Ви нічого не робите. Ви просто соціальна зустріч.

Божий тронний зал

Навколо Божого престолу були

- 24 престоли зі старцями в біло-золотих коронах.
- У центрі було чотири живі істоти.
- Ці символічні істоти, що дихають повітрям, і старійшини постійно вихваляли, віддавали честь і славу Богові, представленому
 - Лев – цар пустелі
 - Віл – наймогутніша з домашніх тварин
 - Людина – дана правити на землі
 - Орел – володар дихальних шляхів

У правій руці Бога був сувій, який міг відкрити лише Агнець Божий, Ісус Христос, який приніс Себе як спокутну жертву за людину.

Сувій із сімома печатками

Оскільки печатка була відкрита, їхні дії, схоже, відбулися в майбутньому – речі, які незабаром мають відбутися.

Перша печатка - білий кінь - вершник з луком і короною - вирушив на завоювання і для перемоги.

Друга печатка - Червоний кінь - вершник з великим мечем, щоб забрати мир із землі.

Третя печатка - Чорний кінь - вершник з парою терезів для зважування життєвих потреб - настане голод.

Четверта печатка — Блідий кінь — вершник на ім'я смерть і Гадес із владою вбивати мечем, голодом і чумою.

П'ята печать – душі праведників, убитих за слово Боже, і їхні свідчення із запитанням, коли буде помщено за їхню смерть.

Шоста печатка - раптова зміна урядів і могутніх людей відомого світу.

Коментар: перед відкриттям сьомої печатки Бог визначив безліч Свого народу, щоб захистити тих, хто не був убитий під час переслідувань. Вони віддають хвалу, честь і славу Богу, і виголошують, що спасіння належить Богові та Агнцю. Після відкриття 7-ї печатки на небесах настав період тиші (час очікування закінчився – Бог починає мстити тим, хто виступає проти Нього та Його народу). Сім ангелів із сімома сурмами з'являються готовими до дії. У 1-му столітті в Римі труба сповіщала про велику подію та пересування військ.) Немає розкладу часу щодо того, коли мали відбутися ці лиха проти Римської імперії та поклоніння імператору її імперського культу.

Сьома печатка -

Перша сурма - природні події; наприклад, шторм, пов'язаний з погодою – град, пожежа, ймовірно, від блискавки, що знищує джерело їжі

Друга труба – природні явища – виверження вулкана поблизу моря, що порушує торгівлю та рибальство

Третя труба – природні події – вода забруднена (можливо, мертві тварини від першої труби).

Четверта сурма — можливо, потрясіння цивільного уряду і біди були виголошені жителям землі

П'ята сурма і перше горе – за межами земного – нелюдська істота впала на землю, отримавши силу і ключ до безмірної палаючої в'язниці (безодні або безодні), звідки вийшли створіння, щоб завдавати шкоди протягом певного часу тим, хто не мав Божої печаті, людям, які не належать Богу.

Шоста сурма і друге горе

Звільнив чотирьох посланців, армій, смерті, але жителі землі відмовилися від язичницьких практик вбивства (можливо, жертвопринесення немовлят), чаклунства, блуду чи крадіжок.

Могутній ангел з неба з відкритим сувоєм заявив, що більше не буде зволікань! Але в дні, коли сьомий ангел засурмить, сповниться таємниця Бога, як Він сповіщав Своїм слугам пророкам».

- Відкритий сувій (слово Боже під час споживання) солодкий для християн і гіркий для ворогів Христа.
- Мірна палиця – рахуйте тих, хто молиться в храмі Божому (Його обителі), але не тих, хто не в ньому. У євреїв був суд для язичників, яким не дозволялося входити в храм.
- Два свідки – оливкове дерево і світильник, світло (слово Боже) і джерело (Дух Божий) для проголошення Євангелія людьми.
- Звір із безодні, до якої сатані дали ключ. Отже, звір був агентом сатани, щоб нападати, завдавати шкоди та вбивати Божих дітей.

Сьома сурма

Гучний голос проголошує: «Царство світу (царство Старого Заповіту, коли сповнилося) стало царством нашого Господа та Його Христа (Новий Заповіт Христа), і Він буде царювати на віки вічні».

Коментар: Христос тепер царює з небес над своїм Царством, своєю Церквою.

Храм Божий на небі відкрився. Ковчег Заповіту, який представляє заповіт з Ізраїлем, зараз знаходиться на небесах, і новий завіт починається.

Народження правителя над новим королівством. Сатана використав могутнього дракона, римських імператорів, щоб знищити нове царство. Сатана був скинутий з небес і дозволив чинити свої підлі вчинки серед усіх людей на землі.

Гучний голос знову проголошує: «Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Його Христа.

Морський звір із тим самим зображенням, що й червоний дракон, окремі імператори, які сильно переслідували християн.

Земними звірами були ті, хто використовував владу першого звіра, щоб примусити поклонитися імператору (імперський культ поклоніння імператору). У спробі знищити дітей Божих, церкву Христову, нехристияни отримують розпізнавальний знак, щоб отримати найнеобхідніше.

Час Божого суду над Римом

Агнець Божий з'являється з шумом бурхливої води та гучним гуркотом грому. Ангел, що летить у повітрі, має вічну Євангеліє, щоб проголошувати тим, хто живе на землі — кожному народу, племені, мові та народу. Він сказав гучним голосом: «Побійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо прийшла година суду Його. Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод».

Гнів Божий починає вилитися повсюди руйнуванням – чумами всіх видів, бурями, землетрусами та пожежею. Влада Риму та імперського культу для переслідування зникла. Сатана більше не на небесах, щоб приносити надбання Божим дітям, а скинутий на землю, щоб обманювати до кінця часів – довгий період, представлений як 1000 років.

Кінець часу на Землі

- Сатану кидають у безодню.
- Перше небо і перша земля минають.
- Земля розтане від жару. (2 Петра 3:12)
- Усі люди стоять перед Богом, який розсудить за їхніми справами, вчинками в житті.
- Кінець влади сатани над людиною. Душі в Аїді, ім'я яких не записано в Книзі Життя, постануть перед судом. Проте праведники в Раю пішли разом з Христом, коли Він вознісся на небо після Свого воскресіння. Про це йдеться в
“thebiblewayonline.com/HTML/Body Soul Spirit.html

Інша особиста думка щодо Одкровення представлена в.
thebiblewayonline.com/HTML/RevelationWright/A-Revelation.htm

Коротка «Неортодоксальна думка» також доступна на веб-сайті BibleWay.

Ключові моменти з Об'явлення

- Через Євангеліє Іоанн був вигнаний на острів Патмос.
- Іван писав про те, що незабаром сталося для християн, які зазнавали переслідувань і знали багато образів, тому могли їх зрозуміти.
- Християни переслідувалися майже скрізь, але сильніше в Азії, де було зосереджено поклоніння імператорам.
- Вірність винагороджується вічним життям з Богом.
- Сатана був переможений, скинутий з небес до кінця часів і дозволений обманювати.
- Кожен сам відповідає за те, як живе.
- Бог є і завжди керував усім своїм творінням.

Запитання. Яке послання Бог хотів передати через Івана християнам, які зазнавали переслідувань з боку євреїв, язичників і римлян?

Питання і відповіді з новозавітних книг

Матвій

3. Чи був Ісус із Назарету, як стверджують фарисеї, сином Йосипа, людиною, як і всі інші; або як Бог, так і людина, коли голос з неба сказав: «Це Син мій, якого я люблю; ним я дуже задоволений»?
- А. Чудеса Ісуса, свідками яких стали тисячі людей, показують, що Він був чимось більшим, ніж людина; Його воскресіння з могили та вознесіння на небо, свідками яких також були Його близькі послідовники, проголошують Його Богом.

Марк

3. Яка мета спокутної жертви?
- А. Жертвоприношення тварин у вигляді биків і козлів згідно із завітом, даним Богом Ізраїлю через Мойсея, було недостатнім. Прощення гріхів людини вимагає жертви людини без гріха. Ісус віддав Себе Богові, дозволивши римському уряду розірвати Його. Гріх непослуху Божого наказу Адама і Єви приніс духовну смерть тим, хто відмовляється прийняти спокутну жертву Христа, яка пропонує прощення.

Люк

- В. Яке значення Воскресіння Христа?
- А. Смерть і поховання Христа без Його воскресіння довели б, що Христос був лише людиною, отже, шахраєм. Бог прийняв жертву Христа, воскресивши Його з могили. Його воскресіння — це перемога над смертю, владою сатани над людиною з часів Адама і Єви.

Джон

- П. Що такого важливого у заяві Івана: «Спочатку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог?»
- А. Іван натхненно проголосив, що «Слово» (Ісус) є Богом. Таким чином, воно також включає в себе інші атрибути Бога, зокрема любов, мир, милосердя, вірність. Однак важливість полягає в бажанні Ісуса дати людині можливість отримати прощення та відновити своє праведне становище перед Богом, Христом і Святим Духом.

Акти

3. Яка мета книги Дії?
- А. Лука в Діяннях описує дії Христа через Його апостолів, що дає можливість спасіння тим, хто звертається до Нього за прощенням. Після їх смерті для гріха, поховання в крові спокутної жертви Христа, воскресіння Богом із гробу хрещення, Бог поміщає їх у Христове царство спасених людей, церкву, яку Він обіцяв заснувати.
3. Чи збудував Христос споруду (святинище, місце зустрічі), релігійну організацію чи відновив єврейський Синедріон?
- А. Христова церква — це живий організм людей, яких Бог помістив у Тіло Христа після того, як людина почула послання Христа про викуплення, усвідомила свою гріховну ситуацію та свою потребу в прощенні, щоб відновитися до того праведного стану, який людина мала на початку, і завдяки своєму послуху вченням Христа та Його апостолів.

римляни

- П. Як людина стає праведною?

- А. Усі люди згрішили, але їх можна пробачити. Праведність походить від Бога, і Він приписує Свою праведність тим, хто потрапив у Царство Христа і Бога.

1 Коринтян

3. Чи є церква в Коринті прикладом для інших церков?

- А. Ні! Вони сперечалися про свою важливість через особу, яка їх охрестила, і гордість за свою терпимість до гріха. ВАЖЛИВО занурення в кров Христа, а не те, хто їх хрестив. Гріху в тілі потрібно негайно протистояти любов'ю до окремих людей. Інакше гріх, як дріжджі, поширюється, забруднюючи все тіло.

2 Коринтян

3. Що мав на увазі Павло, кажучи: «Бог, який примирив нас із Собою через Христа і дав нам служіння примирення?»

- А. Оскільки Бог не хоче, щоб хтось загинув, і оскільки Євангеліє дає людині можливість бути спасеним, то служінням примирення має бути проголошення Христа, Його спокутна жертва, поховання, воскресіння та вознесіння назад на небо – Євангеліє.

до Галатів

3. Хто були сини Бога через віру в Христа, які повернулися до слабких і жалюгідних принципів і відпали від благодаті?

- А. Важливо не те, ким вони були, а той факт, що християни можуть відвернутися від Христа і відступити від Божої пропозиції спасіння через Христа – Його благодать.

Ефесянам

3. Які переваги приносить перебування у Христі?

- А. Переваги для тих, хто в Христі, — це спасіння та викуплення через кров Христа, спадок від Бога, печать Святого Духа та будівництво разом у оселю для Бога.

Філіпійцям

П. Чому потрібно прагнути отримати більше знань і глибшого розуміння Божої волі?

- А. Постійне роздумування над Божим посланням дозволить людині розпізнати, що є найкращим, щоб вона могла бути чистою і бездоганною до дня Христа, сповненою плодом праведності, що приходить через Ісуса Христа — на славу і хвалу Божу.

Колосян

3. Які ключі до єдності у стосунках?

- В. Важко, якщо не неможливо, бути з кимось, хто вам не до душі. Тому певна любов повинна бути присутня, оскільки любов сприяє миру, і чим більше любові, тим більше ви стаєте об'єднаними. Тоді ця єдність виявиться у сприятливих діях віддання себе Богові. Бог так полюбив, що віддав Ісуса, а Ісус так полюбив, що віддав Своє життя, щоб людина могла відновитись і об'єднатися з Богом.

1 Фессалонікійців

П. Якою повинна бути амбіція християнського життя?

- В. Поставте собі за мету вести спокійне життя, займатися своїми справами та працювати своїми руками, як ми вам говорили, щоб ваше щоденне життя могло завоювати повагу сторонніх.

2 Фессалонікійців

3. Що відбувається з християнами після їхньої смерті?

- А. Існує «поховання» певного типу – кремація, у землі, на морі або залишене під впливом земних стихій. Тоді дух, який Бог дав усім людям, повертається до Нього, душі праведників потрапляють до раю, а під час 2-го пришествя земне тіло праведника перетворюється на безсмертну істоту та возз'єднується з його душею.

1 Тимофію

3. Оскільки грецьке слово *diakonos* означає слуга, хто такий слуга в конгрегаціях і що вони повинні робити.

А. Усі християни є слугами Тіла Христового, Його Церкви, мають різну роботу, так само як людське тіло має частини з різними функціями. Усі слуги мають проголошувати Христа, але різними способами; наприклад, привести когось до вчителя, опікуватися нужденними вдовами та сиротами, допомагати пастухам у їхній функції опікунів і проповідувати Христа; як-от приватне навчання, публічне проголошення Євангелія та підготовка біблійних уроків для тих, хто шукає Бога.

2 Тимофію

П. Який результат нешанобливого балакання та сварок у Царстві Божому?

А. Нешаноблива балаканина та сварка ведуть людей до все більшої безбожності, і їхні розмови поширюватимуться, як гангрена. Ці дії певною мірою передбачають перевагу здібностей, знань, освіти – власної значущості.

Тит

П. Чи кваліфікація старійшини, пастиря, опікуна вказує на його здатність приймати рішення за інших або на те, щоб він направляв і заохочував когось до праведного життя.

А. Ті, хто має ці якості характеру, показують, що він вірний Господу, своїй дружині та повазі своїх дітей. Що він добре розуміє Писання завдяки постійному вивченню Біблії, здатність ефективно спілкуватися та такий темперамент, що люди шукають у нього розради, поради та підбадьорення, щоб допомогти їм стати подібними до Бога. Немає переліку кваліфікації для прийняття рішень за інших.

Филимон

П. Що означає «активне діління своєю вірою»?

В. Дехто може сказати, що акт обміну є лише проголошенням Євангелія Христа. Але заохочення інших прагнути знати й розуміти, як жити благочестивим життям, приємним Богові, і заохочувати до вірності — це також активно ділитися своєю вірою.

Євреям

П. Що таке віра і як стародавні виявляли свою віру?

А. Авель приніс Богу кращу жертву, Ной побудував ковчег, Авраам послухався і віддав Богові Ісаака, Мойсей відмовився бути сином дочки фараона, вибравши Бога, Ізраїль святкував Пасху, а стіни Єрихону впали після того, як люди рушили згідно з вказівками Бога

Джеймс

3. Хто спокушає людину і чому Бог допускає спокусу людини?

А. Бог не спокушає і не може бути спокушеним. Він створив людину зі здатністю міркувати та приймати рішення. Диявол знає бажання і слабкості кожної людини. Отже, він ставить перед людиною речі, щоб змусити її прийняти рішення. Чи вирішить людина бути вірною своєму Богові, чи підкориться своїм бажанням?

1 Петра

П. Чому християнин повинен готувати свій розум до дії?

А. Ті, хто в Христі, були створені, щоб творити добрі справи, і коли людина підкорила свою волю Богові через послух Христу, вона стала священиком, щоб служити Богові з любові до Божого прощення та обіцянки вічного життя з Ним. Любов породжує бажання робити (працювати) те, що приємне Богу. Тому християнський священик досліджує Писання, щоб визначити, чого Бог бажає від нього.

2 Петра

- П. Що означають слова Петра: «Якщо деякі втекли від скверни світу через пізнання нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, вони знову заплутуються в них і перемагаються, то останнє стало для них гіршим від першого»? Чи справді це правда?
- А. «Уникнення скверни світу» означає отримати прощення гріхів кров'ю Христа. «Знову заплутаний»—це повернення до грішних шляхів світу та його розбещених шляхів. Бути “переможеним”—це відкинути праведні шляхи Христа, живучи грішними шляхами світу. Спочатку він був втрачений, тепер він «гірше» означає, що більше не перебуває в стані спасіння, живучи грішним життям.

1 Івана

3. Яке повідомлення побачив і почув Іван?

- А. Іван сказав, що я бачив і доторкнувся до Бога, Месії (Христа), людини без жодного гріха; свята і праведна особа, самою природою якої була любов.

2 Івана

3. Хто або що такі антихристи?

- А. Антихристи — це «християнські» обманщики, які вірять і навчають, що Ісус був сином Йосипа, а не Богом у тілі людської плоті. Він звертався лише до невігласів і наївних, а не до освічених і еліти, тих, хто має «знання».

Джуд

П. Про що було попередження Юди?

- В. Є безбожні вчителі, які видають себе за християн, які приймають аморальні сексуальні практики язичників, засуджують те, чого вони не розуміють, і вчать, що Ісус не був Богом у людському тілі – лише фантомом.

Одкровення

3. Яке послання Бог хотів передати через Івана християнам, які зазнавали переслідувань з боку євреїв, язичників і римлян?
- А. Через Івана Бог дає знати Своему народу, що Він знає про жалюгідні умови, в яких вони змушені переживати. Я керую світом; ця ситуація не триватиме вічно, тож твердо тримайся своєї віри в Мене. Але деякі з членів церков Азії піддалися тиску переслідувань, дозволивши язичницькі практики, такі як сексуальна аморальність, тоді як інші повернулися до язичництва чи юдаїзму. Покайтесь і поверніться до Христа, щоб отримати вічне життя.